

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\COOK Robin\Cook_R-Známky života.pdb

PDB Name: Známky života
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 25.5.2007
Modification Date: 25.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Robin Cook:
ZNÁMKY ŽIVOTA

NAKLADATELSTVÍ IKAR

VITAL SIGNS

Copyright © 1991 by Robin Cook

All rights reserved

Translation 1992, 1999 by Alena Amchová

Jacket photo © 1992 by Martin Klimo Jacket design © 1992 by Viera Fabianová Czech edition © 1992, 1999 by Ikar

Postavy a události popsané v knize jsou smyšlené a jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zemřelými, je čistě náhodná.

ZNÁMKY ŽIVOTA

Poděkování Děkuji Jean Readsové, bez jejíž pomoci by kniha nemohla vzniknout.
ISBN 80-7202-577-5

5

Prolog

16. února 1988

Infekční bakterie vtrhly rychle, jako by byly vypláchnuté z kanálu. Několik milionů štíhlých tyčinkovitých mikroorganismů okamžitě zaplavilo lumen vejcovodů. Většina byla seskupena v malých pevných shlucích. Usadily se v sametových záhybech sliznice, uvelebily se v teplých, úrodných údolích, vstřebávaly bohatství výživných látek a zároveň vylučovaly své vlastní odpadní látky. Jemné buňky, lemující vnitřek vejcovodů, byly bezmocné tváří v tvář hordě vetřelců. Jedovaté odpady bakterií - žravé proteiny a tuky pálily jako kyselina a způsobovaly okamžité zničení jemných řas, jejichž normální funkcí bylo posunovat vajíčko směrem k děloze. Tubulární buňky uvolňovaly své obranné a signální mechanismy a žádaly tak tělo o pomoc. Obranné sekrety bohužel neměly žádný vliv na bakterie, jejichž membrány byly chráněny hnědávým voskovitým obalem z lipidů. Studenti medicíny, kteří právě prošli mikrobiologickými laboratořemi, by ty bakterie poznali-nebo aspoň by si mysleli, že je poznávají. Tukové buněčné stěny bakterií byly acidoresistentní, schopné absorbovat některá barviva a odolné proti odbarvování kyselým alkoholem. Studenti medicíny by jednohlasně zvolali "tuberkulóza" a s uspokojením by gratulovali sami sobě. Ať už tuberkulózní, nebo ne, pro tubulární buňky jakékoliv vetřelecké bakterie znamenaly potíže. Signální chemikálie, které buňky vyloučily, zahájily komplexní imunologickou obranu proti cizím vetřelcům, která se vyvinula během celého biliónu let trvajícího pozemského vývoje. Vyloučené chemikálie zahájily proces změn v lokálních žilách a tepnách. Zvětšil se průtok krve a otevřely se drobné fenestrace, které uvolnily do tkáně plasmu. Buňky specializované pro boj v první linii zvané granulocyty přešly z krevního oběhu přímo do houfu bakterií. Tyto buňky vyloučily další chemikálie, včetně mocných enzymů. Také bojovaly s bakteriemi přímo. Ale byly vlastně jako kamikadze - poté, co uvolnily své granule, většina granulocytů zahynula. Na chemické zavolání se brzy dostavily větší buňky zvané makrofágy, které se mobilizovaly z lymfatických uzlin a z kostní dřeni. Také ony prošly póry vlásečnice, aby se zúčastnily všeobecné vřavy. Byly úspěšnější než granulocyty a pohlcovaly některé bakterie. Také uvolňovaly chemikálie do tvořícího se hnisu, který už začínal mít zelenavé zabarvení.

Za sedm hodin se lymfocyty začaly shlukovat a tak zahájily další stupeň imunologické obrany. Protože se organismus doposud nesetkal s tímhle specifickým typem bakterií, nebyly v oběhu žádné příslušné protilátky. Ale začal proces jejich výroby. T-lymfocyty se shromažďily a prodělaly chemicky vyvolané změny. Také stimulovaly příchod dalších makrofágů, které zase stimulovaly další shlukování T-buněk. Byla to stále se zvětšující spirála buněčné aktivity. Po čtyřnadvaceti hodinách se už vítězství začalo od bakterií odklánět.

Válcovité buňky vyhrávaly, ale bylo to to Pyrrhovo vítězství.

Obrovské

plochy jemné slizniční výstelky byly zničeny imunologickou reakcí a časem došlo k nevyhnutelnému rozsáhlému zjizvení.

Zásahy do krevního oběhu jen poškození zhoršily. A navíc ještě zbývající bakterie a jejich odpadní látky dále stimulovaly reakci imunitního systému. Tělo stále shromažďovalo další buněčné vojsko, protože netušilo, že bitva už je vyhraná.

Přicházely další makrofágy a jejich činnost způsobovala ještě větší destrukci. Některé buňky v záchvatu aktivity prošly jaderným dělením, takže z nich byly obří buňky s mnohočetnými jádry. Kdyby mohl tento proces pozorovat čočkou mikroskopu, student medicíny by se znovu usmál, protože by věděl, o co jde, a chápavě by kývl, kdyby viděl zvláštní stavbu vyvíjejících se granulomů. Toto konečné drama se odehrávalo po několik týdnů v temných zákoutích dělohy jednatřicetileté Rebeky Zieglerové. Rebeka sama neměla ani ponětí, jaké se v jejím těle odehrávají zuřivé chemické bitvy, ani nevěděla o výsledném zničení buněk. Pár signálů sice měla- mírně zvýšenou teplotu a slabě zrychlený tep. Také zažila křeče, nepříjemné pocity v podbřišku a mírný výtok, ale žádná z těchto známek a symptomů jí nedělala těžkou hlavu. Dokonce i slabě abnormální poševní výtěr, který ji nakrátko trochu zneklidnil, se nakonec ukázal jako naprosto normální. Rebeka tyto drobné nevolnosti ignorovala. Konec konců všechno ostatní v jejím životě vycházelo skvěle. Před šesti měsíci se ke značné úlevě své matky vdala a její život dostal nový smysl. Dokonce přijala nové zaměstnání. Nastoupila jako jedna z nejmladších advokátek u prestižní bostonské právnické firmy. Všechno bylo perfektní, tak si přece nenechá zkazit náladu nějakými drobnými zdravotními potížemi. Ale na té příhodě bylo mnohem víc, než Rebeka mohla vědět. Bakterie vyvolaly řetěz reakcí, které už vůbec nebyly imunologické. Jejich následky se měly vrátit, aby ji děsily, oloupily ji o štěstí, a nakonec, nepřímo, aby ji zabily.

21. února 1988

Mučivé skřípání kovu o kov drásalo již tak dost podrážděné nervy Marissy Blumenthalové, když se zastaralý vlak metra snažil vybrat ostrou zatáčku do stanice Harvard Square v Cambridgi v Massachusetts. Marissa na moment zavřela oči v marném pokusu se obrnit proti strašlivému vrzání. Držela se svislé tyče a chtělo se jí už z metra vystoupit. Kromě klidu a ticha potřebovala čerstvý vzduch. Marissa, měřící jen něco málo přes sto padesát centimetrů a vklíněná do davu obrů nad sto osmdesát, cítila ještě větší klaustrofobii než obvykle.

Vzduch ve vagónu metra se zdál nepříjemně teplý. Byl deštivý únorový den a vlhký pach mokré vlny ještě prohloubil její neklid. Jako všichni ostatní v metru, také Marissa se snažila nedívat do očí lidem, kteří se na ni tlačili. Byl to různorodý dav. Harvard Square přitahoval oba konce spektra. Po Marissině pravici stál typický právník z exkluzivní školy s černou koženou aktovkou, nos zavrtaný do Wall Street Journalu. Přmo před ní stál skinhead, kterému páchlo z úst a který byl oblečený

v džínové bundě s odstřiženými rukávy. Na každém kloubu na ruce měl neobratně vytetovaný hákový kříž. Po její levé straně byl obrovský černoch s copánkem, který měl na sobě šedé tepláky. Měl tak tmavé brýle, že Marissa ani neviděla jeho oči, když se tím směrem pokradmu podívala. S posledním škubnutím, které Marissu téměř srazilo k zemi, se vlak zastavil a dveře se otevřely. Marissa ulehčeně vydechla a vyšla na nástupiště. Normálně by ze své ordinace jela autem a zaparkovala pod hotelem Charles, ale nebyla si jistá, jak se bude po tom malém chirurgickém zákroku cítit, a tak se rozhodla, že bude moudřejší jet metrem. Mluvili o tom, že jí dají nějaké sedativum, nebo jí něco píchnou proti bolesti, proti čemuž Marissa rozhodně nebyla. Klidně přiznala, že bolest moc dobře nesnáší. Ale myslela si, že jestli bude grogy po anestezii, bude lepší, když nebude řídit. Marissa spěchala kolem tria hudebníků, kteří se ucházeli o příspěvky cestujících. Rychle vystoupala po schodech na ulici. Ještě pršelo, a tak se krátce zastavila, aby rozevřela deštník. Marissa si zapnula baloňák a pevně uchopila deštník, pak přecházela přes náměstí a šla po Audubon Street. Chtěla zůstat suchá, ale náhlé závany větru její úsilí překazily. Než došla na Ženskou kliniku na konci Nutting Street, měla čelo postříkané nesčetnými kapkami deště, které vypadaly jako krůpěje potu. Pod proskleným mostem, který vedl na ulici a spojoval hlavní budovu kliniky s lůžkovou částí a pohotovostí, Marissa vytřepala a složila deštník. Budova kliniky byla postmodernistická stavba vystavěná z červených cihel a zrcadlového skla, s dvorem dlážděným červenými cihlami. Hlavní vchod vedl ze dvora a vcházelo se tam po širokém žulovém schodišti. Marissa se zhluboka nadechla a vystoupala po vstupních schodech. Přestože jako lékařka byla zvyklá na zdravotnická zařízení, bylo to dnes poprvé, kdy vcházela jako pacientka, a to navíc nešla na prohlídku, ale na chirurgický zákrok. Skutečnost, že to byl jen malý chirurgický zákrok, ji upokojila méně, než očekávala. Poprvé si Marissa uvědomila, že z hlediska pacienta žádné "menší zákroky" neexistují. Je to jen dva a půl týdne, co Marissa vyšla po stejných schodech, aby si dala udělat obvyklý poševní výtěr, a po pár dnech se dozvěděla, že výsledky nejsou v pořádku, ale mají stupeň CIN ~

1. Byla opravdu překvapená, protože byla vždycky úplně zdravá.

Říkala si, jestli ta nenormálnost nemá něco společného s jejím čerstvým manželstvím s Robertem Buchanem. Od svatby se rozhodně dost zabývali fyzickým aspektem svého vztahu. Marissa uchopila měděné držadlo masivních vstupních dveří a vešla do haly. Byla zařízena dost jednoduše, i když se v ní odrážel dobrý vkus a rozhodně peníze. Podlaha byla pokryta tmavě zeleným mramorem. Fíkusy ve velkých cihlových květináčích lemovaly okna. Uprostřed místnosti byl kulatý informační box.

Marissa musela čekat, až na ni přijde řada. Rozepnula si kabát a vytřepala si vodu z dlouhých tmavých vlasů. Především týdnem, když se dozvěděla překvapivý výsledek výtěru, měla

8

dlouhý telefonický rozhovor se svým gynekologem Ronaldem Carpenterem. Naléhavě doporučoval kalposkopickou biopsii. "Nic na tom není," řekl s přesvědčením. "Úplná hračka, a pak aspoň budeme vědět s jistotou, co se tam děje. Pravděpodobně to nic není. Mohli bychom chvilku počkat a udělat další výtěr. Ale být to moje žena, řekl bych - uděláme kolposkopii. To znamená, že se jen prostě podíváme na čípek mikroskopem." "Já vím, co to je kolposkopie," řekla mu Marissa. "No, tak tedy víte, jak je to lehké," dodal doktor Carpenter. "Já se jen na ten čípek mrknu, odstříhnu maličký kousek čehokoliv podezřelého a bude to. Za hodinku byste měla být venku. A něco vám dáme, kdyby to náhodou trochu bolelo. Ve většině nemocnic nedávají žádná analgetika při biopsiích, ale my jsme civilizovanější. Je to opravdu jako nic. Mohl bych to dělat ve spaní." Marissa měla doktora Carpentera vždycky ráda, líbily se jí jeho neformální, klidné způsoby. Ale z jeho přístupu k biopsii si uvědomila, že chirurgové se na biopsii dívají ze zásady jinak než pacienti.

Nezáleželo jí na tom, jak lehký ten zákrok bude pro něj. Měla starosti, jak to bude působit na ni. A navíc, kromě bolesti tu vždycky byla možnost komplikací. Ale přece se jí nechtělo to odkládat. Jako lékařka věděla, jaké následky může mít odklad biopsie. Poprvé v životě se Marissa cítila ohrožená svým zdravotním stavem. Byla zde malá, ale reálná možnost, že se ukáže, že biopsie je pozitivní na rakovinu. A v tom případě pro ni bude lepší, když se dozví výsledek co nejdříve. "Ambulantní chirurgie je ve třetím poschodí," odpověděla recepční vesele na Marissinu otázku. "Jděte prostě po červené čáře na půdlaze." Marissa se podívala dolů pod nohy. Kolem informačního boxu vedla červená, modrá a žlutá čára. Červená linka ji dovedla k jednomu z výťahů. Ve třetím poschodí Marissa došla po červené čáře k okénku s posuvným panelem.

Sestra oblečená v standartní bílé uniformě panel otevřela, když se Marissa blížila. "Jsem Marissa Blumenthalová," vypravila ze sebe Marissa. Musela si odkašlat, aby vůbec mohla promluvit. Sestra našla její kartu, rychle ji prohlédla, aby viděla, že je kompletní, a pak vyndala plastický identifikační náramek. Natáhla se přes pult a pomohla Marisse náramek zapnout. Marisse ta procedura připadala nečekaně ponižující. Asi od třetího ročníku lékařské fakulty měla pocit, že sama nemocniční prostředí ovlivňuje. A najednou se situace otočila. Ucítila záchvěv hrůzy. "Bude to za pár minut," prohlásila sestra. Pak ukázala na dvojité dveře.

"Tamhle je pohodlná čekárna. Až budou připraveni, zavolají vás." Skleněný panel se zasunul. Marissa šla podle pokynů dveřmi do velké čtvercové čekárny, zařízené v nevyhraněném moderním stylu. čekalo tam asi třicet lidí. Marissa cítila upřené pohledy tichých očí, a hned s nepříjemným pocitem spěchala k prázdnému místu na konci pohodlné lavice.

9

Z okna viděla přes Charles River malý zelený park. Bezlisté kostry sykamor, které lemovaly nábřeží, se rýsovaly proti šedivé vodě. Marissa ze zvyku sebrala jeden z barevných časopisů na stolku a bezmyšlenkovitě listovala stránkami. Pokradmu pohlédla přes okraj časopisu a uklidnilo ji, že oči ostatních lidí v místnosti se už vrátily k časopisům. Jediným zvukem tu bylo obrácení stránek. Marissa se rychle podívala na ostatní ženy a ptala se sama sebe, kvůli čemu tu asi jsou.

Všechny jí připadaly tak klidné. Přece nemůže být ta jediná, která je tu nervózní. Pokusila se číst článek o trendech nadcházející letní módy, ale nemohla se soustředit. Ten nenormální poševní výtěr jí připadal jako známka vnitřní zrad, jako varování před tím, co mělo přijít. Ve třiatřiceti letech měla jen slaboučké vnější známky stárnutí, jako třeba jemné vrásky, které se jí objevovaly ve vnějších očních koutcích. Marissa se na moment soustředila na různé reklamy, jichž byl plný časopis, který právě měla v rukou, a zírala na tváře šestnáctiletých a sedmnáctiletých, které oživovaly reklamy. Zdálo se jí, že se jí jejich mladistvé tváře bez poskvrnky vysmívají, a cítila se starší, než opravdu byla. Co když ta biopsie bude pozitivní? Co když má rakovinu čípku? U žen jejího věku to bylo vzácné, nikoliv však nemožné. Tahle možnost náhle na Marissu padla s drtivou intenzitou. Pane Bože! myslela si. Jestli to rakovina je, tak ji budou možná muset udělat hysterektomii a hysterektomie by znamenala žádné děti! S Marissou se všechno zatočilo a časopis v jejích rukách se na okamžik rozmazal. A zároveň se jí rozběhl puls.

Myšlenka, že nebude mít děti, pro ni byla hrůzná. Vdala se před šesti měsíci, a přestože neměla v úmyslu mít rodinu hned, vždycky si byla vědoma toho, že děti nakonec budou důležitou součástí jejího života. Jestli se ukáže, že nemůže mít děti, tak vůbec nechtěla uvažovat o následcích, které by to mělo jak pro ni, tak i pro jejího manžela. Až do tohoto momentu, kdy čekala na biopsii, která je podle slov doktora Carpentera hračka, o této možnosti nikdy vážně neuvažovala. A najednou Marissu mrzelo, že Robert nebyl starostlivější a že si dal říci, když mu řekla, že to bude úplně v pořádku, když pojede na kliniku sama. Znovu se rozhlédla po místnosti a viděla, že většinu ostatních patientek doprovázejí jejich muži nebo přátelé. "Jsi směšná," plísnila se Marissa v duchu, jak se snažila udržet své city na uzdě. Byla překvapená a trochu se styděla. Nikdy přece hysterická nebyla. Zakládala si na tom, že ji nic tak lehce nerozhází. A kromě toho věděla, že Robert by sem s ní nemohl jet, ani kdyby chtěl. Dneska dopoledne má důležitou poradu vedoucích pracovníků své společnosti pro řízení, investice a výzkum ve zdravotnictví. Byla to zásadní porada, kterou už plánovali měsíce dopředu. "Marissa Blumenthalová!" zavolala sestra. Marissa vyskočila, položila časopis na stolek a šla za sestrou dlouhou,

prázdnou bílou chodbou. Vešla do šatny, jejíž druhé dveře vedly do jedné z ordinací. Ze svého úhlu v šatně Marissa viděla stůl s blyštivými nerezovými opěrkami. "Jenom pro jistotu," řekla sestra, když otočila Marisse zápěstí, aby zkontrolovala její identifikační číslo. Když se ujistila, že má správnou pacientku, ukázala na nějaké oblečení na lavičce a dodala: "Vezměte si tohoto anděla, pantofle a župan a pověste si své oblečení do skříně. Cenné věci se můžou zamknout do zásuvky. Až budete hotova, jděte dovnitř a posaďte se na vyšetřovací stůl." Usmála se. Chovala se profesionálně, ale srdečná nebyla. Zavřela za sebou dveře na chodbu. Marissa si sundala šaty. Podlaha ji studila do bosých nohou. Jak se tak snažila uvázat si tkaničky anděla na zádech, uvědomila si, jak je jí sympatický celý personál ženské kliniky, od recepční až po jejího doktora. Ale hlavní důvod, proč si tuhle kliniku vybrala, byl fakt, že byla soukromá, a tedy poskytovala naprostou diskrétnost. A teď, když jí dělali biopsii, byla ještě radši, že si zvolila tuto kliniku. Kdyby šla do některé z velkých bostonských nemocnic, zvláště do nemocnice Boston Memorial, kde pracovala, rozhodně by tam přišla do styku se známými. Marissa si vždycky dávala pozor, aby její soukromý život skutečně soukromý zůstal. Nikdy nestála o to, aby se její soukromé věci jako antikoncepce, každoroční gynekologické prohlídky, pár cystitid a tak podobně staly předmětem drbů jejich kolegů a kolegyně. A i kdyby snad o tom lidé nemluvili, nechtěla mít starosti s tím, jestli třeba nepotká svého gynekologa na chodbě nemocnice, nebo v nemocniční restauraci.

Průsvitný župan, nemocniční košile zvaná anděl, otevřená na zádech a tenké papírové pantofle dokončily Marissinu proměnu z lékařky na pacientku. Špatně padnoucí pantofle pleskaly, když šla do operačního sálu a sedla si na kraj vyšetřovacího stolu, jak jí sestra řekla. Rozhlédla se po obvyklých rekvizitách, mezi kterými byl i anestetický přístroj a skříňky s nástroji, a znovu ji zaplavila panika. Kromě obavy ze zákroku a z možné nutnosti hysterektomie, o které si stále říkala, že je nepravděpodobná, cítila teď Marissa silnou předtuchu pohromy.

Uvědomovala si teď, jak moc si cení svého života, zvláště v posledních několika letech. Když teď má Roberta, svého nového manžela, a protože byla nedávno přijata do výborné pediatrické skupiny, zdálo se, že jí život vychází až moc dobře. Měla toho moc, co mohla ztratit, a to jí dělalo. "Dobrý den, já jsem doktor Arthur," řekl hmotný muž a s okázalostí vešel do místnosti s kupkou balíčků zabalených v celofánu a infúzní lahvi. "Jsem anesteziolog a dám vám něco před tím vaším nadcházejícím zákrokem. Jste na něco alergická?" "Na nic," ujistila muže Marissa. Byla vděčná za jeho společnost a ulevilo se jí, že ji někdo odvede od jejích vlastních myšlenek. "Tohle pravděpodobně ani nebudeme potřebovat," řekl doktor Arthur a šikovně Marisse upevňoval infúzi na pravé zápěstí. "Ale je dobré to pro případ mít. Kdyby doktor Carpenter potřeboval víc anestezie, dá se to lehce zařídit."

"Proč by potřeboval víc anestezie?" zeptala se Marissa nervózně. Dívala se, jak kapičky kapaliny padají do filtru. Nikdy předtím ještě infúzi neměla. "A co když se rozhodne, že radši udělá konizační biopsii než punkční?" zeptal se doktor Arthur a přiškrtl infúzi jen na tenoučký pramínek. "Anebo co když se rozhodne pro rozsáhlejší zákrok? To bychom vám rozhodně museli dát něco navíc. Konec konců chceme, aby to pro vás bylo co nejpříjemnější." Marissa se zachvěla při představě "rozsáhlejšího zákroku". Než se mohla zarazit, vyhrkla: "Chci vám naprosto jasně říci, že jsem podepsala souhlas jediné pro biopsii a ne pro něco rozsáhlejšího jako hysterektomii."

Doktor Arthur se zasmál, a pak se omluvil za to, že mu její poznámka přišla směšná. "Kvůli tomu si vůbec nemusíte dělat starosti," řekl. "Rozhodně neděláme hysterektomie v tomhle malém operačním sálu." "Co mi budete dávat?" řekla Marissa ustrašeně. "Chcete vědět, jaké konkrétní léky budu používat?" zeptal se doktor Arthur. Marissa přikývla. Nikdo na klinice nevěděl, že je lékařka, a Marissa byla radši, že to tak je.

Když začala na kliniku chodit, musela vyplnit formulář, kde se ptali pouze na jejího zaměstnavatele. Udal Boston Memorial, protože v té době tam byla rok na postgraduálním stipendiu na dětské endokrinologii. Skutečnost, že je lékařka, nebyla tajemstvím, a kdyby se jí byli zeptali, rozhodně by jim to řekla. Ale nikdo se jí neptal, což považovala za další potvrzení diskrétnosti, kterou může od kliniky očekávat.

Doktor Arthur se na moment díval zmateně, pak pokrčil rameny a odpověděl: "Budu používat směsi malého množství valu a přípravku zvaného ketamin." Uklidil zbytky věcí pro přípravu infúze. "Je to dobrý koktejl. Je bezvadný proti bolesti a navíc je příjemný tím, že občas způsobuje krapet amnézie."

Marissa ketamin znala. Často se používal v Boston Memorial při převazech popálených dětí. Ale nevěděla, že se používá v ambulantní praxi. Když se o tom zmínila doktoru Arthurovi, otcovsky se usmál. "Trošku jste si o tom přečetla, co?" škádlil ji. "Ale pamatujte si, malé znalosti, to je nebezpečná věc. Na ambulantním oddělení se ten lék používá nejvíc," upřeně se na Marissu zadíval. "Páni, připadáte mi ale trošku napjatá." "Snažím se to překonat," připustila Marissa. "Já vám pomůžu," nabídl doktor Arthur. "Dám vám krapítek valu s ketaminem teď hned." Zašel si do skříňky pro injekční stříkačku. "Tahleta biopsie je hračka," zavolal přes rameno.

Marissa bez nadšení kývla. Už měla dost té hračkářské metafory. Ve skutečnosti byla nervózní, a přestože se původně cítila o trošku líp, když se doktor Arthur objevil, teď jí bylo rozhodně hůř. Samozřejmý způsob, jakým se zmiňoval o rozsáhlejších zákrocích, jí rozhodně neuklidnil. Její intuice znovu začala vysílat varovné signály, že hrozí tragédie.

Marissa musela bojovat s iracionálním nutkáním utéci. „Jsem lékařka," opakovala si v duchu znovu a znovu. "Neměla bych se takhle cítit." Dveře do chodby se rozrazily a dovnitř vešel doktor Ronald Carpenter, oblečený v chirurgickém

oděvu včetně čepice a roušky. Šla s ním žena také v chirurgickém oděvu, ale roušku měla spuštěnou na prsa. Marissa i přes roušku doktora Carpentera okamžitě poznala. Jeho jasné, blankytně modré oči a opálená pleť byly nezaměnitelné. "Je to jenom biopsie?" zeptala se Marissa nervózně. Doktor Carpenter byl oblečený na velkou chirurgii. "Slečna Blumenthalová je nervózní, že budeme dělat hysterektomii," vysvětlil doktor Arthur a ťukal ze strany na jehlu, aby uvolnil vzduchové bubliny. Postavil se znovu vedle Marissy. "Hysterektomie?" zeptal se doktor Carpenter, který byl zjevně zmatený. "O čem to mluvíte?"

Doktor Arthur zvedl obočí. "Myslím, že tady naše pacientka trochu studovala." Zvedl hadičky od kapačky a vstříkl tam obsah injekční stříkačky. Pak otevřel průtok na moment naplno.

Doktor Carpenter přešel k Marisse a položil jí ruku na rameno.

Podíval se do jejích tmavých očí. "Děláme jen jednoduchou biopsii, o hysterektomii se vůbec neuvažovalo. Jestli je vám divné moje oblečení, tak jsem zrovna přišel z chirurgického sálu. Tu masku mám, protože jsem nastydlý a nechci, aby to některá z mých pacientek chytila." Marissa vzhledla do jasně modrých očí doktora Carpentera. Chtěla zrovna odpovědět, když ta modř v ní vyvolala vzpomínku, kterou už dlouho potlačovala: tu hrůzu, když ji někdo přepadl před několika lety v hotelovém pokoji v San Francisku, a ten děs, když musela několikrát bodnout člověka, aby si zachránila vlastní život. V tomto momentě se jí tahle epizoda vrátila s tak zářející jasností, že dokonce cítila kolem krku ruce toho muže. Marissa se začala dusit. Místnost se začala točit a slyšela bzučení, jehož hluk se stále zesiloval. Marissa cítila, jak po ní sahají nějaké ruce a tlačí ji, aby se položila zpátky na záda. Snažila se proti nim bojovat, protože cítila, že by mohla vsedě lépe dýchat, ale nic nezmohla. Její hlava se dotkla vyšetřovacího stolu a v tom momentě se místnost přestala točit a dýchalo se jí lépe. Náhle si uvědomila, že má zavřené oči. Když je otevřela, dívala se do tváře doktora Arthura, té ženy a tváře doktora Carpentera v masce. "Jste v pořádku?" zeptal se doktor Carpenter. Marissa se pokusila promluvit, ale hlas ji neposlechl. "Páni!" řekl doktor Arthur. "Ta je ale citlivá na anestetika!" Rychle jí změřil krevní tlak. "Aspoň tohle je v pořádku. To jsem rád, že jsem jí nedal celou dávku." Marissa zavřela oči. Konečně byla klidná. Slyšela ještě někoho mluvit, ale znělo to jakoby někde v dálce a netýkalo se jí to. A zároveň cítila, jako by se na ni pokládala neviditelná olověná deka. Cítila, jak jí zvedají nohy, ale bylo jí to jedno. Hlasy v místnosti ustoupily ještě víc do pozadí

13

Slyšela smích a potom rádio. Cítila nějaké nástroje a slyšela zvuk kovu narážejícího na kov. Uvolnila se, až pak ucítila křeč jako při menstruaci. Byla to bolest, ale ne jako normální bolest, byla spíš zneklidňující než nepříjemná. Snažila se otevřít oči, ale měla těžká víčka. Znovu se pokusila otevřít oči, ale rychle to vzdala. Bylo to jako noční můra, ze které se nemohla probudit. A pak přišla další bolestivá křeč, dost silná na to, aby zvedla hlavu z vyšetřovacího stolu. Místnost byla těmi léky celá rozmazaná. Mohla stěží rozeznat vršek hlavy doktora Carpentera, který pracoval mezi jejími zahalenými koleny. Kolposkop byl odstrčený stranou k jeho pravé ruce. Zvuky z místnosti k ní stále přicházely jakoby z velké dálky a zněly divně, jako ozvěna. Lidé v místnosti se pohybovali zpomalene. Doktor Carpenter zvedl hlavu, jako by cítil její upřené oči. Někák ruka uchopila Marissu za rameno a zase ji položila. Ale jak si lehla, její mysl jí znovu zopakovala rozmazaný obraz maskované tváře doktora Carpentera a přesto, že byla úplně pod vlivem léků, projelo jí žilami zachvění hrůzy. Bylo to, jako by se její doktor přeměnil v démona. Jeho oči už nebyly blankytně modré, ale změnil se.

Zdály se být z černého onyxu, tvrdé jako kámen. Marissa začala ječet, ale přemohla se. Někák část jejího mozku byla dost rozumná, aby jí připomněla, že všechny její vjemy jsou ovlivněny medikamenty. Zkusila se znovu posadit, aby se uklidnila novým pohledem na doktora Carpentera, ale nějaké ruce jí v tom zabránily. Prala se s těma rukama a její mysl jí znovu zavedla zpátky do hotelového pokoje v San Francisku, kde musela bojovat se zabijákem. Vzpomněla si, že toho muže udeřila telefonním sluchátkem. Vzpomněla si na všechnu tu krev. Marissa už se nemohla déle udržet a zaječela. Ale nevyšel žádný zvuk. Byla na pokraji propasti a klouzala.

Snažila se udržet, ale ruce jí pomalu povolovaly, až spadla do tmy.

27. února 1988

"Sakra!" řekla Marissa a očima rychle pátrala po místnosti.

Neměla sebemenší představu, kam ty klíče mohla dát. Po desáté otevřela prostřední zásuvku stolu, což bylo místo, kam je vždycky ukládala. Nebyly tam. Naštvaně prohrabala obsah zásuvky a zabouchla ji. "Ty bláho!" řekla, když se podívala na hodinky. Měla méně než třicet minut na to, aby se dostala ze své pracovny do Hotelu Sheraton, kde jí měla být udělena cena.

Zdalo se, že všechno je proti ní. Nejdřív měla naléhavý případ: šestiletá Cindy Markhamová s těžkým astmatickým záchvatem. A teď nemůže najít klíče. Marissa se rozčileně kousala do rtů a snažila se upamatovat. Kde vlastně všude byla? Najednou si vzpomněla. Včera večer si brala domů hromádku zdravotních záznamů. Došla k registračce a hned klíče uviděla. Rychle si je vzala a zamířila ke dveřím.

14

Měla zrovna ruku na klíče, když zazvonil telefon. Nejdřív byla v pokušení si ho nevšímat, ale pak jí svědomí nedalo. Bylo možné, že se to třeba týká Cindy Markhamové. Marissa s povzdechem došla k psacímu stolu, naklonila se a zvedla sluchátko. "Co je?" zeptala se neobvykle stroze. "Je to doktorka Blumenthalová?" ptal se hlas. "Ano, je," řekla Marissa. Nepoznávala ten hlas. Myslela si, že to bude její sekretářka, která ale věděla, jak je na tom Marissa s časem.

"Tady doktor Carpenter," řekl hlas v telefonu. "Máte okamžik čas?" "Ano," zalhala Marissa. Cítila záchvěv úzkosti, protože už několik dní čekala, že jí zavolá. Zadržela dech. "Nejdřív bych vám chtěl poblahopřát k vaší dnešní ceně," řekl doktor Carpenter. "Ani jsem nevěděl, že jste lékařka, natož oceněná výzkumná pracovnice. Je to trochu divné dočíst se něco takového o své pacientce v ranních novinách." "Promiňte," řekla Marissa. "Mohla jsem to asi říct." Podívala se na hodinky. "Jak se probíhá dětská lékařka dostala k výzkumu hemoragické horečky Ebola?" zeptal se doktor Carpenter. "Zní to pořádně tajuplně. Momentálně mám ty noviny právě tady.

Peabodyho Cena za výzkum je udělena Dr. Marisse Blumenthalové za objasnění proměnných spojených s přenosem viru Ebola od primárních k sekundárním nositelům. Páni!" "Pár let jsem byla v Centru pro kontrolu chorob v Atlantě," vysvětlila Marissa.

"Přidělili mi případ, kdy byl virus Ebola úmyslně rozšiřován v určitých nemocnicích." "Samozřejmě!" řekl doktor Carpenter.

"Pamatuji si, že jsem o tom četl. Panebože, to jste byla vy?"

"Obávám se, že ano," řekla Marissa. "A jak si vzpomínám, skoro vás zabili!" řekl doktor Carpenter se zjevným obdivem.

"Měla jsem štěstí," řekla Marissa. "Obrovské štěstí." Ráda by věděla, co by doktor Carpenter říkal, kdyby věděl, že při té biopsii jí jeho modré oči připomněly muže, který se ji snažil zabít. "To jste mě tedy ohromila," přiznal doktor Carpenter.

"A jsem rád, že mám pro vás dobrou zprávu. Většinou volá moje sekretářka, ale když jsem o vás dneska ráno četl, tak jsem vám to chtěl říct osobně. Ta biopsie dopadla dobře. Byla to pouze mírná dysplazie. Jak už jsem vám tenkrát řekl, kolposkopie to naznačila, ale je dobré si být stoprocentně jistý. Mohla byste třeba přijít na další poševní výtěr za čtyři až šest měsíců.

Pak už vás můžeme nechat být aspoň na rok." "Skvělé," řekla Marissa, "udělám to. A díky za dobrou zprávu." "Bylo mi potěšením," řekl doktor Carpenter. Marissa přešlápla. Ještě se styděla za své chování při biopsii. Sebrala odvahu a znovu se omluvila. "Na to už prosím vás vůbec nemyslete," řekl doktor Carpenter. "Ale po vašich zkušenostech jsem se rozhodl, že se mi ten ketamin nelíbí. Řekl

15

jsem anesteziologům, aby ho u mých případů neužívali. Vím, že ten preparát má dobré stránky, ale měl jsem pár pacientek, na které působil tak zle jako na vás. Tak se prosím neomlouvajte.

Ale řekněte mi, neměla jste od té biopsie žádné další problémy?" "Ani ne," řekla Marissa. "Nejhorší na celé té záležitosti byla ta ketaminová noční můra. Dokonce se mi ten strašný sen po biopsii několikrát opakoval." "Tak to bych se měl omlouvat já," řekl doktor Carpenter. "V každém případě už vám příště nedáme ketamin. Slibuji." "Myslím, že nějakou dobu se budu doktorům vyhýbat," řekla Marissa. "To je zdravý přístup," zasmál se doktor Carpenter. "Ale jak už jsem řekl, stavte se za čtyři měsíce nebo tak nějak." Marissa pověsila sluchátko a vyběhla z kanceláře. Spěšně zamávala na svou sekretářku Mindy Valdanusovou a několikrát zmáčkla ve výtahu tlačítko dolů. Měla patnáct minut na to, aby se dostala do Sheratonu, což byl v bostonské dopravě nemožný výkon. Ale měla radost ze svého rozhovoru s doktorem Carpenterem. Měla z doktora dobrý pocit. Musela se smát, když pomyslela na strašlivou stvůru, ve kterou se proměnil v jejím zlému snu.

Byla ohromena tím, co léky dovedou. Konečně výtah přijel.

Samozřejmě že nejlepší na tom telefonickém rozhovoru bylo, že se dověděla, že její cervikální biopsie je normální. Ale pak se jí vnutila nevídaná myšlenka, když výtah sjížděl do garáže.

Co bude dělat, jestli se její příští výtěr ukáže jako nenormální? "Sakra," řekla nahlas a zaháněla tíživou myšlenku. Pořád je něco!

16

1 19. března 1990 7:40

Marissa se náhle zastavila uprostřed elegantního orientálního koberce, který vévodil velké ložnici. Byla na cestě do vestavěné šatny, aby si odtud přinesla šaty, které si už večer předtím vybrala. V masivní francouzské skřínce, jejíž dveře byly podepřené knihami, aby držely otevřené, hrála televize.

Skříňka stála u zdi naproti obrovské posteli. Televize byla naladěna na "Dobré ráno, Ameriko". Charlie Gibson právě žertoval se Spencerem Christianem o jarním tréninku baseballu.

Slabé zimní slunce se do místnosti prodíralo napůl roztaženými záclonami. Taffy Dvě, Marissin a Robertův kokršpaněl, kňučel, aby ho pustili ven. "Co jsi říkal?" zavolala Marissa na svého manžela, který byl právě v koupelně. Slyšela, jak teče sprcha.

"Řekl jsem, že dneska ráno nechci jít na tu zatracenou ženskou kliniku," zakřičel. Jeho obličej byl napůl pokrytý holicím krémem, když se objevil v pootevřených dveřích. Robert trochu ztlumil hlas, jen aby přehlušil televizi: "Necítím se na to; abych dneska ráno dával vzorek spermatu. Prostě ne, no. Dneska ne." Pokrčil rameny a zase zmizel zpátky v koupelně. Marissa se asi minutu ani nepohnula. Pak si prohrábla rukou vlasy a snažila se ovládnout. V uších jí hučela krev, když si znovu připomněla, jak samozřejmě Robert odmítl jít na kliniku. Jak jen může z toho takhle vycouvat v poslední minutě. Všimla si rádia s budíkem, které je před půl hodinou vzbudilo, a učila neodolatelné nutkání dojít k nočnímu stolku, vyrvat šňůru rádia ze zásuvky a rozbít to celé o krb, jaký měla vztek. Ale přemohla se. Z koupelny slyšela, jak se dveře sprchy otevřely a zase zavřely. Šumění padající vody se změnilo, jak Robert vlezl pod sprchu. "To

se mi snad jenom zdá," zamumlala Marissa. Rázně došla ke koupelně a otevřela dveře dokořán, až praskly. Pes šel za ní až na práh. Pára už se valila horem ze sprchového koutu. Robert se rád sprchoval v hodně horké vodě. Marissa viděla nahé atletické tělo svého muže skrz kouřové sklo sprchového koutu. "Zopakuj mi to ještě jednou," zavolala Marissa na Roberta. "Myslím, že jsem ti špatně rozuměla." "Je to jednoduchý," řekl. "Dneska ráno na kliniku nejdu. Necítím se na to. Nejsem žádný dodavatel spermií." Navzdory všem nepříjemnostem, které přinesla léčba neplodnosti, Marissa neočekávala podobnou reakci. Sotva se udržela, aby nekopla do dveří sprchového koutu, kde se Robert myl. Pes, který cítil její duševní rozpoložení, zalezl pod postel. Konečně Robert zavřel vodu a vyšel ze sprchy. Kapky vody stékaly po jeho svalnatém těle. Přestože jeho práce byla časově dost náročná, třikrát nebo čtyřikrát týdně si přece jen udělal čas na cvičení. Ale v téhle

17

chvilí Marissu rozčilovala i jeho stíhlost. Byla si nepříjemně vědoma těch pěti kil navíc, které nabrala během léčení. Vypadalo to, že je Robert překvapen, když ji tam vidí stát. "Opravdu mi chceš říct, že dneska ráno se mnou nepůjdeš dávat vzorek spermatu?" zeptala se, když si byla jista, že ji Robert vnímá. "To nepůjdu," řekl Robert. "Chtěl jsem ti to říct už včera večer, ale bolela tě hlava. Nic zvláštního, poslední dobou tě pořád bolí hlava nebo žaludek nebo něco. Tak jsem ti nechtěl ještě dělat nepříjemnosti. Ale teď ti to říkám. Můžou přece rozmrazit nějaké sperma od minule. Řekli mi, že ho část zmrazili. Tak ať ho tedy použijou." "Po tom všem, co jsem prodělala, ty ani nepůjdeš se mnou na kliniku, abys neztratil ani pět minut ze svého vzácného času?" "Hele, Marisso," řekl Robert a utíral se. "Oba dobře víme, že jde o víc než o pět minut." Marissa začala být víc znechucena Robertem než svou vlastní neplodností. "To já jsem musela obětovat svůj důležitý čas," vybuchla. "A jsem to já, kdo je nacpaný hormonama. To víš, že mě bolí hlava, když jsem stále pod vlivem hormonů. A podívej, celé ruce a nohy mám rozpíchané." Marissa ukázala to množství modřin. "Už jsem je viděl," řekl Robert, aniž by se podíval. "To jsem byla já, kdo musel prodělat celkovou anestezii a laparoskopii a biopsii vaječníků," křičela Marissa. "A já jsem musela vydržet všechny fyzický a duševní útrapy, všechny ty potupný záležitosti." "Většinu z nich," připomenul jí Robert, "ale ne všechny." "Celé měsíce jsem si musela ráno měřit teplotu a psát to do toho grafu, ještě než jsem mohla vstát a jít se vyčůrat." Robert byl ve své šatně, kde si vybíral oblek a vhodnou kravatu. Otočil hlavu k Marisse, která mu stínila ve dveřích ložnice. "A taky jsi ten graf trochu vylepšovala těma iksama navíc," řekl poťouchle. V Marisse to vřelo. "Musela jsem trochu podvádět, aby si doktoři nemysleli, že se dost nesnažíme a nemilujeme se dost často. Ale nikdy jsem to nefixovala kolem ovulace." "Nemilujem se! Haha!" smál se Robert. "Nemilovali jsme se od té doby, co tahle celá věc začala. Nemilujem se. Ani spolu nespíme. To, co děláme, je páření." Marissa se snažila odpovědět, ale Robert ji přerušil. "Ani si už nemůžu vzpomenout, jaký milování je!" křičel. "Co bylo dřív příjemný, z toho je teď sex na povel, mechanický páření." "Teda, ne že by ses ,páčil' zrovna často," vracela mu to Marissa vztekle. "Ne že bys byl v téhle roli přímo nejskvělejší." "Dej si pozor," varoval Robert, protože viděl, že Marissa už začíná být zlá. "Vzpomeň si, že to páření pro tebe bylo jednoduchý. Ty jsi mohla jenom ležet jako mrtvola a já jsem musel udělat všechnu práci." "Práci? Pane bože!" Marissa byla znechucená.

18

Zkusila znovu něco říci, ale podařilo se jí jedině potlačit vzlyky. Při tom všem léčení neplodnosti bylo hrozně těžké mít spontánní pocity ohledně čehokoli, co se dělo v ložnici. Nemohla se udržet a oči se jí zalily slzami. Robert viděl, že jí ublížil, a hned zmírnil tón. "Promiň mi to," řekl, "ani pro jednoho z nás tohle není lehký. Zvlášť pro tebe ne. Ale musím říct, že pro mě to taky není jednoduchý. A pokud jde o dnešek, opravdu to nezvládnou zajít na kliniku. Mám důležitou schůzku se skupinou lidí z Evropy. Promiň, ale moje práce se fakt nemůže řídit podle toho, jak si vzpomenou doktoři na ženské klinice, anebo jak ti zrovna vyjde menstruační cyklus. Vždyť jsi mi řekla teprve v sobotu, že dneska je ten odběr vajíček. Nevěděl jsem, že dneska dostaneš tu uvolňující injekci, nebo jak se tomu říká." "Je to stejný postup jako při minulých cyklech umělého oplodnění," řekla Marissa. "Myslela jsem, že ti to nemusím pokaždé doslova opakovat." "Co ti mám na tohle říct? Když jsme tuhle schůzku plánovali, ještě jsme nic nevěděli o téhle léčbě neplodnosti. Neprocházel jsem celý kalendář s ohledem na tvé plodné dny." Marissa měla náhle zase zlost. Robert odešel k prádelníku pro čistou košili. Nad jeho hlavou na televizní obrazovce dělala Joan Lundenová interview se známou osobností. "Ty myslíš jedině na práci," zamumlala. "Máš pořád nějaké schůzky. Copak tuhleto nemůžeš o půl hodinky odložit?" "To by bylo těžký," řekl Robert. "S tebou je to těžký, protože práce je pro tebe důležitější než cokoliv jinýho. Myslím, že máš přeházenou stupnici hodnot." "Mysli si, co chceš," řekl Robert klidně a snažil se tak vyhnout dalšímu kolu vzájemných obvinění. Oblékl si košili a začal si ji zapínat. Věděl, že by měl zůstat zticha, ale Marissa ho zasáhla na citlivém místě. "Na práci není v zásadě nic špatného. Nebýt práce, nemáme jídlo a střechu nad hlavou. Kromě toho, znala jsi můj vztah k práci, ještě než jsme se vzali. Dobře víš, že práce mě baví a v mnoha ohledech uspokojuje." "Ale než jsme se vzali, říkal jsi, že děti jsou důležité," namítla Marissa. "A teď to vypadá tak, že práce je pro tebe přednější." Robert přistoupil k zrcadlu a začal si uvazovat kravatu. "Tohle jsem si myslel, než jsem se dozvěděl, že nemůžeš mít dítě, teda aspoň normálním způsobem." Robert se zarazil. Uvědomil si, že udělal chybu. Otočil hlavu, aby se podíval na svou ženu. Podle výrazu jejího obličeje viděl, že jeho poznámka neprošla bez povšimnutí. Zkusil ji vzít zpátky. "Teda myslím, než jsem zjistil, že nemůžeme mít dítě normálním způsobem." Ale tohle už ránu nezmírnilo. Marissina

zlost se v mžiku rozplynula v zoufalství. Slzy jí vytryskly nanovo a začala vzlykat. Robert se jí pokusil položit ruku na rameno, ale odtáhla se od něj a vběhla do koupelny. Zkusila za sebou zavřít dveře, ale Robert se protlačil dovnitř, vzal ji do náruče a přitiskl obličej na rameno. Marissa plakala a celé tělo se jí třásl. Trvalo to celých deset minut, než

19

se začala uklidňovat. Věděla, že se nechová jako obvykle. Byla si jistá, že hormony, které bere, přispívají k její přehnané citlivosti. Ale ten fakt jí nepomohl, aby se dala dohromady rychleji. Robert ji na chvíli pustil a donesl jí papírový kapesník. Polykala slzy a vysmrkala se. A teď měla nejen zlost a byla smutná, ale navíc se cítila trapně. Třesoucím se hlasem připustila, že ví, že ta jejich neplodnost je její vina. "Je mi to jedno, jestli nebudeme mít děti," řekl Robert a doufal, že ji to uspokojí. "To přece neznamená konec světa." Marissa se na něj dívala s podezřením. "To ti nevěřím," řekla.

"Vždycky jsi chtěl mít děti. Řekl jsi mi to. Ale když už stejně vím, že je to všechno moje vina, tak můžeš přiznat svoje pocity. Vyrovnám se s tím líp, když mi řekneš pravdu, než když mi budeš lhát. Jen řekni, že máš zlost." "Jsem zklamaný, ale zlost nemám," řekl Robert. Podíval se na Marissu. Marissa na něj upřeně hleděla. "No, možná že pár momentů tu bylo," přiznal se. "Podívej, co jsem ti udělala s tou tvou čistou košilí," řekla Marissa. Robert pohlédl dolů na svůj hrudník. Na košili i napůl uvázané kravatě byly vlhké skvrny od Marissiných slz. Robert se zhluboka nadechl. "To nevádí. Oblíknou si jinou." Rychle si sundal košili a kravatu a hodil je do koše na špinavé prádlo. Marissa se podívala do zrcadla na svoje červené a opuchlé oči a měla beznadějný pocit, že se jí nepodaří vypadat upraveně. Vklouzla pod sprchu. O patnáct minut později se Marissa cítila o mnoho klidnější, jako by jí horká voda a mydlinky umyly mysl stejně jako tělo. Sušila si vlasy a vracela se do ložnice. Tam zjistila, že Robert už je skoro hotový. "Promiň, že jsem tak hysterčila," řekla, "nemohla jsem si pomoci. Zdá se mi, že v poslední době pořád nepřiměřeně reaguju. Neměla bych takhle vyvádět jenom proto, že se ti po tisícátý nechce na kliniku."

"To já bych se měl omlouvat," řekl Robert. "Promiň, že jsem si vybral takovýhle idiotský způsob jak dát najevo znechucení z celé téhle záležitosti. Když jsi se sprchovala, tak jsem si to rozmyslel. Přece jenom s tebou na kliniku půjdu. Už jsem volal do kanceláře, abych to zařídil." Marisse připadalo, že je to poprvé za několik týdnů, kdy se jí zlepšuje nálada. Byla v pokušení Roberta obejmout, ale něco jí zadrželo. Myslela, že má možná strach, že ji Robert nějak odmítne. Zdaleka nevypadala nejlíp. Věděla, že jejich vztah se během léčby změnil. A stejně tak jako její postava se nezměnil k lepšímu.

Marissa si povzddechla: "Někdy mám pocit, že tahle léčba neplodnosti se prostě nedá vydržet. Pochop mě, já si opravdu nepřeju nic víc, než mít naše vlastní dítě. Ale ten stres z toho cítím každou vteřinu, když nespím. A vím, že pro tebe to nebylo o moc lepší." Marissa šla do své šatny, kalhotky a podprsenku v ruce. Zatímco se oblékala, zavolala na Roberta. V poslední době jí někdy připadalo snazší s ním mluvit, když se mu nedívala do očí. "Řekla jsem jenom pár 20

lidem o našem problému, a to ještě jenom, že se snažíme, abych přišla do jiného stavu. Každý, komu to řeknu, cítí potřebu mi dávat rady, o které vůbec nestojím. "Odpočiň si," říkají, "vem si dovolenou." Až mi přistě někdo tohle řekne, povím mu pravdu. Žádné odpočívání mi nemůže pomoci, protože mám vaječníky neprůchodné jako beznadějně ucpané trubky." Robert na to nic neřekl, a tak Marissa popošla ke dveřím své šatny a nahlédla do ložnice. Seděl na kraji postele a obouval si boty.

"A navíc mě taky ještě otravuje tvoje matka," řekla Marissa.

Robert vzhlédl. "Co s tím má moje matka společného?" "Jenom to, že pokaždý, když se sejdeme, cítí nutnost mi říct, že je na čase, abychom už měli děti. Jestli mi to řekne ještě jednou, tak jí taky řeknu pravdu. A proč jí to vlastně neřekneš sám, abych se s ní nemusela dohadovat?" Od té doby, kdy začala s Robertem chodit, se Marissa snažila zavděčit jeho matce, ale s malým úspěchem. "Já to ale matce nechci říct," řekl Robert, "to už jsem ti řekl." "Proč ne?" zeptala se Marissa. "Protože nechci poslouchat nějakou její přednášku. A nechci, aby mi říkala, že mi to patří, když jsem si vzal židovskou holku." "No tohle!" V Marisse se znovu zvedla vlna zlosti. "Já přece nemůžu za předsudky mojí matky. A nemůžu jí říkat, co má dělat. To by se ani nehodilo." Marissa už zase měla zlost a vrátila se k svému oblékání. Vztekla zapínala knoflíky a šhubala se zipem. Ale brzy se Marissin vztek na Robertovu matku změnil na pocit nenávisti k sobě samé kvůli své neplodnosti. Poprvé v životě měla Marissa pocit, že její osud je prokletý. Připadalo jí neskutečně ironické, když si představila, kolik úsilí a peněz věnovala na antikoncepci, protože nechtěla mít dítě v nevhodnou dobu. Teď, když už přišla vhodná doba, musela se dozvědět, že dítě nemůže mít vůbec, pokud jí nepomůže moderní lékařská věda. "To není spravedlivé," řekla Marissa nahlas. Nové slzy jí stékaly po tváři. Věděla, že už je u konce s trpělivostí s těmi každý měsíc se opakujícími citovými výkyvy od naděje k zoufalství, když se ukázalo, že už zase neotěhotněla. A teď k tomu přistoupila ještě Robertova rostoucí netrpělivost s celou tou záležitostí, což mu těžko mohla mít za zlé.

"Myslím, že už jsi s tou celou věcí kolem neplodnosti posedlá," řekl tiše Robert.

"Marisso, už si o tebe opravdu začínám dělat starosti. Dělán si starosti o nás dva." Marissa se otočila. Robert stál ve dveřích šatny, rukama se opíral o rám dveří. Nejdřív Marissa neviděla výraz jeho obličeje, protože stál ve stínu, jenom jeho světlé vlasy byly zezadu nasvíceny světlem z ložnice. Ale když se pak pohnul k ní, viděla, že vypadá ustaraně, ale rozhodně. Měl pevně stisknuté zuby, takže jeho tenké rty tvořily přímku. "Když jsi se chtěla pustit do téhle léčby neplodnosti, byl jsem ochotný

21

to zkusit, ale mám pocit, že se nám to úplně vymklo z ruky.

Začínám docházet k názoru, že bychom toho pomalu měli nechat, než ztratíme to, co máme, kvůli něčemu, co nemáme." "Ty si myslíš, že jsem posedlá? Jasně že jsem posedlá. Ty bys nemusel být posedlý, abys vydržel všechny ty vyšetření, který jsem absolvovala? Jsem ochotná to všechno vydržet, protože chci mít dítě, protože chci, abychom měli rodinu. Chci být matka a chci, abys byl otec. Chci mít rodinu." Aniž by chtěla, Marissa stále zvyšovala hlas. Když dokončovala poslední větu, už křičela. "Když tě slyším takhle ječet, tak mě to víc a víc přesvědčuje, že musíme přestat," řekl Robert. "Podívej se na nás dva. Ty jsi celá přetažená, já už toho mám plný zuby. Jsou přece jiné možnosti. Měli bychom o nich uvažovat. Mohli bychom se třeba prostě smířit s tím, že budeme bezdětný nebo bychom se mohli zabývat myšlenkou o adopci." "Já to prostě nechápu, že si musíš vybrat zrovna tuhle dobu, když chceš říkat takového věci," utrhla se Marissa. "Dneska mi mají po čtvrté odebrat vajíčka a jsem připravená snášet tu bolest a riziko, a jasně že jsem úplně na dně s citama. A zrovna teď si vzpomeneš, abys vykládal, že budeme měnit strategii?" "Při umělém oplodnění zřejmě na tyhle úvahy není dost vhodná doba," řekl Robert a už nemohl ovládnout svou zlost. "Tak se ti tedy nezdá vhodný, když o tom mluvím teď. Kdy by to bylo teda lepší, když jsi napůl bez sebe úzkostí a čekáš, jestli jsi těhotná? Nebo když jsi v depresi, že jsi to zase dostala, nebo když tě ten smutek pomalu přechází a začínáš nový cyklus?"

Řekni mi a já si s tebou pak promluvíme." Robert se pozorně díval na svou ženu. Začínala mu připadat jako cizí člověk. Byla v poslední době nemožně přecitlivělá a hodně přibrala, zvláště v obličeji, který vypadal úplně opuchlý. Upřeně Roberta pozorovala chladným pohledem, který ho mrazil až na kost. Její oči mu připadaly stejně černé jako její nálada, a její pokožka byla rozpálená, jako kdyby měla horečku. Byla úplně jako někdo cizí. Nebo ještě hůř, v téhle chvíli vypadala jako nějaká iracionální hysterka. Roberta by vůbec nepřekvapilo, kdyby po něm najednou skočila jako -vzteklá kočka. Rozhodl se, že je na čase, aby se mihnul. Robert od ní popošel o pár kroků. "Tak jo," řekl, "máš pravdu. Teď není čas o tom diskutovat. Promiň. Můžu si o tom promluvit jindy. Tak co kdyby ses teď oblékla, abychom mohli vyrazit na kliniku."

Potřásl hlavou. "Jenom doufám, že budu moci poskytnout nějaký vzorek spermatu. Podle toho, jak se v poslední době cítím, tak na to moc nemám. Není to jen čistě mechanické. Už ne. Není mi šestnáct." Marissa neřekla nic a vyčerpaně se vrátila k oblékání. Co asi budou dělat, jestli Robert žádné sperma nevyprodukuje. Neměla vůbec žádnou představu, o kolik by použití rozmrazeného spermatu snížilo šanci na úspěšné oplodnění. Předpokládala, že asi ano. To bylo zčásti příčinou, proč měla takovou zlost, když Robert původně odmítl jet na kliniku, zvláště když ten poslední in-vitro cyklus se nepodařil, protože nedošlo

22

k oplodnění. Zhlédla se v zrcadle, a když viděla červenou barvu svých tváří, uvědomila si, jak je tím vším už posedlá. Dokonce její oči, intenzivní a upřené, vypadaly jako oči cizího člověka. Marissa si upravila šaty. Varovala samu sebe, aby si nepřipouštěla moc nadějí po tolika zklamáních. Bylo tolik možností, kde se může všechno pokazit. Nejdřív musí vyprodukovat vajíčka, která se musí odebrat dřív, než jí začne spontánní ovulace. Pak musí dojít k oplodnění. Pak se musí přenést embrya do dělohy a uchytit se tam. A pak, jestli všechno proběhne tak, jak by mělo, bude těhotná. A pak si bude muset začít dělat starosti s potratem. Bylo tolik možností, kdy mohl přijít neúspěch. Ale v duchu viděla nápis v čekárně in-vitro oddělení: Podaří se ti to, jedině když se nevzdáš.

Musí pokračovat. Ačkoliv měla úplně pesimistickou náladu, Marissa přece jenom mohla zavřít oči a viděla malé miminko ve svém náručí. "Buď trpělivý, můj maličký," zašeptala. V srdci věděla, že jestli to dítě někdy přijde, celé tohle úsilí bude stát za to. Marissa věděla, že by neměla takhle uvažovat, ale začínala mít pocit, že to je jediný způsob, jak zachránit své manželství.

23

2 19. března 1990 9:15

Robert a Marissa prošli prosklenou visutou chodbou, která oddělovala hlavní budovu kliniky od lůžkové a pohotovostní části, vešli na cihlový dvůr a dali se po schodech na ženskou kliniku. Když Marissa znovu uviděla barvu a vzorek těchto žulových schodů, myslela na to, kolikrát už po nich vycházela, aby podstoupila všechny ty "drobné zákroky". Kroky se jí mimovolně zpomalovaly, určitě jako reakce na různé bolesti a tisíce injekcí. "Dělej," pobídl Robert Marissu. Držel ji za ruku a ucítil její momentální odpor. Rychle mrkl na hodinky.

Už měli zpoždění. Marissa se snažila zrychlit. Dnešní odběr vajíček měl být její čtvrtý. Dobře věděla, jaké nepříjemnosti může čekat. Ale nedělal jí starosti ani tak strach z bolesti, jako spíš možnost komplikací. Součástí problému, že je zároveň doktor i pacient, bylo, že věděla, jaké strašlivé komplikace by mohly nastat. Otrásla se, jak jí v mysli probíhal seznam možných smrtelných komplikací. Když Robert a Marissa vešli do budovy kliniky, vyhnuli se hlavnímu informačnímu boxu a namířili si to přímo do druhého patra na oddělení umělého oplodnění. Touto cestou už prošli několikrát, nebo alespoň Marissa ji měla hodně prochozenou. Vešli do čekárny, tiché jako obvykle, s huňatým kobercem a gobelínem, čalouněnými židlemi a uviděli "podívanou", kterou ani jeden z nich nečekal. "Já se nenechám takhle odbýt!" křičela dobře oblečená, štíhlá žena. Marissa ji odhadovala asi na třicet.

Nebylo zvykem, aby člověk slyšel někoho v čekárnách kliniky mluvit hlasitěji než šeptem, natož křičet. Bylo to tak překvapivé, jako slyšet někoho hulákat nahlas v kostele. "Paní Zieglerová," říkala zaražená sestra příjemně. "Prosím vás!"

Sestra se krčila za svou židli. "Nechte si tu paní Zieglerovou," křičela žena. "Dneska už je to potřetí, co jsem si přišla

pro svou kartu. A chci ji teď hned." Ruka paní Zieglerové vyletěla a smetla všechny věci z psacího stolu. Ozýval se třesk skla a keramiky, jak se na zem řítila pera, papíry, zarámované obrázky a hrnky na kávu. Asi deset pacientů, kteří čekali v čekárně, strnuli na svých židlích, jak byli ohromeni tou scénou. Většinou sklopili oči zpět ke svým časopisům, protože se jim nechtělo dívat na scénu, která se odehrávala před jejich očima. Marissa sebou trhla při zvuku rozbíjeného skla. Vzpomněla si na rádio s budíkem, které chtěla rozbít ani ne před půl hodinou. Bylo to děsivé, že v paní Zieglerové poznává spřízněnou duši. Už několikrát měla Marissa dojem, že se blíží na kraj propasti. Robertova první reakce na situaci byla, že si stoupl přímo před Marissu, aby stál mezi ní a hysterickou pacientkou. Když viděl, že paní Zieglerová míří kolem pultu, dostal strach, že zaútočí na chudinku sestru, v mžiku

24

vylétl, chytil Zieglerovou zezadu a pevně ji držel kolem pasu.

"Uklidněte se," řekl jí a doufal, že to zní rozhodně i konejšivě. Jako by paní Zieglerová čekala takový zásah, otočila se a máchlá svojí objemnou kabelkou ve velkém oblouku.

Kabelka značky Gucci udeřila Roberta ze strany do obličeje a roztrhla mu ret. Protože tato rána neuvolnila Robertovo sevření, paní Zieglerová ohnula ruku a znova se chtěla ohnat kabelkou. Když Robert viděl, jak se připravuje k další ráně; pustil její pas a chtěl ji uchopit účinněji. Ale než ji mohl pořádně sevřít, udeřila ho znovu, tentokrát sevřenou pěstí.

"Aú!" vykřikl Robert, překvapený ránou. Ženy, které seděly v blízkosti, utekly na druhou stranu čekárny. Robert si masíroval rameno, do kterého ho paní Zieglerová udeřila, a s podezřením se na ni díval. "Jděte mi z cesty," zavrčela, "to se vás netýká." "Teď už jo," odsekl Robert. Dveře do haly se prudce otevřely a dovnitř vběhl doktor Carpenter a doktor Wingate. Za nimi běžel uniformovaný hlídač s odznakem Ženská klinika na rukávě. Všichni tři mířili přímo k paní Zieglerové.

Doktor Wingate, ředitel kliniky a zároveň vedoucí oddělení umělého oplodnění, začal ihned jednat. Byl to obrovský muž s plnovousem a slabým, ale výrazným anglickým přízvukem.

"Rebeko, co to do vás proboha vjelo?" zeptal se uklidňujícím hlasem. "Třeba jste moc rozrušená, ale takhle Se přece nemůžete chovat." "Chci svou kartu," řekla paní Zieglerová.

"Pokaždé, když sem přijdu, mě posílají sem tam. Je tu něco divného, něco shnilého. Chci svou kartu. Je moje!" "Ne, není," opravil ji doktor Wingate klidně. "Jsou to záznamy Ženské kliniky. Víme, že léčení neplodnosti může vyvolávat stres, a víme, že pacientky někdy ventilují svou frustraci na doktorech a laborantkách, kteří se jim snaží pomoci.

Chápeme to, jestli jste nešťastná. Dokonce jsme vám řekli, že jestli chcete jít jinam, rádi pošleme vaši kartu vašemu novému lékaři. Máme takovéhle zásady. Jestli vám váš nový lékař bude chtít ty záznamy dát, bude to jeho věc. My jsme si vždycky zakládali na nedotknutelnosti našich záznamů." "Jsem právnička a znám svá práva," řekla paní Zieglerová. Ale zdálo se, že její jistota kolísá. "I právníci se mohou někdy mýlit," řekl doktor Wingate s úsměvem. Doktor Carpenter souhlasně přikývl. "Samozřejmě si můžete prohlédnout své záznamy. Pojdte třeba se mnou a můžete si to všechno přečíst. Pak se snad budete cítit líp." "Proč mi někdo nenabídl tuhle možnost dřív?" řekla paní Zieglerová a slzy jí začaly téct po tváři. "Když jsem sem poprvé přišla kvůli své kartě, řekla jsem sestře, že mám vážné pochyby o svém zdravotním stavu. Nikdo mi nikdy nenavrh, že bych si mohla přečíst své záznamy!" "Bylo to opomenutí," řekl doktor Wingate. "Omlouvám se za své za 25

městnance, jestli vám tuto možnost dosud nenabídl. Pošleme oběžník, abychom předešli podobným problémům v budoucnu. A zatím vás doktor Carpenter vezme nahoru a dá vám přečíst celou vaši zdravotní kartu. Prosím," natáhl ruku. Paní Zieglerová si zakrývala oči a nechala doktora Carpentera a strážného, aby ji vyvedli z místnosti. Doktor Wingate se obrátil k lidem v místnosti. "Klinika by se ráda omluvila za tento malý incident," řekl a urovnával si svůj dlouhý bílý plášť. V jedné kapse měl zastrčený stetoskop a v druhé několik skleněných petriho misek. Otočil se k sestře a poprosil ji, aby zavolala uklízečku a nechala uklidit ten nepořádek na podlaze. Doktor Wingate přešel k Robertovi, který z náprsní kapsy obleku vyndal kapesník a opatrně se dotýkal rozseknutého rtu. "To mě moc mrzí," řekl doktor Wingate, když uviděl Robertovu ránu.

Ještě krvácela, ale už mnohem méně než předtím. "Myslím, abyste radši zašel na naši pohotovost," řekl doktor Wingate.

"Jsem v pořádku," řekl Robert. Třel si rameno. "Je to docela dobrý." Marissa přišla blíž, aby se na jeho ret podívala zblízka. "Řekla bych, že by se ti na to radši měli podívat," řekla. "Možná to bude potřebovat steh. Nebo motýlka," řekl doktor Wingate, když zaklonil Robertovi hlavu, aby na tu ránu lépe viděl. "Pojdte, já vás tam vezmu." "To se mi snad jenom zdá," řekl Robert znechuceně a díval se na krvavé skvrny na kapesníku. "Nebude to trvat dlouho," pobízela ho Marissa. "Já se tu zatím ohlásím a počkám tu." Robert chvilku zaváhal, ale pak se nechal z místnosti odvést. Marissa se dívala, jak se za ním zavírají dveře. Těžko mohla mít Robertovi za zlé, jestli dnešní ranní příhoda ještě přidá k jeho nechuti pokračovat s léčbou neplodnosti. Marissu náhle zaplavila vlna pochybností o tomhle čtvrtém pokusu o umělé oplodnění. Proč by se měla odvážit doufat, že tentokrát to bude lepší? Začal na ni padat pocit úplné marnosti. Těžce vzdychla a snažila se potlačit slzy. Rozhlédla se po čekárně a viděla, že ostatní pacienti se už klidně vrátili ke stránkám svých časopisů. Z jakéhosi důvodu se Marissa nedokázala přimět k normální činnosti. Místo toho, aby došla k sestře u příjmu a ohlásila se, obrátila se k nejbližší židli a prakticky na ni padla. Jaký smysl mělo podstoupit znovu odběr vajíček, když neúspěch je téměř jistý?

Hlava jí klesla do dlaní. Nepamatovala si, že by kdy cítila tak naprosté zoufalství, jedině snad, když byla deprimovaná ke konci své pediatrické stáže. To bylo, když Roger Shulman ukončil jejich dlouhý vztah, a ta událost ji nakonec

přivedla do Centra pro kontrolu chorob. Marissina nálada ještě poklesla, když si vzpomněla na Rogera. Pozdě na jaře byl jejich vztah ještě pevný, ale zničeho nic jí Roger oznámil, že si jde dělat postgraduál v neurochirurgii na University of Los Angeles. Chtěl tam jít sám. V té době tím byla otřesena. Ale teď viděla, že je Roger

26

na tom líp bez ní, když je neplodná. Snažila se tu myšlenku setřást. Takové bláznivé uvažování, říkala si. Marissiny myšlenky se vrátily o rok a půl nazpátek k době, kdy se s Robertem rozhodli založit rodinu. Dobře si to pamatovala, protože tohle rozhodnutí oslavili víkendem na Nantucket Island a rozechvělým přípitkem dobrým vínem Cabernet Sauvignon.

Mysleli si tenkrát oba, že početí bude otázkou týdnů, přinejhorším pár měsíců. Protože se vždy tak opatrně bránila možnosti otěhotnění, Marisse nikdy nepřišlo, že početí pro ni může znamenat problém. Ale po sedmi měsících jí to začalo dělat starosti. Když se jí blížila menstruace, byla to doba rostoucí úzkosti, a následovala deprese, když menstruace opravdu přišla. Po deseti měsících si s Robertem uvědomili, že něco není v pořádku. Po roce dospěli k těžkému rozhodnutí, že s tím něco musí udělat. A tehdy šli na Ženskou kliniku, aby se dali zapsat a vyšetřit na oddělení neplodnosti. První překážkou byla analýza Robertova spermatu, ale prošel na jedničku. Marissiny testy byly komplikovanější, zahrnovaly také rentgenové vyšetření její dělohy a vejcovodů. Jako lékařka Marissa o tomto testu něco věděla. Viděla dokonce obrázky takových rentgenových snímků v učebnicích. Ale fotografie v knížkách ji nepřipravily na vlastní zkušenost.

Pamatovala si to vyšetření, jako by to bylo včera. "Posuňte se trošku níž," řekl tehdy radiolog doktor Tolentino. Nasměroval veliký rentgenový přístroj nad Marissin podbřišek. V přístroji svítilo světlo a promítalo síť na její tělo. Marissa se posunula ještě níž na rentgenovém stole, tvrdém jako kámen. V levé paži měla infúzi. Dali jí trochu valu a cítila se připilá. Nemohla se přemoci, trošku se obávala, že může přijít druhá noční mra vyvolaná léky. "Dobrý," řekl doktor Tolentino. "Perfektní." Světelná síť byla vycentrovaná jižně od Marissina pupíku. Doktor Tolentino přepnul pár elektrických spínačů a katoda trubkového monitoru fluoroskopu začala vydávat světlešedou zář. Doktor Tolentino došel ke dveřím a zavolal doktora Carpentera. Doktor Carpenter vešel spolu se sestrou. Oba dva měli stejnou olověnou zástěru jako doktor Tolentino, aby si chránili tělo před nebezpečnou radiací.

Marissa viděla tu těžkou ochrannou pomůcku a cítila se tím víc obnažena a ohrožena. Marissa cítila, jak jí zvedají a roztahují nohy, aby je opřeli do opěrek. Potom se konec stolu sklopil, takže Marissin zadek byl na samotném okraji. "Teď ucítíte spekulum," varoval doktor Carpenter. Marissa zaťala zuby a ucítla, jak nástroj do ní vklouzl a rozevřel se. "Teď ucítíte píchnutí," řekl doktor Carpenter. "Dám vám místní umrtvení."

27

Marissa si v očekávání skousla spodní ret. A právě jak jí doktor Carpenter varoval, ucítla ostré bodnutí někde dole v zádech. "A ještě," řekl doktor Carpenter. Napíchal jí injekce v několika místech a přitom vysvětloval, že jí provádí paracervikální blok, aby umrtvil čípek. Marissa vydechla.

Neuvědomila si, že zadržuje dech. V tomhle momentě si přála jedině - aby už ta prohlídka skončila. V duchu Marissa viděla dlouhý nůžkovitý přístroj, jehož čelisti vypadaly jako dva protilehlé tesáky. Věděla, že ty tesáky se chystají zakousnout do jemné tkáně jejího čípku. Ale Marissa necítila žádnou bolest, když uslyšela, jak se drždí nástroje sevřela s kovovým cvaknutím, měla jenom pocit tlaku a táhnutí. Slyšela, jak doktor Carpenter mluví s doktorem Tolentinem a se sestrou.

Slyšela, jak se rentgenový přístroj zapnul a zahlédla část obrazu, který se objevil na obrazovce fluoroskopu. "Dobrý! Marisso," řekl doktor Carpenter, "jak jsem už dřív vysvětlil, Jarchova kanyla je teď na místě a chystám se vstříknout barvivo. To asi trochu ucítíte." Marissa zase zadržela dech, a tentokrát bolest skutečně přišla. Bylo to jako krutá křeč, která se zvětšovala až do momentu, kdy se Marissa nemohla udržet a pohnula se. "Nehýbejte se!" rozkázal doktor Carpenter. "Nejde to!" zasténala Marissa. A když už si myslela, že to nevydrží ani vteřinku, bolest ustoupila. S úlevou si vydechla. "Ta barva ale nikam nešla," řekl doktor Carpenter překvapeně. "Já udělám sériogram," řekl doktor Tolentino. "Myslím, že tadyhle a tamhle vidím zablokované vejcovody." Ukazoval na obrazovku tužkou. "Tak jo," řekl doktor Carpenter. Řekl pak Marisse, že udělají další rentgenový snímek, a aby se tedy nehýbala. "Co se děje?" zeptala se Marissa ustaraně. Ale doktor Carpenter ji buď ignoroval, nebo neslyšel. Všichni tři zmizeli za obrazovkou.

Marissa se podívala vzhůru na obrovský přístroj, který nad ní visel. "Nehýbejte se!" zavolal doktor Carpenter. Marissa slyšela cvaknutí a slabé bzučení. Věděla, že její tělo právě bombardovaly milióny maličkých rentgenových paprsků. "Zkusíme to ještě jednou," řekl doktor Carpenter, když se vrátil.

"Tentokrát to může bolet trochu víc." Marissa sevřela okraj rentgenového stolu. Bolest, která následovala, byla ta největší, jakou kdy zažila. Bylo to, jako kdyby jí někdo vrazil nůž dolů do zad a zakroutil s ním. Když to přestalo, Marissa se podívala na tři lidi, stojící kolem fluoroskopické obrazovky. "Co jste našli?" zeptala se. Viděla z tváře doktora Carpentera, že něco není v pořádku. "Aspoň teď víme, proč se vám ta miminka nedařila," řekl vážně. "Ne 28

mohl jsem to barvivo dostat ani do jednoho z vašich vejcovodů.

A že jsem na to šel silou - jak jste pravděpodobně cítila. Obě trubice jsou úplně nepropustně ucpané." "Jak je to možné?" zeptala se Marissa znepokojeně. Doktor Carpenter pokrčil rameny. "To budeme muset vyzkoumat. Pravděpodobně jste měla nějakou infekci. Nepamatujete se na něco, prosím vás?" "Ne," řekla Marissa. "Myslím, že ne." "Někdy na příčinu zablokovaných vejcovodů přijdeme, a někdy ne," řekl doktor Carpenter. "Někdy je může

poškodit třeba vysoká horečka v dětství." Pokrčil rameny a pohladil Marissinu paži.

"Prozkoumáme to." "Jaký je další postup?" zeptala se Marissa úzkostně. Už si dávala za vinu, že je neplodná. Tohleto nevysvětlené zjištění o stavu jejích vejcovodů ji nutilo přemýšlet, jestli třeba nemohla chytit něco od svých bývalých milenců. Nikdy nebyla nemorální, to tedy v žádném případě ne, ale spala s nimi, zvláště s Rogerem. Mohl ji Roger něčím nakazit? Marisse se svíral žaludek. "Mám dojem, že teď není ta pravá chvíle přemýšlet o postupu," řekl doktor Carpenter. "Ale pravděpodobně doporučíme laparoskopii a zřej mě i biopsii. Je vždycky naděje, že se problém dá napravit nějakým malým chirurgickým zákrokem. Kdyby se nepovedl, nebo by nebyl možný, tak tu ještě pořád je umělé oplodnění." "Marisso!" zavolal Robert ostře a vrátil Marissu hned zpět do přítomnosti. Zvedla obličej. Robert stál před ní. "Co děláš?" ptal se Robert a bylo jasné vidět, jak je frustrovaný. "Ptal jsem se na tebe a sestra řekla, že jsi se ani neohlásila." Marissa vstala.

Robert se díval na hodinky. "Dělej!" řekl a otočil se a zamířil k recepčnímu pultu. Marissa šla za ním. Dívala se na nápis nad pultem. Byl to ten, který tvrdil: Podaří se ti to, jen když se nevzdáš. "Promiňte," řekla sestra. "Všechno to rozčilení, jsem z toho celá vedle. Nedošlo mi, že se paní Buchananová ještě neohlásila." "Prosím vás!" řekl Robert. "Jen řekněte doktorům, že je tady." "Jistě," řekla sestra a vstala.

"Ale nejdřív vám chci poděkovat, jak jste mi předtím pomohl, pane Buchanane. Myslím, že ta žena se mě opravdu chystala napadnout. Doufám, že vás moc neporaniila." "Jen dva stehy," řekl Robert, který značně roztál. "Jsem v pořádku." Pak Robert ztišil hlas a zeptal se, když se pokradmu rozhlédl po místnosti: "Mohla byste mi dát jednu z těch, ehm . . . plastických nádobek?" "Samozřejmě," řekla recepční. Sehnula se a vytáhla ze zásuvky malou, cejchovanou plastickou nádobku s červeným víčkem a podala ji Robertovi. Robert ji ukryl v dlani. "Jo . . . teď si to všechno vynahradím," zašeptal Robert Marisse sarkasticky. Aniž by své ženě věnoval druhý pohled, odkráčel k jednomu ze dveří, které vedly do malých šatniček. Marissa se za ním dívala a bědovala nad propastí, která se mezi nimi

29

stále rozšiřuje. Schopnost spolu komunikovat, zvláště pokud jde o city, už byla zase úplně na dně. "Řeknu doktoru Wingatovi, že jste tady," řekla sestra. Marissa přikývla.

Došla pomalu zpátky ke své židli a ztěžka se posadila. Nic jí nevychází. Nemůže přijít do jiného stavu a teď se jí manželství rozpadá před očima. Přemýšlela o všech těch služebních cestách, na které Robert v poslední době jezdí. Poprvé od doby, co se vzali, měla Marissa starost, jestli jí náhodou není nevěrný. Možná že tohle byl důvod, proč najednou nechtěl dávat vzorky spermií. Třeba rozdával vzorky jinde.

"Paní Buchananová!" zavolala sestra z otevřených dveří a pokynula Marisse, aby šla dovnitř. Marissa vstala. Poznala sestru, byla to paní Hargravová. "Jste připravená na sklizeň všech vajíček?" zeptala se vesele, když Marisse přinášela župan, anděla a pantofle. Měla podobný přízvuk jako doktor Wingate. Marissa se jí na to kdysi zeptala. Překvapilo ji, že paní Hargravová není Angličanka, ale Australanka. "Odběr vajíček je asi ta poslední věc na světě, do které se mi teď chce," připustila Marissa sklesle. "Opravdu nevím, proč tohle všechno podstupuji." "Máme trochu depresi, co?" zeptala se paní Hargravová, jak jen uměla jemně. Marissa neodpověděla.

Jenom vzdychla, když si brala nemocniční oblečení od paní Hargravové a zamířila k šatně. Sestra Hargravová se natáhla a dotkla se Marissina ramene. "Chtěla byste si o něčem popovídat?" Marissa jí pohlédla do tváře. V šedo zelených očích bylo teplo a soucit. Nejdřív Marissa mohla jenom zavrtět hlavou a polykat slzy. "Je to obvyklé, že lidi, kteří se snaží o umělé oplodnění, tíží citové problémy," řekla sestra Hargravová. "Ale většinou pomůže, když si o tom promluví. Máme zkušenost, že část problému spočívá v izolaci, kterou manželé pocítují." Marissa souhlasně přikývla. Jsou opravdu s Robertem izolováni. Jak rostlo napětí, začali se vyhýbat přátelům a zvláště těm s dětmi. "Máte vy a váš manžel nějaký problém?" zeptala se paní Hargravová. "Nechci být zvědavá, ale opravdu jsme zjistili, že pro lidi je nejlepší, když jsou otevření."

Marissa znovu přikývla. Podívala se na chápavou tvář paní Hargravové. Opravdu si chtěla promluvit. Utřela si slzy hřbetem ruky a pověděla paní Hargravové, jak Robert ráno původně odmítl s ní jít na kliniku, a jak se potom pohádali. Řekla paní Hargravové, že si začíná myslet, že s léčením neplodnosti budou muset přestat. "Je to pro mě vyložené peklo," přiznala Marissa. "A pro Roberta taky." "Kdyby to tak nebylo, měla bych dojem, že je s vámi oběma něco v nepořádku," řekla paní Hargravová. "Je to stresující pro každého, dokonce i pro personál. Ale musíte

30

se opravdu naučit být otevřenější. Hovořte s jinými dvojicemi.

To vám usnadní komunikaci a uvědomíte si rovněž meze toho druhého." "Už je to připravené pro paní Buchananovou," zavolala jiná sestra skrz dveře ultrazvukové ordinace. Paní Hargravová útěšně stiskla Marisse rameno. "Radši se do toho dejte," řekla. "Ale potom zase přij du a ještě si popovídáme.

Co vy na to?" "Dobře," řekla Marissa a snažila se ukázat trochu nadšení. O patnáct minut později Marissa zase ležela na zádech v ultrazvukové ordinaci, kde ji čekal další bolestivý a možná riskantní zákrok. Ležela na zádech s nataženými nohama.

Za pár minut jí dají nohy do opěrek, které až moc dobře zná.

Pak přijde dezinfekce a bude následovat místní umrtvení. Z té představy jí bylo špatně. Už ta místnost jí připadala děsivá.

Bylo to chladné, nepřátelské, futuristické prostředí, plné elektronických přístrojů, z nichž některé Marissa poznávala a jiné ne. Několik katodových obrazovek bylo zapnutých. Naštěstí třicet centimetrová jehla na odběr vajíček nebyla v

dohledu.

Laborantka, která Marissu do místnosti přivedla, měla plné ruce práce s přípravou zákroku. Doktor Wingate, který prováděl většinu zákroků spojených s léčením neplodnosti na klinice včetně umělého oplodnění, ještě nepřišel.

Zaťukání na dveře upoutalo pozornost laborantky, která k nim došla a otevřela.

Marissa otočila hlavu a uviděla Roberta, jak stojí na prahu.

Ačkoliv se v ordinaci cítil ještě nepříjemněji než Marissa, donutil se vstoupit do místnosti plné techniky. Kvůli technické ukázce přes rameno. "Paní Hargravová řekla, že sem můžu na chvíli jít," vysvětlil. Laborantka přikývla, pokynula směrem k Marisse a pak se vrátila ke svým přípravám. Robert opatrně přešel k ultrazvukovému přístroji a pohlédl dolů na svou ženu. Dával si pozor, aby se nedotkl žádného z jemných přístrojů, a vlastně ani Marissy. "No, podařilo se," řekl, jako by se mu povedlo splnit nějaký zásadní úkol. "Moje role skončila, tak jedu do kanceláře. Kvůli těm stehům jsem se bohužel zpozdil víc, než jsem plánoval. Tak musím letět. Ale po té poradě se vrátím a vyzvednu tě. Kdyby to vypadalo, že se ta schůzka protáhne, zavolám a nechám ti zprávu u paní Hargravové. Dobrý?" "Dobrý," řekla Marissa. "Díky za ten vzorek. Jsem moc ráda." Robert uvažoval, jestli to Marissa nemyslí sarkasticky. Ale v jejím tónu nezachytil žádnou ironii. "Prosím," řekl nakonec. "A hodně štěstí s odběrem vajíček. Doufám, že to bude celý tučet." Váhavě ji pohládl po rameni, otočil se a vyšel z místnosti. Marissa cítila, že se jí oči zase zalévají slzami, ale nevěděla, jestli to jsou slzy smutku, nebo zlosti. Cítila se strašně sama. V poslední době byl Robert tak odměřený, a to i když šlo o ni. Mrzelo ji, že ji mohl nechat, aby takovým utrpením procházela sama. Dnešní Robert se zdál jiný než muž, kterého si blaženě vzala před pouhými pár lety. Tak často jí dával najevo, že práce je pro něj nejpřed 31

nější, byla to jeho identita, útočiště. Jediná slza jí stékala do ucha. Zavřela pevně oči a doufala, že svět kolem ní zmizí. Zdálo se jí, že celý její život se rozpadá, a že nemůže udělat nic, aby to zastavila. "Promiňte, doktore Wingate," řekla paní Hargravová a zastavila doktora, když šel do ultrazvukové ordinace. "Mohla bych vám říct pár slov?" "Je to důležité?" zeptal se doktor Wingate. "Už takhle jsem se opozdil k paní Buchananové." "Chci mluvit právě o paní Buchananové," řekla paní Hargravová. Držela hlavu vzhůru. Byla to vysoká žena, měřila přes metr osmdesát. Ale přesto vypadala malá ve srovnání s obrovskou postavou doktora Wingata. "Je to důvěrné?" zeptal se doktor Wingate. "Není snad všechno důvěrné?" zeptala se paní Hargravová s vychytralým úsměvem.

"To je pravda," řekl doktor Wingate. Rychle přešel chodbu ke své kanceláři. Vyhnuli se sekretářce a vešli zadními dveřmi přímo z chodby. Wingate za nimi zavřel dveře. "Řeknu to rychle," řekla paní Hargravová. "Všimla jsem si, že paní Buchananová . . . vlastně, měla bych říci doktorka Buchananová. Pamatujete si, že je doktorka, vidíte?" "Ano, samozřejmě," řekl doktor Wingate. "Doktor Carpenter mi to řekl před dvěma lety. Vzpomínám si, že to bylo překvapení. Doktor Carpenter se to dočetl v Globu." "Myslím, že bychom měli brát v úvahu, že je lékařka," řekla paní Hargravová. "Jak víte, doktoři mohou být někdy obtížní pacienti." Doktor Wingate kývl. "V každém případě," pokračovala paní Hargravová, "myslím, že trpí jistou depresí." "To není nic nečekaného," řekl doktor Wingate. "Skoro každá z našich pacientek ze skupiny umělého oplodnění projde občas depresí." "Je tu taky náznak manželských problémů," řekla paní Hargravová. "A dokonce řeči o tom, že po tomhle cyklu přestane." "To by tedy bylo dost nešťastné," připustil doktor Wingate, konečně zaujatý. "Deprese, 'manželské problémy a skutečnost, že jde o lékařku-to jsou možná důvody, pro které bychom myslím měli pozměnit léčebný postup." Doktor Wingate se opřel o stůl, zahákl si palec pod bradu, položil nos na ukazováček a uvažoval o návrhu paní Hargravové. Rozhodně na něm něco bylo, a pružnost, to byl vždycky přístup, který prosazoval. "Byla tady svědkem scény s Rebekou Zieglerovou," dodala paní Hargravová. "To mohlo jejímu citovému rozrušení jenom přidat.

Dělám si o ni velké starosti." "Ale až doted' byla velmi vyrovnaná," namítl doktor Wingate. "To je pravda," odpověděla paní Hargravová. "Myslím, že je problém v tom, že je lékařka, a to mě zneklidňuje." "To jsem opravdu rád, že se tak staráte," řekl doktor Wingate. "Je to právě důraz na detail, kvůli kterému je Ženská klinika tak úspěšná. Ale

32

myslím, že s doktorkou Blumenthalovou - Buchananovou můžeme pokračovat jako obvykle. Ještě pár cyklů vydrží, ale možná by bylo moudré jí a jejímu muži doporučit naši místní psychologickou poradnu." "Dobře," řekla paní Hargravová.

"Navrhuji jí to. Ale je to lékařka a ten nápad se jí nemusí zamlouvat." Záležitost byla rozhodnuta, a tak se doktor Wingate přesunul ke dveřím a paní Hargravové otevřel. "Když už tak mluvíme o Rebece Zieglerové," řekla paní Hargravová, "doufám, že už se o ni dobře postarali." "Právě teď si čte své záznamy," řekl doktor Wingate a následoval paní Hargravovou na chodbu. "Ale bohužel to pro ni nebude zrovna příjemné čtení." "To si dovedu moc dobře představit," řekla paní Hargravová.

33

3 19. března 1990 11:37

Dorothy Finkelsteinová rychle prošla visutou krytou chodbou a vstoupila na cihlový dvůr Ženské kliniky. Jako obvykle šla pozdě. Vždycky chodila pozdě. Tentokrát měla být na své každoroční prohlídce v jedenáct patnáct. Náhlý závan větru zachytil okraj jejího širokého klobouku a ohrnul krempu.

Zvedla ruku právě včas, aby zachytila klobouk, který jí letěl z hlavy. Ale zároveň upoutalo její pozornost něco nahoře. Padala na ni bota s vysokým podpatkem. Přistála blízko ní, v záhoně s rododendronu. Přestože Dorothy tak pospíchala,

zastavila se a očima klouzala nahoru, jak sledovala dráhu té boty. V úplně nejvyšším patře Ženské kliniky, o šest poschodí výš, její pohled upoutalo něco, co vypadalo jako žena sedící na okenním rámu, s nohama visícíma ven z okna a s hlavou skloněnou, jako kdyby zkoumala chodník pod sebou. Dorothy zamrkala, protože doufala, že ji klame zrak, ale ten obraz tam zůstal. Nebyla to její představivost, byla to žena sedící na římse - mladá žena! V Dorothy ztuhla krev, když pozorovala, jak se ta žena jakoby posunula dopředu a pak letěla dolů hlavou napřed v pomalých saltech. Žena padala jako velká panenka a nabírala na rychlosti, jak prolétla každým následujícím patrem. Přistála na stejném, záhoně jako její bota, s tlumeným buchnutím, jako když se těžká kniha pustí na tlustý koberec. Dorothy sebou škubla, jak se vcítila do toho pádu, jako by to bylo její vlastní tělo, které tak hrozně dopadlo. Pak vykřikla, jak jí došlo co se opravdu přihodilo.

Vzpamatovala se a běžela k záhonu, aniž věděla, co tam bude dělat. Jako zásobovačka velkého obchodního domu v Bostonu neměla moc zkušeností s první pomocí. ačkoliv jakýmsi kursem první pomoci prošla na vysoké škole. Několik kolemjdoucích reagovalo na Dorothin výkřik. Když překonali prvotní šok, několik z nich šlo za Dorothy k záhonu. Někdo jiný běžel zpátky na kliniku pro pomoc. Když Dorothy doběhla na kraj záhonu, pohlédla dolů před sebe s hrůzou. Žena ležela na zádech. Její otevřené oči se dívaly k nebi a byly úplně rozostřené. Dorothy nevěděla, co jiného by mohla dělat, tak se sklonila mezi keře a začala ženě dávat dýchání z úst do úst.

Bylo jí zřejmé, že žena nedýchá. Několikrát vdechla do ženinych úst, ale pak musela přestat. Otočila hlavu a vyzvracela borůvkový koláč, který měla k svačině. Pak už dorazil doktor v naškrobeném bílém plášti. "Samozřejmě že si na vás pamatuju," řekl doktor Arthur. "Vy jste ta žena, která byla tak citlivá na ketamin. Jak bych na to mohl zapomenout?" "Jenom jsem si chtěla být jistá, že to určitě znovu nepoužijete," řekla Marissa. Nejdřív doktora Arthura nepoznala, protože od té biopsie ji neprohlížel. Ale jakmile jí dal infúzi, něco se v její paměti ozvalo.

34

"Dneska potřebujeme jenom trošku valu," ujistil ji doktor Arthur. "Hned teď vám trošinku dám. Měla byste po něm být pěkně ospalá." Marissa pozorovala, jak vstříknul medikament do postranního otvoru její infuze. Pak hlavu narovnala. Když už teď měl odběr vajíček začít, její přístup k celé té záležitosti byl jiný než před patnácti minutami. Už nebyla rozpolcená. Když valium zasáhlo její krevní oběh, Marissina mysl se uklidnila, ale neusnula. Zabývala se představou svých zablokovaných vejcovodů a tím, co asi mohlo způsobit to ucpaní. Pak začala uvažovat o různých zákrocích, které už podstoupila. Pamatovala si, jak se cítila, když se vzbudila z celkové anestezie po laparoskopii. Hned jak se probudila, oznámil jí doktor Carpenter, že její vejcovody jsou tak zjizvené, že malý chirurgický zákrok vůbec nepřichází v úvahu.

Řekl, že jediné, co se mu podařilo, bylo udělat jí biopsii. A tehdy jí dal najevo, že její jediná šance, jak mít dítě, je umělé oplodnění. "Jsme připravení?" zavolal zvukný hlas.

Marissa zvedla hlavu, otevřela těžká víčka a pohlédla vzhůru na vousatou tvář doktora Wingata. Zase se položila a snažila se odpoutat od svého těla, aby zvládla svou úzkost. Její mysl se zatoulala zpátky k návštěvě doktora Muellera v patologickém oddělení nemocnice Memorial, když byla její laparoskopie hotová. Ženská klinika tam často posílala některé své vzorky, aby jim v Memorialu potvrdili diagnózu. Marisse řekli, že biopsii jejího vejcovodu tam poslali. Marissa doufala, že zachová svou anonymitu, a vyhledala si své vzorky sama.

Věděla, že Ženská klinika používá číslo její sociální pojistky jako kód jejího případu. Když už Marissa měla své vzorky, vyhledala Kena. Byli kamarádi už od lékařské fakulty. Požádala ho, aby se jí podíval na mikroskopické vzorky, ale neřekla, že jsou její. "Moc zajímavé," řekl Ken, když krátce prohlédl první vzorek. Odsedl si od mikroskopu. "Co mi o tom případu můžeš říct?" "Nic," řekla Marissa. "Nechci tě ovlivňovat."

Řekni mi, co vidíš. "Nějaká hádanka, co?" řekl Ken s úsměvem.

"Tak nějak," řekla Marissa. Ken se vrátil k mikroskopu.

"Nejdřív bych řekl, že je to řez vejcovodem. Vypadá, jako by byl úplně zničený nějakým infekčním procesem."

"Správně," řekla Marissa s obdivem. "Co můžeš říct o té infekci?" Ken si pár minut vzorek prohlížel beze slova. Když konečně promluvil, Marissa byla ohromená. "TBC!" prohlásil a založil ruce.

"Tuberkulóza?" Marissa téměř spadla ze židle. Očekávala něj aký nespecifický zánět, ale nikdy tuberkulózu. "Kvůli čemu to říkáš?" zeptala se. "Podívej se na preparát," řekl jí Ken.

Marissa se dívala do mikroskopu. "Díváš se na granulom," řekl Ken. "Má obrovské buňky a epitheoloidní buňky, nutnou podmínku granulomu. Můžeš tedy uvažovat o TBC, sarko 35

idóze a nějakých mykózách. Ale podle statistik musíš dát tuberkulózu na první místo." Marisse bylo mdlo. Představa, že má kteroukoli z těchto nemocí, ji děsila. "Můžeš udělat další barvení, abys udělal definitivní diagnózu?" zeptala se Marissa. "Jasně," řekl Ken. "Ale pomohlo by mi, kdybys znal historii té pacientky." "Dobře," řekla Marissa. "Je to zdravá běloška, kolem pětaticeti, s úplně normální zdravotní historií. Přišla s asymptomaticky zablokovanými vejcovody."

"Je lékař, který tu historii sestavoval, spolehlivý?" zeptal se Ken a kousal se přitom do rtu. "Naprosto," řekla Marissa.

"Rentgen plic negativní?" "Úplně normální." "Problémy s očima?" "Žádné." "Lymfatické uzliny?" "Negativní," řekla Marissa důrazně.

"Až na ucpané vejcovody je pacientka úplně normální a zdravá." "A gynekologická historie normální?" zeptal se Ken. "Ano," řekla Marissa. "To je tedy záhada," připustil Ken. "Tuberkulóza se k vaječníkům dostane krevním nebo lymfatickým oběhem. Jestli je to TBC, pak někde musí existovat nějaká brána vstupu. A bez hypů to nevypadá na mykózu nebo něco takového. Pořád bych řekl, že tuberkulóza vede co do pravděpodobnosti. Ale stejně udělám ještě nějaké další barvení." "Marisso!" zavolal nějaký hlas a vrátil Marissu zpátky do přítomnosti. Otevřela oči.

Byl to doktor Arthur.

"Doktor Wingate se chystá píchnout místní umrtvení. Nechceme, abyste zničehonic vyskočila." Marissa přikývla. Skoro okamžitě ucítila několik míst, kde ji to bodavě zabolelo, ale rychle to přešlo a Marissa se vrátila zpátky ke svému přemýšlení.

Vzpomněla si, jak v panice ještě téhož dne, kdy byla u Kena, navštívila svého internistu. Ale ani pečlivá prohlídka neukázala, že bylo něco v nepořádku. Jedině její tuberkulinový test ukazoval, že opravdu prodělala TBC. Ačkoliv Ken zkusil na Marissiných preparátech množství dalších testů, nenašel žádné organismy, ať už tuberkulózní, nebo jiné. Ale trval na své původní diagnóze tuberkulózní infekce vaječníků, přestože Marissa nemohla vysvětlit, kde by mohla přijít k tak neobvyklé nemoci. "Doktore Wingate!" zavolal rozrušený hlas. Marissina pozornost se zase vrátila do přítomnosti. Otočila hlavu. Ve dveřích ultrazvukové ordinace stála sestra Hargravová.

"Nevíte, že mám práci, proboha?" utrl se doktor Wingate. 36

"Stala se bohužel nehoda." "Ale já tu sakra odebírám vajíčka!" zařval doktor Wingate a trochu si tak vyléval vztek na sestře Hargravové. "No dobrá," řekla paní Hargravová a vycouvala ze dveří. "Á, už to bude!" řekl doktor Wingate s uspokojením. Oči měl přilepené na katodové obrazovce. "Nechceš, abych se podíval, co je to za nehodu?" zeptal se doktor Arthur. "To může počkat," řekl doktor Wingate. "Nejdřív odeberem nějaká vajíčka." Další půl hodiny se zdálo, že čas se jenom vleče.

Marissa byla ospalá, ale kvůli bolestivému dloubání nemohla usnout. "Dobrý," řekl doktor Wingate konečně. "To je poslední z jasně viditelných folikulů. Já se teď podívám, co jsme vybrali." Odložil sondu stranou, stáhl si rukavice a pak s laborantkou odešel do druhé místnosti, aby prozkoumal vzorky pod mikroskopem. "Jste v pořádku?" zeptal se doktor Arthur Marissy. Marissa přikývla. Za pár minut vešel doktor Wingate zpátky do místnosti. Široce se usmíval. "Byla jste moc hodná holčička," řekl. "Máme osm slibně vypadajících vajíček."

Marissa hlasitě vydechla. Přestože byla ráda, že mají osm vajíček, nebylo to dobré dopoledne. Cítila se omámená léky a vyčerpaná, a tak jakmile stres zákroku pominul, Marissa znovu upadla do nepokojného, zdrogovaného spánku. Byla si jenom matně vědoma toho, že ji přemísťují z vozíku na postel, kde konečně upadla do hlubšího a delšího spánku, vyvolaného valiem. Ze všech každodenních zodpovědností a povinností spojených s řízením Ženské kliniky, byla doktoru Wingatovi zcela jasně nejmilejší jeho práce přímo související s biologickou částí oddělení umělého oplodnění. Buněčná biologie měla pro něj jako pro doktora medicíny a filozofie zvláště silné intelektuální kouzlo. Jak se tak díval na Marissina vajíčka čochkami mikroskopu, byl plný radosti a úžasu. Tady, v jeho zorném poli, byla neuvěřitelná možnost nového lidského života. Marissina vajíčka patřila k opravdu pěkným exemplářům, dokazujícím odborné podávání hormonů, které dostávala v období stimulace vaječníků. Doktor Wingate pečlivě prohlédl každé z osmi vajíček.

Všechna byla úplně zralá. Zbožně je umístil do předem připraveného jemně růžového kultivačního medu do misek na tkáňové kultury. Misky pak narovnal do inkubátoru, který udržoval stálou teplotu a koncentrace plynů. Pak obrátil pozornost k Robertovu spermatu, které už mezitím nechali zkapalnět. Doktor Wingate zahájil proces kapacity. Protože byl perfekcionista, radši dělal celou buněčnou biologii sám.

Úspěšnost umělého oplodnění spočívala právě tak v umění jednotlivého pracovníka jako ve vědě samotné. "Doktore Wingate," zavolala sestra Hargravová, která právě vešla

37

do laboratoře. "Promiňte, že vás obtěžuju, ale případ Rebecky Zieglerové teď už vyžaduje, abyste se mu věnoval." Doktor Wingate vzhlédl od práce. "A vy to nemůžete zařídít?" zeptal se. "Jsou tu novináři, pane doktore," řekla sestra Hargravová.

"Dokonce přijel i televizní štáb. Radši byste měl jít." Doktor Wingate se váhavě podíval na lahvičku s Robertovým spermatem.

Nesnášel, když úřední povinnosti rušily jeho biologickou práci. Ale byl ředitelem kliniky, a tak neměl na vybranou.

Pohlédl na laborantku. "Tady máte příležitost," řekl jí.

"Pokračujte v práci a dokončete kapacitaci, koncentraci a "vyplavání". Už jste mockrát viděla, jak to dělám, tak se do toho dejte. Vráť se, hned jak to půjde." Pak se otočil a odešel z místnosti se sestrou Hargravovou. "Paní Buchananová!

Hej! Paní Buchananová! Jste vzhůru?" zavolal přátelský hlas.

Volající hlas probral Marissu z hlubin zneklidňujícího snu.

Zdálo se jí, že zůstala opuštěná uprostřed pusté krajiny.

Nejdřív se pokoušela zapojit hlas do snu, ale sestra byla pevně přesvědčena, že ji musí vzbudit. "Paní Buchananová, je tu váš manžel!" Marissa otevřela oči. Hleděla přímo do tváře nějaké sestřičky, která se široce usmívala. Na cedulce na jejích šatech bylo napsáno "Judith Holidayová". Marissa zamrkala, aby zaostřila oči i na zbytek místnosti. A potom uviděla Roberta, jak stojí za sestrou a přes ruku má přehozený kabát. "Kolik je hodin?" zeptala se Marissa, když se opřela o loket. Měla pocit, jako by právě usnula. Říkala si, že Robert rozhodně neměl čas na to, aby byl na poradě a zase se vrátil.

"Je čtvrt na pět odpoledne," řekla Judith, omotala manžetu na měření tlaku Marisse kolem paže a nafoukla ji. "Jak se cítíš?" zeptal se Robert. "Snad dobře," řekla Marissa. Nebyla si úplně jistá. Ještě v sobě cítila stopy valu. Měla dojem, že její ústa jsou stejně suchá jako vyprahlá krajina z jejího snu.

Byla ohromena, že den tak rychle uplynul. "Známky života v pořádku," řekla Judith a odmotávala manžetu. "Jestli se na to cítíte, tak už smíte jít domů." Marissa přehodila nohy přes okraj postele. Na moment se jí zamotala hlava. A znovu se

ji zatočila, když sklouzla z postele a nohama se dotkla studené podlahy. "Jak se cítíte?" zeptala se jí Judith. Marissa řekla, že je v pořádku, jen se cítí trochu slabá. Napila se ze sklenice na nočním stolku. Hned se cítila lépe. "Oblečení máte v šatně," řekla Judith. "Budete potřebovat pomoc?" "Myslím, že ne," řekla Marissa, slabě se usmála na ochotnou a přátelskou sestřičku. "Jestli ano, tak zakřičte," řekla Judith a vycouvala ze dveří. Zavřela je, ale ne úplně. Zůstaly trochu pootevřené.

38

"Dovol, já ti pomůžu," řekl Robert, když viděl jak Marissa míří k šatně. O dvacet minut později už Marissa scházela ze vstupních schodů kliniky. Posadila se do auta vedle Roberta.

Její tělo bylo těžké, nemohla myslet na nic jiného, než jakpřijde domů a vlezle do postele. S pocitem neskutečnosti se podívala na rušnou dopravní špičku na Harvard Square. Začínalo se stmívat. Většina aut už měla rozsvícená světla. "Doktor Wingate mi řekl, že odběr vajíček dopadl výborně," řekl Robert. Marissa kývla a ze strany se na něj podívala. Jeho ostrý profil se rýsoval proti večerním světlům. Nedíval se na ni. "Máme osm vajíček," řekla Marissa s důrazem na ten plurál.

Pozorovala ho, aby mohla ohodnotit jeho reakci. Doufala, že Robert pochopí, jak to myslela. Ale místo toho změnil téma.

"Slyšela jsi o té tragédii na klinice?" "Ne," řekla Marissa.

"O jaké tragédii?" "Pamatuješ si na tu ženskou, co mě praštila?" zeptal se Robert, jako kdyby Marissa mohla zapomenout. "Na tu, co tak vyváděla v čekárně, když jsme přišli? Zřejmě spáchala sebevraždu. Skočila ze šestého patra do jednoho záhonu. Bylo to v posledních zprávách." "Pane bože," řekla Marissa. Až moc dobře si pamatovala, jak živě se s tou ženou ztotožňovala. Chápala ji, že byla tak frustrovaná, protože se sama často cítila taky tak. "Umřela?" zeptala se Marissa s nadějí, že se to třeba nemuselo té ženě podařit.

"Okamžitě," řekl Robert. "Nějaká chudinka, co šla zrovna na kliniku, to celé viděla. Řekla, že ta paní seděla na římse a pak se vrhla po hlavě dolů." "Chudák ženská," řekla Marissa.

"Která?" zeptal se Robert. "Obě," odpověděla Marissa, přestože mluvila o Rebece Zieglerové. "Určitě mi řekneš, že tohle taky není příhodná doba, abychom mluvili o umělém oplodnění," řekl Robert. "Ale to, jak ta ženská děsně jančila, podtrhuje ty pocity, které jsem měl dneska ráno. Vidíš, že nejsme jediní, kdo tenhle tlak cítí. Opravdu si myslím, že po tomhle cyklu bychom měli celou tu záležitost s neplodností skončit. Pomysli jen na to, co to dělá s tvou praxí." Poslední věc, o které se Marisse chtělo přemýšlet, byla její pediatrická praxe.

"Otevřeně jsem mluvila s ředitelem našeho oddělení a on mě chápe," vysvětlovala Marissa ne poprvé. "Má pochopení pro to, čím procházím, i když třeba jiní lidi ne." "Ředitel to může klidně říct," řekl Robert. "Ale co tví pacienti? Musejí mít pocit, že ses na ně vykašlala." "O všechny mé pacienty je postaráno," odsekla Marissa. Ale ve skutečnosti si o ně dělala starosti.

39

"A kromě toho," dodal Robert, "už mám plný zuby toho všeho předvádění. Ponižuje mě chodit na kliniku a brát si ten plastický kelímek." "Tebe to ponižuje?" opakovala Marissa, jako by neslyšela správně. Přes všechno valium ji tenhle rozhovor silně provokoval. Poté, co právě dneska vytrpěla ten bolestivý a riskantní zákrok, ji přišlo neuvěřitelné, že Robert takhle rozmazává svůj krátký a bezbolestný příspěvek k celé té záležitosti. Snažila se ovládnout, ale pak přece jen musela říct, co si myslí. "Ponižuje? Tebe to ponižuje? A jak by tě bavilo ležet na zádech s roztaženými nohama před zástupem tvých kolegů a oni by se v tobě vrtali a hrabali?"

"To je přesně to, co si myslím," řekl Robert. "Nechtěl jsem naznačit, že to pro tebe bylo lehký. Bylo to pro nás oba tvrdý. Moc tvrdý. Aspoň teda pro mě jo. Chci toho nechat.

Teď." Marissa zírala před sebe. Měla zlost a věděla, že Robert také. Připadalo jí, že se v jednom kuse hádají. Pozorovala silnici před sebou, jak se k ní rychle blíží. Zastavili u automatu na začátku massachusettské dálnice. Se vzteklým gestem Robert vrazil mince do automatu. Deset minut jeli úplně potichu a Marissa se značně uklidnila. Otočila se k Robertovi a pověděla mu, že ji odpoledne přišla navštívit paní Hargravová. "Byla plná pochopení," řekla Marissa. "A něco mi doporučila." "Poslouchám," řekl Robert. "Navrhla mi, abychom využili poradenské služby, kterou klinika poskytuje," řekla Marissa. "Myslím, že by to mohl být dobrý nápad. Jak jsi sám řekl, ostatní lidi ve stejné situaci jako my taky cítí napětí.

A paní Hargravová mi řekla, že mnoha lidem ta poradna moc pomohla." Ačkoliv ji ten návrh původně příliš nenadchl, čím víc o tom přemýšlela, a také zvláště když viděla, jak s Robertem špatně vycházejí, zdál se jí teď ten nápad lepší a lepší. Potřebují pomoc, to je jasné. "Já do žádný poradny jít nechci," řekl Robert tónem, který nepřipouštěl diskusi. "Už nemám v úmyslu věnovat víc času a peněz někomu, aby mi řekl, proč už mám dost metody, ze který j sme zaručeně nešťastný a kvůli který jsme spolu pořád na kudly. Už jsme tomu věnovali dost času, úsilí i peněz. Doufám, že si uvědomuješ, že už nás to stálo přes padesát tisíc dolarů." Zase se rozhostilo ticho.

Za chvíli je Robert přerušil. "Slyšelas mě přece, ne? Padesát tisíc dolarů." Marissa se k němu otočila, tváře jí hořely.

"Slyšela jsem tě," utrhla se. "Padesát tisíc, sto tisíc. Co na tom záleží, jestli je to naše jediná šance, jak mít dítě?

Někdy tě vůbec nechápu, Roberte. Ne že bychom měli nedostatek.

Měl jsi dost peněz, aby sis koupil tohleto pitomý drahý auto.

Fakt by mě zajímalo, co je pro tebe přednější." Marissa se zase otočila tak, aby se dívala přímo dopředu, zlostně zkrřížila ruce na prsou a ponořila se do svých vlastních myšlenek. Robertův obchodní duch se tak přičil její povaze, že se až

divila, jak se kdy vůbec mohli sblížit. "Na rozdíl od tebe," řekl Robert, když už se blížili k domu, "mně

40

padesát tisíc připadá jako spousta peněz. A vůbec nic za ně nemáme kromě zlosti jeden na druhého a rozpadávajícího se manželství. Zdá se mi to moc velká cena za to všechno a platíme oba. Já už začínám úplně nenávidět Ženskou kliniku.

Nikdy jsem se tam necítil příjemně. A to, že mě napadla ta pacientka, to mi taky moc nepomohlo. A vidělaš toho strážného?" "Jakého strážného?" zeptala se Marissa. "Toho, co přišel s doktorama, když tam ta ženská tak vyváděla. Ten asijskej chlápek v uniformě. Všimla sis, že byl ozbrojený?"

"Ne, nevšimla jsem si, že byl ozbrojený." Robert měl strašně rozčilující způsob, jak měnit téma hovoru a přecházet na úplně bezvýznamné detaily. Mají tu teď takové strašné starosti se svým vztahem a budoucností a Robert si přemýšlí o strážném.

"Měl kolt Cobra 357," řekl Robert. "Kdo si myslí, že je?"

Nějaký Špinavec Harry?" Doktor Wingate rozsvítil světlo a vstoupil do své milované laboratoře. Bylo po jedenácté hodině v noci a klinika byla opuštěná. Naproti v lůžkovém oddělení a v pohotovostní ordinaci byl personál, ale na klinice už ne.

Doktor Wingate si svlékl kabát a oblékl si čistý bílý laboratorní plášť, a pak si pečlivě umyl ruce. Mohl sice počkat do rána, ale když už dneska od Marissy získal těch osm nádherných zralých vajíček, byl celý dychtivý zkontrolovat, jak se vyvíjejí. Toho dne odpoledne, poté, co vyřešil tu záležitost s nešťastnou Rebekou Zieglerovou, jak nejlépe mohl, vrátil se do laboratoře a zjistil, že se laborantce výborně podařilo připravit to sperma. Ve dvě hodiny dopoledne už bylo všech osm vajíček umístěno v pečlivě připraveném inseminačním prostředí v jednotlivých miskách na tkáňové kultury. Do každé misky už doktor Wingate přidal 150 000 kapitolovaných pohyblivých spermií. Vajíčka a spermie se pak společně inkubovaly v 5 % Co při 98 % vlhkosti a při 37 stupních Celsia. Doktor Wingate rozsvítil světlo svého mikroskopu a pak otevřel inkubátor a vyndal první misku. Umístil ji pod mikroskop a pohlédl do něj. A tam, uprostřed pole mikroskopu, bylo krásné vajíčko, ještě pořád obklopené folikulárními buňkami. Doktor Wingate se díval ještě pozorněji, když šikovně pracoval s mikropipetou a prožíval vzrušení ze stvoření života, jak pozoroval dvě protonuklea v ooplazmě vajíčka.

Vajíčko se oplodnilo a vypadalo úplně normálně. Opakoval tento postup s ostatními miskami a byl potěšený, když viděl, že všechna vajíčka se normálně oplodnila. Nedošlo k žádnému polyspermickému oplodnění, kdy víc než jedna spermie pronikne do vajíčka. Doktor Wingate pracoval opatrně, přenesl oplodněné oocyty do čerstvého kultivačního média, které obsahovalo vyšší koncentraci séra. Pak vrátil oplodněná vajíčka do inkubátoru.

Když to všechno dokončil, šel k telefonu. Navzdory pozdní hodině zavolaal k Buchananovým. Říkal si, že na oznámení dobré zprávy moc

41

pozdě není. Po pátém zazvonění už si říkal, že možná udělal chybu. Po šestém zazvonění už se chystal telefon položit, když Robert telefon zvedl. "Promiňte, že volám tak pozdě," řekl doktor Wingate. "To nic," řekl Robert. "Byl jsem ve své pracovně. Tohle je linka mojí ženy." "Mám pro vás dva dobrou zprávu," řekl doktor Wingate. "To tedy docela potřebujeme," řekl Robert. "Vydržte, vzbudím Marissu." "Snad byste ji neměl budit," namítl doktor Wingate. "Můžete ji to říct ráno, nebo já ještě ráno můžu zavolat. Po tom, co dneska prodělala, bychom ji snad měli nechat spát." "Ale ona to bude chtít slyšet," ujistil ho Robert. "A kromě toho může zase hned usnout. Nikdy s tím neměla problémy. Počkejte chvíli." O pár vteřin později se v telefonu ozval Marissin unavený hlas.

"Promiňte, že vás budím," řekl doktor Wingate, "ale váš manžel mě ujistil, že vám to nebude vadit." "Říkal, že prý máte nějakou dobrou zprávu?" "Skutečně," řekl doktor Wingate.

"Všech osm vajíček se už oplodnilo. Bylo to velmi rychlé a tak jsem optimistický. Většinou se oplodní přinejlepším asi tak osmdesát procent. Byla to obzvláště zdravá vajíčka." "Skvělé," řekla Marissa. "Znamená to, že transfer má větší naději na úspěch?" "Musím být upřímný," řekl doktor Wingate. "Nevím, jestli tu je nějaká souvislost. Ale vadit to nemůže." "Proč by to bylo tentokrát jinak?" zeptala se Marissa. V minulém cyklu se žádné vajíčko neoplodnilo. "To bych rád věděl," přiznal doktor Wingate. "V určitém smyslu je oplodnění stále ještě tajemný proces. Neznáme ještě všechny proměnné." "Kdy provedeme ten transfer?" zeptala se Marissa. "Za osmačtyřicet hodin nebo tak nějak," řekl doktor Wingate. "Zítra embrya zkontroluju a uvidím, jak se vyvíjejí. Jak víte, rádi bychom už viděli dělení." "A budete transplantovat čtyři embrya?"

"Přesně tak," řekl doktor Wingate. "Jak už jsme o tom mluvili, zkušenosti nám ukázaly, že větší počet než čtyři zvyšují riziko mnohočetného těhotenství, aniž by významně zvyšovaly úspěšnost transferu. Zbývá čtyři embrya zmrazíme. S tolika dobrými vajíčky můžete mít dva transfery, aniž byste musela podstoupit další hyperstimulaci." "Doufáme, že tenhle transfer bude úspěšný," řekla Marissa. "Budeme všichni doufat v nejlepší." "Moc mě mrzelo, když jsem slyšela o té ženě, co se zabila," řekla Marissa. Ta tragédie jí ležela v hlavě celý večer. Zajímalo -ji, kolik cyklů chudák paní Zieglerová prodělala. Když už se s tou ženou ztotožnila, předem očekávala psychologický efekt ještě dalšího neúspěchu. Neúspěch 42

chů už zažila v minulosti tolik, že teď těžko mohla být optimistická. Může ji snad další neúspěch úplně vyvést z normálu? "To byla hrozná tragédie," řekl doktor Wingate. Jeho dříve nadšený tón se změnil na vážný. "Byli jsme

všichni zdrceni. Náš personál je většinou velmi dobře schopen odhalit takové symptomy deprese. Až do jejího včerejšího výstupu jsme neměli žádné varování, že Rebeka Zieglerová je tak vyšinutá.

Ona a její manžel se zřejmě rozešli. Snažili jsme se je pozvat do poradny, ale nechtěli tam jít." "Kolik jí bylo?" zeptala se Marissa. "Myslím, že třicet tři," řekl doktor Wingate. "Je to tragická ztráta mladého života. A dělám si obavy kvůli vlivu její smrti na ostatní pacientky. Neplodnost je emoční stres pro každého, kdo se léčby zúčastní. Určitě nepomohlo vašemu psychickému stavu, když jste viděla scénu, kterou paní Zieglerová udělala v čekárně." "Ztotožňovala jsem se s ní," připustila Marissa. Zvlášť teď, myslela si, když slyšela o manželských problémech té ženy. Byly si s Rebekou dokonce blízké věkem. "To prosím vás neříkejte," reagoval doktor Wingate. "A teď něco příjemnějšího a šťastnějšího, budeme se těšit na úspěšný transfer embryí. Je to důležité mít pořád pozitivní myšlenky." "Pokusím se," řekla Marissa. Když telefon položila, Marissa byla ráda, že promluvila o té sebevraždě. Už jen to, že o tom mluvila, trochu utlumilo tu ránu. Marissa vylezla z postele, natáhla si župan a šla dolů chodbou do Robertovy pracovny. Našla ho, jak už sedí u stolu s počítačem.

Vzhlédl, když Marissa vešla do místnosti. "Všechny jsou oplodněné," řekla Marissa a sedla si na sedátko pod knihovnou, zabudovanou do zdi. "To je povzbudivé," řekl Robert. Díval se na ni přes půlené brýle. "To je první překážka," řekla, "teď už jde jenom o to, aby se jim podařilo usadit mi do dělohy jedno z embryí." "To se líp řekne, než udělá," řekl Robert. Už zase se díval na obrazovku počítače. "Nemohl bys mě někdy aspoň malinko podržet?" zeptala se Marissa. Robert se na ni ohlédl. "Začínám si myslet, že když tě podporuju a neříkám ti, co si myslím, tak tě jenom podporuju v tom, abys narážela hlavou do zdi. Mám vážné pochyby o celé metodě. Jestli to teď vyjde, tak prima; ale nechci vidět, jak se chystáš na další zklamání." Obrátil se zpátky k obrazovce. Marissa chvilku nic neřikala. Přestože to nechtěla za žádnou cenu připustit, to, co Robert říkal, dávalo smysl. Vždyť se sama bála, že si dělá příliš velké naděje. "Přemýšlel jsi o tom nápadu s poradnou?" zeptala se. Robert se potřetí otočil k Marisse. "Ne," řekl. "Už jsem ti řekl, že nemám vůbec zájem jít do poradny. Už se nám moc lidí pletlo do života. Mám pocit jako ryba v akváriu."

43

"Doktor Wingate mi řekl, že jeden z důvodů, proč se ta žena dneska zabila, bylo to, že se svým mužem nezašli do poradny."

"Je to snad nějaká nezahalená hrozba?" zeptal se Robert.

"Chceš mi snad říct, že pomýšlíš na to, jak skočíš ze střechy Ženské kliniky, když já nebudu souhlasit s tím, že půjdeme do té poradny?" "Ne!" řekla Marissa, celá dohrátá. "Jenom ti povídám, co mi řekl. Ta žena a její muž měli potíže.

Doporučili jim poradnu. Oni tam nešli. Zřejmě se rozešli, což byla jedna z věcí, které tu ženu taky vyvedly z míry." "A poradna by to všechno vyřešila?" zeptal se Robert sarkasticky.

"Nutně ne," řekla Marissa. "Ale pochybuju, že by to škodilo.

Začínám si myslet, že bychom do poradny měli jít, ať už s umělým oplodněním budeme pokračovat nebo ne." "Co ti mám říkat?" zeptal se Robert. "Nemám zájem ztrácet čas a peníze v poradně. Vím, proč jsem přešlela a nešťastnej.

Nepotřebuju nikoho jiného, aby mi to řekl." "A nechceš se pokusit s tím něco udělat?" zeptala se Marissa. Zdráhala se říct "se mnou se pokusit". "Nemyslím, že mi v poradně pomůžou s tím něco udělat," řekl Robert. "Člověk nemusí být

raketový vědec, aby věděl, co je v nepořádku. Každý by byl úplně stresovanéj po tom všem, co jsme my dva prožili. Některý věci v životě musíš řešit. Některý ne. A když se rozhodneš, nemusíš se dál zabývat touhle toutou léčbou neplodnosti. Já bych ji teda teď radši z našeho života vyloučil." "Ale proboha!" řekla Marissa znechuceně. Vstala ze sedátka a nechala Roberta s jeho milovaným počítačem a počítačovými archy. Nechtěla se pouštět do další hádky.

Marissa dusala chodbou do ložnice a práskla za sebou dveřmi. Zdálo se, že namísto toho, aby se věci zlepšovaly, bylo všechno mnohem horší.

44

4 20. března 1990 8:45

Výsoce reaktivní ionty, zvané hydratované ionty, které byly vlastně jenom hydratované protony, prořezávaly jemné buněčné membrány Marissiných vyvíjejících se embryí. Hydratované ionty přišly v náhlé vlně a zachytly dělicí se buňky nepřipravené.

Tlumivé systémy se sice mobilizovaly, aby neutralizovaly alespoň některé z reaktivních částí, ale bylo jich příliš mnoho, než aby je přemohly. Nejdříve pomalu, ale pak už rychleji začalo pH buněk klesat. Začínaly být kyselé.

Hydratované ionty vznikaly vždycky, když se přidala kyselina k vodnímu prostředí. V hloubi embryí se molekuly DNA replikovaly a tak se připravovaly na další dělení. Protože samy byly slabě kyselé, byly pro ně strašně nebezpečné hydratované ionty, které se shlukovaly v jejich středu. Proces replikace pokračoval, ale s obtížemi. Enzymy, které způsobovaly chemické reakce, byly také citlivé na kyselinu. Brzy se začaly objevovat chyby v replikaci. Nejdřív to bylo jen pár chyb, které nakonec nevadily kvůli nadbytku genů. Ale jak zasahovalo víc a víc kyselých částic, celé skupiny genů se replikovaly úplně nesmyslně. Buňky se ještě pořád dělily, ale už to byla jen otázka času. Chyby už byly smrtelné. "To je krásné!" vykřikla Marissa. Těžko se jí chápalo, že se dívá na úplný počátek jednoho ze svých dětí.

Embryo, které nyní bylo ve dvoj buněčném stádiu, se v křišťálově jasném kultivačním médiu zdálo úplně průhledné.

Marissa bohužel neviděla chaos, který se objevoval na buněčné bázi, když obdivovala mikroskopický pohled na buňku. Myslela, že vidí začátky lidského života. Ale to, čeho byla doopravdy svědkem, byly první kroky k jeho smrti.

"Ohromné, že?" řekl doktor Wingate. Stál vedle Marissy.

Přišla to ráno neočekávaně a ptala se, jestli by se mohla podívat na jedno ze svých embryí. Nejdřív si říkal, jestli je to rozumné vyhovět takovému přání, ale pak si připomněl, že je doktorka, a uvědomil si, že by bylo těžké odmítnout. Neměl to rád, když někdo manipuloval s embryi v tomhle stádiu. "Prostě tomu nemůžu uvěřit, že z tohohle maličkého puntíku by se mohl stát celý člověk," řekla Marissa. Ještě nikdy neviděla dvoj buněčné embryo, a natož svoje vlastní. "Myslím, že bychom toho malého rošťáka měli zase vrátit do inkubátoru," řekl doktor Wingate. Opatrně přenesl miskou na tkáňové kultury do inkubátoru a zasunul ji do příslušné poličky. Marissa šla za ním, ještě celá ohromená. Viděla, jak doktor přidal miskou ke třem dalším. "Kde jsou ty ostatní čtyři?" zeptala se.

"Tamhle," ukázal doktor Wingate. "V mrazicím boxu s tekutým dusíkem." "Už jsou zmrazené?" zeptala se Marissa.

"Udělal jsem to dneska ráno. Naše zkušenosti ukázaly, že dvoj buněčná

45

embrya se zmrazí lépe než ta větší. Vybral jsem čtyři, o kterých jsem si myslel, že nejlíp snesou zmrazení a rozmrazení. Necháme si je pro případ v rezervě." Marissa došla k mrazicímu boxu a dotkla se jeho víka. Měla prapodivný pocit z představy, že vevnitř jsou čtyři potenciaální děti, ztuhlé v jakémsi čekání na život. Takovýhle supertechnický zásah ji trochu moc připomínal Brave New World. "Chcete se podívat dovnitř?" zeptal se doktor Wingate. Marissa zavrtěla hlavou.

"Už jsem vás připravila o moc času," řekla. "Děkuji." "Bylo mi potěšením," řekl doktor Wingate. Marissa spěchala z laboratoře. Šla k výtahům a zmáčkla knoflík Nahoru. Tohle ráno ji vlastně na kliniku přivedlo to, že byla objednána u psycholožky Lindy Moorové. Když s Robertem naposled mluvila včera v noci a Robert se pak rozhodl spát v pokoji pro hosty, Marissa dospěla k rozhodnutí, že hned ráno zavolá kvůli poradně. Ať už tam Robert půjde nebo ne, Marissa měla dojem, že si potřebuje promluvit o psychickém stresu z léčení neplodnosti s nějakým profesionálem. Když volala, myslela si, že bude nějakou dobu muset na objednání čekat, ale sestra Hargravová nechala psycholožce kliniky vzkaz, že kdyby Marissa volala, mají ji rychle vzít. Kancelář Lindy Moorové byla v šestém poschodí, což bylo právě to, ze kterého Rebeka Zieglerová skočila. Ta shoda okolností byla Marisse trochu nepříjemná. Když šla po chodbě, snažila se morbidně uhadnout, ze kterého okna Rebeka skočila. Říkala si, jestli ta poslední kapka nebylo něco, co vyčetla ze své zdravotní karty. Marissa si pamatovala, jak Rebeka odešla z dolejší čekárny s jasným úmyslem přečíst své záznamy. "Běžte rovnou dovnitř," řekla sekretářka, když se jí Marissa představila. Když mířila ke dveřím, ptala se Marissa sama sebe, jestli skutečně chce do poradny jít. Snad na to nepotřebovala profesionála, aby se dozvěděla, že léčba neplodnosti je plná stresů. A kromě toho jí bylo trapné, že musí vymýšlet omluvy, proč Robert nemohl přijít s ní. "Jen běžte dovnitř!" opakovala sekretářka, když viděla, že se Marissa zastavila přede dveřmi. Marissa viděla, že už se nedá nic dělat, a vešla do ordinace. Místnost s pohodlným čalouněným nábytkem byla laděna v uklidňujících tónech tlumené zelené a šedé. Ale okno vedlo na holý cihlový dvůr o šest pater níž. Marissa si říkala, co Linda Moorová asi dělala, když Rebeka skočila do nekonečna. "Můžete zavřít dveře?" řekla Linda a pokynula volnou rukou. Byla mladá. Marissa ji odhadovala na necelých třicet. Měla také nezvyklý přízvuk, zrovna jako paní Hargravová. "Posadte se, za moment se vám budu věnovat," řekla Linda. Právě telefonovala. Marissa se posadila na tmavě zelenou židli čelem k psacímu stolu.

Psycholožka byla spíš drobná, měla krátké nazrzlé vlasy a přes kořen nosu

46

měla rozeseté pihy. Zjevně telefonovala s nějakou pacientkou.

Marisse to bylo nepříjemné. Snažila se neposlušovat. Ale hovor brzo skončil a Linda obrátila svou pozornost k Marisse. "To jsem ráda, že jste zavolala," řekla s úsměvem. A Marissa měla téměř okamžité pocit, že je taky ráda. Linda Moorová jí připadala schopná a citlivá zároveň. To ji povzbudilo a začala mluvit docela otevřeně. Ačkoliv se Linda na klinice zabývala pacienty se širokou škálou problémů, řekla Marisse, že velká část její praxe se týká léčby neplodnosti. Přesně chápala všechno, čím Marissa prochází, možná i lépe než ona sama. "Váš problém je v podstatě Sofiina volba," řekla Linda v polovině hodinové rozmluvy. "Máte dvě naprosto stejně neuspokojivé možnosti. Buď můžete přijmout svou neplodnost bez dalšího léčení, tak jak navrhuje váš manžel, a nadále žít životem, který je v rozporu s vaším očekáváním. Nebo můžete pokračovat v léčbě neplodnosti, což povede k dalšímu stresu a dalším výdajům, jak na to poukázal váš muž, k dalšímu stresu pro vás oba, a to vše bez záruky úspěchu." "Nikdy jsem to neslyšela vysvětlené tak stručně." "Myslím, že je důležité mluvit jasně," řekla Linda. "A upřímně. A s upřímností musíte začít sama u sebe. Musíte chápat, jaké máte možnosti, abyste mohla dospět k racionálnímu rozhodnutí." Postupně Marissa začala cítit větší klid, když se svěřila se svými pocity, a bylo dost překvapivé, že jak tak mluvila, byla si víc vědoma sama sebe. "Jeden z nejhorších problémů, které mám, je to, že nemůžu věci zařídít jen sama." "To je pravda," řekla Linda. "U neplodnosti je to jedno, jak moc se snažíte." "Robert použil výraz 'posedlost'," připustila Marissa. "Pravděpodobně má pravdu," souhlasila Linda. "A jenom se to zhoršuje kolísáním pocitů při léčbě neplodnosti: opakované skoky od naděje k zoufalství, od žalu k zuřivosti, od závislosti k sebeobviňování." "Jakou závislost máte na mysli?" zeptala se Marissa. "Závislost, kterou cítíte k ženám, které mají děti," řekla Linda. "Bolest, kterou třeba cítíte, když vidíte maminky s dětmi v samoobsluze. Takovéhle věci." "Jako třeba zlost, kterou mám na matky ve své lékařské praxi," řekla Marissa. "Zvlášť na ty, o kterých si myslím, že svoje děti nějakým způsobem zanedbávají." "Přesně tak," řekla Linda. "Nevím o horší specializaci pro neplodnou ženu, než je pediatrie. Proč jste se probouha nemohla specializovat na něco jiného?" Linda se zasmála a Marissa se smála s ní. Pediatrie byl opravdu dost krutý obor pro někoho v její situaci. Byl to asi jeden z

důvodů, proč se své práci vyhýbala, jak jen mohla, a moc tam nechodila. "Zlost a závist jsou v pořádku," řekla Linda. "Nebráňte se jim. Nesnažte se je v sobě uzavřít, protože si myslíte, že to jsou nevhodné pocity." To se líp řekne, než udělá, myslela si Marissa sama pro sebe.

47

"Než se rozejdeme," pokračovala Linda, "je tu pár důležitých věcí, které bych ráda zdůraznila. Probereme to všechno detailněji, až přijdete příště, a taky doufám, že přimějete Roberta, aby sem jednou nebo dvakrát zašel s vámi. Ale musím vás varovat, aby se tohle vytoužené dítě nestalo ztělesněním veškeré vaší naděje. Nepřesvědčujte sama sebe, že všechno bude jiné, jen když budete mít to miminko, protože tak to v životě prostě není. Chci vám prostě poradit, abyste zkrátka stanovila nějakou realistickou časovou hranici pro pokusy s umělým oplodněním. Pokud vím, tohle je váš čtvrtý. Je to tak?" "Ano, správně," řekla Marissa. "Zítra jdu na transfer embrya."

"Podle statistik jsou čtyři pokusy asi málo," řekla Linda.

"Možná byste si měla dát jako hranici osm pokusů. U nás na Ženské klinice jsme podle statistik velmi úspěšní kolem osmého pokusu. Jestliže po osmi pokusech neotěhotníte, měla byste možná toho nechat a uvažovat o jiných možnostech." "Robert už mluví o jiných možnostech teď," poznamenala Marissa. "Bude ochotněji spolupracovat, až uvidí, že jste stanovila nějakou časovou mez - že tohle trápení nebude trvat donekonečna," řekla Linda. "Máme s tím zkušenosti. Z každé dvojice je to jeden, který se na naši metodu upoutal víc než ten druhý.

Dejte mu trochu času. Berte ohled na jeho možnosti stejně jako na svoje." "Uvidím, co s tím budu moct udělat," řekla Marissa.

Ale nebyla moc optimistická, když uvažovala o Robertových posledních slovech na tohle téma. "Máte ještě nějaké problémy, na které bychom se měly soustředit?" zeptala se Linda. Marissa zaváhala. "Ano," řekla konečně. "Krátce jsme se zmínili o vině. To je pro mě velký problém. Snad proto, že jsem lékařka, dělám mi takové starosti, že se mi nepodařilo zjistit, jak jsem chytla tu infekci, která mi zablokovala vejcovody." "To chápu," řekla Linda. "Je to přirozené, že takhle uvažujete.

Ale tenhle způsob myšlení se budeme muset snažit změnit.

Pravděpodobnost, že vaše chování v minulosti způsobilo vaše potíže, je nekonečně malá. To není, jako byste měla venerickou chorobu nebo tak něco." "Jak to mám vědět?" zeptala se Marissa. "Mám pocit, že to musím zjistit. Stala se z toho pro mě strašně důležitá věc." "Dobře, tak si o tom ještě popovídáme víc." Linda otevřela diář a pozvala si Marissu na příště. Pak vstala. Marissa se také zvedla. "Ráda bych navrhla ještě jednu věc," řekla Linda. "Mám výrazný dojem, že v důsledku své neplodnosti dost trpíte osamělostí." Marissa přikývla, tentokrát s opravdovým souhlasem. "Ráda bych vám doporučila, abyste zavolala na 'Odhodlání'." Podala Marisse kartičku s telefonním číslem. "Je to svépomocná skupina pro lidi s problémy souvisejícími s neplodností. Myslím, že by vám kontakt s nimi prospěl. Diskutují o stejných věcech, které jsme tady spolu probíraly. Bude to pro vás povzbuzením, když si uvědomíte, že v tom nejste sama."

48

Marissa odcházela z psychologické poradny a byla ráda, že se sem donutila jít. Po tom rozhovoru se cítila stokrát lépe, než si předtím představovala. Podívala se na lísteček s telefonním číslem na Odhodlání. Teď si dokonce byla jistá, že tu organizaci zavolá. Už o ní slyšela dřív, ale nikdy neuvažovala vážně o tom, že jim zavolá, částečně kvůli tomu, že je lékařka. Vždycky předpokládala, že hlavní účel téhle skupiny je vysvětlování vědeckých aspektů neplodnosti laikům. To, že Odhodlání se taky zabývá emocionálními aspekty neplodnosti, pro ni byla novinka. Když jela dolů výtahem, uvědomila si, že se zapomněla Lindy zeptat na Rebeku Zieglerovou. V duchu si umínila, že se zeptá při příští návštěvě. Z ženské kliniky jela Marissa na své pediatrické oddělení. Robert měl pravdu.

Její praxe byla v rozkladu. Vzhledem k jejím častým absencím používaly její sekretářku Mindy Valdanusovou jako putovní, takže zaskakovala za ostatní sekretářky, když měly dovolenou.

Marissu nepřekvapilo, když cestou do své kanceláře našla Mindin psací stůl prázdný. Na svém vlastním stole našla Marissa kromně jemné vrstvy prachu ještě hromadu neotevřené pošty. Pověšila si kabát a zavolala doktora Fredericka Housera, vedoucího lékaře střediska. Měl na ni právě čas, a tak šla přímo do jeho kanceláře. "Na zítřek mám naplanovaný transvér embryí," řekla Marissa svému nadřízenému, když se posadil v konferenční místnosti. "Mohl by to taky být můj poslední cyklus, jestli můj manžel prosadí svou." Doktor Houser byl lékař ze staré školy. Byl to velký, statný muž téměř plešatý, až věneček stříbrných vlasů, který měl v zadu na hlavě. Nosil kovové brýle a věčného motýlka. Působil srdečným, laskavým dojmem, takže každému, od pacientů až po kolegy, bylo v jeho společnosti opravdu příjemně. "Ale jestli se to nepovede," pokračovala Marissa, "a jestli se mi to podaří urovnat s Robertem, ještě to párkrát zkusíme. Ale rozhodně ne víc pokusů než celkem osm. Ať už to dopadne jakkoliv, budu zase normálně v práci přinejhorším do půl roku." "Přejeme ti hodně štěstí," řekl doktor Houser. "Ale budeme ti zase muset snížit plat. Ale to samozřejmě zase změní, jakmile začneš pro středisko výrazněji vydělávat." "Já to chápu," odpověděla Marissa. "A oceňuji trpělivost, kterou se mnou máte." Ve své kanceláři Marissa vyndala kartičku, kterou jí dala Linda, a vytočila číslo. Ozval se přátelský ženský hlas. "Je to Odhodlání?" Zeptala se Marissa. "Ano, je," odpověděla žena. "Já jsem Susan Walkerová, můžu vám nějak pomoci?" "Dostala jsem váš telefon a radu, abych vám zavolala," řekla Marissa. "Jsem na oddělení umělého oplodnění na ženské klinice." "Jako personál, nebo pacientka?" Zeptala se Susan. "Pacientka," řekla Marissa. "Teď probíhá můj čtvrtý cyklus."

49

"Nechtěla byste se svým mužem přijít na naše příští setkání?" zeptala se Susan. "Můj manžel pravděpodobně odmítne přijít," řekla Marissa trochu zahanbeně. "To je úplně normálka," reagovala Susan. "Je to tak u většiny dvojic. Mužům se nechce, dokud nepřijdou aspoň na jedno sezení. Ale potom se to většině z nich moc líbí. Přesně tak to bylo s mým vlastním mužem. Moc rád vašemu manželovi zavolá a promluví s ním. Je dost přesvědčivý." "To by asi nebylo moc dobré," řekla Marissa rychle. Vůbec si neuměla představit, jak by Robert reagoval, kdyby mu nějaký cizí člověk zavolal kvůli nějaké svépomocné skupině pro neplodné dvojice. "Promluví s ním sama. Ale jestli nepřijde, bylo by to hloupé, kdybych přišla sama?" "Ale kdepak!" řekla Susan. "Budeme strašně rádi, když přijdete."

Bude tady spousta lidí. Máme řadu žen, které se pokoušejí o umělé oplodnění. Některé z nich tu taky budou sólo." A pak udala Marisse datum a ^adresu. Marissa zavěsila telefon a doufala, že tohle setkání bude taky tak uspokojivé jako dnešní návštěva u Lindy Moorové. Přestože cítila pochybnosti, byla ochotna to zkusit, hlavně kvůli tomu, že jí to Linda doporučila. Marissa si navlékla krátký bílý plášť a sešla do hlavní ambulantní části kliniky, aby si zasloužila alespoň část malého platu, který ještě dostávala. Marissa prohlédla pár dětí s rýmou, zánětem středního ucha a bolením v krku, a pak se octla v boxu s osmiměsíčním miminkem a lhostejnou matkou, které ještě nebylo ani dvacet. "Co vás trápí?" zeptala se Marissa, ačkoliv to docela dobře viděla sama. Dítě mělo spoustu hnědých boláků na zádech a na pažích. Navíc bylo strašlivě špinavé. "Nevím," řekla matka, přehodila žvýkačku v puse a nepřítomně zírala po místnosti. "Malej celej den řve."

Není vůbec zticha." Kdy jste naposled děcko koupala?" ptala se Marissa a prohlížela si boláky. Připadalo jí to jako stafylokok. "Včera," řekla matka. "To mi neříkejte," odsekla Marissa. "To dítě už nebylo koupané týden, jestli ne déle." "Tak to možná bylo před pár dny," připustila matka. Marissa byla bez sebe. Byla v pokušení té holce říct, že na to vůbec nemá, aby byla matka. "Co se děje?" zeptala se Amy Perkinsová. Marissa se nemohla přinutit se na matku toho miminka podívat.

Jenom pokynula směrem k ní. "Tohle dítě potřebuje vykoupat," řekla sestře. "A ty otevřené boláky potřebují ošetřit. Já se vrátím." Marissa vyšla z ordinace a zašla do prázdné místnůstky s léky a lékařským materiálem. Dala si obličej do dlaní a snažila se přemoci slzy. Byla znechucena tím, jak se nemůže ovládnout. Bylo to děsivé, jak je psychicky labilní. Vždyť tu holku málem uhodila. Pohovor s Lindou Moorovou jí teď připadal mnohem méně akademický.

50

Poprvé začala uvažovat o tom, jestli by v tomhle přecitlivělém stavu ještě pořád měla přijít do styku s pacienty. "Co takhle jít někam na večeři?" navrhl Robert, když přišel domů z práce ještě později než jindy. "Pojďme do té čínské restaurace. Už jsme tam nebyli asi půl roku." Marisse připadalo, že je to dobrý nápad, vypadnout z domu. Chtěla si s Robertem promluvit, zvlášť poté, co v noci na dnešek spal v pokoji pro hosty. Bylo to poprvé a dělalo jí to starosti. Kromě toho měla hrozný hlad a na čínské jídlo měla chuť. Robert a Marissa se rychle osprchovali a pak nastoupili do jeho auta a zamířili do města.

Robert se zdál být ve výborné náladě, což Marisse připadalo jako dobré znamení. Měl radost z úspěšného obchodu, který ten den uzavřel s evropskými investory. Šlo o stavbu a řízení pečovatelských domů na Floridě. Marissa poslouchala jen napůl.

"Dneska jsem byla v té poradně na Ženské klinice," řekla, když Robert svůj příběh dokončil. "Ta psychologka byla ještě ochotnější, než jsem očekávala." Robert nereagoval. A ani se na ni nepodíval. Marissa vycítila okamžitý odpor k tomu, že změnila téma konverzace na problém jejich neplodnosti.

"Jmenuje se Linda Moorová," trvala na svém Marissa, "a je moc dobrá. Doufá, že tam za ní alespoň jednou zajdeš." Robert pohlédl na Marissu, a pak zase hleděl na silnici. "Řek jsem ti to už včera, nemám zájem," řekl. "Mohlo by nám to pomoci," dodala Marissa. "A navrhla jednu věc, že bychom se měli rozhodnout dopředu, kolik cyklů jsme ochotni absolvovat, než to vzdáme. Říká, že to není tak stresující, když máš, že ten proces není nekonečný." "Kolik jich navrhla?" zeptal se Robert. "Osm," odpověděla Marissa. "Podle statistik čtyři nestačí." "To je osmdesát tisíc dolarů," řekl Robert. Marissa se ani nezmohla na odpověď. Myslí Robert pořád jenom na peníze? Jak může redukovat dítě na pouhou cenu v dolarech?

Chvilí jeli mlčky. Marissin zájem popovídat si s Robertem ochladl, ale přece jenom si chtěla promluvit o tom, že Robert spí v pokoji pro hosty. Něco přece musí říci. Blížili se k restauraci a Robert tam bez problémů našel místo k parkování. Ukázalo se, že nemá vůbec náladu se o tom bavit. "Potřebuju si od toho všeho udělat prázdniny," řekl popudlivě.

"Pořád ti říkám, že celá tahle záležitost s umělým oplodněním mě přivádí k šílenství. A teď tahle kravina s poradnou!"

"To není kravina!" utrhla se Marissa. "A už je to tu zas," řekl Robert.

"V poslední době s tebou nemůžu promluvit, aniž bys vylítla."

51

Dívali se na sebe přes střechu Robertova auta. Po momentu ticha Robert znovu obrátil list a řekl: "Pojďme jíst."

Marissa ho znechuceně následovala do restaurace. Majiteli Čínské Perly byla rodina, která se nedávno přestěhovala z Chinatownu na bostonské předměstí. Výzdoba restaurace byla typická - jednoduché plastické stoly a pár keramických červených draků.

V takové pozdní hodině už bylo obsazeno jen asi pět nebo šest stolků ze dvaceti. Marissa si sedla na židli s výhledem na ulici. Cítila se příšerně. Najednou už neměla vůbec hlad.

"Dobrý večer," řekl číšník a podával jim jídelní lístky.

Marissa k němu vzhledla, když od něj brala dlouhý lístek v plastickém obalu. Robert se jí zeptal, jestli si chce dát napůl předkrm. Ale než mohla odpovědět, ucítila Marissa, jak jí všude po těle vyráží studený pot. V mžiku byla zase na Ženské klinice na cervikální biopsii. Ta představa byla úplně živá, jako kdyby tam skutečně zase byla. "Ať jde ode mě pryč," zaječela Marissa. Vyskočila na nohy a odhodila jídelní lístek stranou. "Ať se mě nedotýká! Ne!" vykřikla, jak jí splynula iluze s realitou. Marissa v duchu viděla obličej doktora Carpentera, jak se objevil mezi jejími zakrytými koleny, a ta tvář se proměnila ve tvář démona. Jeho oči už nebyly modré.

Byly zdeformované a blýskavé jako chladné černé onyxy.

"Marisso!" vykřikl Robert se směsicí pocitů starosti, šoku a studu. Ostatní hosté ustali v jídle a vrhali zaražené pohledy směrem k Marisse. Robert vstal a natáhl k ní ruce. "Nesahej na mě!" vykřikla znovu. Prudce mu odstrčila ruku. Otočila se na patě a vyletěla z restaurace, jen za ní dveře praskly. Robert se za ní hnál a za dveřmi ji málem srazil k zemi. Chytil ji za ramena a pořádně s ní zatřásl. "Marisso, co to s tebou je?"

Marissa několikrát zamrkala, jako by se probouzela z transu.

"Marisso?" zařval Robert. "Co se děje? Promluv na mě!" "Nevím, co se stalo," řekla Marissa omámeně. "Zničehonic jsem zase byla na klinice na biopsii. Něco odstartovalo reprízu té špatné zkušenosti, co jsem měla s ketaminem."

Pohlédla zpátky k restauraci. Byli tam lidé v oknech a zírali na ni. Připadala si hloupě a trapně a taky byla vyčerpáná.

Bylo to tak opravdické. Robert ji objal. "Pojď," řekl. "Vypadneme odsud."

Dovedl ji k autu. Marissa se loudala, její mysl se zuřivě snažila najít nějaké odpovědi. Nikdy takovýmhle způsobem neztratila kontrolu. Nikdy. Co se to s ní děje? Přichází snad o rozum? Nastoupili do auta. Robert hned nenastartoval.

"Jsi určitě v pořádku?" zeptal se. Ta příhoda ho vynervovala.

Marissa přikývla. "Teď už jsem jenom vyčerpáná," řekla. "Nikdy jsem nic takového nezažila. Nevím, co to vyvolalo. Vím, že jsem v poslední době byla přecitlivělá, ale to sotva bude to pravé vysvětlení. Měla jsem 52

hlad, ale na to to rozhodně nemůžu svádět. Možná to byla ta pronikavá vůně v restauraci. Čichové nervy jsou přímo napojeny na limbický systém v mozku." Marissa hledala fyziologické vysvětlení, aby nemusela pátrat po psychologickém. "Já ti řeknu, jaký z toho mám pocit," řekl Robert. "Mám pocit, že jsi brala moc léků. Všechny ty hormony nemůžou být přece zdravý.

Myslím, že je to znamení, abychom přestali s celým tímhle nesmyslem s umělým oplodněním. A fofrem." Marissa nic neřekla.

Byla natolik vystrašená, že si myslela, že Robert má možná pravdu.

53

5 21. března 1990 7:47

"Chceš si hodit o to, kdo udělá incizi?" řekl Ken Mueller Gregovi Hommelovi, který byl na patologii na stáži a byl mu přidělený, aby měsíc dělal pitvy. Kenovi se Greg moc zamlouval. Ten kluk byl dychtivý a mazaný jako liška. Ken se sám pro sebe usmál, že říká Gregovi kluk, ten člověk je přece jenom o pět let mladší než on sám. "Panna, že já vyhraju, orel, že ty prohraješ," řekl Greg. "Házej!" řekl Ken, který už byl zabraný do karty. Pacientka byla třiatřicetiletá žena, která spadla ze šestého poschodí do záhonu rododendronů.

"Orel!" zavolal Greg. "Prohráls." Šťastně se zasmál. Greg strašně rád pitval. Zatímco někteří jiní stážisté pitvání nesnášeli, Greg si myslel, že je to bezva zábava, detektivní příběh zahalený v záhadě těla. Ken zrovna nesdílel Gregovo nadšení pro pitvy, ale přijímal své učitelské povinnosti vyrovnaně, zvláště pokud šlo o stážisty jako Greg. Ale když si prohlížel kartu pacientky, byl trochu rozzlobený. Už to bylo dost přes dvacet čtyři hodin od pacientčiny smrti a Ken rád dělal pitvy, jak nejdřív šlo. Věřil, že se tak může víc dozvědět. V tomto případě přivezli ambulanci pacientku do Memorialu, kde se krátce pokusili o resuscitaci, ale pak ženu prohlásili za mrtvou při převozu do nemocnice. Pak tělo čekalo v chladicím boxu. Mělo být posláno na lékařské vyšetření, ale různými traumatickými záležitostmi byl soudní lékař úplně zavalený. Nakonec na Memorial došla žádost, aby udělali pitvu tam, a Kenův šéf rád souhlasil. Bylo to vždycky politicky prozíravé mít to u soudního lékaře dobré. Člověk nikdy nevěděl, kdy bude taky potřebovat nějakou službu na oplátku.

Gregova ruka v rukavici napínala pitvané tělo a Greg se chystal provést typickou pitevní incizi ve tvaru Y, když mu Ken řekl, aby moment počkal. "Už sis prošel tu kartu?" zeptal se Ken. "Samozřejmě," řekl Greg, téměř uražený takovouhle poznámkou. "Takže víš o tý záležitosti s neplodností?" zeptal se Ken a četl si dál v záznamech. "Ty pokusy o umělé oplodnění a ucpané vejcovody." Zablokované vejcovody mu něco připomněly, a Ken si vzpomněl na Marissinu návštěvu. "Jo, a vypadá kvůli tomu jako jehelničák," řekl Greg. Ken na tělo pohlédl a Greg mu ukazoval množství míst, kde byly vpichovány hormonální injekce, také množství modřin v místech, kde jí odebírali krev, aby změřili hladinu estrogenu. "Ach jo," řekl Ken, když pohlížel dolů. "A tady je čerstvá," řekl Greg a ukázal na ohbí levého lokte. "Vidíš tu krevní podlitinu pod kůží? Napíchli ji tu jen pár hodin předtím, než skočila z okna. Tohle nemohlo být z naší pohotovosti. Byla už mrtvá, když ji přivezli." Oči obou doktorů se pomalu setkaly. Mysleli oba na stejnou věc. Pa

54

cientka rozhodně nebyla narkomanka. "Možná že bychom měli udělat podrobnější toxikologii," řekl Greg zlověstně. "To jsem zrovna chtěl navrhnout," řekl Ken. "Nezapomeň, že tě platí za to, abys byl podezřívavý." "To tebe platěj," zasmál se Greg.

"Já jsem jen stážista a můj plat je spíš jen almužna." "Hele, nech si toho!" řekl Ken. "To když já jsem byl v tvém věku . . ." "Nemusím slyšet všechno," řekl Greg a držel nůž ve vzduchu. Zasmál se. "Už jsem slyšel, jaká byla medicína ve středověku." "Jsou tam nějaké stopy traumatu z toho pádu?" zeptal se Ken. Greg rychle odříkal vnější známky pádu. Bylo zřejmé, že obě nohy byly zlomené, stejně tak jako pánev. Právě zápěstí bylo také ohnuté v nepřírodném úhlu. Hlava však byla netknutá. "Tak dobrý," řekl Ken, "řezej." Greg párkrát šikovně táhl nožem ostrým jako břitva, aby prořízl pokožku a odhalil vnitřnosti kryté omentem. Pak velkými kleštěmi přecvakl žebra. "A hele!" řekl Greg, když nadzvedl manubrium neboli hrudní kost. "Ve hrudní dutině máme nějakou krev." "Co z toho vyplývá?" zeptal se Ken. "Tipoval bych rupturu aorty," řekl Greg. "Těch šest pater muselo vyvinout tlak tak tisíc kilo." "No podívejme se," dělal si z něj legraci Ken, "ty jsi určitě šprtal něco navíc?" "Příležitostně," připustil Greg. Oba muži opatrně odstraňovali krev z obou plicních dutin. "Možná jsem se s tou protrženou aortou splet," řekl Greg, když už byli hotovi. Díval se na odměrný válec. "Jenom pár stovek kubických centimetrů." "Myslím, že ses nesplet," řekl Ken. Vyndal ruku z vnitřku hrudního koše. "Osahej si oblouk aorty." Greg se díval na strop, jak se soustředil na svůj hmat. A palpoval po aortě. Jeho prst vklouzl dovnitř. Byla to skutečně ruptura aorty. "Nakonec by z tebe přece jen mohl být patolog," řekl Ken. "Díky ti, vševídnoucí a vševědoucí Karnaku Přenáděrný," žertoval Greg, ale bylo vidět, že ho ten kompliment těší. Obrátil svou pozornost k dalšímu pitvání mrtvoly. Ale jak tak pracoval, jeho předvídavá mysl už začínala vydávat poplašné signály. S tímhle případem bylo něco v nepořádku, moc v nepořádku. Protože už transfer embryí prodělala předtím, Marissa věděla, co má očekávat. Moc bolesti u toho nebylo, zvlášť ve srovnání s nesčetnými zákroky, kterými prošla během víc než roku, ale byla to přece jen nepříjemná a ponižující záležitost. Aby jí děloha držela ve svislé poloze, musela ležet na zádech s koleny zvednutými k hrudi, takže jí zadek trčel nahoru.

55

Přestože přes sebe měla přehozenou roušku, cítila se úplně obnažená. Jediní lidé, kteří byli v místnosti, byli doktor Wingate, jeho laborantka Tara Mac Lieshová a paní Hargravová. Ale pak se otevřely dveře a dovnitř vešla Linda Moorová. To, že lidé můžou chodit sem tam, bylo zčásti příčinou, proč se Marissa cítila tak ohrožená. "Je důležité, abyste byla uvolněná," řekla Linda a stoupla si k Marissině hlavě. Pohladila Marissu po rameni. "Chci, abyste myslela na něco relaxujícího." Marissa věděla, že to psychologka myslí dobře, ale zdálo se jí absurdní, že jí radí, aby myslela na něco relaxujícího. Zdálo se jí, že to dost těžko může pomoci. A bylo obzvlášť těžké relaxovat, když věděla, že Robert čeká venku. Marissa byla překvapená, že sem s ní dneska ráno jel, protože zase spal v pokoji pro hosty. "Všechno je připravené," řekl doktor Wingate, aby Marissu jako obvykle informoval. "A stejně jako posledně nejdřív musíme zajistit aseptu." Marissa cítila, jak z ní sundávají roušku. Teď už byla doslova obnažená. Zavřela oči a slyšela Lindu mluvit pořád dokola o relaxování. Ale Marissa se nemohla uvolnit. Tolik věci záviselo na tomhle transferu, možná i její manželství. Robert ji sice na kliniku doprovázel, ale ani jeden z nich neřekl jediné slovo během celé jízdy z Westonu na Cambridge. "Nejdřív sterilní spekulum," řekl doktor Wingate. O pár minut později už ten nástroj cítila. "Teď budu vyplachovat desinfekčním prostředkem," pokračoval doktor Wingate. Marissa ucítila uvnitř proud tekutiny. Pak ucítila na rameni dotek ruky. Otevřela oči a kousek od svého obličejce uviděla pihovatou tvář Lindy Moorové. "Jste relaxovaná?" zeptala se jí Linda. Marissa přikývla, ale byla to lež. "Už můžeme začít s embryi," řekl doktor Wingate. Tara zašla zpátky do laboratoře. Pak řekl doktor Wingate Marisse: "Při vsunutí můžete pocítovat maličkou křeč, ale nedělejte si starosti. Bude to přesně jako minule." Marissa by bývala raději, kdyby to nesrovnávali. Minule se transfer nepodařil. Slyšela, jak se Tara vrátila do místnosti. Marissa si uměla představit teflonový katetr, zvaný kocour. "A už to bude," pokračoval doktor Wingate. "Nezapomeňte relaxovat," řekla Linda. "Myslete na pěkné, zdravé miminko," řekla paní Hargravová. Marissa ucítila zvláštní hluboký pocit jako bolest, ale nebylo to dost silné, aby se tomu dalo říkat bolest. "Teď bychom měli být jeden centimetr od vašeho děložního dna," řekl doktor Wingate. "Teď už je vystřikuju." "Dýchejte zhluboka," řekla paní Hargravová. "Uvolněte se," radila Linda. Navzdory všem svým nadějím se Marissa moc optimisticky necítila. "Výborně," řekl doktor Wingate. "Už vytahuju katetr."

56

Marissa zadržela dech a ucítila velice mírnou křeč. "Teď se nehýbejte, dokud se nepřesvědčíme, že všechna embrya z katetru vyšla," řekl doktor Wingate. Zmizel s Tarou v laboratoři. "Cítíte se dobře?" ptala se paní Hargravová. "Prima," řekla Marissa, ale byla celá jako na jehlách, protože si pořád dělala starosti, že do ordinace přiletí dveřmi někdo další. "Teď, když už to máte za sebou," řekla Linda a znovu Marissu pohladila po rameni, "tak já půjdu. Myslím, že si cestou promluví s vaším manželem." To teda hodně štěstí, myslela si Marissa. Říkala si, že její muž zrovna nebude ochotný dnes diskutovat. Doktor Wingate se vrátil, právě když Linda odcházela. "Všechna embrya jsme usadili," řekl doktor Wingate. Marissa ucítila, jak vyndal spekulum. Lehce jí zatíkal na zadek. "Teď už se můžete položit na břicho. Ale neotáčejte se. Jako při minulém transferu. Chci, abyste zůstala ležet na břiše tři hodiny, pak se můžete na půl hodiny otočit na záda.

A pak budete smět jít." Dolní část těla zakryl Marisse prostěradlem. Sestra Hargravová odbrzdila vozík a začala ho tlačit. Tara držela dveře na chodbu otevřené. Marissa doktoru Wingatovi poděkovala. "Ale prosím, to je v pořádku, děvenko," řekl a jeho australský přízvuk byl náhle mnohem výraznější.

"Budeme vám všichni držet palce." Jak spolu vešli do čekárny, Marissa slyšela, jak paní Hargravová volá Robertovo jméno. Ta rozmluva s Lindou musela být opravdu krátká, protože Linda už tam nebyla. Robert se k nim přidal a šel vedle nich, jak paní Hargravová vezla Marissu prosklenou chodbou na lůžkové oddělení. "Slyšel jsem, že všechno šlo hladce," řekl. "Jsme plni optimismu," řekla paní Hargravová. "Byla to pěkná vajíčka a pěkná embrya." Marissa neříkala nic. Dobře viděla, že Robert není zrovna šťastný. Linda ho nepochybně naštvála. Pokoj, kde měla Marissa strávit čtyři hodiny čekání, byl docela příjemný.

Okna vedla na Charles River a visely na nich žluté záclony.

Stěny měly uklidňující světlezelenou barvu. Marissa byla opatrně přemístěna z vozíku na postel. Podle příkazu ležela klidně na břiše, hlavu na stranu. Robert si sedl na vinylovou židli čelem k ní. "Cítíš se dobře?" zeptal se Robert. "Ale jo, tak jak se dá čekat," vyhýbavě řekla Marissa. "Budeš v pořádku?" zeptal se. Marissa viděla, že už je celý netrpělivý, aby mohl jít. "Jediný, co tu budu dělat, je ležet tady. Jestli máš nějakou práci, tak prosím tě klidně odejdi. Já tu budu v pořádku." "Jseš si tím jistá?" Robert vstal. "Když je ti teda dobře, tak asi půjdu, musím si vyřídit nějaké věci."

57

Marissa viděla, jak je vděčný, že už může odejít. Zlehka ji políbil na tvář, než za sebou zavřel dveře. Vzhledem k tomu, jak se v poslední době cítila, byla Marissa ze začátku docela ráda, že zůstala o samotě. Ale jak se hodiny ploužily, začala se cítit osamělá a pak i opuštěná. Začala se dokonce těšit na občasně návštěvy sester Ženské kliniky, které se sem tam stavily, aby ji zkontrolovaly. Když uplynuly čtyři hodiny, přišla paní Hargravová, aby jí pomohla s oblékáním. Nej dřív se Marissa nechtěla ani postavit, bála se, že to ohrozí transfer, přestože předepsaný čas už uplynul. Paní Hargravová ji stále povzbuzovala. Než Marissa odešla z kliniky, paní Hargravová jí radila, aby se příštích pár dní šetřila. Také jí říkala, aby se nějakou dobu vyhýbala sexu. To nebude žádný problém, myslela si Marissa beznadějně, zvlášť jestli bude Robert dál spát v pokoji pro hosty. Ani si nemohla vzpomenout, kdy spolu naposled spali. Marissa si dala zavolat taxíka. Poslední věc, o kterou stála, bylo zavolat Robertovi, aby ji odvezl. Zbytek dne už jen odpočívala. V sedm hodin se podívala na zprávy, a pořád jedním uchem poslouchala, jestli neuslyší zvuk Robertova auta na příjezdové cestě. Kolem osmé hodiny se jí začaly oči obracet k telefonu. V půl deváté to nevydržela a zavolala Robertovi do práce. Nechala telefon zazvonit pětadvacetkrát a doufala, že tam je sám a že ho nakonec uslyší, přestože telefon nezvoní v jeho soukromé kanceláři. Ale nikdo to nebral. Marissa zavěsila telefon a dívala se na hodiny, plná starostí, kde by mohl Robert být. Snažila se sama sobě namluvit, že je pravděpodobně na cestě domů. Umínala si, že nebude plakat. Bála se, že by to mohlo nějak poškodit embrya.

Ale jak tak seděla ve tmě a čekala, až se Robert konečně vrátí domů, pocit osamělosti ji přemohl. Navzdory nejlepšímu úmyslu jí po tvářích začaly stékat slzy. I kdyby snad byla těhotná, v téhle chvíli si nebyla jistá, že to stačí na záchranu jejího manželství. S prohlubujícím se zoufalstvím uvažovala, co se stane s jejím životem. Marissa vyjela ze Storrow Drive na Revere Street na úpatí Beacon Hill. Jako obvykle byla napjatá a plná úzkosti. Už to bylo skoro týden od transferu embryí a stěžela dokázala myslet na něco jiného než na otázku, zdali je v jiném stavu. Za pár dní měla přijít na kliniku, aby jí odebrali krev a zjistili, jestli ten transfer byl úspěšný, nebo ne. Když čekala u semaforu, podívala se na papír, kde si napsala, jak jí Susan Walkerová popisovala cestu, když spolu mluvily o té schůzce "Odhodlání". Měla by jet napravo na Charles, pak nalevo na Mt Vernon a pak znova doprava na Walnut. Místo k parkování prý bylo kdekoli na Beacon Hill.

Rozsvítilo se zelené světlo a Marissa zatočila doprava. Ale než dojelela na Mt Vernon, našla místo k parkování. Zastavila tam.

58

Ukázalo se, že dům Susan Walkerové je roztomilá městská stavba v georgiánském slohu, ukrytá mezi několika podobnými domy na malebné Acorn Street. Dveře otevřela ohromně atraktivní tmavovlasá žena kolem pětatřicítky. Byla překrásně oblečená.

Marissa si hned vedle jejích hedvábných šatů připadala jako chudá příbuzná v kalhotách a svetru. "Já jsem Susan Walkerová," řekla žena, natáhla ruku a pevně Marissinu stiskla. Marissa jí řekla své jméno. "To jsme moc rádi, že jste mohla přijít," řekla žena a pokynula Marisse, aby vešla do obývacího pokoje. V obývacím pokoji postávalo asi dvacet nebo třicet lidí, kteří spolu hovořili. Dělal to dojem normálního koktejlového večírku s mírnou, ale znatelnou převahou žen. Jako dobrá hostitelka Susan Marissu provedla po místnosti a představila ji řadě přítomných hostů. Ale pak zvonek u dveří znovu zacinkal a Susan se omluvila. Ke svému překvapení a úlevě se tam Marissa ihned cítila jako doma. Myslela si předtím, že se jí nepodaří zapadnout, ale vůbec to tak nebylo. Všechny ženy se zdály být sympatické a přátelské.

"A copak děláte?" zeptala se Sonya Brevertonová. Susan ji právě Marisse představila, než odešla otevřít dveře. Sonya řekla Marisse, že pracuje na burze u firmy Paine Webber. "Jsem dětská lékařka," odpověděla Marissa. "Další doktorka," poznamenala Sonya. "Člověka to povzbudí, když vidí, že vy profesionálkové trpíte společně s námi. Máme tady ještě jednu doktorku - Wendy Wilsonovou, je to oční lékařka." "Wendy Wilsonová!" vykřikla Marissa a očima ihned začala pátrat po místnosti. Cítila vlnu vzrušení. Mohla by to být ta Wendy Wilsonová, se kterou chodila na Kolumbijskou lékařskou fakultu? Její oči se zastavily na ženě na druhé straně pokoje, která nebyla o moc vyšší než ona sama a měla

krátké pískové blond vlasy. Marissa se omluvila a začala se proplétat mezi lidmi ke své dávné kamarádce. Jak přišla blíž, hned viděla, že si s nikým nemohla zmýlit skřítkovské rysy Wendina obličej. "Wendy!" zavolala Marissa a přerušila svou přítelkyni uprostřed věty. Wendy obrátila k Marisse pohled. "Marisso," vykřikla Wendy a pevně ji objala. Wendy rychle Marissu představila ženě, se kterou právě mluvila, a vysvětlila jí, že Marissa je její stará kamarádka z lékařské fakulty, kterou neviděla celá léta' snad od promoce. Po pár zdvořilostech se druhá žena omluvila, protože očekávala, že ty dvě mají spoustu věcí, které si potřebují říci. "Kdy ses dostala do Bostonu?" zeptala se Marissa. "Už jsem tady víc než dva roky. Dokončila jsem stáž na University of California, pracovala tam několik let v nemocnici a pak jsem odjela na východ se svým manželem, který dostal místo chirurga v Harvardu.

59

Já jsem na Massachusettském očním a ušním. A co ty? Když jsem se vrátila, tak jsem se po tobě ptala a řekli mi, že ses přestěhovala do Atlanty." "To byl jenom dvouletý pobyt na Centru pro kontrolu chorob," vysvětlila Marissa. "Už jsem zpátky asi tři roky." Rychle informovala Wendy o svém manželství, práci a o tom, kde bydlí. "Ve Westonu," zasmála se Wendy. "Jsme sousedi. My bydlíme ve Wellsley. Hele, dneska tu nemáš přednášet, vid'?" "Bohužel ne," řekla Marissa. "A co ty?"

"Kéž by," odpověděla Wendy. "Pokoušíme se s mužem mít dítě už tři roky. Je to tragédie." "Se mnou je to úplně stejný," připustila Marissa. "Nemůžu tomu vůbec uvěřit. Musím být neplodná, abych se s tebou zase setkala. A to jsem se bála, že tu potkám někoho známého." "Jsi na setkání tohohle 'Odhodlání' poprvé? Já jsem tu asi popátý nebo tak nějak, ale ještě nikdy jsem neslyšela tvoje jméno." "Poprvé," přiznala Marissa.

"Nikdy se mi sem nechtělo chodit, ale psycholožka v poradně mi to doporučila." "Mně se tu líbí," řekla Wendy. "Ale problém je, že sem nemůžu dostat svého muže, je to dubová palice. Znáš přece chirurgy. Děsně nerad přiznává, že by mu někdo mohl podat třeba nějakou informaci nebo radu." "Jak se jmenuje?" zeptala se Marissa. "Gustave Anderson," řekla Wendy. "A to jméno o něm opravdu říká pravdu: je to jeden z těch bělovlasejch Švédů z Minnesoty." "Nemůžu přimět Roberta, mého muže, aby se jen přiblížil k něčemu, co je trochu cítit terapii. Není to chirurg, ale má stejně tvrdou palici.*" "Třebas by si mohli promluvit spolu," navrhla Wendy. "To teda nevím," řekla Marissa. "Robert má nerad pocit, že s ním někdo manipuluje. Po mém transferu se s ním snažila promluvit psycholožka, ale jenom se tím všechno zhoršilo." "Promiňte, prosím!" zavolala Susan Walkerová přes všeobecný hluk.

"Kdybyste se všichni mohli posadit, začínáme!" Marissa a Wendy se posadily na nedaleký gauč. Marissa se chtěla své staré kamarádce ještě zeptat na tolik věcí, takže se musela přemáhat, aby byla trpělivá. Na fakultě se s Wendy dost kamarádily. To, že se jedna druhé ztratily z dohledu, byl pouze důsledek vzdálenosti a množství práce. Po dlouhé nucené izolaci související s neplodností měla Marissa nepředstavitelnou radost, že se setkává se starou kamarádkou, které se může svěřit. Ale Marisse se její trpělivost vyplatila, a brzy byla setkáním "Odhodlání" zcela zaujata. Mnoho žen vstávalo a promlouvalo ke skupině. Všechny vyprávěly své vlastní příběhy. Pro Marissu to byl velký emocionální zážitek. Slyšela příběh za příběhem a se všemi se mohla ztotožnit. Když se jedna žena svěřila, že křičela na ženu nakupující v samoobsluze, protože se jí zdálo, že se dost dobře nestará o své děti, Marissa kývla, protože si připomněla tu mladou matku se špinavým miminem. Pak dokonce vstal jeden z mužů a promluvil a Marissu obzvlášť mrzelo,

60

že sem s ní Robert odmítl jít. Mluvil o stresu z mužského pohledu na věc, a Marissa trošku líp pochopila, co se jí Robert pokoušel povědět o své reakci na "předvádění". Jedna právnička vstala a promluvila o potřebě dvojic, které procházejí neúspěšným procesem umělého oplodnění, truchlit za své ztracené potencionální děti. Když výmluvně pohovořila o těžkém osudu takových manželů, dodala tiše: "Kdyby byla nějaká formální podpora pro žal těch, kteří trpí neplodností, moje přítelkyně a kolegyně tu dneska mohla s námi být." Pár momentů poté, co právnička domluvila a posadila se, panovalo v místnosti důstojné ticho. Mnoho přítomných bylo zjevně dojata zmínkou o mrtvé. Když vstal další mluvčí, Marissa se obrátila k Wendy. "Zúčastnila se Rebeka. Zieglerová často těchto setkání?" zeptala se. "To jo, chudinka," řekla Wendy. "Já jsem s ní dokonce na poslední schůzce mluvila. Byl to šok, když jsem zjistila, že se zabila." "Měla velké deprese?" zeptala se Marissa. Wendy zavrtěla hlavou. "Ničeho takového j sem si u ní nikdy nevšimla." "Viděla jsem ji ten den, co zemřela," řekla Marissa. "Praštila vlastně tenkrát mého muže." Wendy se na Marissu překvapeně zadívala. "Byla jsem na Ženské klinice.

Rebeka byla úplně bez sebe," vysvětlovala Marissa. "Robert se ji snažil zadržet. Bylo to ale divné, že tenkrát taky nejednala jako v depresi. Měla vztek, to jo, ale depresi ne.

Byla většinou spíš klidná?" "Pokaždé, co jsem ji viděla, mi tak připadala," řekla Wendy. "To je strašně divný," řekla Marissa. "Je čas na kávu," ohlásila Susan Walkerová, když poslední mluvčí dohovořil. "Pak pronese řeč náš dnešní host.

Jsme poctěni, že zde mezi námi máme doktorku Alici Mertlandovou z kolumbijského lékařského centra v New Yorku. Bude nám povídat o nejnovějších aspektech gametového intrafaealopního transferu." Marissa pohlédla na Wendy. "Vzhledem k tomu, že mám oba vejcovody úplně ucpané, tohle mi vůbec nemůže pomoci." "Ty bláho!" řekla Wendy a nevěřicně se zasmála. "Co to my dvě jsme? Jednovaječná dvojčata? Víš co?

Jako že jsme na fakultě a jdeme za školu. Mohly bychom tu přednášku vynechat a nenápadně se vytratit dolů do toho baru s cedulí "Na zdraví" a pořádně si popovídat." "A neurazíme hostitelku?" zeptala se Marissa. "Susan? Tu určitě

ne," ujistila ji Wendy. "Ta to pochopí." O deset minut později už Marissa s Wendy seděly naproti sobě v nízkých vinylových židličkách. Seděly u velkého několikadílného okna, které vedlo na rušnou Boston Street se ztemnělou Bostonskou zahradou za ní. Ve světle lamp se tráva právě začínala zelenat, jedna z prvních známek jara byla na světě. Obě ženy si objednaly minerálku a jedna druhé se zasmály. "Žádný alkohol! No, naděje nikdy neumírá," řekla Wendy.

61

"Asi před týdnem jsem měla čtvrtý transfer embryí," přiznala Marissa. "Další shoda náhod," řekla Wendy. "Já taky. Akorát u mě to byl druhý. V jakém programu jsi?" "Ženská klinika v Cambridge," řekla Marissa. "To se mi snad jenom zdá," řekla Wendy. "Tam jsem taky. Jsi u doktora Wingata?" "Jo," řekla Marissa. "Můj pravidelný gynekolog je doktor Carpenter. Doktor Wingate je můj specialista na in-vitro oplodnění." "Já chodím k Megan Carterové," řekla Wendy. "Vždycky jsem radši chodila ke gynekoložce. Ale musím chodit k Wingatovi, protože on řídí tu záležitost s umělým oplodněním." "To je ale zvláštní, že jsme na sebe ještě nenarazily," řekla Marissa. "Ale oni si vlastně na klinice strašně zakládají na všech těch věcech kolem diskretnosti, což byl jeden z důvodů, proč jsem se tam ze začátku rozhodla chodit." "Měla jsem přesně stejný pocit," řekla Wendy. "Mohla jsem chodit k někomu do nemocnice General, ale tohle mi tam nebylo sympatické." "Byl to pro tebe šok, když jsi zjistila, že máš ucpané vejcovody?" zeptala se Marissa. "Úplný," řekla Wendy. "Vůbec jsem to nečekala. Říkala jsem si, že je to ironie, po tý vši antikoncepci, co jsem používala na fakultě. Teď si ani neumím představit, jaké to je, když člověk nechce mít dítě." "Se mnou to bylo přesně tak," řekla Marissa. "Ale byla jsem ještě překvapenější, když jsem zjistila, že příčina je tuberkulóza salpingitis." Wendy bouchla svojí sklenicí s minerálkou. "Tyhle ty shody okolností už mě začínají děsit," řekla. "Já jsem měla stejnou diagnózu: granulomatická reakce odpovídající tuberkulóze. Dokonce jsem měla pozitivní tuberkulinový kožní test." Dvě přítelkyně na sebe zíraly přes stůl skoro minutu. Tohle byla moc velká shoda náhod, než aby se tomu dalo věřit. Vzhledem k tomu, že dost studovala epidemiologii, Marisse to ihned připadalo podezřelé. Paralely mezi jejich případy byly neskutečné. A jedinkrát, kdy se jejich životy setkaly, bylo vlastně na lékařské fakultě. "Myslíš si to, co já?" zeptala se Wendy. "Asi jo," řekla Marissa. "Přemýšlím o těch měsících, co jsme byly na praxi v Bellevue. Pamatuješ si na případy tubery, co jsme tam viděli, zvlášť resistantní na léky? Vzpomínáš si, že si tam mysleli, že se zvyšuje počet případů TBC?" "Jak bych na tohle mohla zapomenout?" "Naštěstí můj rentgen plic je úplně čistý," řekla Marissa. "Můj taky," podotkla Wendy. "Ráda bych věděla, jestli jsme izolované případy, nebo jestli je to část nějakého většího vzorku. TBC salpingitis by měla být vzácná, zvlášť v takové zdravé populaci, jako mají Spojené státy." Potřásla hlavou. Vůbec to nedávalo smysl.

62

"Co kdybychom se vrátily na setkání 'Odhodlání' a zeptaly se, jestli je tam někdo se stejnou diagnózou?" navrhl Wendy. "Myslíš to vážně? Pravděpodobnost je tak malá, skoro zanedbatelná." "Ale stejně jsem zvědavá," řekla Wendy. "Pojď, je to blízko a budeme tam mít zaujaté publikum." Cestou zpátky na Acúrn Street se Marissa zmínila o svých manželských problémech. Bylo pro ni těžké o tom mluvit, ale měla pocit, že si o tom potřebuje s někým popovídat. Řekla Wendy, že mají s Robertem vážné nesrovnalosti. "Začal dokonce spát v pokoji pro hosty," svěčila se Marissa. "A odmítá zajít k psycholožce. Říká, že nepotřebuje, aby mu někdo vykládal, proč je nešťastný." "Mnoho z nás neplodných žen má manželské problémy. Zvlášť ty, co zkoušejí umělé oplodnění. Zdá se, že to nějak k tomu patří. Každý se s tím samozřejmě vyrovnává jinak. Můj manžel Gustave prostě přenesl tu trošku pozornosti, kterou mi věnoval, na svou práci. Je pořád v nemocnici. Já se s ním prakticky vůbec nevidím." "Robert to dělá víc a víc. Jestliže se nějaké z těch embryí nechytí, nedělám si velké naděje, že tu krizi přežijeme." "Tak jste se vrátily," zvolala Susan, když Marissa a Wendy otevřela dveře. "Právě včas na moučník." Wendy Susan vysvětlila, co mají v úmyslu. Susan jim vzala kabáty a pak ji následovaly do obývacího pokoje, kde se hosté živě bavili v malých skupinkách a jedli čokoládový dort. "Můžete mi ještě naposledy věnovat trochu pozornosti?" zavolala Susan. Vysvětlila, že Wendy má pro ně nějaké otázky. Wendy si stoupla doprostřed místnosti a představila se. To kdyby snad někdo nevěděl, že je lékařka. Pak se zeptala, kolik z přítomných žen má zablokované vejcovody jako příčinu neplodnosti. Tři ženy zvedly ruku. Wendy se na ty tři podívala a zeptala se: "Řekli některé z vás, že vaše vejcovody jsou ucpané tuberkulózou nebo něčím, co pod mikroskopem vypadalo jako TBC?" Všechny tři se na ni tázavě podívaly se zvednutým obočím. Nebyly si jisté. "Dávají některé z vás lék zvaný Isoniazid nebo INH? Musely byste to užívat několik měsíců," řekla Marissa. Dvě z žen zvedly ruku. Obě řekly, že je poslali k internistovi po laparoskopiích a že lékař se o takovém preparátu zmínil s tím, že ho budou brát dlouhou dobu. V obou případech jim však internista nakonec lék nedal a řekl, jim, že musejí chodit na kontrolu každé tři měsíce. Marissa si zapsala jejich jména a telefonní čísla: jmenovaly se Marcia Lyonsová a Catherine Zolková. Obě slíbily, že se zeptají svých lékařů, aby určitě zjistily, jestli ten předepsaný lék skutečně byl Isoniazid. Marissa byla úplně překvapená a vzala Wendy stranou. "Tohle je ne 63

uvěřitelné. Myslím, že máme čtyři případy. Ale jestli tyhle ženy měly TBC, pak je naše praxe v Bellevue, jak jsme měly na fakultě, z obliga." "Čtyři případy ještě nejsou série," upozornila Wendy. "Ale je to hrozně podezřelé," řekla Marissa.

"~tyři případy vzácné nemoci v jedné geografické oblasti.

Kromě toho žádná z nás nemá známky infekce někde jinde na těle. Myslím, že jsme něčemu na stopě. Já za tím půjdu," slibovala Marissa. "Dáme se do toho spolu," navrhla Wendy.

"Bezva," souhlasila Marissa. "Nejdřív ze všeho využiju kontakty, co mám na Centru pro kontrolu chorob. S tím můžeme začít ještě dneska večer. Kde je tvoje auto?" "Je v Oční a ušní nemocnici Massachusetts," řekla Wendy. "Moje je blíž," řekla Marissa. "Dovezu tě k tvému autu, pak můžeš jet za mnou domů. Jseš pro?" "Jsem pro," řekla Wendy. Když se rozloučily a poděkovaly hostitelce, Marissa najednou dostala nápad. Zeptala se Susan, jestli nezná příčinu neplodnosti Rebecky Zieglerové.

"Myslím, že to byly zablokované vejcovody," řekla Susan po chvilce přemýšlení. "Nejsem si úplně jistá, ale mám dojem, že to bylo tím." "Nemáte náhodou její telefonní číslo?" zeptala se Marissa. "Mám pocit, že ano," řekla Susan. "A mohla byste mi ho dát?" zeptala se Marissa. Susan přinesla telefonní číslo ze své pracovny a dala papírek Marisse. "Nechceš snad volat manželovi Rebecky?" zeptala se Wendy, když vyšly na ulici. "Ten chudák je nejspíš v šoku." "Jestli najdu odvalu, tak jo," řekla Marissa, "a kromě toho jsem slyšela, že se rozešli." "To asi vyjde nastejno," řekla Wendy. "Řekla bych, že je to takhle pro něj ještě horší, protože se cítí zodpovědný." Marissa přikývla. Cestou domů Marissino vzrušení vzrůstalo. Čtyři izolované případy TBC salpingitis přenesly celou záležitost z oblasti anomálií a naznačily možnou důležitost pro veřejné zdraví. Marissa zajela rovnou do garáže a pak vyšla dveřmi garáže naproti Wendy, která zaparkovala na příjezdové cestě.

Vešly do domu vstupními dveřmi. "Pěkný dům," řekla Wendy a šla za Marissou chodbou do její pracovny. "Myslíš?" řekla Marissa bez nadšení. "Byl to Robertův dům, ještě než jsme se vzali. Abych ti pravdu řekla, nikdy se mi moc nelíbil."

Marissa šla hned k Rolodexu pro telefon domů k Cyrillovi Dubchekovi. "Volám vedoucího jednoho oddělení na Centrum pro kontrolu chorob. Je to docela atraktivní muž." Marissa telefonní číslo našla a zatížila otevřený seznam nožem na otevírání dopisů.

64

"Nevyšlo vám to?" zeptala se Wendy. Marissa zavrtěla hlavou.

"Byl to bouřlivý vztah od samého začátku. Je to docela ironie, že naše největší nedorozumění bylo kvůli dětem. Několik už jich měl, než jeho žena zemřela. Už neměl zájem o žádný další.

Samozřejmě to bylo předtím, než jsem to zjistila o těch vejcovodech." Marissa vytukala číslo na telefonu a pak čekala na spojení. "Je to fakt zvláštní příběh," řekla Marissa. "Byli jsme na kordy prvních pár měsíců, co jsem byla v Centru. Pak byla ta láska. Nakonec jsme skončili jako dobří kamarádi.

Život je nepředvídatelný." Wendy začala něco říkat, ale Marissa ji zarazila zvednutou dlaní a naznačovala, že se Cyril ozval. První část hovoru bylo jen přátelské povídání.

Konečně se Marissa dostala k tomu, proč volá. "Cyrille," řekla, "sedím tady s jednou svou kamarádkou - lékařkou a pustím jí ten hovor nahlas." Marissa zmáčkla příslušný knoflík. "Slyšíš mě?" Cyrilův hlas naplnil místnost, jak odpovídal, že ano. Marissa přešla k věci. "Slyšel jsi u vás v Centru nějaké řeči o TBC salpingitis, jako třeba náhlý nárůst případů?" "Nic, na co bych si teď vzpomínal," řekl Cyril.

"Proč se ptáš?" "Mám důvody věřit, že tady v Bostonu jsou čtyři takové případy. Všechny to jsou relativně mladé ženy, nemají nikde žádnou zjevnou vstupní bránu infekce, zvláště ne nic na plicích." "Co myslíš relativně mladými ženami?" zeptal se Cyril. "Kolem třicítky, do pětaticeti," odpověděla Marissa. "Trošku staré na to, aby je léčil pediatr," řekl Cyril. "Kdes na ty případy narazila?" Marissa se usmála. "To jsem měla vědět, že ty všechno prokoukneš, Cyrille," řekla.

"Věc se má tak, že já jsem jedna z těch infikovaných. Už skoro rok se pokouším o umělé oplodnění. Dneska jsem objevila tři další ženy s tou samou neobvyklou diagnózou." "To mě mrzí, že máš takovéhle obtíže," řekl Cyril. "Ale neslyšel jsem, že by se v Centru povídalo něco o TBC salpingitis. Jediné, co můžu udělat, je zeptat se na bakteriologii. Jestli se něco vůbec vyskytlo, tak to určitě slyšeli. Zavolám ti, hned jak se něco dozvím." Rozloučili se a Marissa zavěsila. Po krátké pauze se zeptala Wendy, co si myslí o tom, že by zavolala na číslo Rebecky Zieglerové. Wendy se podívala na hodinky. "Nejsem si jistá, že bych měla tu odvalu. Kromě toho je už po desáté."

"Myslím, že to za ten risk stojí," řekla Marissa s přesvědčením. Našla číslo a zavolala. Telefon sedmkrát zazvonil, než ho někdo zvedl. V pozadí bylo slyšet hlasitou hudbu. Znělo to jako večírek. Marissa se zeptala, jestli volá správně do bytu Zieglerových. "Moment prosím," řekl hlas na druhém konci. Marissa a Wendy slyšely, jak muž huláká na ostatní, aby "momentik ztlumili". Pak zase zvedl sluchátko.

"Jste manžel Rebecky Zieglerové?" zeptala se Marissa.

65

"Byl jsem," řekl muž. "Kdo volá?" "Jsem doktorka Blumenthalová," řekla Marissa. "Doufám, že nevolám v nevhodnou dobu. Dostala jsem vaše číslo od ,Odhodlání', té organizace pro neplodné dvojice. Víte o ní?" "Jo," řekl muž. "Co se děje?" "Kdyby vás to moc neobtěžovalo, ráda bych vám položila osobní otázku, týkající se Rebečiny zdravotního stavu."

"Děláte si srandu, nebo co?" zeptal se muž. V pozadí se ozval náhlý výbuch smíchu. "Ne," řekla Marissa. "Mohu vás ujistit, že ne. Jenom jsem se chtěla zeptat, jestli Rebečiny problém měl něco společného s jejími vejcovody. To jsou trubice, kterými procházejí vajíčka do dělohy." "Já vím, co jsou vejcovody," řekl muž. "Moment." Pak zahulákal na své

hosty: "Hele kluci, držte hubu! Neslyším!" Potom zase zvedl sluchátko a omluvil se za to pozdvižení. "To mí kamarádi, víte. Jsou to zvířata." "A co Rebeka?" zeptala se Marissa, podívala se na Wendy a obrátila oči ke stropu. "Jo," řekl muž. "Měla ucpaný trubice."

"Nevíte náhodou, jak se jí ucpaly?" vytrvale pokračovala Marissa. "Jenom vím, že byly ucpaný. Na to další se budete muset zeptat jejího doktora." V pozadí se ozval třesk a pak řinčení rozbitého skla. "Ježíš!" řekl muž. "Hele, musím končit." Pak telefon zmlkl. Marissa zavěsila. Dívaly se na sebe. Pak Wendy přerušila ticho. "To je teda smutnej vdovec."

"Aspoň nemusíme mít špatnej pocit, že jsme volaly," řekla Marissa. "A měla zablokovaný vejcovody. Myslím, že to bude stát za prozkoumání. Kdyby její vejcovody byly čirou náhodou ucpané stejným způsobem jako ty naše, vrhlo by to na celou záležitost úplně jiný světlo." Wendy kývla. "Počkej vteřinku!" vykřikla Marissa. "Co se děje?" zeptala se Wendy. "Zapomněly jsme se zeptat těch druhých dvou žen, kde se léčí. Víš, že Rebeka chodila na Ženskou kliniku." "Máš jejich telefony," řekla Wendy. "Zavolej jim." Marissa honem telefonovala. Obě ženy byly doma a obě daly stejnou odpověď - léčily se na Ženské klinice. "Tohle začíná být zajímavé," řekla Wendy. "Víc než to," řekla Marissa. "Myslím, že bychom se radši měly podívat na Ženskou kliniku; čím dřív, tím líp. Třeba zítra ráno. Půjdeš se mnou?" "To bych nezmeškala ani za nic," řekla Wendy. "Ahoj," zavolal hlas. Marissa a Wendy obrátily zrak ke dveřím. Byl to Robert, oblečený ve svetru s věčkem, v hnědých bavlněných kalhotách a mokasinách bez ponožek. V ruce měl brýle na čtení. Marissa vstala od psacího stolu, představila Wendy Robertovi a vysvětlila, že se setkaly na schůzce ,Odhlášení'. Řekla mu, že Wendy je také

66

na umělém oplodnění u doktora Wingata. Robert potřásl Wendy rukou. "Šel jsem zrovna do kuchyně udělat čaj," řekl Robert.

"Má ještě někdo zájem?" "Já bych si dala," řekla Wendy. Robert se otočil a zmizel v kuchyni. "Páni," řekla Wendy. "A to jsem si myslela, že je Gustave hezkej." Marissa přikývla. "Mám ho opravdu ráda," přiznala. "Ale zrovna procházíme obzvlášť těžkým obdobím." Pokrčila rameny. "Aspoň si to tak vysvětluju." Když došly do kuchyně, Robert už vařil vodu na čaj na stole byly postavené krabičky s různými druhy čaje a tři hrnky. "Tak jaká byla ta schůzka?" ptal se Robert a vyndal cukr a med. Marissa popsala setkání a zdůraznila, jak to bylo příjemné a kolik tam bylo manželů. "Byl tam váš muž?" zeptal se Robert Wendy. "Měl zrovna službu a nestihl to," odpověděla Wendy vyhýbavě. Opomněla říci, že by se asi nezúčastnil, ani kdyby měl čas. Ale Robert by se dobře uplatnil u křížového výsledku. "A už byl na nějaké jiné schůzi?" zeptal se. Ale právě začala pískat konvice. Robert pro ni šel. Marissa odpověděla za Wendy. "Ještě nikdy se mu nepodařilo na nějakou dostat." "Aha," řekl Robert a naléval vařící vodu do všech tří hrnků. Napůl se usmíval způsobem, který Marisse lezl na nervy.

"Jsem si jistá, že bys na ty schůzky změnil názor, kdyby ses někdy přemohl a na nějakou šel," řekla Marissa. "Možná bych si měl promluvit s Wendiným mužem," řekl Robert. "Vypadá jako spřízněná duše!" Odnesl konvici zpátky na sporák. "Skvělý nápad," souhlasila Wendy. "Já teda můžu jen říct, že ta schůzka pro mě byla moc prospěšná," řekla Marissa. "Nejenže jsem se tam potkala s Wendy, ale ještě jsme se náhodou dozvěděly, že máme stejnou zvláštní diagnózu." "Mluvíš o té věci s tuberou?" zeptal se Robert. "Přesně tak," řekla Wendy.

"Já jsem jedna ze čtyř." "Bez legrace?" Marissa začala bez dechu vysvětlovat, jak strašně neobvyklé bylo to množství případů. "Je to tak neočekávané, budeme se na to muset podívat. Zítra jdeme na Ženskou kliniku, abychom zahájily oficiální vyšetřování." "Co myslíš tím oficiálním vyšetřováním?" zeptal se Robert. "Chceme vědět, kolik mají případů, jako je ten náš. Chceme zjistit, jestli Rebeka Zieglerová měla stejný problém. Už víme, že měla zablokované vejcovody." "Ženská klinika vám žádné takovéhle informace nepodá." "Proč ne? Mohlo by to být důležité. Podle našeho názoru by to mohlo

67

mít vážné následky pro zdraví veřejnosti. Třeba bychom opravdu mohly být na stopě něčeho . . . Něco jako syndromu toxického šoku." Robert se podíval na Marissu a pak na Wendy. Z jejich nadšení neměl dobrý pocit, zvláště v souvislosti s Marissinou nedávnou scénou v čínské restauraci. Nepochybně Wendy byla pod vlivem stejných hormonů. "Myslím, že byste se měly uklidnit, holky," řekl jim. "I když na tohle všechno přijdete, nemůže to stejně na vašich problémech nic změnit. A vážně pochybuju, že se na klinice něco moc dovíte. Bylo by to vyložení neetické, dokonce nelegální, aby poskytovali informace o svých pacientech bez jejich souhlasu." Ale Marissa o tom nechtěla ani slyšet. "Tahle záležitost s TBC mi dělala od začátku starosti. Chci se tomu prostě dostat na kloub. Je mi jedno, co mě to bude stát. Zrovna jsem mluvila s Cyrilem Dubchem a on to může zaštitit autoritou Centra pro kontrolu chorob." Robert zavrtěl hlavou. Zjevně nesouhlasil. "No dobře," řekl krátce.

"Jen si kujte pikle, vy detektivové." A vzal svůj hrnek a odešel. Wendy přerušila stísněné ticho, jakmile jeho kroky zmizely z doslechu. "Má pravdu," řekla. "Asi bude problematické se dostat k těm lékařským záznamům." "Budeme to muset zkusit. Třeba budeme mít nějakou autoritu jako lékařky.

Víš, půjdeme na to profesionálním přístupem. Když to nevyjde, tak zkrátka vymyslíme něco jiného. Zkusíš to se mnou, vid'?"

"Rozhodně," řekla Wendy. "V jednotě je síla." Marissa se usmála. Stěží se mohla dočkat rána. 68

6 29. března 1990 9:30

Marissa a Wendy zápasily se svými deštníky ve větru, když procházely dvorem na Ženskou kliniku. Vešly do haly předními dveřmi a otřepaly vodu z kabátů. Deštěm zmáčené vlasy měly připlácnuté k čelu. "Víš, kde je oddělení se zdravotními záznamy?" zeptala se Marissa Wendy. "Nemám nejmenší představu," řekla Wendy. "Zeptám se." Zatímco se Marissa pokoušela zavřít svůj deštník, který se jí ve větru obrátil, Wendy se ptala v informačním boxu. Pokynula Marisse, aby ji následovala k výtahům. "Šesté poschodí," řekla, když se k ní Marissa přidala. "To jsem měla uhádnout," řekla Marissa.

"Rebeka Zieglerová skočila z šestého patra, hned jak si přečetla ty své záznamy." "Člověk by rád věděl, co mohla číst," podotkla Wendy. Marissa přikývla. Když byly v šestém poschodí, nebylo už těžké najít to oddělení. Klapání psacích strojů bylo slyšet, hned jak člověk vyšel z výtahu. Marisse se ulevilo, že je to v opačném směru než kancelář Lindy Moorové.

Teď zrovna nechtěla narazit na někoho známého. Oddělení zdravotních karet se nedalo s ničím splést. Desítky kartoték stály všude kolem stěn. Tři sekretářky se sluchátky na uších psaly diktát. Žena, která seděla u psacího stolu napravo od vchodu, pozdravila Marissu a Wendy. "Přejete si?" zeptala se.

Marissa ji odhadovala asi na padesát. Na šatech měla jmenovku:

Helen Solanová, knihovnice zdravotních záznamů. Před ní byl počítačový terminál. "Já jsem doktorka Blumenthalová," řekla Marissa profesionálním tónem. "A tohle je doktorka Wilsonová."

Wendy přikývla. Paní Solanová se usmála. "Máme k vám otázku," řekla Wendy. "Potřebovaly bychom vědět, jestli záznamový systém Ženské kliniky je takový, že se dají vyhledat případy specifické diagnózy jako blokáda vejcovodů." "Rozhodně," řekla paní Solanová. "A co blokáda granulomem?" zeptala se Marissa.

"O téhle specifické kategorii si nejsem jistá," řekla paní Solanová. "Musela bych to vyhledat v našem diagnostickém kódu.

Počkejte moment," otočila židli čelem ke knihovně naplněné manuály z volných listů. Vytáhla jeden a začala jím listovat. "Skutečně máme kód pro granulomatózní infekce vejcovodů," řekla paní Solanová a vzhledla od manuálu. "Skvělé," řekla Marissa s úsměvem. "Jestli by vás to moc neobtěžovalo, rády bychom dostaly všechny případy s touto diagnózou." "To není žádný problém," řekla paní Solanová. Marissa a Wendy si vyměnily spokojené pohledy. "A kde máte povolení?" zeptala se paní Solanová.

69

"Myslely jsme, že pro výzkumné účely žádné nepotřebujeme," řekla Wendy. "Potřebujete je pro jakékoliv účely," vysvětlila paní Solanová. "Dobře," řekla Marissa. "Za kým máme jít, abychom dostaly to správné povolení?" "Takové povolení vám může vydat pouze jediná osoba," řekla paní Solanová. "A to je doktor Wingate, ředitel kliniky." Zpátky u výtahů se Marissa podívala na Wendy, potřásla hlavou. "Zatracená práce," řekla.

"Myslela jsem, že máme vyhráno, když nám řekla, že mají tu granulomatózní diagnostickou kategorii." "Já taky," řekla Wendy. "Ale teď si myslím, že chudák tvůj muž měl pravdu.

Myslím, že se nám nepodaří Wingata přesvědčit, aby nám to povolení dal." "Nesmíme se nechat tak brzo odradit," řekla Marissa, když nastoupily do výtahu. Kanceláře doktora Wingata byly ve druhém poschodí. Měl jednu místnost jako ředitel kliniky, a druhou jako vedoucí oddělení umělého oplodnění.

Marissa a Wendy si to namířily do první kanceláře, ale byly odkázány do druhé. Doktor Wingate, jak se dověděly, pracoval v laboratoři. "Řeknu panu doktorovi, že jste tady," řekla sekretářka. Marissa a Wendy se posadily. "To je příjemné, že tu nejsme kvůli dalšímu zákroku," zašeptala Wendy. Marissa se souhlasně usmála. "Už můžete za panem doktorem jít." zavolala sekretářka asi o půl hodiny později. Ukázala jim cestu dlouhou chodbou ke třetím dveřím doprava. Wendy zaklepala. Doktor Wingate jim řekl, aby šly dovnitř. "No ne!" řekl a vstal od laboratorního stolu s mikroskopem. Až na psací stůl a pár kartoték vypadala místnost spíš jako laboratoř než jako kancelář. "Nevěděl jsem, že vy dvě se znáte." Wendy vysvětlila, že byly kamarádky na lékařské fakultě. "A co pro vás mohu dnes udělat, dámy?" Pokynul jim, aby se posadily, i když sám zůstal stát. "Musím vám ale říci, že se právě chystám na umělé oplodnění, a tak nemám moc času." "Nebude to trvat dlouho," ujistila ho Marissa. V rychlosti mu popsala, jak s Wendy zjistily, že mají stejný základní problém, a jak našly dva další možné případy. "Čtyři případy vzácné granulomatózní infekce vaječníků odpovídající TBC, to je neuvěřitelné," řekla Wendy. "Samozřejmě se to snažíme prozkoumat. Zajímá nás to jako výzkumný projekt." "Ale potřebujeme od vás povolení.

Chceme se podívat, jestli nejsou další případy." "To vám dát nemohu. Zásadou kliniky je přísná diskrétnost. Nemohu nikomu dovolit přístup k údajům o pacientech. A tento pokyn přichází z centrálního úřadu v San Francisku." "Ale tohle může mít vážné důsledky pro zdraví veřejnosti," řekla Marissa. "Tyto případy mohou znamenat novou klinickou veličinu jako třeba toxický šok."

70

"To chápu," řekl doktor Wingate. "A děkuji vám, že jste nás upozornily. Rozhodně se na to podíváme. Jistě chápete mou situaci." "Mohly bychom promluvit s ženami, kterých se to týká, a vyžádat si jejich svolení," řekla Wendy. "Lituji, dámy," řekl doktor Wingate a do jeho hlasu se vkrádala netrpělivost. "Řekl jsem vám pravidla. Musíte je respektovat. A nyní budu muset jít zpátky do práce. Nemáte obě dvě přijít brzo na kontrolu hormonálních hladin?" Wendy s Marissou přikývly. Marissa řekla: "Nemůžete o tom aspoň přemýšlet a sdělit nám to později?" "O tom nemusím přemýšlet," řekl doktor Wingate. "Není možné, abych vám to povolení dal. A to je poslední slovo. Nyní mě laskavě

omluvte." U výtahů se Marissa s Wendy na sebe zadívaly. "Neříkej mi, že měl Robert pravdu," varovala ji Marissa. "Jestli to řekneš, tak začnu ječet." V prvním poschodí blízko informačního boxu se zastavily. "Neznáš tu dost dobře někoho z personálu, kdo by nám zkusil zajistit přístup k počítači?" Marissa zavrtěla hlavou. "Bohužel ne, ale právě jsem dostala další nápad, který nám sice nepomůže s tím problémem tady, ale mohl by nám dát odpovědi na některé otázky o Rebece Zieglerové. Je to sebevražda, a tak musela jít na soudní lékařství. Už určitě udělali pitvu. Třeba se jí podívali na vaječníky." "Za pokus to stojí," řekla Wendy. "Pojď, pojedeme do městské márnice a podíváme se. Ale nejdřív zavolám do ordinace a zeptám se, jestli to beze mne zvládají."

"A já zavolám soudnímu lékaři," řekla Marissa. Wendy skončila první a čekala, až Marissa zavěsí. "Ještě pořád můžu," řekla Wendy Marisse. "Dobry," řekla Marissa. "Bylo štěstí, že jsem volala na soudní lékařství. Přestože Rebeka Zieglerová byla jejich případ, zmocnili Memorial, aby tam udělali pitvu. Pojď, jedeme tam." Po tom zklamání a neúspěších na Ženské klinice Marissu povzbudilo, když zjistila, že to byl její kamarád Ken Mueller, kdo dělal pitvu Rebeky Zieglerové. Byla si jistá, že nebudou mít žádné problémy se zjištěním výsledků. "Ken je v pitevně," řekla sekretářka Marisse. "Šel tam právě před pár minutami a myslím, že se nevrátí dřív jak za hodinu nebo tak."

"Která místnost?" zeptala se Marissa. "Tři," řekla sekretářka.

"Nemůžeme počkat?" zeptala se Wendy, když šly oddělením patologie k pitevnám. Pitvy nikdy neměla v oblíbenosti. Z některých vzpomínek z lékařské fakulty se jí ještě pořád dělalo mdlo.

"Myslím, že bychom s ním radši měly promluvit, dokud to jde," řekla

71

Marissa. Ale když už chtěla zamířit do pitevně, všimla si Wendina bledého obličeje. "Je ti dobře?" zeptala se. Wendy přiznala, že pitvy nikdy nebyly její parketa. "Počkej tedy venku," řekla Marissa. "Já tu budu hned. Taky pitvy nemusím mít." Vešla dveřmi a hned ji do nosu udeřil pronikavý pach pitevně. Oči jí běhaly po místnosti, až se zastavily na dvou mužích v pláštích, rukavicích a ochranných brýlích. Mezi nimi bylo bledé nahé tělo mladého muže nataženého na stole z nerezové oceli. "Kene?" zavolala Marissa plaše. Oba muži vzhledli. Právě pitvali mrtvolu. "Marisso, jak se máš?" odpověděl Ken skrz masku. "Pojď sem a seznám se s nejhorším stážistou, který kdy na Memorialu byl." "Díky moc," řekl Greg.

Marissa došla k nohám pitevního stolu. Ken Grega Marisse obřadně představil a od žertovného ohodnocení přešel k jeho chvále. Greg zamával na Marissu skalpelem. "Zajímavý případ?" zeptala se Marissa, aby řeč nestála. "Všechno to jsou zajímavé případy," řekl Ken. "Kdybych ten pocit neměl, byl bych se dal na dermatologii. Tohle je společenská návštěva?" "Ani ne," řekla Marissa. "Dověděla jsem se, že jsi pitval ženu jménem Rebeka Zieglerová." "To byla ta, co neuměla létat?" zeptal se Ken. "Nech si ty patologický vtipky," řekla Marissa. "Ale byla to opravdu ta, co skočila z okna v šestém poschodí." "Já jsem tu pitvu dělal," řekl Greg. "Ken se díval." "Byl to zajímavý případ," řekl Ken. "Právě jsi řekl, že jsou všechny zajímavé," přerušil ho Greg. "No dobře, ty chytřej," řekl Ken Gregovi. A pak se obrátil na Marissu. "Tohle byl obzvlášť zajímavý případ. Ta žena si protrhla aortu." "Podívali jste se na její vejcovody?" zeptala se Marissa. Velká zranění ji nezajímala.

"Podíval jsem se na všechno," řekl Greg. "Co chceš vědět?" "Už jsi se podíval na preparáty?" zeptala se Marissa.

"Samozřejmě," řekl Greg. "Měla blokádu obou vejcovodů granulomem. Poslal jsem ještě další vzorky, aby je obarvili, ale když jsem se naposled díval, ještě tu nebyly zpátky."

"Pokud jsi zvědavá, jestli vypadaly jako ty vzorky, co jsi mi ukazovala před několika měsíci," řekl Ken, "tak ano, vypadaly tak. Přesně stejně. Naše pracovní diagnóza jejich problémů s vaječníky je staré zhojené tuberkulózní poškození. Ale to bylo samozřejmě náhodné zjištění. Nemělo to nic společného s její smrtí." "Řekneš jí o tý druhý věci?" zeptal se Greg. "O jaký druhý věci?" zeptala se Marissa.

72

"Je to něco, s čím si Greg a já lámeme hlavu," řekl Ken.

"Nejsem si jistý, že bysme ti to měli říct." "O čem to mluvíte?" trvala na svém Marissa. "Proč byste mi to neřekli?"

Dělejte, začínám být zvědavá." "Nemůžeme se rozhodnout," řekl Greg. "Je na tom pár věcí, který nás štvou." "Zkuste to se mnou," prosila Marissa. "No, tak ale nikomu nic neříkej," řekl Ken. "Třeba to budu muset projednávat se soudním lékařem a nerad bych, aby to nejdřív slyšel od někoho jiného." "Ven s tím," žádala Marissa. "Můžete mi věřit." "Každý si myslí, že patologie je jasná jako facka," řekl Ken vyhybavě. "Víš, něco jako poslední slovo, definitivní odpověď. A není to tak vždycky. Někdy ti tvoje intuice něco říká, přestože kategoricky to zdokumentovat nemůžeš." "Tak ji to proboha řekni," naléhal Greg. "Dobře," řekl Ken. "Všimli jsme si, že Rebeka Zieglerová měla čerstvý vpich v žíle na paži." "No ale proboha!" řekla Marissa podrážděně. "Vždyť ta ženská byla na umělém oplodnění. Pořád dostávala hormony a každou chvilku jí brali krev. S tímhle děláte takový tajnosti? No prosím vás!"

Ken pokrčil rameny. "Tohle je jenom část celý tý věci," řekl.

"Kdyby to bylo jenom tohle, tak bysme si starosti nedělali.

Víme, že do ní v posledních měsících pořád bodali. Po celém těle měla vpichy. Ale tenhle vypadal, jako že ho udělali těsně, než zemřela. A to je na tom podezřelý. Tak jsme se rozhodli rozšířit toxikologické testy i na léky a nejen na obvyklé hormony. Jako patologové máme být podezřívaví." "A našli jste něco?" zeptala se Marissa s hrůzou. "Nic," řekl Ken. "Toxikologie byla čistá. Zkoušíme ještě pár dalších triků, ale zatím se nic nenašlo." "Je to snad nějaký vtip?" zeptala se Marissa. "Žádný vtip," řekl Ken. "Druhá půlka hádanky je fakt, že měla v hrudní dutině jen pár set kubických centimetrů krve." "A co to znamená . . ." "Když si někdo protrhne aortu, tak v hrudní dutině bývá většinou

hodně krve," řekl Ken. "O trochu víc než pár set kubických centimetrů. Je to možný mít jen tak málo, ale není to pravděpodobný. Takže to, že jsme našli jenom pár set kubických centimetrů, není nic konkrétního, jen to něco naznačuje." "Naznačuje to co?" zeptala se Marissa. "Naznačuje to, že už byla mrtvá, když spadla," řekl Ken. Marissa byla omráčená. Na chvíli nemohla ani mluvit. Důsledky byly strašlivé, děsivé. "Takže vidíš, jaký máme problém," řekl Ken. "Když řekneme něco takovéhohle oficiálně, musíme mít další důkazy. Musíme podat vysvětlení, co ji zabilo, než spadla. Bohužel jsme nic nenašli při ohledání ani

73

mikroskopickém rozboru. Prozkoumali jsme její mozek neobyčejně pečlivě a nenašli jsme nic. Jediná naše šance je toxikologie a tady jsme zatím našli houbec." "A co když zemřela, jak padala," napadlo Marissu. "Hrůzou nebo tak něco." "Hele, Marisso, měj rozum," řekl Ken a mávl rukou. "To se stává jen ve filmech. Jestli byla mrtvá, než se dotkla země, byla určitě mrtvá, než spadla. To samozřejmě znamená, že ji z toho šestého patra shodili." "Třeba nezaplátla účet," zažertoval Greg.

"Ale ve vši účtě si myslím, že bychom se zase měli dát do našeho případu tady, než nám to tělo shnije." "Jestli chceš, tak tě zavolám, jestli něco zjistíme," řekl Ken. "Prosím tě," odpověděla Marissa. Byla celá omámená, když zamířila ke dveřím. Ken ji zastavil zavoláním: "Pamatuj si, Marisso, nikomu ani slovo. Neříkej to nikomu." "Nedělej si starosti," zavolala Marissa přes rameno. "Tvoje tajemství je u mě v bezpečí." Ale samozřejmě to bude muset říct Wendy. U dveří se Marissa znovu zastavila. Otočila se a zavolala na Kena. "Máš její kartu?" zeptala se. "Kartu zrovna ne," řekl Ken, "jen ty věci, co napsali na soudním lékařství, a tam toho moc není."

"Ale myslím, že účtárna tam něco musí mít kvůli účtům," řekla Marissa. "To jistě," řekl Ken. "Nepamatuješ si náhodou, jestli tam nebylo číslo jejího sociálního pojištění?" zeptala se Marissa. "Tos mě teda nachytala," řekl Ken. "Ale jestli se chceš podívat, tak karta je na mém stole." Marissa otevřela dveře a vyšla z pitevny. "Mám pocit, že nemůžeme předpokládat, že je to pravda," řekla Wendy a pohrávala si s kostkami ledu v minerálce. "Myslet si, že Rebeku Zieglerovou někdo zabil a pak vyhodil z okna, je příliš absurdní. To nemůže být pravda.

Množství krve v hrudi po protržení aorty se musí definovat statistickou křivkou. Rebeka Zieglerová byla právě na jednom konci téhle křivky. Tohle musí být to pravé vysvětlení." Wendy byla natažená v rohu gauče v Marissině pracovně. Taffy Dvě seděl na zemi a doufal, že dostane další koktejlový cracker ve tvaru rybičky. Marissa byla u svého psacího stolu. Čekaly, až přijde Gustave. Měl k večeru ještě naléhavou operaci, ale každou chvíli už tu měl být. Na Wendino naléhání se s Marissou dohodly sejít se spolu se svými muži na neformální večeři, třeba na pizzu. Doufaly, že jestli se jejich muži spolu seznámí, třeba se rozhodnou přijít na některou ze schůzek skupiny 'Odhodláni'. Wendy si myslela, že by to ohromně pomohlo. Marissa si nebyla tak jistá.

74

"Aspoň teď mám číslo jejího sociálního pojištění z té karty," řekla Marissa. "Jestli vymyslíme způsob, jak se dostat k těm záznamům na Ženské klinice, můžeme se podívat, co chudák Rebeka četla, než zemřela. Jestli teda vůbec něco četla."

"Tohle je zase ta tvoje bujná fantazie," řekla Wendy. "Takže teď si myslíš, že ji vzali nahoru, oddělali ji a vyhodili ji z okna. Nech toho, vždyť je to úplně přitažený za vlasy." "No to je jedno," řekla Marissa. "Nechme to teď být. Alespoň jsme opravdu zjistily, že měla nějaký infekční proces ve vejcovodech. To víme určitě." Marissa se náhle začala přehrabávat v papírech na stole a hledat telefonní čísla na Marciu Lyonsovou a Catherinu Zolkovou. Každou z nich zavolala a zjistila, co už jí napovídala intuice: obě ženy potvrdily, že jejich internisté mluvili o tom, že mají brát Isoniazid. Lékaři měli obavy, jestli nemají tuberkulózu. Marissa zavěsila telefon a řekla: "Teď máme pět jistých případů. Ať se jde Wingate vycpat se svojí diskrétností, z pěti případů nemůžeme dělat moc velké statistické závěry." "Hele, měly bychom být spravedlivé," řekla Wendy. "Wingate se jen řídí příkazy seshora. Třeba už se tím začal zabývat." "To doufám," řekla Marissa. "Mezitím se můžeme optat v našich nemocnicích a zjistit, jestli neobjeví nějaké další případy. Ty si vezmi General a já si vezmu Memorial." Jak zazněl zvonek, Taffy Dvě vyrazil a bláznivě se rozštěkal. Wendy sundala nohy na zem z gauče. "To je určitě Gustave," řekla, vstala a protáhla se.

Podívala se na hodinky. Bylo skoro devět hodin. Marissu udivila Gustavova výška. Tyčil se nad jejími stopadesáti dvěma centimetry jako obr. Byl to téměř dvoumetrový ramenatý muž s velmi světlými kudrnatými vlasy. Měl mírné světle modré oči.

"Promiňte, že jdu pozdě," omluvil se Gustave, když ho Wendy představila Marisse a Robertovi. Robert vyšel ze své pracovny, když uslyšel, že Gustave zvoní. "Museli jsme čekat na anesteziologa, než jsme se do toho případu mohli dát." "To vůbec nevadí," ujistila ho Marissa. Řekla Robertovi, aby zjistil, co bude Gustave pít, zatímco ona s Wendy zatím telefonicky objednájí pizzu. Když pizzu přinesli, všichni se sesedli kolem stolu v pokoji vedle kuchyně. Muži pili pivo.

Marissu potěšilo, ale zároveň i trochu překvapilo, že Robertovi byla Gustavova společnost příjemná. Většinou s doktory moc dobře nevycházel. "Ještě jsme neslyšeli o vaší dnešní návštěvě na Ženské klinice," řekl Robert, když konverzace na chvíli zmlkla. Marissa se podívala na Wendy.

Nebyla si jistá, jestli se jí chce diskutovat o dnešní návštěvě, když věděla, že Robert řekne: "Vždyť jsem ti to říkal." "No tak," pobízel ji Robert. "Co se stalo?" Obrátil se ke Gustavovi a vysvětlil mu, že jejich ženy se snažily získat přístup k počítači na klinice.

"Zeptaly jsme se a oni odmítli," přiznala Wendy. "To mě teda nepřekvapuje," řekl Robert. "Byli kvůli tomu nepřijemní?" "Vůbec ne," řekla Wendy. "Musely jsme jít k řediteli kliniky; to je ten muž, který vede oddělení umělého oplodnění. Řekl, že nepodávat informace je zásada jejich vedení v San Francisku."

"Myslím, že je to krátkozraké," promluvila konečně Marissa.

"Přestože jsme na klinice nic nezjistily, přece jen jsme se dozvěděly, že je pět případů, a pět případů vzácného problému v jedné zeměpisné oblasti už zaslouží být prozkoumáno." "Pět případů?" zeptal se Gustave. "Pět případů čeho?"

Wendy rychle popsala Gustavovi situaci a vysvětlila mu, že se to týká její tuberkulózy vaječníků. "Tak jsme šly zpátky na kliniku zjistit, jestli nemají ještě nějaké další případy," vysvětlila Marissa. "Ale nechtěli nás nechat nahlédnout do svých záznamů kvůli diskretnosti." "Kdybys vedl kliniku," zeptal se Robert Gustava, "dovolil bys nějakým cizím lidem, aby přišli a probírali se ti v záznamech?" "Rozhodně ne," potvrdil jeho názor Gustave. "To jsem se tady dámám snažil včera večer vysvětlit," řekl Robert. "Klinika funguje normálním, etickým a legálním způsobem. Rozhodně by mě šokovalo, kdyby vám vůbec nějaké informace dali." "My přece nejsme žádný, cizí lidi," řekla Wendy rozhořčeně. "Jsme doktorky stejně tak jako pacientky." "A že jste dvě z těch čtyř, to dost snižuje vaši objektivitu," zdůraznil Gustave. "Zvlášť s ohledem na ty všechny hormony, co berete." "Na to teda připjím," řekl Robert a pozvedl svou láhev piva. Wendy a Marissa si vyměnily zdrcené pohledy. Robert si otřel ústa hřbetem ruky a otočil se zpátky k Marisse. "Pět případů?" zeptal se. "Včera večer jste se zmiňovaly o čtyřech." "Rebecca Zieglerová měla stejný problém," odpověděla Marissa. "No tohle," řekl Robert. Otočil se ke Gustavovi a řekl. "To byla ta žena, která tam na Ženské klinice spáchala sebevraždu. Začala strašně vyvádět v čekárně, zrovna když jsme tam s Marissou přišli, právě v ten den, kdy skočila. Pokoušel jsem se ji zadržet, ale ona mě praštila."

"Wendy mi o ní povídala," řekl Gustave. "Ty ses ji snažil zadržet, než skočila?" "Nebylo to nic tak dramatického," řekl Robert. "Chtěla zrovna napadnout sestru. Vypadalo to, že ta sestra jí nechce ukázat její vlastní zdravotní kartu. Z toho okna skočila až později. A to bylo z horního patra, ne z čekárny." Gustave přikývl. "Tragický případ," řekl. "Je to možná tragičtější, než si myslíte," vyhrkla Marissa bez přemýšlení. "Wendy a já jsme se dneska dozvěděly něco dalšího. Rebeka Zieglerová třeba nespáchala sebevraždu. Možná že byla zavražděna. Takhle funguje ta rozumná, etická a legální Ženská klinika."

Hned jak se Marissa zmínila o téhle otřesné možnosti, začala svých slov litovat. Byla spousta důvodů, proč neměla nic říkat, především ten slib, který dala Kenovi. Snažila se převést hovor na tuberkulózu, ale Robert to tak nenechal.

"Myslím, že bys to měla radši vysvětlit," trval na svém.

Marissa si uvědomila svou chybu, ale rozhodla se, že se nedá dělat nic jiného než celý ten příběh vyprávět. Když skončila, Robert se opřel o opěradlo své židle a podíval se na Gustava.

"Ty jsi doktor," řekl, "co si myslíš o tom, co jsi právě slyšel?" "Nepřímé důkazy," řekl Gustave. "Já osobně si myslím, že ti dva patologové pouštějí svou věsteckou fantazii z uzdy."

Jak sami řekli, žádný konkrétní důkaz neexistuje. Mají prasklou aortu. To je samozřejmě smrtelné. V okamžiku nárazu bylo srdce pravděpodobně v diastole, takže se zrovna plnilo, když je ten šok zastavil. Jediné krvácení bylo ze zpětného proudu to znamená, byla to krev z aorty samotné." "To mi připadá rozumné," řekl Robert. "Gustave máš pravděpodobně pravdu," řekla Marissa a byla ráda že už se s tím tématem přestane. Nechtěla mluvit o své vlastní otázce týkající se faktu, že Rebeka v čekárně vůbec nejednala depresivně. "Ale přesto," pokračovala Marissa.

"Rebečina smrt nás ještě víc nutí, abychom získaly přístup k materiálům v počítači kliniky."

Strašně ráda bych si přečetla, co je v její kartě. To, co viděla, muselo přispět k její smrti." "Možná bychom mohli najít nějakého šikulu přes počítače na Massachusetts Institute of Technology," řekla Wendy. "Byla by to klasika, kdybychom se k jejich záznamům dostali zvenčí." "To by bylo fantastické," řekla Marissa. "Ale bude realističtější, když se tam spolu v noci proplížíme a prostě použijeme jejich terminál. V Memorialu by tohle mohl udělat kdokoli s troškou tvůrčích schopností." "Zadrž," řekl Robert. "Už to, holky, trochu přeháníte. Neautorizovaný přístup k počítačovým materiálům někoho jiného je v Massachusetts považován za velkou krádež."

Jestli něco takového bláznivého uděláte, mohli by vás zavřít jako zločince." Marissa obrátila oči v sloup. "To není žádná legrace," řekl Robert. "Já nechápu, jak vy vůbec přemýšlíte."

"Wendy a já si náhodou myslíme, že TBC salpingitis je neobyčejně významná," řekla Marissa. "Myslíme, že by se to mělo vyšetřit. Zdá se, že jenom my dvě jsme ochotné to udělat."

Někdy se riskovat musí." Gustave si odkašlal. "Bohužel v tomhle s Robertem souhlasím," řekl. "Nemůžete to myslet vážně s tím vloupáním do záznamů kliniky. Bez ohledu na vaši motivaci by to stejně byl zločin." "To je otázka, co je důležitější," řekla Marissa. "Vy muži si neuvědomujete, jak důležitý by tenhle problém mohl být. Tím, že za tím jdeme, ukazujeme svou zodpovědnost, a ne naopak." "Snad bychom měli změnit téma," navrhl Wendy.

"Myslím, že bychom to měli domluvit, než se dostanete do vážných potíží," řekl Gustave. "Buď zticha, Gustave!" utrhla se Wendy. "Těch pět případů může tvořit špičku ledovce," řekla Marissa. "Jak už jsem řekla, připomíná mi to objevení syndromu toxického šoku." "To není dobré přirovnání," řekl Robert. "To není, jako kdyby někdo zemřel." "Jo?" vzepřela se Marissa. "A co Rebeka Zieglerová?"

78

7 30. března 1990 8:15

Robert otevřel mahagonem obložené dveře do své soukromé kanceláře v budově staré městské radnice a vešel dovnitř. Hodil aktovku na gauč a přistoupil k oknu. Výhled na School Street mu kazily potoky vody proudící po vnější straně oken.

Nikdy takový deštivý březen ještě v Bostonu nezažil. Za sebou uslyšel svou soukromou sekretářku Donnu, která vešla do místnosti a nesla mu obvyklou ranní kávu a obvyklou hromádku telefonických vzkazů. "To je ale počasí!" řekla Donna se svým silným bostonským přízvukem. Robert se otočil. Donna se posadila nalevo od jeho psacího stolu, aby prošla vzkazy, což byla jejich obvyklá rutina. Robert se na ni podíval. Byla to velká dívka, skoro sto osmdesát centimetrů vysoká. Ve vysokých podpatcích se mu prakticky mohla dívat přímo do očí. Vlasý měla obarvené na blond, tmavé kořínky byly jasně znatelné.

Měla kulaté, ale ne nepříjemné rysy, její tělo bylo pevné od každodenního cvičení aerobiku. Byla skvělá sekretářka: poctivá, oddaná a spolehlivá. Měla také jednoduché požadavky, a Robert si na moment říkal, proč si nevzal někoho jako je Donna. Život by nebyl tak nepředvídatelný. "Chtěl bys cukr do kávy?" zeptala se příjemně. Robert si zase všiml jejího přízvuku. "Ne, nechci kafe," řekl Robert ostře. Donna vzhledla od svých poznámek. "To ale máme dneska ráno nějakou špatnou náladu," řekla. Robert si zammul oči a pak přešel od okna ke svému psacímu stolu a posadil se. "Promiň," řekl Donně. "Jsem už úplně šílený ze svojí ženy." "Pořád ty problémy s neplodností?" zeptala se Donna plaše. Robert kývl. "Začala se měnit právě v době, kdy jsme připustili, že by tu mohl být nějaký problém," řekl. "Ale teď s tou tragédií s umělým oplodněním a se všema těma hormonama, který bere, už je opravdu úplně mimo." "To mě mrzí," řekla Donna. "Aby to bylo ještě horší, setkala se se starou kamarádkou z lékařské fakulty, která je ve stejné situaci a chová se stejně iracionálně," řekl Robert. "Zdá se, že to v sobě navzájem pěstují. Teď vyhrožují tím, že se vloupou na Ženskou kliniku, aby se dostaly ke svým záznamům. Vzhledem k tomu, v jakém stavu je, ji bohužel musím brát vážně. Myslím, že se nezastaví před ničím. Ale co můžu dělat. A navíc má klinika strážné ozbrojené kolty Cobra. Opravdu si o ni dělám starosti." "Že mají hady na klinice?" zírala Donna. "Co? Ne, hady ne. Kolt Cobra je revolver, který je schopný zastavit černého nosorožce." "Můžu ti poradit," řekla Donna. "Jestli ti opravdu dělá starosti, co

79

by Marissa mohla provést, tak by sis měl na pár dní najmout soukromého detektiva. Mohl by ji chránit před nepříjemnostma, jestli k nim má skutečně sklony. A já náhodou znám někoho, kdo je moc dobrej. Používala jsem ho ke sledování mého bývalého manžela. Ten chlap mi zahýbal se dvěma ženskýma současně."

"Jak se ten detektiv jmenuje?" zeptal se Robert. Nenapadlo ho dát Marissu sledovat, ale něco na tom nápadu bylo. "Paul Abrams," řekla Donna. "Je nejlepší. Dokonce udělal fotky mého muže v posteli s oběma holkama. Tedy s každou zvlášť, samozřejmě. Můj bývalej nebyl takovej. A Paul není zase tak drahej." "Jak se s ním spojíš?" zeptal se Robert. "Mám jeho telefon v adresáři v kabelce," řekla Donna. "Počkej, zajdu pro to." Marissa se dívala do otoskopu a snažila se zahlédnout ušní bubínek zmitajícího se miminka, které prohlížela na stole. Matka se pokoušela dítě udržet, ale moc jí to nešlo.

Marissa to rozzlobeně vzdala. "Nic nevidím," řekla Marissa.

"Nemůžete to dítě podržet, paní Bartlettová? Je jí jenom osm měsíců. Nemůže být tak hrozně silná!" "Já se snažím," řekla matka. "Snažení nestačí," řekla jí Marissa. Otevřela dveře vyšetřovny a zavolala sestru. "Hned někoho pošlu, jak jen to půjde," zavolala Muriel Samuelsonová, vrchní sestra.

"Proboha," zamumlala Marissa. Práce jí ničila. Na všechno musela vynakládat hrozně úsilí, bylo těžké se soustředit. Jediné, na co byla schopná myslet, byl těhotenský test, na který měla jít po víkend. Marissa vyšla z ošetřovny pryč od ječícího mimina a masírovala si šíji. Jestli už je takhle úzkostlivá dneska, jak bude vypadat v pondělí, až bude čekat na výsledek? Druhá věc, která jí ležela v hlavě, byl fakt, že se chystají s Wendy jít na Ženskou kliniku. Musí se nějak dostat ke svým kartám. Dneska ráno byla v kartotéce v Memorialu a poprosila jednu z žen, aby začala hledat případy blokády granulomem ve vejcovodech. Žádný problém s tím nebyl.

Kdyby jen Ženská klinika byla takhle kooperativní. "Paní doktorko, máte hovor na lince tři," zahulákala Muriel přes hluk, který dělala brečící miminka. "Co zas?" mumlala Marissa pro sebe. Šla do prázdného vyšetřovacího boxu a zvedla přípojku. "Ano?" řekla ostře. "Doktorka Blumenthalová?" zeptal se cizí ženský hlas. Byla to spojovatelka. "Ano?" opakovala Marissa. "Mluvit," řekla spojovatelka. "Připadáš mi pěkně zničená," řekl Dubček.

80

"Cyrille!" zvolala Marissa. "To je ale příjemné překvapení uprostřed špatného dne. Tady je to jako v zoologický!"

"Můžeš teď moment mluvit, nebo mi radši zavoláš později?" zeptal se Dubček. "Můžu mluvit," řekla Marissa.

"Vlastně zrovna teď stojím a čekám na sestru, aby mi podržela dítě s ušní infekcí při vyšetřování. Takže voláš v šikovnou dobu. Co se děje?"

"Konečně ti volám kvůli těm tvým otázkám ohledně TBC salpingitis," řekl Dubček. "No, mám nějaké zajímavé zprávy. Skutečně jsou sporadické zprávy o stavu, který odpovídá TBC salpingitis, z celé Ameriky, ačkoliv většina je na východním a západním pobřeží." "Opravdu?" zvolala Marissa. Byla ohromena.

"Podařilo se to někomu kultivovat?" "Ne," řekl Dubček, "ale to není neobvyklé. Vzpomeň si, jak je těžké kultivovat TBC.

Podle toho, co vím, se vlastně nikomu nepodařilo vidět ty organismy v žádném z těch případů." "To je ale divné," řekla Marissa. "Je a není," řekl Dubček. "Je to často těžké, najít tuberkulózní bakterie u tuberculosis granuloma. Aspoň to mi říkali moji kolegové z bakteriologie. Tak z toho nic moc neusuzuj. Co je ale důležitější z epidemiologického hlediska, že neexistují žádné oblasti koncentrace. Zdá se, že případy jsou velice rozestě a nemají souvislost." "Mám teď v Bostonu pět případů," řekla Marissa. "Tak Boston vede," řekl Dubček.

"San Francisco je druhé se čtyřmi. Ale nikdo se tím v podstatě nezabývá. Nikdo nedělal celkové studie, takže tyhle případy jsou vlastně náhodné zprávy. Kdyby někdo hledal, asi by toho našel víc. Mám ale pár lidí, kteří po tom pátrají tady v Centru. Zavolám ti, jestli se objeví něco zajímavého." "Těch pět případů, na které jsem narazila, je z jedné kliniky," řekla Marissa. "Právě dneska ráno jsem začala pátrat na Memorialu. Co bych ale opravdu potřebovala, je získat přístup k záznamům Ženské kliniky. Bohužel mě tam odmítli. Nemohlo by mi pomoci Centrum pro kontrolu chorob?" "Nemám představu jak," řekl Dubček. "To by chtělo soudní příkaz, ale protože máme málo detailů a hladina společenského ohrožení je tu nízká, silně pochybuju, že by nám ho nějaký soudce dal." "Dej mi vědět, jestli se dozvíš něco dalšího," řekla Marissa.

"Spolehni se." Marissa zavěsila telefon a opřela se o zeď.

Ted, když se dozvěděla, že tuberkulózní granulom se vyskytl po celém území, byla ještě zvědavější než dřív. Musí za tím přece být nějaké zajímavé epidemiologické vysvětlení. A shodou okolností nejenže sama tou chorobou trpěla, ale byla i v místě největší koncentrace. Musí se dostat k záznamům kliniky. Musí najít další případy, jestli ještě nějaké jsou. "Paní doktorko," řekla Muriel, když opět tiše vklouzla do místnosti,

81

"zrovna teď nemám pro vás absolutně nikoho, ale snad vám můžu nějak pomoci sama." "Výborně," řekla Marissa. "Dejme se do toho." Posuvné skleněné dveře se automaticky otevřely, když Marissa vstoupila do haly Massachusettské oční a ušní nemocnice. Přestože už byl dost chladný podvečer, měla na sobě jen tenký lékařský plášť. Po rychlém dotazu u informačního boxu zamířila přímo na pohotovostní oddělení. Tam se zeptala na doktorku Wilsonovou. "Je vzadu," řekla sekretářka. Ukázala za dvojité lítačky. Marissa hledala dál. Za otevřenými lítačkami bylo několik optalmologických ordinací, každá se židlí jako u holiče a speciální lampičkou. V první místnosti, kolem které Marissa šla, seděl samotný pacient. Ve druhé místnosti bylo zhasnuté světlo a dvě postavy se skláněly nad ležícím pacientem. Když Marisse přivýkly oči, v jedné z postav rozeznala Wendy. "Ted' stiskněte a podívejte se na to místo," řekla Wendy, která připravovala stážistu na zkoušku.

"Měl byste na okraji retiny vidět slzu." "Vidím ji!" vykřikl stážista. "Dobře," řekla Wendy. Všimla si Marissy a zamávala.

Otočila se zpět k stážistovi a řekla: "Všechno si zapište a zavolejte svého kolegu." Wendy vyšla z tmavé místnosti a mrkala v jasném světle zářivek v hlavní místnosti pohotovosti.

"To je ale překvapení," řekla. "Co se děje?" "Měla jsem velmi zajímavý telefon z Centra pro kontrolu chorob," řekla Marissa.

Pak ztlumila hlas. "Kde můžeme mluvit?" Wendy minutku přemýšlela a pak vzala Marissu kolem zadní části pohotovosti do místnosti s laserem. Zavřela za nimi těžké dveře. "Vypadáš úplně rošťácky. Co se děje?" "Ani tomu nebudeš věřit," začala Marissa. Pak vyličila Wendy obsah Dubčeka telefonátu a naznačila, že se zabývají problémem, který má celostátní rozsah. "No fakt! Jsme na prahu nějakého obrovského objevu," řekla Wendy, kterou chytilo Marissino nadšení. "Myslím, že není pochyb," řekla Marissa. "A je tu jenom jedna malá překážka k celému rozuzlení." "Wingate," řekla Wendy. "Přesně tak," odpověděla Marissa. "Musíme zjistit, jestli jsou ještě další případy. Jsem si jistá, že jo. Musí být. Když už je budeme všechny mít, začneme hledat společné charakteristiky u všech případů v oblastech způsobu života, práce, zdravotní historie a tak. Jsem přesvědčena, že když to uděláme s dost velkým počtem případů, přijdeme na nějakou teorii, pokud jde o zdroj té tuberkulózy a jak se přenáší. TBC se většinou přenáší vzduchem. Ale protože nikdo nemá žádné poškození plic, možná že se to přenáší nějakým jiným způsobem." "Tak co tedy navrhuješ?" zeptala se Wendy.

82

"Je pátek večer. Myslím, že bychom měly jít na Ženskou kliniku a chovat se, jako že nám to tam patří. Vzala jsem si sem bílý plášť, abych to vyzkoušela. Nikdo se mě na nic neptal. Šla jsem přímo dovnitř, jako bych tu pracovala." "V kolik to chceš udělat?" zeptala se Wendy. "Kdy tu končíš?" zeptala se Marissa. "Teď už můžu jít kdykoli," odpověděla Wendy. "Vem si bílý plášť a pera a stetoskop," řekla Marissa. "Čím víc lékařských rekvizit, tím líp." O půl hodiny později už Marissa a Wendy projížděly pod prosklenou chodbou a kolem vchodu do dvora Ženské kliniky. Vyjely s rozčileným povídáním, ale teď, když už byly v dohledu kliniky, zmlkly. Obě byly nervózní, napjaté a měly trochu strach. Přestože se Marissa na to snažila nemyslet, Robertovy poznámky o zlodějském charakteru akce, na kterou se právě chystají, jí ležely v hlavě. "Ještě se tu motá moc lidí," řekla Wendy. "Máš pravdu," souhlasila Marissa. Lidé vcházeli a vycházeli. V oknech zářila světla.

"Navrhuju, abychom šly někam a pár hodin si tam oddechly," řekla Wendy. "Co takhle do baru?" "Kdybysme tak mohly pít," řekla Marissa, "sklenička vína by mě třeba ochladila. To mi připomíná, kdy máš jít na tu krev?" "Zítří," řekla Wendy.

"Musíš být nervózní taky z toho," řekla Marissa. "Jsem úplná troska," souhlasila Wendy. Paul Abrams se hrabal v náprsní kapse a hledal desetník. Byla to jedna z výhod Bostonu, že když člověk našel telefon společnosti ATT, místní hovor stál pořád jen deset centů. Vhodil minci do otvoru a vytočil číslo Robertovy kanceláře. Bylo před osmou, a tak si byl jistý, že tam Robert bude. Robert mu řekl už předtím, že bude v práci do devíti. Pak bude doma. Dal Paulovi obě telefonní čísla.

Telefon vyzváněl a Paul zatím nespustil oči z indické restaurace Viceroy na Central Square. Před víc jako hodinou tam vstoupila Marissa se svou společnicí. Paul hlídal, jestli náhodou nevyjdou. "Haló," ozval se Robertův hlas v telefonu. "Tady je Paul Abrams," řekl Paul. "Máte snad nějaký problém?" zeptal se Robert trochu znepokojeně. "Žádný velký problém to není," řekl Paul. Mluvil pomalu a opatrně. "Vaše paní je s malou blondátou ženou, která je taky určitě doktorka." "To je Wendy Wilsonová," řekl Robert. "Jak teď mluvíme, jedí v indické restauraci," řekl Paul. "Projížděly kolem Ženské kliniky. Myslel jsem, že tam zastaví, ale nezastavily." "To je divné," řekl Robert.

83

"Ale je tu ještě jedna věc," dodal Paul. "Napadá vás nějaký důvod, proč by měl nějaký Asiat v šedém obleku sledovat vaši ženu?" "Proboha ne!" řekl Robert. "Jste si jistý?" "Asi tak na devadesát procent," řekl Paul. "Už ji sleduje moc dlouho na to, aby to byla náhoda. Všiml jsem si ho, když vaše paní odcházela ze své pediatrické kliniky. Myslím, že je to mladý chlápek. Někdy to ale u Asiátů nepoznám. Má na sobě velice slušný oblek." "To je ale moc divné," řekl Robert. Už byl rád, že poslechl Donnu a najal Abramse. "Už vás nebudu připravovat o čas," řekl Paul. "Ale bylo to dost divné, a tak jsem se radši zeptal." "Zjistěte, kdo ten chlápek je," řekl Robert. "A proč sleduje mou ženu. Bože, to jsem rád, že tam jste."

"Nechci vám dělat starosti," řekl Paul. "Všechno je pod kontrolou. Jen se uklidněte, já to zjistím . . . A hele! Vaše žena zrovna vychází z restaurace. Musím letět." Paul zavěsil telefon a spěchal přes ulici, aby nastoupil do auta. Zaparkoval ho tak, aby viděl jak auto, ve kterém byly ty dvě ženy, tak i auto, které řídil Asiat. Hned jak Marissa a Wendy odjely od obrubníku, Asiat vyjel také. "Tím se to potvrzuje," zamumlal Paul a vyrazil. Při jízdě si zaznamenal číslo Asiátova auta. V pondělí zavolá svému kamarádovi na úřadě motorových vozidel a zjistí majitele auta. "Člověk by si myslel, že jdeme vyloupit banku," řekla Wendy. "Srdce mi tlouče jak blázen." Vystoupily s Marissou z auta. Byla tmavá, větrná noc. "Mně taky," přiznala Marissa, když zabouchly dveře od auta. "Může za to Robert, jak pořád mluvil o tom, že je to zločin." Zaparkovaly na opuštěném parkovišti pro zaměstnance na konci ulice. Držely si límce u krku a šly proti větru zpátky na dvůr kliniky. Tam se zastavily. Klinika už byla mnohem klidnější. Až na světla v hale byla většina oken zhasnutá. V dohledu nikdo nebyl. "Jsi připravena?" zeptala se Marissa. "Já nevim," řekla Wendy. "Jaký máme plán?" Kromě toho, že byla nervózní, se ještě třásla zimou. Teplota klesla na čtyři stupně a foukal ostrý březnový vítr. Tenké bílé lékařské pláště, které měly na sobě, jim žádné teplo nepřidaly. "Musíme najít nějaký počítačový terminál," překřikovala Marissa vítr. "To je jedno kde, jenom abychom tam měly na chvilku klid. Pojd', Wendy. Zmrzneme, jestli tu zůstaneme." "Tak dobře," řekla Wendy a zhluboka se nadechla. "Pojdme." Bez dalšího zdržování přešly přes dvůr a vystoupaly po schodech. Cestou obě ženy nervózně pohlédly na rododendronový záhon s polámanými keři, který jim příliš živě připomínal strašný osud Rebecky Zieglerové. 84

Marissa zkusila dveře, ale zjistila, že jsou zavřené. Udělala z dlaní kukátko a podívala se dovnitř skrz sklo. Uvnitř uklízečky leštily mramorovou podlahu elektrickým leštičem.

Několikrát zaklepala na sklo, ale vrátný nereagoval. "Sakra," řekla Marissa. Pátrala po dvoře, jestli neuvidí jiné dveře, ale nebyly tam. "Kdo by si byl pomyslel, že už mají zavřeno?" řekla Marissa. "Je mi děsná zima," řekla Wendy. "Pojď do auta a tam si to rozmyslíme." Otočily se a spěchaly dolů po schodech. Přecházely přes dvůr, skloněné proti větrem hnaným odpadkům, a potkaly muže, který právě přicházel na kliniku.

"Ty dveře jsou zamčené," řekla mu Wendy, když se míjeli. Ale muž šel pořád dál. Pak se objevil další muž ve vchodu do dvora a také zamířil ke vchodu na kliniku. "Dveře jsou zamčené," řekla Wendy znovu. Otočily se doprava a spěchaly k parkovišti.

Náhle se Marissa zastavila a otočila se zpátky ke vchodu do dvora. "Dělej, pojd'," nutila ji Wendy. Objevil se nejdřív jeden muž a pak druhý. Všimli si, že ženy je pozorují, a rychle odešli, každý jiným směrem. "Co se děje?" chtěla vědět Wendy. "Vidělas toho prvního muže?" zeptala se Marissa. "Tak trochu," řekla Wendy. Marissa se zachvěla, ale tentokrát ne zimou. "Šla na mě z něj hrůza," řekla a znovu se pohnula.

"Připomněl mi špatnou zkušenost, co jsem jednou měla s ketaminem. Divný." Na parkovišti měla Wendy potíže s klíčem.

Měla ztuhlé prsty a nemohla hned odemknout. Když už se konečně dostala do auta, natáhla se a otevřela Marisse. Pak nastartovala a pustila naplno topení. "To byl strašně divnej pocit, když jsem viděla toho muže," řekla Marissa. "Bylo to skoro jako dějá vu. Jak můžeš mít takovej pocit z halucinace?"

"Jednou jsem měla špatnou zkušenost s marijánkou," přiznala Wendy. "Bylo to v Kalifornii. A kdykoliv jsem ji potom zkusila znovu, bylo to stejný. Tím jsem s marihuanou skoncovala." "Já jsem nedávno zažila podobnou věc. Byli jsme s Robertem v čínské restauraci. Bylo to děsně divný." "No, to možná bylo ono,*" řekla Wendy. "Myslím, že ten první chlápek byl Číňan.

Asiat to aspoň určitě byl." "Teď budu kvůli tobě vypadat jako nějaký podvědomý rasista," zasmála se Marissa nervózně.

Všechny psychické jevy, které neměla pod kontrolou, ji znervózňovaly. "Co bychom měly dělat teď?" zeptala se Wendy.

"Asi nemáme moc z čeho vybírat, když jsou dveře zavřené," řekla Marissa.

85

"A co takhle jít do lůžkového pavilonu naproti a projít to spojovací chodbou?" navrhla Wendy. "Skvělej nápad!" řekla Marissa. "Chce to nejspíš génia, abychom viděly, co máme před nosem. Jdem na to!" Wendy se usmála, pyšná, že přišla s možným řešením. Marissa a Wendy zase vystoupily z auta a běžely ke vchodu do lůžkového a pohotovostního oddělení naproti hlavní budově kliniky. Nad nimi čněla tmavá chodba klenoucí se nad ulicí. Dveře nebyly zavřené, Marissa a Wendy vešly bez problémů. Když byly vevnitř, prošly krátkou chodbou, která vedla do čekárny. Pár mužů si tam četlo časopisy. Napravo byla bezpečnostní služba za prosklenou stěnou. Přímě vpředu byl příjem, kde seděla sestra a četla si. "A hele!" zašeptala Wendy. "Žádnou paniku," šeptala jí Marissa. "Jen pořád jdi, jako bychom sem patřily." Přiblížily se ke stolu a začaly zatáčet doprava do hlavní chodby, když vtom sestra položila knihu. "Co si . . ." začala, ale hned se zarazila. "Promiňte, paní doktorky." Marissa a Wendy neodpověděly. Pouze se na ženu usmály a pokračovaly ke schodišti. Když se za nimi zavřely dveře na schodiště, nervózně se zahihňaly. "Třeba to nakonec bude lehké," řekla Wendy. "Radši si nebudme moc jisté," varovala Marissa. "Tenhle figl nebude fungovat, když narazíme na někoho, kdo nás pozná, jako třeba na naše vlastní doktory." "To ti tedy děkuju," řekla Wendy. "Jako kdybych neměla dost starostí." Vydaly se nahoru po schodech. "Sakra," zamumlal Paul Abrams, když viděl, jak Asiat vstupuje do lůžkového oddělení Ženské kliniky. Začalo to jako jednoduchý úkol, ale teď se to rychle komplikovalo. Jeho první pokyny původně zněly sledovat Marissu, zjistit, co má za lubem, a kdyby náhodou šla na Ženskou kliniku, zabránit jí v jakýchkoli ilegálních akcích. Ale to bylo ještě před tím, než se objevil ten záhadný Asiat. Teď mu Robert řekl, aby zjistil, kdo ten chlápek je. Co je důležitější? Paul nevěděl. A teď jeho váhavost rozhodla za něj. Když už nechal ženy jít na kliniku samotné, musí teď sledovat toho Číňana. Paul típl cigaretu, přeběhl ulici a trhnutím otevřel dveře kliniky. Uviděl Asiata, jak právě zatáčí chodbou doprava. Paul spěchal dopředu a snažil se orientovat ve svém okolí. Nejdřív uviděl příjímácký pult se sestrou, která si četla knihu. Vedle zahlédl čekárnu, kde sedělo několik mužů a všichni četli časopisy. Všiml si nějakého pohybu za skleněným panelem po své pravé ruce a zpomalil kroky. Zjistil, že se dívá do bezpečnostního oddělení. Vevnitř viděl toho Asiata, kterého sledoval, jak mluví s uniformovaným strážným.

86

"Co si přejete?" zeptala se žena u pultu. Položila knížku a dívala se na Paula přes brýle. Paul přešel k pultu. Bezmyšlenkovitě si hrál s malou kovovou krabičkou kancelářských svorek a přemýšlel, jakou fintu zvolit. "Už přijela paní Abramsová?" zeptal se. "Myslím, že ne," řekla žena. Projela očima arch papíru před sebou. "Ne, ještě ne." "To teda asi budu muset počkat," řekl Paul. Pohlédl zpátky do proskleného bezpečnostního oddělení. Asiat a uniformovaný strážný se dívali dopředu, zdálo se, že se radí o něčem pod oknem. Paul se snažil být pokud možno nenápadný, procházel se po čekárně, předstíral netrpělivost tím, že se střídavě díval z okna a na hodinky. Když si sestra zase začala číst, Paul se vydal na stejnou chodbu, kam šel předtím Asiat. Asi o tři metry dál byl vchod na bezpečnostní oddělení. Dveře byly dokořán. Paul si všiml fontány s pitnou vodou na konci chodby a rychle se k ní vydal. Když se napol, loudal se zpátky do čekárny a cestou se zastavil u otevřených dveří bezpečnostního oddělení. Ti dva muži se nehnuli od okna. Paul viděl, že se dívají na řadu televizních monitorů, připevněných pod parapetem. Paul se snažil zaslechnout, co říkají, ale nebylo to možné, mluvili nějakým cizím jazykem. Předpokládal, že čínsky, ale nebyl na to odborník. Druhá věc, která upoutala jeho pozornost, bylo to, že strážný byl ozbrojen třístapadesátmičkovou Magnum, dost zvláštním kouskem pro zajišťování bezpečnosti v nemocnici. Paulovi, jako policajtovi v penzi, se to zdálo divné, opravdu hrozně moc divné. "Sakra! Jsou zavřené!" řekla Wendy, když zkusila protipožární dveře, které jim uzavíraly cestu do hlavní budovy. Přešly nad ulicí po proskleném mostě a myslely si, že už mají vyhráno, až se nakonec střetly s touhle překážkou. "Tady je to pozamykaný jako pevnost ve Fort Knoxu," řekla Marissa. "Zatracená práce!" "Už mě nic dalšího nenapadá," řekla Wendy. "A co tebe?" "Už jsme asi udělaly, co se dalo," řekla Marissa. "Asi budeme muset zkusit nějaký figl ve dne, až bude klinika otevřená." Otočily se a spěchaly visutou chodbou. Nechtěly, aby je někdo z ulice viděl. Ale než došly k lůžkové části kliniky, Wendy zastavila. "Počkej vteřinku," řekla. "Tohle vypadá jako jediné spojení mezi těmi dvěma budovami." "No a?" řekla Marissa. "Kde jsou trubky na vodu a teplo a elektřinu?" zeptala se Wendy. "Nemohli přece udělat pro každou budovu přípojku zvlášť. To by bylo strašně nepraktický." "To máš pravdu!" řekla Marissa. "Pojď, zkusíme ještě jednou schodiště."

87

Vrátily se ke schodům, sešly do podzemí a rozrazilily dveře nouzového východu. Chodba za nimi byla špatně osvětlená, ale pokud viděly, opuštěná. Chvilí poslouchaly, ale neslyšely žádné zvuky. Opatrně vešly a začaly chodbu prozkoumávat. Většina dveří, které vedly z hlavní chodby směrem k hlavní budově, byla zamčená. Ty dveře, které se ukázaly jako odemčené, vedly do skladů. K jejich radosti se chodba nakonec zatáčela směrem k hlavní budově. Blížily se k místu, kde chodba zahýbala, a opatrně nahlédly za roh, pak se rychle stáhly. Někdo šel směrem k nim. Skoro současně obě uslyšely zvuk blížících se kroků, které zněly úzkou chodbou. V panice běžely zpátky k výtahům. Nebylo moc času.

Kroky byly stále hlasitější. Zoufale začaly zkoušet všechny dveře po cestě a doufaly, že najdou nějaké odemčené. "Tady!" zašeptala Wendy.

Objevila místnost pro úklid s dřezem, plnou košťat. Marissa vklouzla dovnitř a Wendy šla za ní a rychle za sebou zavřela dveře. Obě zadržovaly dech, jak se k nim kroky blížily. Neměly představu, jestli je ten člověk viděl, nebo ne. Když kroky přešly kolem jejich úkrytu bez zaváhání, Marissa a Wendy vydechly úlevou. Slyšely, jak se dveře výtahu otevřely a zase zavřely. Pak bylo ticho. "Páni," zašeptala Wendy, "myslím, že moje nervy už víc takovýhohle čmúchání nevydrží." "To je dobře, že ten, co tam byl, nás neviděl," řekla Marissa.

"Pochybuj, že by nám tady dole pomohly ty bílý doktorský pláště." "Pojď vypadnout, než dostanu infarkt," řekla Wendy.

Marissa opatrně otevřela dveře. Chodba byla prázdná. Odvážily se tedy ven a vrátily se tam, kde se chodba zatáčela k hlavní budově. Nikdo nebyl v dohledu. "Dobrý," řekla Marissa.

"Jdeme." Chodba se svažovala dolů a pak zase stoupala. Silné nezakryté trubky se táhly po levé zdi a po stropě. Na konci chodby došly k dalšímu požárnímu východu. Tenhle nebyl zamčený. Prošly a vstoupily do podzemní části hlavní budovy kliniky. Červeně svítící nápis Východ označoval dveře vedoucí na schodiště. Wendy a Marissa byly pořád nervóznější, když vybíhaly dvě patra nahoru. Procházely kolem dveří, kde předtím uklízečky leštily mramor. U dveří ve druhém poschodí se zastavily a poslouchaly, jestli se za nimi něco děje. Díky bohu tam bylo ticho jako v mauzoleu. "Připravená?" zeptala se Wendy a opřela se ramenem o dveře. "Lepší už to nebude," odpověděla Marissa. Wendy vyrazila dveře proti automatickému zavírání. Chodba za nimi byla tmavá a zářivkové světlo ze schodiště se rozlilo na vinylovou podlahu do jasného, zářícího obdélníku. Chvilku poslouchaly a pak rychle vešly ze schodiště a nechaly dveře za sebou zaklapnout. Jak se dveře zavřely, zakryly jim zdroj světla. Čekaly, než si jejich oči zvyknou, z pouličních lamp venku přece jenom trošku světla přicházelo.

Když už zase viděly, netrvalo jim dlouho

88

se zorientovat. Byly hned za hlavními výtahy, blízko čekárny v oddělení umělého oplodnění. Tohle byla část kliniky, kterou znaly až příliš dobře. Pomalu se plížily po chodbě a vešly do čekárny. Osvětlení tu bylo poněkud lepší. Marissa a Wendy se vyhnuly přijímacímu pultu a šly přímo ke vchodu do hlavní chodby. Z ní se vcházelo do kanceláří lékařů, ordinací a laboratoře umělého oplodnění. První dveře, které otevřely, vedly na vyšetřovnu. V mdlém světle, které sem přicházelo z chodby, vypadala místnost obzvlášť strašidelně. Nerezový stůl se blýskal ve tmě a se svými opěrkami vypadal spíš jako středověký mučící nástroj než jako lékařské zařízení. "Ve tmě mi tady z toho jde mráz po zádech," řekla Wendy, když procházely místností. "Mám taky ten pocit," řekla Marissa. "A kromě toho tady žádný terminál není." "Pojď se mrknout do kanceláří doktorů," navrhla Wendy. "Víme přece, že v jedné z nich terminál bude." Dále na chodbě byla tlumená světla z prosklených dveří laboratoří, jinak byla celá klinika ve tmě.

Pohybovaly se rychle, ale opatrně. Marissa zkoušela dveře do kanceláří doktorů na levé straně a Wendy zkoušela ty napravo.

Všechny byly zamčené. "Že ale jsou opatrní," řekla Marissa.

"Vypadá to tu spíš jako v bance než na klinice." "Myslím, že žádné z těch kanceláří nebudou otevřené," zastavila se Wendy asi v polovině chodby. "Pojď, vrátíme se zpátky a zkusíme ultrazvuk. Myslím, že každé oddělení má terminály."

"Zkusím zbývajících kanceláří," řekla Marissa. "Ty jdi na ultrazvuk."

"To teda ne," protestovala Wendy. "Já nikam sama nepůjdu."

Nevím, jak ty, ale já se tu opravdu bojím." "Já taky," řekla Marissa. "Celý ten nápad sem jít vypadal mnohem líp, než jsme sem doopravdy vlezly." "Možná bychom měly jít pryč," řekla Wendy. "Moc nám to tu nevychází." "Víš co, zkusíme nejdřív ten ultrazvuk," řekla Marissa. "Stejně je to po cestě ven."

Vrátily se stejnou cestou do čekárny. Ostrý zvuk sirény a obě vyskočily. Siréna zazněla hlasitěji a pak postupně umlkla. S úlevou si uvědomily, že to bylo jenom projíždějící policejní auto. "Kristepane!" vyrazila ze sebe Wendy. "Ty naše nervy."

Podruhé prošly kolem přijímacího pultu a zkusily dveře vedoucí na ultrazvukové oddělení. Nebyly zamčené. Procházely užší chodbou, než byla ta předchozí, a začaly otevírat dveře do tří místností s ultrazvukem. Podařilo se jim otevřít hned první dveře. "Dobré znamení," řekla Marissa. Nebyla tu žádná okna, kterými by je mohl někdo vidět, a tak otočily vypínačem.

Marissa se vrátila a zavřela dveře do čekárny a pak dveře do ultrazvukové ordinace.

89

Místnost měla něco přes šestnáct metrů čtverečních, byly do ní dva vchody. Ten, kterým právě vešly, a druhý, který vedl do laboratoře. Ultrazvukový přístroj dominoval v zadní části místnosti spolu s vyšetřovacím stolem. Všechny komplikované elektronické přístroje byly zabudovány do pultu, kde uviděly také počítačový terminál. "Heuréka!" řekla Wendy a přistoupila k terminálu. Posadila se na stoličku na kolečkách a přitáhla se blíž. "Nevadí ti to, že ne?" zeptala se. "Dělala jsem počítače na škole." "Prosím," řekla Marissa. "Doufala jsem, že se toho teď chopíš." "Drž mi palce," řekla Wendy a zapnula hlavní vypínač. Monitor zamrkal, jak ožil strašidelnou zelenavou září. "Zatím dobrý," řekla Wendy. "Ahií," vyrazil Alan Fong, uniformovaný strážný. "Měl jsi pravdu. Ty ženy už vešly." Mluvil vzrušenou čínštinou, přesněji řečeno kantonským dialektem. Ukázal se světlý bod uprostřed desky pod televizními monitory. Na desce bylo schéma rozmístění počítačů na klinice. "Kde jsou?" zeptal se David Pao stejným dialektem.

Byl mnohem klidnější než jeho společník. "Napojily se na počítač v jedné z ultrazvukových ordinací," řekl Alan. Zapojil monitory do ultrazvukových ordinací ze svého vlastního počítačového terminálu. "Tahle místnost ne," řekl Alan. Znovu našel něco do počítače. Obrazovka monitoru zůstala prázdná. "Máš potíže?" zeptal se David Pao. "V téhle místnosti taky nejsou," řekl Alan. Zvolil kód třetí ultrazvukové ordinace. Obrazovka monitoru zamrkala. Pak se objevil obraz. Bylo zřetelně vidět Wendy, jak sedí před počítačovým terminálem zabudovaným do řídícího pultu spolu s ultrazvukem. Marissa stála vedle ní. "Chceš, abych to nahrál?" zeptal se Alan. "Prosím tě," řekl David. Alan vsunul kazetu do videorekordéru a elektronicky ji připojil k příslušnému monitoru. Pak stiskl tlačítko nahrávání. "Jak dlouho?" zeptal se Alan. "To je jedno," řekl David. "Už to asi stačí." Alan kazetu zastavil, vysunul z přístroje a pak ji pečlivě popsal. "Už je na čase to s nimi vyřídít," řekl David, vyndal z kapsy černé kožené rukavice a natáhl si je. Alan vyndal z pouzdra revolver s dlouhou hlavní a zkontroloval zásobník. Byl plný nábojů. Davidova klidná tvář ukazovala pouhý náznak sarkastického úsměvu. "Doufám, že se nebudou bránit." "Nedělej si starosti," řekl Alan se širším úsměvem. "Vždycky je můžeme donutit, aby se bránily."

90

"Není problém přijít na jejich registrační systém," řekla Wendy. "Je úplně jasné. Teď přijde moje karta i můj záznam." Wendy napsala příslušné příkazy a přidala pomocí počítačové klávesnice číslo svého sociálního pojištění. Hned jak stiskla příslušné tlačítko, informační stránka z její zdravotní karty na ženské klinice vyplnila obrazovku. "No, co jsem ti říkala!" řekla zjevně rozradostněná Wendy. Když chtěla přejít na další stránku, Marissa ji zadržela a ukázala na kolonku zaměstnání.

"Co je to ta pracovnice ve zdravotnictví?" zeptala se.

"Malinký podvod," vysvětlila Wendy. "Nechtěla jsem, aby věděli, že jsem doktorka. Bála jsem se, že se to dostane na General a můj soukromý život by už pak nebyl tak soukromý."

Marissa se zasmála. "Já jsem to udělala stejně a ze stejného důvodu." "To je děs, jak myslíme stejně," řekla Wendy.

"Když už teď máme vyvolat jednotlivé záznamy, jak myslíš, že by bylo nejlepší postupovat?" zeptala se Marissa.

"Teoreticky je to jednoduché," řekla Wendy. "Teď potřebujeme ten diagnostický kód, co mají pro granulomatózní blokádou vejcovodu, jak nám říkala ta žena v kartotéce. Musíme to prostě zjistit. Doufám, že na to narazíme buď v mých nebo ve tvých záznamech, bude to vypadat jako nějaký kód s písmeny a čísly." "Můžeme taky použít kartu Rebecky Zieglerové," řekla Marissa. Vytáhla číslo sociálního pojištění mrtvé ženy. Prohlédly celý Wendin záznam a zvláště se soustředily na stránku obsahující patologické vyšetření biopsie jejích vejcovodů. Než došly k poslední stránce, narazily na několik možností, které by mohly být číselným kódem. Marissa je zapsala. "Pokud jde o obsah, není tu nic, co bych už nevěděla předtím," řekla Wendy. "Aspoň teda nic, co by mě nutilo skákat z okna. Pojdme teď na tvou kartu."

"Zkus nejdřív Rebeckinu," navrhla Marissa. Podala Wendy číslo pojistky. Wendy číslo vyťukala a stiskla tlačítko. Počítač ihned reagoval blikáním "Karta nenalezena." "Toho jsem se obávala," řekla Marissa. "Tak dobrý, jdi na mou." Řekla číslo své sociální pojistky a Wendy je napsala. Brzo byla Marissina karta na obrazovce. Wendy hned přešla ke stránce s patologií.

Pečlivě četly a všimly si některých poznámek, které byly taky ve Wendiných záznamech. "To je zvláštní," řekla Wendy.

"Zkontroluj mikroskopické vyšetření." Marissa začala číst znovu. "Není ti na tom nic divného?" "Ne," řekla Marissa.

"Čeho sis všimla?" "Chci vědět, jestli to taky neuvidíš."

Rychle vrátila na obrazovku svůj vlastní záznam a vyvolala stránku s patologickým rozbořem. "Přečti si mikroskopický rozbor." Marissa to udělala. "Dobrý," řekla, když dočetla. "Co máš na mysli?"

91

"Ještě to nevidíš?" zeptala se Wendy. "Moment," vymazala svou kartu a vrátila na obrazovku Marissinu stránku s patologií.

"Čti znovu," řekla. Když Marissa skončila, pohlédla na svou kamarádku. "Už to chápu," řekla. "Jsou přesně stejné.

Slovo za slovem, doslova." "Přesně," řekla Wendy. "Nemyslíš, že je to divný?" Marissa chvíli přemýšlela. "Ne, ani

snad ne. Tyhle zprávy byly určitě diktované. Doktoři většinou diktují mechanicky, když diktují podobné případy.

Určitě jsi slyšela doktory diktovat. Když není nějaká komplikace, tak jsou ty jejich diktáty pořád doslova stejné. Já jsem

to dělala ve službě taky. Říká mi to jenom jednu věc, že tu je na Ženské klinice těchto případů víc, ale to jsme

předpokládaly celou dobu." Wendy pokrčila rameny. "Možná máš pravdu," řekla. "Mně se to prostě nejdřív zdálo

divné. No, to je jedno, vraťme se k tomu, co jsme předtím začaly. Zkusím pátrat s použitím některých z těch číselných

kódů, které jsme objevily v obou našich kartách." Wendy se vrátila zpátky k systému utility menu a začala různé

písmenkové a číselné kombinace, které Marissa zapsala. Výsledkem třetího kódu byl seznam osmnácti čísel, která

vypadala jako čísla sociálních pojištění. "Tohle vypadá moc slibně," řekla Wendy a chystala se seznam vytisknout.

Jediný zvuk v místnosti ultrazvuku bylo stěží slyšitelné cvakání kláves na klávesnici, ale když se Wendy chystala stisknout tlačítko Print, aby seznam vytiskla, Marissa uslyšela zvuk dveří, které se otevíraly nedaleko odtud.

"Wendy!" Ta reagovala hned - vypnula počítačový terminál a zhasla světlo. Byly ponořeny do úplné tmy. Několik

minut obě zděšeně napínaly uši, aby zachytily i nejslabší zvuk. Všechny jejich předešlé strachy se soustředily do

tohoto jediného momentu. Zadržovaly dech. Někde daleko slyšely tlumený zvuk, jak se v kteréš laboratoři zapnul

kompresor ledničky. Poslouchaly tak napjatě, že dokonce slyšely autobus na Mt. Auburn Street, skoro blok odtud.

Beze slova tápaly, až se chytly za ruce a to jim dodávalo aspoň malinko útěchy.

Uplynulo pět minut. Konečně se Wendy ozvala sotva slyšitelným šepotem: "Jseš si jistá, že jsi slyšela dveře?" "Myslím, že jo," odpověděla Marissa. "Tak si myslím, že bychom odsud měly zmizet," řekla Wendy. "Zničehonic mám strašnej pocit." "Tak jo," souhlasila Marissa. "Snaž se být klidná." Sama moc klidná nebyla. "Namíříme si to ke dveřím." Držely se stále za ruce, a protože se obávaly rozsvítit, slepě tápaly místností, každá volnou ruku nataženou před sebe. Postupovaly po krůčcích, až došly ke zdi. Táply podél zdi a narazily na dveře do úzké chodby. Jak nejtíšeji mohla, otevřela Marissa dveře, nejdřív jen na šterbinku, a potom víc. Na konci krátké chodby viděly slabé světlo, které přicházelo z oken čekárny.

92

"Panebože!" řekla Marissa. "Dveře do čekárny jsou otevřené. Já vím, že jsem je zavírala." "Co máme dělat?" ptala se Wendy.

"Nevím," řekla Marissa. "Musíme se dostat na schodiště," řekla Wendy. Nějakou chvíli se nemohly vůbec pohnout samou nerozhodností. Nechaly uplynout dalších pár minut. Žádná z nich nic neslyšela. "Chci odsud pryč," řekla konečně Wendy.

"Dobře," odpověděla Marissa. Už byla taky nedočkavá. Plížily se spolu chodbou ke vchodu do čekárny. Pomalu vykukly a pátraly ve stínech. Za čekárnou a další krátkou chodbičkou viděly červeně svítící nápis Východ, který označoval schodiště. "Připravená?" zeptala se Marissa. "Jdem," řekla Wendy. Pospíchaly přes čekárnu směrem k chodbě vedoucí ke schodišti. Ale nedoběhly tam. Zůstaly stát na místě a Marissa tlumeně vykřikla překvapením. Přímě před nimi vystoupila nějaká postava z výklenku u výtahu. Tvář toho člověka byla ukryta ve stínu. Wendy a Marissa se otočily v naději, že doběhnou zpátky do ultrazvukové ordinace, ale strnuly. Dveře do ultrazvukového oddělení se před nimi s prásknutím zavřely.

K jejich hrůze zpoza dveří vyšla další tmavá postava. Obě děsivé postavy se začaly přibližovat. Marissa a Wendy měly odříznutou cestu zepředu i zezadu a byly v pasti. "Co se děje?" zeptala se Marissa. Marně se pokoušela do svého hlasu vložit trochu autority. "Já jsem doktorka Blumenthalová a tohle je doktor . . ." Ale ani tu větu nedokončila. Ze tmy přilétla rána a Marissa ji dostala do spánku, až padla na podlahu, jen v uších jí hučelo. "Nemlaťte ji!" vykřikla Wendy.

Snažila jít Marisse na pomoc, ale dostala podobnou ránu.

Vzpamatovala se, až když ležela rozplácá na koberci. Pak se světla rozsvítila. Marissa zamrkala v náhlém jasu. V hlavě jí od té rány bolestivě bušilo. Posadila se. Třela si místo těsně nad levým uchem, kam ji udeřili. Pak se podívala na svou dlaň a skoro čekala, že uvidí krev. Ale ruka byla čistá. Pohlédla nahoru na muže, který stál nad ní. Byl to strážný oblečený ve vyžehlené tmavozelené uniformě s výložkami. Marissa viděla, že je to Asiat. Usmál se dolů na Marissu a jeho oči zářily jako onyx. "Proč jste mě uhodil?" ptala se Marissa. "Nikdy bych nečekala takové násilí." "Zloději!" zavrčel strážný anglicky se silným přízvukem. Jeho ruka vystřelila a udeřila Marissu na stejné místo, kde ji zasáhl poprvé. Marissinou tvář projela pálivá bolest a Marissa se znovu svalila na koberec.

"Přestaňte!" vykřikla Wendy a snažila se postavit. Ale muž v šedém obleku jí podkopl nohy. Upadla zpátky na podlahu a vyrazila si dech z plic. Bezmocně bojovala, aby se nadechla.

93

"Proč to děláte?" vzlykla Marissa. Vzepřela se do kleku a pak se pokoušela postavit. Začínala si myslet, že jedná se dvěma šilenci. Zkusila znovu promluvit, ale než ze sebe mohla vypravit jediné slovo, vrátila se jí ta ketaminová noční můra stejně živě jako tenkrát v restauraci a přivívala její paniku.

"Zloději!" opakoval strážný. Bezcitně přešel k Marisse a praštil ji potřetí, až spadla na recepční pult. Pult Marissin pád utlumil. Shodila pár nádobek a kovovou sešíváčku, až řinčely o zem. Pud sebezáchovy jí radil, aby utíkala jak o život, ale přece nemohla opustit Wendy. Marissa se zlostně dívala na svého útočníka. "Nejsme zloději!" vykřikla.

"Zbláznilí jste se?" Usměv strážného se rozšířil na děsivý škleb, až mu odhalil zkažené zuby. V příští vteřině už byl jeho výraz přísný. "Vy mi říkáte blázen," zavrčel. Sáhl po svém revolveru. Marissa zírala rozšířenými očima v hrůze, jak muž zvedl pistoli a namířil hlaveň přímo na ni. Slyšela děsivé mechanické cvaknutí, jak strážný pistoli natáhl. Zastřelil ji.

"Ne!" vykřikla Wendy. Už zase nabrala dech a sedala si.

Marissa nemohla mluvit. Snažila se ze sebe vypravit nějakou prosbu, ale nemohla vydat ani slůvko. Byla ochromena strachem.

Nemohla odtrhnout oči od prázdné díry v hlavni a čekala na ničivý výstřel. "Ani hnout!" zavolal hlas. Marissa sebou trhla a otevřela oči. Revolver nevystřelil. Zhluboka se nadechla, jak se hlaveň před jejím obličejem sklonila. Ani nevěděla, že zadržuje dech. Marissa dovolila svým očím, aby opustily hlaveň a zvedly se k obličejí strážného. V úžasu zíral směrem ke krátké chodbičce vedoucí k výtahům a ke schodišti. Stála tam zmuchlaná postava s pistolí v obou rukách. Pistole vytrvale mířila na strážného. "Nepřeháníte to trochu, hoši?" zeptal se muž. "A teď chci, abyste položili tu pistoli na stůl a stoupli si ke zdi. Žádný rychlý pohyby. Svěho času jsem zastřelil dost lidí. Je mi fuk, jestli to bude o jednoho víc." Chvilku se nikdo nepohnul ani nepromluvil. Pohled strážného se přesunul od nově přichozího muže na Číňana v šedém obleku. Zdálo se, že uvažuje, jestli má poslechnout nebo ne. "Pistoli na stůl!" opakoval muž. Otočil se na postavu v šedém obleku a ostře dodal: "Ani hnout!" Muž v šedém se už začal pomalu posouvat po místnosti. "Kdo jste?" zeptal se strážný. "Paul Abrams," řekl muž. "Jen obyčejnej polda v penzi, co se snaží vydělat pár dolarů na přilepšenou. Rozhodně bylo štěstí, že jsem se tu vyskytoval a nenechal věci, aby se vymkly z ruky. A teď vám říkám ještě jednou: dejte tu pistoli na stůl!" Marissa ustoupila stranou, jak šel strážný k recepčnímu pultu a položil tam svůj

revolver. Wendy vstala ze země a postavila se vedle Marissy.

94

"Tak," řekl Paul, "a kdybyste pánové teď laskavě přistoupili tamhle k té zdi a dali na ni ruce, cítil bych se mnohem lépe."

Dva Asiati na sebe pohlédli a pak poslechli. Paul došel ke stolu a zdvihl revolver. Nacpal si ho do kapsy u kalhot. Obrátil svou pozornost zpátky k těm dvěma, došel za strážného a prohlédl ho, jestli nemá další zbraně. Pak se obrátil k muži v šedém obleku. Muž v šedém obleku hrdelně zařval, bleskem se otočil, vykopl pistoli z Paulovy ruky, až odlétla přes místnost. Řachla na zem blízko oken. Aniž se na okamžik zastavil, muž zaujal příkrčenou pozici. S dalším zaječením namířil druhé kopnutí na Paulovu hlavu. Poprvé rána zastihla Paula nepřipraveného, ale druhou už čekal. Jako zkušený pouliční rváč se sehnul, aby se vyhnul Číňanově noze, chytil židli a vrazil s ní útočnickovi do břicha. Židle i muž skončili v propletenci na zemi. Teď zaujal strážce pozici, která ukazovala na výcvik v bojovém umění. Vrhla se na Paula ze strany, když se Paul marně snažil vytáhnout kolt s dlouhou hlavní z kapsy svých kalhot. Paul na moment nechal kolt být a chňapnul po lampě na okraji stolu. Odrážel s ní útočnickovy bleskové výpady. Když začalo létat ještě víc židlí, Marissa a Wendy se rozběhly zpátky dveřmi na ultrazvukové oddělení. Měly na mysli jediný cíl - dostat se zpátky do bezpečí lůžkového pavilónu. Rozrazily dveře ultrazvukové ordinace, kde byly jenom před pár minutami, rychle rozsvítily světlo a běžely dveřmi do laboratoře. Když už byly v laboratoři, Wendy našla vypínač a rozsvítila. Marissa zavřela dveře. Všimla si, že mají zámek, a zamkla. Letěly dál mezi laboratorními stoly a inkubátory ke dveřím vedoucím na hlavní chodbu. Než se tam dostaly, slyšely, jak někdo za nimi cloumá dveřmi od laboratoře, a pak uslyšely cinkot skla z rozbité skleněné výplně. V panice doběhly ke dveřím do hlavní chodby. Wendy se je snažila otevřít, ale byly zamčené. Jak tak bojovala se zámek, Marissa se otočila do místnosti a uviděla strážného, běžícího k nim. V dosahu měla nějaké laboratorní sklo, začala je tedy házet na blížícího se muže. Tříštící se sklo muže zpomalilo, ale nezastavilo ho. Nakonec se Wendy podařilo dveře rozrazit. Obě ženy vletěly do ztemnělé chodby. V naději, že se vyhnou čekárně, zatočily doprava. Plné paniky se řítily po chodbě a doufaly, že skončí u dalšího schodiště. Cestou musely překonat devadesátistupňovou zatáčku doprava. V tmavé chodbě klouzaly a málem v té rychlosti upadly. Jak teď běžely, na konci chodby viděly okno a v něm rozmazaná světla města. Bohužel tam nebylo žádné červené světlo, označující východ. Za sebou slyšely, jak se dveře laboratoře rozrazily. Strážný nebyl daleko za nimi. Marissa a Wendy se prudce zastavily u konce chodby před oknem, až jim to podklouzlo a zoufale zkoušely dveře na obou stranách. Oboje byly zamčené. Pohlédly do chodby a viděly, že strážný už probíhá zatáčkou. Hnal se k nim a už zpomaloval. Měl je v pasti.

95

Napravo na stěně Marissa zpozorovala skleněnou skříňku.

Škubnutím ji otevřela a uchopila těžkou měděnou trysku plátěné požární hadice. Smyčky hadice vypadly na podlahu v množství serpentín. "Pust' kohoutek!" zaječela Marissa na Wendy. Wendy sáhla do skříňky a snažila se otočit kolečkem. Ani se nehnulo.

Vzala je oběma rukama a vši silou otáčela. Náhle se uvolnilo.

Wendy je roztočila naplno. Marissa držela těžké ústí hadice oběma rukama. Namířila je do chodby na blížícího se strážného.

Přestože se vzepřela, nebyla připravená na sílu proudu, který nakonec vystříkl. Síla vody ji dokázala srazit pozadu na zem a vytrhla ji hadici z rukou. Ústí hadice se divoce zmítalo a voda stříkala na všechny strany. Marissa se vyhrabala zpod hadice, natlakovaná voda měla ohromnou sílu. Wendy spatřila hlásič požáru vedle skříňky a stáhla dolů páku, čímž uvedla do chodu samočinné hasící zařízení. Jejím pohybem se spustil i poplach v hasičské stanici v Cambridgi a přerušil slibně se vyvíjející partii pokeru. Marissa a Wendy už nějakou dobu vzlykaly. Sice se za své city styděly, ale nemohly si pomoci.

Jejich pocity se prudce vystřídalily od hrůzy k úlevě a konečně i ponížení. Pak je přemohl pláč. Byl to zážitek, na který žádná z nich nezapomene. Shodly se, že to byly nejhorší chvíle jejich života. Teď obě seděly na poškrábaných dřevěných židlích, jejichž barva opadávala v kusech, jako když se loupe spálená kůže. Židle stály uprostřed holé, zašlé místnosti, která byla lehce posetá odpadky. Jediným obrazem na zdi byla zasmušilá tvář Michaela Dukakise. Robert a Gustave seděli naproti nim. George Freeborn, Robertův osobní právní zástupce, seděl na židli u okna, na klíně měl položenou aktovku z aligátorí kůže. Bylo 2:33 ráno. Byli na místním soudním úřadě.

Když se Marissa pomalu začínala vzpamatovávat, oči se jí najednou zase zalily slzami. "Snaž se přece dát dohromady," řekl jí Robert. Marissa pohlédla na Wendy, která měla skloněnou hlavu a obličej zabořený v papírovém kapesníku. Každou chvíli se jí zachvěla ramena. Gustave si sedl vedle ní a položil jí ruku na rameno. U jednacího stolu uprostřed místnosti seděla asi pětadvacetiletá rázná žena. Nebyla nadšená, že tam je, a dávala to každému najevo. Vytáhla ji z postele uprostřed noci. Před ní na stole ležel jeden z množství formulářů, které se tu noc musely vyplnit. Vypisovala jej přehnanými tahy pera. Žena pohlédla na hodinky a pak zvedla hlavu. "Tak kde je úředník pro kauze?" "Už ho zavolali, paní soudkyně," ujistil ji pan Freeborn. "Jsem si jist, že tu bude každým okamžikem." "Jestli ne, tak tyhle dámy půjdou zpátky do cely," vyhrožovala soudkyně, "to, že si mohou dovolit drahého právníka, neznamená, že s nimi zákon bude zacházet jinak."

96

"Samozřejmě," souhlasil pan Freeborn. "Sám jsem s úředníkem pro kauce mluvil. Bude tu okamžitě, ujišťuji vás." Marissa se zachvěla. Ještě nikdy ve vězení nebyla a nechtěla se tam vrátit. Zážitky toho večera byly neskutečné. Dokonce byla spoutána a podrobena osobní prohlídce. Když na Ženskou kliniku přijeli hasiči, byly s Wendy v extázi. Zmítající se hadice držela strážného v šachu. Ale spolu s hasiči přijela policie, a policisté věřili strážnému. Nakonec byly Marissa a Wendy zatčeny a odvedeny v poutech. Nejdřív je odvedli na policejní stanici v Cambridge, kde je podruhé poučili o jejich právech, zapsali je, vyfotografovali a vzali jim otisky prstů. Pak jim dovolili, aby zavolaly svým manželům, a dali je do policejní cely. Dokonce musely podstoupit nedůstojné věci jako užívání otevřených záchodů. Později Marissu s Wendy vyvedli z policejních cel, znovu jim nasadili pouta a odvezli je k soudu do Middlesex County, kde je zase zavřeli do už vážněji vypadajícího vězení. Tady jim dali suché vězeňské šaty místo jejich mokrého oblečení. Soudkyně musela ještě asi deset minut čekat, než dorazil úředník pro kauce. Byl to proplešatělý obézní muž. Vešel s plastickou aktovkou v ruce. Úředník došel přímo k jednacímu stolu a položil na něj svou aktovku s hlasitým bouchnutím. "Ahoj, Gertrudo," oslovil soudkyni. Otevřel zámek své aktovky. "Šel jsi sem pěšky, Harolde?" zeptala se soudkyně. "O čem to mluvíš?" řekl ručitel. "Bydlím až u Somervilské nemocnice. Jak bych sem mohl jít pěšky?" "To byl sarkasmus," řekla soudkyně se znechuceným výrazem. "Zapomeň na to. Tady je potvrzení o kauci za tyto dvě dámy. Každá na deset tisíc." Soudní úředník si vzal papíry. Udělalo to na něho dojem a byl zjevně potěšený. "Páni, deset tisíc," řekl. "Co udělaly, vyloupily Bay Bank na Harvard Square?" "No, skoro," řekla soudkyně. "Soudce Burano je má v pondělí ráno obžalovat, že spáchaly trestné činy vloupání a porušení domovní svobody, neoprávněného vstupu, úmyslné poškození cizích věcí, krádeže prostřednictvím neautorizovaného vstupu do počítače a krádeže soukromých materiálů a . . ." Soudkyně nahlédla do formuláře před sebou. "Á, áno. Těžké ublížení na zdraví. Zřejmě zmlátily strážného." "To není pravda," zakřičela Marissa, která se už nemohla udržet. Ten její náhlý výbuch přinesl další slzy. Vyhrkla, že to bylo právě naopak: strážní napadli je. "A Paul Abrams, policista ve výslužbě, to dosvědčí," dodala. "Marisso, mlč už!" řekl Robert. Ještě pořád nemohl uvěřit, co jeho žena vyváděla.

97

Soudkyně se na Marissu zaškaredila: "Snad zapomínáte, že pan Abrams je také obviněný v tomto sporu a bude proti němu vznesená stejná obvinění, až přijde z nemocnice." "Paní Buchananová je velmi rozrušená," řekl pan Freeborn. "To je tedy vidět," řekla soudkyně. "Která je Buchananová a která Andersonová?" zeptal se úředník pro kauce, který přešel k místu, kde seděli Robert a Gustave. "Já to zařídím," řekl pan Freeborn. "Bankéř pana Buchanana čeká, až mu zavoláte, a hned zařídí kauci pro obě podezřelé. Tady je jeho telefonní číslo." Úředník si číslo vzal. "Můžete použít tenhle telefon," řekla soudkyně a ukázala perem na telefon na svém stole. Poté, co úředník pro kauce vyřídil svůj telefon, zbytek papírování už šel rychle. "A je to," prohlásila soudkyně. Marissa vstala. "Děkuji," řekla. "To mě mrzí, že se vám ubytování tady u nás nelíbilo," řekla jí soudkyně, ještě nazlobená, jakou podle jejího názoru zvláštní pozornost získaly Marissa a Wendy prostřednictvím pana Freeborna. Pan Freeborn doprovázel oba páry při odchodu z opuštěného soudu. Podpatky jim hlasitě klapaly na mramorové podlaze. Marissa a Wendy byly úplně promrzlé, když došly každá ke svému autu. Nastoupily beze slova. Od té doby, kdy vyšli z kanceláře, nikdo nepromluvil. "Díky, že jsi přijel, Georgi," zavolal Robert na právníka. "Ano, díky," zavolal Gustave. "Uvidíme se všichni v pondělí ráno," zakřičel na ně ještě George. Zamával a nastoupil do svého štíhlého černého Mercedesu. Robert a Gustave si vyměnili pohledy. Oba potřásli hlavou ve vzájemném soucitu. Robert nastoupil do auta a zabouchl dveře. Pohlédl na Marissu, ale ta se dívala dopředu a zuby měla pevně stisknuté. Robert nastartoval a vjel do ulice. "Já ti nebudu opakovat, že jsem ti to říkal," promluvil konečně Robert, když přešli přes starou přehradu na Charles River. "Dobrý. Neříkej nic." Po tom utrpení Marissa cítila, že potřebuje útěchu a ne vyčítání. "Myslím, že mi dlužíš vysvětlení," poznamenal Robert. "A já myslím, že ti nedlužím nic," zamračila se na něj Marissa. "A řeknu ti něco jiného - ti strážní na klinice byli blázni. Skoro mě střelili do obličeje z těsné blízkosti. Ten muž, co sis ho najal, ti to říkal. A dokonce nás mlátili." "Dá se tomu všemu dost těžko uvěřit," řekl Robert. "Chceš snad říct, že ti všichni lžeme?" zeptala se Marissa nevěřicně.

98

"Myslím, že věříte, že se to stalo takhle," řekl Robert vyhýbavě. Marissa se dívala dopředu. Už v ní zase skákaly pocity jako pingpongové míčky. Nevěděla, jestli má brečet, nebo třískat do přístrojové desky. Nerozhodla se, tak alespoň začala pěsti a zaskřípala zuby. Jeli v nepřátelském tichu po Storow Drive. Když se dostali na Mass. Pike, Marissa se k Robertovi obrátila. "Proč jsi mě nechal sledovat?" zeptala se. "Zřejmě to byla sakra dobrá věc, že jsem to udělal." "To je něco jiného," řekla Marissa. "Proč jsi mě dal sledovat?" opakovala. "To se mi nelíbí." "Dal jsem tě sledovat, aby ses nedostala do maléru," řekl Robert, "a jak vidíš, nefungovalo to." "Někdo ty případy tuberkulózy sledovat musí," řekla Marissa. "Někdy se riskovat musí." "Ale ne, když už je to zcela jasně protizákonné," namítl Robert. "Jsi už tím úplně posedlá a nemáš rozum. Je z toho přímo křížácká výprava a mně už to leze na mozek. Nemůžu ti věřit. Snažíš se omluvit neomluvitelné chování." "A co kdybych ti řekla, že jsem objevila osmnáct případů TBC salpingitis jen na Ženské klinice?" zeptala se Marissa. "Nemyslíš, že by to

mohlo potvrdit mé podezření? A těch osmnáct pravděpodobně ani nezahrnuje Rebeku Zieglerovou. Její karta už byla z počítače vymazaná. Co si o tom myslíš?" Robert popuzeně pokrčil rameny.

"Já ti řeknu, co si myslím. Myslím, že mají co schovávat," řekla Marissa. "Myslím, že v Rebečině kartě bylo něco, co nechtěli, aby někdo viděl." "Hele, Marisso," utrl se Robert, "jsi už úplně melodramatická a paranoidní. Tohle je všechno výmysl. A mezitím budeme platit až příliš zřetelné poplatky právníkům, abys nemusela do vězení." "Tak se to zase všechno otočilo na peníze," vyrazila Marissa. "To je tvoje největší starost, co?" Marissa zavřela oči. Někdy se divila, co ji to napadlo, že si tohohle muže vzala. A teď jí ještě v blízké budoucnosti hrozí vězení. Připadalo jí, že všechno jde od zlého k horšímu a ještě horšímu, jako v rozřešení řecké tragédie. Marissa otevřela oči a zadívala se na letící silnici. Její mysl přeskočila od jedné úzkosti ke druhé.

Dělala si hlavu, jaký efekt mohly mít rány strážného na transfer embryí. Pondělí bude den zúčtování ve více než jednom smyslu. Nejenže má být obviněná z množství zločinů, ale má jít na krevní zkoušku, jestli je těhotná. Nové slzy jí zalily oči.

Podle toho, jak věci vypadají, není těžké předpovědět, jak ta krevní zkouška dopadne. Najednou už jí to nepřipadalo tak překvapivé, že Rebeka skočila a zabila se. Třeba prožívala podobný stres. Ale možná že třeba neskočila. Možná ji někdo strčil.

99

8 2. dubna 1990 9:35

Marissa a Wendy spolu sice telefonovaly v sobotu ráno, ale Marissa svou přítelkyni viděla až v pondělí ráno u soudu. Když s Robertem vešli do soudní síně, viděli Wendy, Gustava a jejich právníka, kteří už seděli po levé straně v lavicích, které vypadaly jako kostelní. Robert se snažil zavést Marissu k prázdné řadě napravo, ale vzepřela se a šla ke své kamarádce. Wendy vypadala strašně. Hleděla před sebe jakoby v tranzu. Měla červené, zapadlé oči a pod očima kruhy. Bylo jasné vidět, že plakala a pravděpodobně hodně. Marissa se dotkla jejího ramene a zašeptala její jméno. Když Wendy Marissu uviděla, nové slzy se jí začaly kutálet po tvářích.

"Co se děje?" zeptala se Marissa. Wendy vypadala ještě zdrcenější, než očekávala. Wendy se snažila promluvit, ale nešlo to. Mohla jediné vrtět hlavou. Marissa ji chytla za ruku a vytáhla ji ze sedadla. Šly spolu nazpátek proudícím davem a ven ze soudní síně. Marissa si všimla záchodů a zavedla Wendy tam. "Co je?" zeptala se Marissa. "Stalo se něco mezi tebou a Gustavem?" Wendy znovu zavrtěla hlavou a zavzlykala. Marissa ji pevně objala. "Jsou to tyhle právní záležitosti?" zeptala se. Wendy zavrtěla hlavou. "To ta moje krevní zkouška," řekla konečně. "V sobotu mi brali krev. Nejsem těhotná." "Ale vždyť to byl jenom ten první test," řekla Marissa. "Budou muset udělat ještě další, aby viděli, o kolik hormon stoupne."

Snažila se mluvit optimisticky, ale věděla, že když si Wendy myslí, že není těhotná, tak asi nebude. Ta zpráva Marissu zamrazila. Dnes ráno, ještě než šli k soudu, se Marissa zastavila v Memorialu, aby jí nabrali krev na stejný test.

"Hormonální hladina byla tak nízká," vzlykala Wendy. "Prostě nemůžu být těhotná. Vím to." "To mě mrzí," řekla Marissa.

"Myslíš, že to, co se v pátek v noci stalo na klinice, mohlo mít na ten transfer nějaký vliv?" zeptala se Wendy. "Ale ne," řekla Marissa, přestože jí v hlavě strašila stejná myšlenka.

"Promiňte," řekla žena v těsné minisukni se žvýkačkou v ústech. "Jste některá doktorka Blumenthalová?" "To jsem já," řekla Marissa překvapeně. Žena ukázala palcem přes rameno:

"Váš manžel čeká. Říká, že máte ihned jít ven." "Už asi začíná soudní jednání," řekla Marissa Wendy. "Musíme tam jít." "Já vím," řekla Wendy, a ještě pořád plakala. Vzala si od Marissy papírový kapesník a utřela si oči. "Vypadám strašně," řekla.

"Mám strach se podívat do zrcadla." "Vypadáš dobře," zalhala Marissa. 100

Vyšly ze záchodu obě společně. Robert stál těsně za dveřmi s rukama v bok. "Co se zase děje?" řekl rozmrzele, když se podíval rychle na Wendy. "Přece chápete, že musíte být v soudní síni, když zavolají váš případ, ne?" Marissa ho tiše oslovila a její tón byl na pokraji slušnosti. "Podívej se, já vím, že je pro tebe těžké to pochopit, ale Wendy je strašně přešlá, protože její poslední transfer embryí se nechytil. Pro nás je to stejně špatné a opravdické jako potrat." Robert otočil oči ke stropu. "Pojďte už," řekl. "Můžete si to nechat pro psychologa. Nechci, abyste se znemožnily tím, že zmeškáte své stání." Navzdory Robertovým starostem nevolali Marissu a Wendy ještě dalších třicet minut. Všichni nervózně čekali a pan Freeborn jim zatím vysvětlil, že případy jdou na řadu podle pořadí, ve kterém zatýkající úředníci vyplnili příslušné papíry. A tak museli čekat, zatímco přehlídka nejrůznějších charakterů byla obviněna ze zločinů jako zabít, loupež, pokus o znásilnění, rozšiřování drog, řízení pod vlivem alkoholu, přechovávání ukradeného zboží, útok a napadení. Konečně v deset dvacet soudní úředník zavolal: "Případy SO-45CR - 987

988 stát versus Blumenthalová-Buchananová a Wilsonová-Andersonová." "Tak to jsme my," řekl pan Freeborn, vstal a pokynul Marisse, aby udělala totéž. Přes uličku Marissa viděla, jak Wendy a její právník také vstali. Wendin obhájce byl vysoký hubený muž s příliš krátkými rukávy saka, takže jeho paže a kostnaté ruce vypadaly nepřírozeně dlouhé. Všichni čtyři společně došli z části pro diváky na místo před stůl, za kterým seděl soudce. Soudce Burano vypadal, že ho to vůbec nezajímá. Dál si četl v hromadě papírů, které měl rozložené před sebou. Byl to šedesátiletý podsaditý muž s vrásčitým obličejem, který mu dodával podivné vzezření buldoka. Bryle na čtení mu svíraly špičku širokého nosu.

Úředník si odkašlal, a pak četl hlasitě, aby všichni slyšeli:

"Marisso Blumenthalová-Buchananová, jste tímto obviněna státem Massachusetts z vloupání a porušení domovní

svobody.

Přiznáváte vinu?" "Paní Marisso Blumenthalová-Buchananová, jste tímto obviněna státem Massachusetts z neoprávněného vstupu na pozemek," pokračoval soudní úředník dále. Prošel celý seznam obvinění a pan Freeborn pokaždé opakoval, že Marissa se necítí vinna. Když byla Marissina obvinění přečtena a zaznamenána a její odpovědi zapsány, stejný proces se opakoval s Wendy. Pak vstala žena, o které si Marissa myslela, že je to státní návladní. V ruce držela několik archů papíru, nahlížela do nich a oslovila soud: "Vaše ctihodnosti, stát žádá zvýšení kauce, která byla pro tyto dva případy původně určena soudcem. Jsou to vážná obvinění a je nám známo, že na příslušné klinice došlo k závažnému poškození majetku." "Vaše ctihodnosti, jestli dovolíte," řekl pan Freeborn, "moje klientka,

101

doktorka Blumenthalová-Buchananová, je vážená lékařka našeho státu, která obdržela státní ocenění své práce. Pevně věřím, že by měla být propuštěna pouze na základě své pověsti. Rád bych podal návrh, aby od kaucy určené soudcem bylo upuštěno."

"Vaše ctihodnosti," řekl Wendin právník, "rád bych se připojil k návrhu svého ctihodného kolegy. Moje klientka, doktorka Wendy Wilsonová-Andersonová, pracuje v proslulé Massachusettské oční a ušní nemocnici jako oftalmolog. Je také majitelkou nemovitosti ve státě." Poprvé od doby, kdy k němu Marissa s Wendy přistoupily, soudce vzhledl od svých papírů.

Chladným zrakem pozoroval skupinku před sebou. "Snižím kauci na pět tisíc pro každou obviněnou," řekl. V té chvíli se ke stolu obžaloby přiblížil dobře oblečený muž v hezkém saku.

Zaťukal státní návladní na rameno a dlouho s ní rozmlouval.

Když skončil, začala se žena domlouvat se svými kolegy. "Datum setkání obhajoby a obžaloby před jednáním soudu určíme na 8. květen 1990," řekl soudní úředník. "Kdyby soud dovolil, vaše ctihodnosti," řekla státní návladní, když znovu přistoupila ke stolu, "vyskytl se další vývoj případu. Pan Brian Pearson by rád promluvil k soudu." "A kdo je pan Brian Pearson?" chtěl vědět soudce Burano. "Jsem právní poradce Ženské kliniky, vaše ctihodnosti," řekl pan Pearson. "Ty domnělé zločiny spáchané dvěma obžalovanými byly spáchány právě v prostoru Ženské kliniky. Doktor Wingate, ředitel kliniky, mě pověřil, abych soudu ohledně této věci doručil žádost. Přestože klinika v žádném případě neschvaluje jednání obviněných, nechce pokračovat ve stíhání za podmínky, že ty ženy uznají svou zodpovědnost a dají své slovo, že budou v budoucnu respektovat majetek kliniky a zaplatí rozumné odškodnění za opravu škod, které způsobilo jejich chování." "To je tedy přinejmenším neobvyklé," řekl soudce Burano. Odkášlal si. Obrátil se ke státní návladní a zeptal se: "Jaký je názor státu na tento vývoj situace?" "Nejsme proti, vaše ctihodnosti," řekla státní návladní. "Jestli klinika nechce podávat žalobu, pak stát na ní také netrvá." "No, tohle je ale zvláštní," řekl soudce a obrátil svou pozornost zase k Marisse a Wendy. "Nolle prosequi! Tohle je tedy u mého soudu poprvé. Ale jestli nikdo nechce žalovat, pak se hodí, abych snížil soudní břemeno ležící na státu tím, že tento případ stáhneme. Ale než to udělám, mám v úmyslu vyslovit svůj názor." Soudce Burano se naklonil dopředu a pozorně si prohlížel obě ženy. "Podle materiálu, který jsem prošel, jsem došel k závěru, že jste se jako dospělé osoby a lékařky k tomu, chovaly silně nezodpovědně. Neschvaluji takový zjevný nedostatek respektu k zákonu a k soukromému majetku. Příklad je skončen, ale vy dvě byste měly být Ženské klinice vděčné za její velkodušnost."

Marissa ucítila, jak ji někdo tahá za rukáv. Podívala se na pana Freeborna

na, který jí pokynul, aby šla. Soudní úředník už vyvolával číslo případu pro další projednávání. Marissa byla zmatená, ale šťastná, že už ji pan Freeborn vede ze soudní místnosti.

Počkala, než došli do zakouřené chodby, než promluvila. Robert byl přímo za ní a Wendy a Gustave v závěsu. "Co se stalo?" chtěla vědět Marissa. "To je jednoduché," řekl pan Freeborn.

"Jak soudce řekl, klinika se rozhodla být velkomyslná a stáhnout žalobu. Státní návladní s tím souhlasila. Budeme samozřejmě muset vyjednat rozumné odškodnění." "Ale až na tohle je to skončené?" zeptala se Marissa. Připadalo jí to jako první dobrá zpráva, kterou za dlouhé měsíce slyšela. "To je pravda," řekl pan Freeborn. "Jaké odškodnění by to tak asi mohlo být?" zeptal se Robert. "Nemám představu," řekl pan Freeborn. Wendy Marissu objala. Marissa ji pohladila po zádech. "Já ti zavolám," zašeptala jí do ucha. Marissa věděla, že i když žaloba byla stažena, Wendy stejně bude zoufalá.

Wendy přikývla a pak odešla s Gustavem a jejich právníkem.

Robert ještě pár minut debatoval s panem Freebornem. Pak si podali ruce a Robert doprovodil Marissu k autu. "To jste měly, holky, hrozný štěstí," řekl Robert Marisse, když vjeli do husté dopravy na Monsignor O'Brien Highway. "George o něčem takovém nikdy neslyšel. To musím tedy klinice přiznat, to od nich bylo obrovský, že požádali o stažení žaloby." "Je to chytřejí zastírací manévř," řekla Marissa. Robert se na ni podíval, jako by neslyšel. "Co?" "Slyšels mě," řekla Marissa.

"Byl to chytřejí trik, jak zabránit, aby se veřejnost nedověděla, jaký zvířata zaměstnávají jako hlídače. Byl to taky dobrý způsob, jak nás přinutit, abychom upustily od pátrání v té záležitosti s tuberkulózou a možná i smrtí Rebecky Zieglerové." "Ale Marisso," zasténal Robert. "Soudce nezná žádné další detaily," řekla Marissa. "Nemá vůbec žádnou představu o rozměrech tohoto případu." Robert bouchl pěstí do volantu. "Já už tohle asi dýl nevydržím." "Zastav auto!" řekla Marissa. "Co?" "Chci, abys zastavil." "Dělá se ti špatně?" zeptal se Robert. "Jen to udělej." Robert pohlédl přes rameno a zastavil u kruhového objezdu před Muzeem vědy. Marissa otevřela dveře, vystoupila z auta a zabouchla za sebou.

Přidala do kroku. Robert byl zmatený, stáhl okénko na své straně a zavolal na ni: "Co se sakra děje?" "Jdu pěšky," řekla

Marissa. "Potřebuju být sama. Doháníš mě k šílenství."

103

"Já tebe že doháním k šílenství?" zavolal Robert za Marissou udiveně. Okamžik váhal. Pak zamumlal: "Ježíšikriste!" Vytáhl okénko a odjel, aniž se ohlédl. Marissa zastrčila ruce hluboko do kapes svého pláště do deště a šla po nábřeží podél Charles River. Byl to další zatažený den. Řeka měla šedou barvu jako kov pušky. Chodník byl posetý kalužemi. Marissa šla dál a pak přišla na Arlington Street. Na rohu Arlington a Boston Street si sedla na autobus směřem na Huntington Avenue ke své pediatričce klinice. Marissa vešla do budovy zadními dveřmi.

Nechtěla se jí s nikým mluvit. Pracně vystoupala po požárním schodišti, proklouzla několika ordinacemi, až se dostala do své kanceláře. Zavřela dveře a ani se neobtěžovala rozsvítit světlo. Byla si jistá, že o ní nikdo neví, a byla tak deprimovaná, že ani o nikoho nestála. Ani se neobtěžovala zeptat, jestli nemá nějaké vzkazy, protože se obávala, že už jí třeba zavolali výsledky těhotenského testu. Místo toho seděla u stolu a sklesle přemýšlela. Ještě nikdy se necítila tak opuštěná a osamělá. Kromě Wendy ji nenapadl nikdo, s kým by chtěla mluvit. Po hodině se začala zabývat myšlenkou, že se podívá na nějaké pacienty z ambulance, aby se přivedla na jiné myšlenky, ale pak si rychle uvědomila, že je příliš rozrušená, než aby se mohla soustředit. Jedině, na co byla schopna myslet, byla Ženská klinika. Když zazvonil telefon, zvedla sluchátko, než první zazvonění doznělo. Lekla se. "Haló?" řekla. "Tady je laboratoř v Memorialu," řekla žena. "Máme tu vaši hladinu beta human choriogonadotropinu. Byly to jen dva mg/ml. Jestli chcete, můžeme udělat další za dvacet čtyři nebo třicet šest hodin, ale moc dobře to nevypadá." "Děkuji," řekla Marissa úplně bezvýrazným hlasem. Zapsala si hodnotu. Byla to přesně taková hodnota, jaké se obávala, i stejný výsledek, jako měla Wendy. Nebyla těhotná! Marissa se chvilku dívala na číslici, kterou si napsala do poznámkového bloku. Pak se jí rozmazala slzami žalosti. Už z toho všeho byla tak unavená.

Začala zase myslet na Rebeku Zieglerovou a na starosti, které tu chudinku dovedly k sebevraždě - jestli to byla sebevražda.

Náhle zase zazvonil telefon. Marissa chytila sluchátko v bláznivé naději, že to volají z laboratoře v Memorialu a chtějí jí říct, že se zmýlili. Mohla by snad přece jen být těhotná? "Haló?" řekla Marissa. "Spojovatelka mi řekla, že už tu jste," vysvětlila recepční. "Máte tu návštěvu v hlavní recepci. Měla bych . . ." "Nemohu nikoho přijmout," řekla Marissa. Zavěsila telefon. Téměř ihned začal znovu zvonit.

Tentokrát si ho nevšímala. Zazvonil devětkrát a pak přestal. O pár minut později někdo zaklepal na dveře. Marissa se ani nepohnula.

104

Ozvalo se druhé zat'ukání, ale Marissa si toho stále nevšímala v naději, že ten člověk odejde. Ale namísto toho viděla, jak se klika pohnula. Marissa se otočila ke dveřím, které už se otvíraly, připravená vyjet na každého, kdo se ji odvažuje vyrušovat. Ale když uviděla na prahu statnou postavu Fredericka Housera, roztála. "Je něco v nepořádku, Marisso?" řekl doktor Houser. Držel v ruce své kovové brýle. "Pár osobních problémů," řekla Marissa. "To bude v pořádku. Děkuji za váš zájem." Doktor Houser se nedal odradit a vstoupil do místnosti. Marissa viděla, že je s ním ještě někdo jiný. Ke svému překvapení ihned poznala Cyrilla Dubcheka. "Doufám, že neruším," řekl Cyrill. Marissa, celá zmatená, vstala a upravila si vlasy. "Doktor Dubchek mi řekl, že jste spolu pracovali na Centru pro kontrolu chorob. Když mě recepční zavolala, aby mi řekla, že nepřijímáš návštěvy, myslel jsem, že je na čase, abych zasáhl. Doufám, že jsem udělal dobře."

"Ale samozřejmě," řekla Marissa. "Neměla jsem ani ponětí, že je to doktor Dubchek. Cyrille, to mě moc mrzí. Pojď, posad' se." Marissa ukázala na prázdnou židli. Neviděla Cyrilla už několik let, ale nezměnil se ani trošku. Jako obvykle byl perfektně oblečený a byl stejně hezký jako dřív. Marissa pomyslela na svůj vlastní vzhled a hned se cítila nepříjemně.

Věděla, že vypadá přesně tak hrozně, jak se cítí, zvláště s tím nedávným záchvatem pláče. "Myslím, že vás dva teď nechám o samotě," řekl doktor Houser taktně. Rychle se zvedl a odešel.

"Řekl mi, že sis dost užila s léčením neplodnosti," řekl jí Cyrill. "Byl to nápor," přiznala Marissa. Padla do židle u svého psacího stolu. "Jen před pár minutami jsem se dozvěděla, že ten poslední transfer embryí byl neúspěšný. Tak jsem bohužel brečela - už zase. V posledních měsících jsem se nabrečela víc, než je zdrávo." "To mě ale strašně mrzí," řekl Cyrill. "Byl bych rád, kdybys ti nějak mohl pomoci. Ale vypadáš dobře." "Prosím tě!" řekla Marissa. "Nedívej se na mě."

Ani si nechci představit, jak vypadám." "Je to trošku těžké si s tebou povídat a nedívat se na tebe," řekl Cyrill se soucitným úsměvem. "Je sice pravda, že je vidět, že jsi plakala, ale mně se zdáš stejně hezká jako jindy." "Víš co, změním téma," řekla Marissa. "Tak ti tedy povím, proč jsem se tu zastavil. Musel jsem sem letět kvůli jiným záležitostem, ale dneska ráno přišel do mé kanceláře člověk z bakteriologie se zprávou, že se objevila další koncentrovaná oblast případů TBC salpingitis, jako je ta, o kterou se zajímáš." "Opravdu?"

105

"Překvapilo mě to místo," řekl Cyrill. "Chtěla by sis tipnout?" "Nemám na to sílu," řekla Marissa. "Brisbane," řekl Cyrill. "V Austrálii?" "Jo, Brisbane v Austrálii. Je to součást toho, čemu tam říkají Zlaté pobřeží." "Ani si nejsem jistá, kde na australském kontinentu Brisbane leží!" přiznala Marissa. "Je to v Queenslandu, na východním pobřeží," řekl Cyrill.

"Jednou jsem tam byl. Nádherné město. Skvělé podnebí.

Spousta nových věžáků podél pláže na jižním okraji města. Je to atraktivní oblast." "Má někdo nějakou ideu, proč by tam měla být koncentrace TBC?" zeptala se Marissa. Pokud šlo o ni, mohlo to být Timbuktu. "Ani ne," přiznal Cyrill. "Tuberkulóza celkově trochu stoupala, zvláště v zemích, které mají výraznou imigraci z jihovýchodní Asie. Jestli se do Brisbane dostal větší díl uprchlíků na člunech, než je průměr, tak o tom nemám ani nejmenší představu. I v USA bylo nějaké zvýšení nad to, co by se dalo očekávat kvůli přistěhovalectví z endemických oblastí. Ale myslím, že to je druhotný účinek drog a AIDS spíš než nějaká změna v patogenosti bakterií. V každém případě tady máš tu práci o případech v Austrálii." Cyrill podal Marisse kopii článku, který se objevil v Australian Journal of Infectious Diseases. "Autor je zřejmě patolog, který objevil dvacet čtyři případů podobných těm, které jsi popsala. Je to docela dobré pojednání." Marissa začala listovat článkem. Bylo pro ni těžké se nadchnout. Austrálie byla na druhém konci světa. "Ten chlápek z bakteriologie mi řekl ještě něco jiného," pokračoval Cyrill. "Řekl, že v Memorialu je případ roztroušené tuberkulózy. Zmiňuju se o tom, protože pacientka je devětadvacetiletá žena z dobře situované bostonské rodiny. Jmenuje se Evelyn Wellesová. Demografie případu mě úplně trkla. Říkal jsem si, že by tě to taky mohlo zajímat. Tak tady to máš." "Děkuji ti, Cyrille," řekla Marissa. Pokusila se usmát. Bála se, že se zase rozpláče. Setkání se starým přítelem zase oživilo její křehké pocity. Cyrill zůstal ještě čtvrt hodiny, ale pak trval na tom, že už musí jít. Musel být ten večer zpátky v Atlantě. Když Cyrill odjel, Marissina deprese se vrátila. Dlouho seděla u svého psacího stolu, ale moc toho neudělala. Aspoň neplakala. Jen se dívala z okna na rozpadávající se den. Ale nakonec začala přemýšlet o informaci, kterou jí Cyrill přivezl. Pohlédla na článek v časopise. Ten si přečte později. Zatím tu jsou věci, které musí zařadit. Sebrala se, natáhla si kabát a přinutila se odjet do Memorialu. Pacientka Evelyn Wellesová byla v izolaci na jednotce intenzivní péče. Její zdravotní záznamy odrážely obtížnost případu, vážily dost přes dvě kila. Marissa ji našla celkem lehce. Ani neměla problémy s vyhledáním

106

lékaře, který o Evelyn pečoval. Byl to drobný chlápek z New York City s pronikavými očima a nervózními tiky. Jmenoval se Ben Goldman. "Je na tom špatně," přiznal na Marissin dotaz.

"Opravdu špatně. Umírá. Nečekám, že vydrží déle než ještě jeden den. Dostává maximum léků, ale zdá se, že to vůbec nic nedělá." "Je to určitě TBC?" zeptala se Marissa a pohlédla přes sklo do boxu intenzivní péče. Žena byla připojena na různé hadičky a na pomocné dýchání. Sestra v masce a v ochranném oděvu byla v boxu, aby jí poskytovala okamžitou péči. Množství nitrožilních hadiček se vinulo dolů od množství lahví nad její hlavou. "Bez pochyby," řekl Ben. "Našli jsme acidoresistentní bakterie úplně všude, kam jsme se podívali: ve výplachu žaludku, v krvi, dokonce v bronchiální biopsii. Je to určitě TBC." "Máte nějakou představu o epidemiologii případů?" zeptala se Marissa. "Ale jo," řekl Ben. "Objevily se nějaké zajímavé skutečnosti. Zřejmě před rokem navštívila Thajsko a byla tam několik týdnů. To by mohl být jeden faktor.

Ale co je důležitější, našli jsme doposud nezjištěný stav imunodeficiency. Kluci z krevního na tom dělají. Doposud domnívají, že je to druhotná záležitost. Někaké nedefinovatelné kolagenové choroby. Kombinace té cesty do Thajska a jejich snížených imunitních reakcí by to mohla vysvětlovat." "Mohli jste s ní aspoň trochu mluvit?" zeptala se Marissa. "Kdepak," řekl Ben. "Byla již v kómatu, když ji sem přivezli. Pravděpodobně má nějaké abscesy na mozku. Zdálo se nám, že to nestojí za ten risk ji brát na NMR." Marissa nepřítomně listovala tlustým svazkem zdravotní karty. Přese všechna ta rozumná vysvětlení pacientčina stavu měla pocit, že tuberkulóza Evelyn Wellesové by mohla mít souvislost s případy TBC salpingitis. Jak poznamenal Dubchek, mohl to být pacientčin věk a její sociální postavení, které tu myšlenku naznačovaly. "Získali jste dost informací o její gynekologické anamnéze?" zeptala se Marissa. "Moc ne," přiznal Ben.

"Vzhledem k té její strašlivé infekci zůstaly části celkového vyšetření jenom povrchní. Pokud jde o celkový zdravotní stav, většinu máme od manžela." "Nevíte, jestli ji někdy neošetřovali na Ženské klinice v Cambridgi?" "To teda nevím," řekl Ben. "Ale rád se zeptám jejího manžela, až sem zase přijede. Chodívá každý večer kolem desáté." "Jestli opravdu na kliniku chodila, bylo by skvělé, kdybyste mohli požádat jejího manžela, aby obstaral kopii jejích záznamů z kliniky," řekla Marissa. "A ještě jednu věc. Mohli byste udělat výtěr jejích vaginálních sekretů, jestli tam taky nejsou nějaké organismy TBC?" "Jasně," řekl Ben a pokrčil úzkými rameny. Marissa zaplatila řidiči taxíku ze zadního sedadla, prostrčila jen peníze plexisklovou přepážkou. Byla tma a přišlo ještě víc než předtím. Když vylezla z taxíku, honem běžela dovnitř ve snaze se úplně nenamochit.

107

Když už byla doma, sundala si vlhký kabát a pověsila ho v prádelně. Vyhnula se kuchyni a šla přímo do své pracovny. Ačkoliv celý den nejedla, neměla ani trochu hlad. A přestože byla vyčerpaná, spát se jí nechtělo. Návštěva v nemocnici a hrozný osud Evelyn Wellesové znovu Marissu vyděsily a zároveň povzbudily její zvědavost. "Je už skoro devět," řekl Robert a překvapil tak Marissu svou přítomností. Vůbec ho neslyšela.

Stál ve dveřích v pohodlném oblečení se založenýma rukama. V jeho tónu a výrazu se odrážela obvyklá rozmrzelost z poslední doby. "Jsem si přesně vědoma toho, kolik je hodin," řekla Marissa, posadila se a rozsvítila svou stolní lampu. "Mohla jsi zavolat," řekl Robert. "Naposledy jsem tě viděl, když jsi vyskočila z auta před Muzeem vědy, a už jsem se pomalu chystal zavolat policii." "Tvoje starostlivost je dojemná," řekla Marissa. Věděla, že vyvolává konflikt, ale nemohla si pomoci.

"Pro případ, že tě to zajímá, tak nejsem těhotná." "Asi jsem ani nečekal, že budeš," řekl Robert už mírnějším hlasem.

Pokrčil rameny. "No, nikdo nás nemůže obviňovat, že jsme se nesnažili. Bohužel je to dalších deset tisíc dolarů v háji." "Proboha na nebesích!" zašeptala Marissa pro sebe. "Máš hlad?" zeptal se Robert. "Já umírám hladu. Co takhle jít někam na večeři? Třeba nám to trochu pomůže. Konec konců bychom měli oslavit to vítězství u soudu. Víš, že ti to moc nevynahradí skutečnost, že nejsi těhotná, ale je to aspoň něco . . ." "Víš co, jdi sám," řekla. Neměla náladu na oslavování. Kromě toho si byla jistá, že "vítězství u soudu," jak to Robert nazýval, nebylo nic jiného než obratný úskok, aby to všechno zamaskovali. Taky chtěla Robertovi vrátit tu jeho poznámku o deseti tisících dolarů, ale neměla sílu se hádat. "Jak chceš," řekl Robert. Zmizel ze dveří, Marissa vstala a zavřela dveře své pracovny. O pár minut později Marissa slyšela tlumené zvuky, jak si Robert v kuchyni dělá něco k jídlu. Marissa si napůl myslela, že za ním půjde. Třeba by měla zkusit si s ním promluvit. Ale pak potřásla hlavou. Věděla, že mu to nikdy dost dobře nevysvětlí, natož aby pochopil její starosti s výskytem TBC salpingitis. Marissa se s povzdechem usadila do křesla a začala číst článek, který jí Cyrill dal. Měl pravdu, byl to dobrý článek. Těch třiadvacet případů TBC salpingitis zjistili na klinice v Brisbane, která se zdála být podobná jako Ženská klinika. Tato klinika se jmenovala Female Care Austrálie, její zkratka byla FCA. Podobně jako těch pět případů, o kterých Marissa věděla v Bostonu, všechny pacientky v australské skupině byly mezi dvaceti a třiceti, případně něco málo přes třicet. Všechny byly ze středních vrstev a vdané. Všechny kromě jedné byly bělošky. Ta jediná výjimka byla jednatřicetiletá číňanka, která nedávno emigrovala z Hong Kongu.

108

Polekalo ji zazvonění telefonu, -ale četla pořád dál, protože, jak usoudila, to je stejně pro Roberta. Marissa četla článek a všimla si, že diagnóza byla stanovena pouze z histologie biopsie vejcovodu, protože nebyly spatřeny nebo kultivovány vůbec žádné organismy. Rentgeny plic a rozbor krve vyloučily mykózy a sarkomy. V diskusní části článku uvedl autor hypotézu, že celý ten problém je důsledkem přílivu přistěhovalců z jihovýchodní Asie, ale dále už nerozvedl možný mechanismus šíření. "Marisso!" zavolal Robert. "Ten telefon je pro tebe. Cyrill Dubchek." Marissa sáhla po telefonu. "Promiň, že obtěžuji tak pozdě," řekl Cyrill "ale když jsem přijel na Centrum pro kontrolu chorob, zjistil jsem, že tu mám nějaké další informace, které by tě mohly zajímat." "Ano?" řekla Marissa. "Ty případy TBC salpingitis nejsou omezeny pouze na USA. Nebo Austrálii," řekl Cyrill. "Objevují se i v západní Evropě, a mají zde stejně široký způsob rozšíření. Nejsou tu žádné takové shluky jako v Brisbane. Zřejmě nebyly zatím hlášeny žádné případy v Jižní Americe nebo v Africe. Co si z toho vybereš, to nevím, ale tady to máš. Jestli začneš rozvíjet nějaké teorie, tak mi dej vědět." Marissa mu znovu poděkovala, že zavolal, a pak se rozloučili. Tahle nová informace byla neobyčejně významná. Znamenala, že výskyt TBC salpingitis se už nemůže považovat jenom za statistickou náhodu. Objevuje se v mezinárodním měřítku. A to už vzbudilo v Cyrillovi zvědavost. Marissa na moment zapomněla na svůj žal a zlost, na vyčerpání. Marissa uvažovala o všech možnostech.

Mohla se z TBC stát nějaká mutace, takže je z ní teď venerická choroba? Je možné, že se z ní u mužů stala nemá infekce, jako je to u některých případů chlamydie nebo mykoplazmy? Měla by trvat na tom, aby si Robert zašel na vyšetření? Mohl snad Robert něco takového chytit na nějaké služební cestě? Marisse se tohle uvažování zrovna moc nezamlouvalo, ale musela myslet vědecky. Sáhla po telefonu a zavolala Wendy. Vzal to Gustave.

"Bohužel nebere telefony," řekl Gustave. "Já to chápu," řekla Marissa. "Až se to bude hodit, řekni jí, že jsem volala, a popros ji, ať mi zavolá, hned jak se jí bude chtít." "Dělám si o ni starosti," svěřil se Gustave. "Ještě nikdy jsem ji takhle deprimovanou neviděl. Nevím, co mám dělat." "Myslíš, že by se mnou promluvila, kdybych tam přijela?" zeptala se Marissa.

"Myslím, že naděje tu je," řekl Gustave. Jeho tón byl povzbudivý. "Tak já hned přijdu," řekla Marissa. "Díky, to jsi opravdu hodná. Wendy bude určitě ráda." Marissa si přinesla kabát z prádelny a šla si vzít auto z garáže. Když už se do něj chystala nastoupit, objevil se Robert. "Kam prosím tě takhle pozdě jedeš?" ptal se.

109

"K Wendy," řekla Marissa a stiskla tlačítko pro automatické otevírání dveří. "Aspoň její muž si o ni dělá starosti." "Co má tohleto znamenat?" ptal se Robert. "Jestli to nevíš," řekla Marissa a nastupovala do auta, "pochybuju, že by ti to někdo mohl vysvětlit." Marissa vycouvala z garáže a zavřela za sebou dveře. Znechuceně potřásla hlavou, když pomyslela, jak hrozně dopadl její vztah k Robertovi. Cesta k Wendinu viktoriánskému domu trvala jen patnáct minut. Gustave už na ni zcela jasně čekal. Otevřel dveře ještě dřív, než stačila zmáčknout zvonek.

"Jsem ti opravdu moc vděčný, že jsi sem přijela takhle pozdě," řekl Gustave. Vzal jí kabát. "To já ráda," řekla Marissa. "Kde je Wendy?" "Je nahoře v ložnici. Úplně nahoře po schodech, druhé dveře napravo. Dáš si něco? Kávu, čaj?"

Marissa zavrtěla hlavou a vyšla po schodech. U dveří ložnice se zastavila a poslouchala. Zevnitř nebyly slyšet žádné zvuky. Lehce zaklepala. Když se neozvala žádná odpověď, zavolala Wendino jméno. Dveře se otevřely téměř okamžitě.

"Marisso!" řekla Wendy s opravdovým překvapením. "Co tady děláš?" Byla oblečena v bílém froté županu a pantoflích. Měla ještě zapadlé a červené oči, ale jinak vypadala líp než ráno u soudu. "Gustave mi řekl, že nebereš telefony. Taky řekl, že si o tebe dělá starosti. Velké starosti. Myslel si, že bych sem měla přijet."

"Ale proboha," řekla. "Vždyť na tom tak zle nejsem. Jsem v depresi, to jo, ale částečně mám taky na něj vztek. Chce, abych byla vděčná za velkodušnost Ženské kliniky, jak tomu říká." "S Robertem je to přesně stejný," řekla Marissa.

"Myslím, že to byl zastírací manévr," řekla Wendy.

"Souhlasím." "A co tvůj těhotenský test?" zeptala se Wendy.

"Ani se neptej," řekla Marissa a zavrtěla hlavou. "Nechceš se něčeho napít?" nabídla Wendy. "Kafe nebo čaj. Ale sakra, vlastně když nejsme těhotné, co kdybysme si daly skleničku vína?" "To je výborný nápad," řekla Marissa. Obě

sešly dolů do kuchyně. Objevil se Gustave, ale Wendy ho poslala pryč. "On si ale opravdu dělá starosti," řekla Marissa. "Ale jen ať trochu trpí," odpověděla Wendy. "Dneska odpoledne jsem na něj měla takovej vztek, že bych se na něj s chutí vrhla s tou třiceticentimetrovou jehlou na odběr vajíček. Udělalo by mu dobře, kdyby získal trošku představu, čím jsem za tyhle poslední měsíce prošla." Wendy otevřela láhev drahého vína Chardonnay a vedla Marissu do pokoje. "Nebyla jsem si jistá, jestli se na to budeš cítit," řekla Marissa, když

110

se usadily, "ale přinesla jsem ti článek z odborného časopisu, aby ses na něj podívala." "Na něco takového jsem zrovna čekala," řekla Wendy se sarkasmem v hlase. Položila skleničku na konferenční stůlek a vzala si od Marissy kopii článku.

Podívala se na souhrn. Zatímco Wendy článek prohlížela, Marissa jí pověděla všechno, co vyprávěl Dubček. "To je neuvěřitelné," řekla Wendy, když vzhledla od článku. "Brisbane v Austrálii. A víš, proč je Brisbane taky tak zajímavé?" Marissa potřásla hlavou. "Je to hlavní brána k jednomu z největších zázraků přírody na světě." "Což je?" "Velký bradlový útes! Ráj potápěčů." "Vážně?" řekla Marissa. Pak se přiznala: "O tomhle nic moc nevím." "No, je to jedno z míst, které jsem si vždycky přála vidět," řekla Wendy. "Potápění je pro mě úplná vášeň. Začala jsem v Kalifornii, když jsem tam byla na stáži. Všechny prázdniny jsem trávila na Havaji, abych se tam mohla potápět. Tak jsem se vlastně taky seznámila s Gustavem. Už jsi se někdy potápěla, Marisso?" "Trošku. Na škole jsem měla potápěčský kurs a párkrát jsem byla v Karibské oblasti." "Já to mám strašně ráda," řekla Wendy. "Bohužel jsem ale už nějakou dobu neměla příležitost." "Co si myslíš o tom článku?" zeptala se Marissa, aby zase vrátila konverzaci k tématu, o kterém chtěla mluvit. Wendy pohlédla dolů na papíry ve svých rukou. "Je to dobrý článek. Ale nezmiňuje se vůbec o přenosu nemoci. Autor sice mluví o možnosti vzrůstu případů v důsledku přistěhovalectví, ale jak se přenáší? Zvláště v tak úzce ohraničené, specifikované populaci?" "Přesně na to jsem se ptala i já," řekla Marissa. "A jak se to dostane do vejcovodů? Rozhodně to nevypadá na šíření krví nebo lymfatické, což je obvyklý způsob přenášení TBC. Uvažovala jsem o venerickém šíření." "A co třeba infikované tampóny?"

"To je nápad," řekla Marissa, když si vzpomněla, že se ukázalo, že infikované tampóny byly základem syndromu toxického šoku. "Já rozhodně používám jenom tampóny." "Já taky," řekla Wendy. "Problém je, že v tom článku není žádná zmínka o použití tampónů." "Mám nápad," řekla Marissa. "Co kdybychom zavolaly do Brisbane a promluvíly si s autorem toho článku? Můžeme se ho vyptat na ten problém s tampóny. Bylo by také zajímavé vědět, jestli prováděli další výzkum těch třidvaceti případů a jestli se na FCA objevily nějaké nové případy. Koneckonců je ten článek skoro dva roky starý." "Jaký je časový rozdíl mezi náma a Austrálií?" zeptala se Wendy. "To se ptáš toho pravýho."

111

Wendy zvedla telefon. Zavolala na mezistátní a zeptala se na to. Pak zavěsila. "Jsou o 14 hodin napřed," řekla. "Takže to je . . ." "Asi zítra v poledne," řekla Wendy. "Zkusíme to." Na mezistátních informacích jim dali číslo na FCA v Brisbane a spojili hovor. Wendy přepnula telefon tak, aby byl slyšet do místnosti. Slyšely, jak vyzvání, a pak ho někdo na druhém konci zvedl. Ozval se veselý hlas se svěžím australským přízvukem. "Tady doktorka Wilsonová. Volám z Bostonu v USA," řekla Wendy. "Ráda bych mluvila s doktorem Tristanem Williamsem." "Myslím, že tady žádného Tristana Williamse nemáme," řekla telefonistka. "Malý moment, prosím." Zatímco čekaly, z telefonu se ozývala hudba. Pak se znovu přihlásila telefonistka kliniky. "Dozvěděla jsem se, že tady kdysi nějaký doktor Williams byl, ale obávám se, že už tu není." "Řekla byste nám, kde ho můžeme sehnat?" zeptala se Wendy. "Bohužel, nemám vůbec ponětí," odpověděla telefonistka. "Máte osobní oddělení?" zeptala se Wendy. "Samozřejmě že máme," řekla telefonistka, "mám vás spojit?" "Prosím vás." "Tady osobní," řekl mužský hlas. Wendy opakovala svou žádost, že by se ráda spojila s Tristanem Williamsem. Znovu musela čekat, tentokrát delší dobu. "Promiňte," omlouval se muž, když se zase vrátil k telefonu. "Zrovna jsem zjistil, že o bydlišti doktora Williamse není žádný záznam. Byl z kliniky propuštěn asi před dvěma lety." "Aha," řekla Wendy. "Mohli byste mě přepojit na patologii?" "Samozřejmě," řekl muž. Trvalo to plných deset minut, než jeden z patologů přišel k telefonu. Wendy se představila a vysvětlila, co chce. "Nikdy jsem se s tím člověkem nesetkal," řekl patolog. "Když já jsem nastoupil, už tady nebyl." "Když byl na klinice, tak totiž napsal jeden článek," vysvětlila Wendy. "Týkal se skupiny pacientek z naší kliniky. Rády bychom věděly, jestli jste některý z těch případů ještě dále sledovali. Také by nás zajímalo, jestli se vyskytly ještě nějaké zvláštní případy." "Žádné nové případy tu nemáme," odsekl patolog. "A pokud jde o delší sledování, žádné jsme neprováděli." "Bylo by možné u vás získat nějaká jména těch původních případů?" zeptala se Wendy. "Ráda bych se s nimi spojila přímo a zeptala se jich na jejich anamnézu."

Máme tu v Bostonu pět podobných případů. "To absolutně nepřichází v úvahu," řekl doktor. "Zachovávejte zde přísnou diskretnost. Lituji." A potom už slyšely jenom cvaknutí. "On zavěsil!" řekla Wendy našťavaně. "Ta drzost." "Pořád narážíme na ten problém s lékařským tajemstvím," řekla Maris 112

sa a znechuceně potřásla hlavou. "To je ale škoda. Třidvacet případů pravděpodobně stačí na vyvození nějakých rozumných závěrů." "A co podrobněji promluvit s těmi dvěma ženami, které jsme objevily na schůzce Odhodlání?" "No tak třeba," řekla Marissa, že které už vyprchávalo původní nadšení. Připadalo jí nemožné získat ještě nějakou informaci. "Já bych se raději dostala k těm osmnácti případům, co jsou na Ženské klinice a o kterých jsme se dozvěděly z počítače." "To zřejmě nepřipadá v úvahu," namítla Wendy. "Ale docela ráda bych věděla, jak by se k nám chovali ty lidi z FCA, kdybysme jim zatukaly na dveře?"

"No jasně, co kdybysme tam tak ráno zaskočily a zeptaly se?" řekla Marissa. "Mně to nepříjde tak přehnané," nadchla se Wendy a rozjasnila se jí oči. "To jsem zvědavá, co by dělali, kdybychom na kliniku zašly. Myslím, že by jim to zalichotilo, že jsme cestovaly přes půl světa, abychom se podívaly na jejich zařízení." "Myslíš to vážně?" zeptala se Marissa nevěřicně. "Proč ne?" řekla Wendy. "Čím víc o tom nápadu přemýšlím, tím víc se mi líbí. Pámbu ví, že by se nám oběma dovolená hodila. A taky bychom měly lepší příležitost vystopovat Tristana Williamse. Někdo na oddělení patologie té kliniky rozhodně musí vědět, kam odešel. Musíš přiznat, že takhle by to bylo mnohem lehčí, než se ho snažit sehnat po telefonu." "Wendy," řekla Marissa unaveným hlasem. "Necítím se na to cestovat milióny kilometrů, abych hledala nějakého patologa." "Ale bude to pro nás zábava." Zdálo se, že jí oči přímo svítí. "Jestli nic jiného, tak bychom se aspoň podívaly na Velký bradlový útes." "Aha, už začínám chápat tvé motivy. Návštěva kliniky FCA je vlastně záminka pro tvou potápěčskou výpravu." "To přece není protizákonné užít si trochu zábavy při práci," usmála se Wendy. "Vypadáš stejně špatně jako já." "Díky, to jsi ale dobrá kamarádka," opáčila Marissa suše. "Myslím to vážně," řekla Wendy. "Obě jsme měly šest měsíců PMS." "Pořád brečíme jako mimina. Obě jsme pěkně přibraly. Kdy jsi naposledy byla běhat? Pamatuji si, že jsi běhávala každý den." "To jsou ale rány pod pás." "Jde o to, že by nám oběma prospěla dovolená," řekla Wendy. "A obě nás strašně zajímá tahleta série případů TBC salpingitis, ale tady se nemůžeme hnout z místa. Tak jak to já vidím, zabily bychom dvě mouchy jednou ranou." "Možná že se ještě dozvíme o nějakých případech z Memoriamu a z General," poznamenala Marissa. "Ještě jsme nevyčerpaly možnosti, které tady máme." "Chceš mi snad říct, že by ti neprospěla dovolená?" trvala na svém Wendy.

113

"Na chvíli odtud vypadnout, to mě opravdu láká," připustila Marissa. "Díky, že to přiznáš," řekla Wendy. "Musíš být pěkně tvrdohlavá." "Ale nevím, jak to Robert vezme. V poslední době máme mezi sebou dost trablů. Nedovedu si představit, jak bude reagovat, když mu řeknu, že chci jet sama do Austrálie." "Jsem si jista, že když o tom řeknu Gustavovi, bude pro," řekla Wendy. "Jsem přesvědčena, že by si taky rád oddechl." "Ty jako myslíš, že by Robert s Gustavem jeli taky?" divila se Marissa. "Sakra, to ne," zděsila se Wendy. "Gustave si potřebuje oddechnout ode mě. Schválně, jestli mám pravdu." Wendy Marissu úplně šokovala, jak zahulákala na Gustava. Její hlas se rozléhal pod vysokými stropy domu. "Většinou mi takovéhle chování neprojde," přiznala se Wendy. Znovu se napila vína ze své skleničky. Přiběhl Gustav. "Děje se něco?" zeptal se nervózně. "Všechno je v pořádku, drahoušku," řekla Wendy. "Myslely jsme si s Marissou, že bysme si my dvě mohly vyjet na malou dovolenou. Co si o tom myslíš?" "Myslím, že je to skvělý nápad," řekl Gustave. Když viděl, jak se Wendina nálada změnila, znatelně se mu ulevilo. "Marissa se bojí, že by Robert třeba nebyl tak nadšený," poznamenala Wendy. "Co si o tom myslíš ty?" "Já ho samozřejmě tak dobře neznám," řekl Gustave. "Ale vím, že už má až po krk té záležitosti s umělým oplodněním. Myslím, že by si rád oddechl. Kam si myslíte, holky, že pojedete?" "Do Austrálie," řekla Wendy. Gustave viditelně polkl. "Proč ne do Karibské oblasti?" zeptal se. Když později jela Marissa domů, měla v hlavě zmatek. Byl to divný den, plný emocí a nečekaných příhod. Pár minut poté, co odjela od rozrušené Wendy, začala uvažovat, je-li rozumné jet v této době do Austrálie. Představa, že z toho všeho vypadne, ji velice lákala, a vážná úvaha o takovéto cestě se vlastně docela hodila na konec tohoto bláznivého dne. A kromě toho si nebyla jistá, jestli zvládne Roberta tak šikovně, jako Wendy zvládla Gustava. Marissa zajela do garáže a nevěděla, co má dělat dál. Chvilku seděla za volantem a snažila se přemýšlet. Vystoupila z auta a vešla do domu, aniž měla konkrétní plán. Svlékla si kabát a pověsila ho do šatníku v předsíni. Dům byl tichý. Robert byl nahoře ve své pracovně, slyšela slabé ťukání klávesnice jeho počítače. Znovu se zastavila ve tmě jídelny. "Tohle je směšné," řekla Marissa konečně. Ještě nikdy jí nedělalo takové potíže se rozhodnout. S novým, ale křehkým pocitem odhodlání vyšla po schodech a vešla do Robertovy pracovny. "Roberte, ráda bych si s tebou o něčem promluvila." Robert se otočil čelem k ní. "Trochu jsme s Wendy přemýšlely," pokračovala.

114

"Ano?" "Třeba to bude znít trochu bláznivě..." "To bych teď docela čekal." "Myslely jsme si, že by nám třeba udělalo dobře na nějakou dobu vypadnout," řekla Marissa. "Něco jako dovolená." "Teď si nemůžu brát volno," řekl Robert. "Ne ty a já," řekla Marissa. "Wendy a já. Jen my holky." Robert se na moment zamyslel. Ten nápad měl něco do sebe. Za tu dobu může vyostřená situace mezi ním a Marissou trochu vychladnout. "To nezní tak šíleně. Kam jste myslely, že pojedete?" "Do Austrálie," řekla Marissa. Až se sama zalekla, když se slyšela. "Do Austrálie?" zvolal Robert. Strhl si brýle na čtení a odhodil je na hromadu své korespondence. "Do Austrálie?" opakoval, jako by neslyšel správně. "Já ti to hned vysvětlím," řekla Marissa. "Na Austrálii jsme nepřišly náhodou. Dneska jsem zjistila, že jediná koncentrace případů TBC vejcovodů, jako máme já a Wendy, je v Brisbane v Austrálii. Tak bychom mohly tam trochu pátrat a zároveň si užít trochu zábavy. To byl Wendin nápad. Je celá divá do potápění a Velký bradlový útes = " "Měla jsi pravdu," přerušil ji Robert. "To zní úplně šíleně. Je to nejbláznivější věc, kterou jsem kdy slyšel. Tvoje lékařská praxe je v rozkladu a ty chceš obletět půl světa, abys mohla pokračovat v tom šíleném podniku, který tě málem přivedl do vězení. Myslel jsem, že máte na mysli pár dní, jako třeba víkend na Bermudách. Něco rozumného." "Nemusíš takhle vyvádět," řekla Marissa. "Myslela jsem, že si o tom můžeme promluvit." "Jak nemám vyvádět," řekl Robert. "To není

tak nerozumné," řekla Marissa. "Taky jsem se dneska dozvěděla, že tahleta zvláštní forma tuberkulózy se objevuje v mezinárodním měřítku. Nejen v Austrálii, ale také v Evropě. Někdo by se tím měl zabývat." "A ty jsi ten někdo?" ptal se Robert. "Myslíš, že ve svém stavu jsi pro to vhodná?" "Myslím, že jsem na to dost kvalifikovaná." "No, já tedy myslím, že nemáš pravdu," řekl Robert. "Rozhodně nemůžeš být objektivní. Sama jsi jeden z těch případů. A jestli stojíš o mé mínění, tak ti řeknu, že jet do Austrálie je šílenost. To je všechno, co ti k tomu můžu říct." Robert sáhl po brýlích na čtení a nasadil si je.

Odvrátil od Marissy oči a znovu věnoval pozornost monitoru svého počítače. Marissa viděla, že už s ní o tom opravdu nemá v úmyslu dál diskutovat, obrátila se a vyšla ze dveří.

Nejhorší na tom bylo, že měla dojem, pokud jde o ten výlet do Austrálie, že má Robert z větší části pravdu. Vypadalo to jako extravagantní představa, jak co se týče času, tak peněz. Ne že by finance byly její nejdůležitější

115

starostí, ale přece jen nemohla setřást ten pocit. Připadalo jí nerozumné z ničeho nic obletět půl světa. Sáhla po telefonu a zavolala Wendy. Wendy vzala telefon hned při prvním zazvonění. Jako kdyby u něj zrovna čekala. "Tak co?" zeptala se Wendy. "Nevypadá to moc dobře," řekla Marissa. "Robertovi se ten nápad vůbec nelíbí, hlavně se mu nelíbí, že bychom jely do Austrálie. Ta idea s dovolenou se mu docela zamlouvá."

"Zatraceně," řekla Wendy. "To jsem ale zklamaná. Už jsem si pomalu balila tašku. Skoro jsem cítila horké australské slunce." "Jindy," řekla Marissa. "Mrzí mě, že jsem ti to pokazila." "Vyspi se na to," poradila jí Wendy. "Třeba si to zítra s Robertem rozmyslíte. Určitě bychom se tam měly báječně." Marissa zavěsila telefon. Najednou se jí chtělo spát. Stoupala po schodech a přála si, aby ji Robert překvapil a pro změnu se k ní přidal. Marissa otevřela oči a hned věděla, že zaspala. Světlo v ložnici bylo jasnější, než by mělo být. Převalila se na bok a pohlédla na hodiny. Měla pravdu, bylo skoro půl deváté, o hodinu později než obvykle.

Ani se nedivila. Když se vzbudila ve čtyři hodiny ráno a nemohla už usnout, vzala si kousek Robertova valia. Natáhla si župan, sešla dolů do pokoje pro hosty a nahlédla dovnitř.

Postel byla prázdná a ustlaná. Vyšla ke schodům a zavolala dolů na Roberta. Pokud tam byl, tak neodpověděl. Sešla ze schodů, rychle prošla kuchyní a nakonec zkontrolovala garáž.

Robertovo auto bylo pryč. Vešla dovnitř a podívala se na stůl, jestli tam není nějaký vzkaz. Žádný tam nebyl. Robert prostě odjel do práce, aniž by se obtěžoval s pár řádky. Pokaždé, když si myslela, že jejich vztah dosáhl největší krize, ještě se o trochu zhoršil. "Tak ti pěkně děkuju," řekla Marissa nahlas a polykala slzy. Pak se vzpamatovala. "Bože, jsem vzhůru jen deset minut a už brečím." Uvažila si hrneček instantní kávy a odnesla si ji nahoru, aby ji vypila při oblékání.

"Nechat mi tu pár řádek by ti snad nic neudělalo," řekla, když vkročila do koupelny, aby se osprchovala. Zatímco se oblékala a líčila, rozhodla se, že musí do svého života vnést alespoň zdání normálnosti. Přinejmenším v jedné věci uznala, že má Robert pravdu. Její lékařská praxe je v troskách. Snad by měla začít chodit pravidelněji do práce. Snad se pak její vztah s Robertem zlepší. S tímto předsevzetím se rozhodla, že vyrazí rovnou na kliniku. Než došla k autu, podívala se na sebe do velkého zrcadla v předsíni a zamumlala:

"Začnu také znovu cvičit. Bylo by skvělé, kdybych se zase dostala na svoji původní váhu." S novým pocitem odhodlání kráčela Marissa hlavní chodbou v poschodí, kde pracovala, a zahrnula do své ordinace. 116

Na rozdíl od ostatních čekáren byla ta její prázdná. Našla Mindy Valdanusovou u přijímacího pultu, jak otvírá poštu. "Paní doktorko," vykřikla Mindy. "Nebudte překvapená," řekla Marissa. "Přineste diář, musíme udělat nějaké plány." "Zrovna vám volali z jednotky intenzivní péče v Memorialu," řekla Mindy. Podala Marisse proužek papíru s telefonickým vzkazem.

"Doktor Ben Goldman vás žádá, abyste mu zavolala nazpátek."

Marissu bodlo u srdce. Její první myšlenka byla, že Evelyn Wellesová už umřela. "Počkejte s tím diářem," řekla Marissa.

Otevřela dveře do své ordinace a vešla dovnitř. Pověsila si kabát a pak hned zavolala doktora Bena Goldmana. Telefon vzala jedna ze sester na jednotce intenzivní péče a řekla Marisse, aby počkala, než doktora sežene. Marissa čekala a přitom si hrála se sponkou na papír. O minutu později se v telefonu ozval doktor Goldman. "Volal jsem kvůli Evelyn Wellesové," neztrácel čas. "Jak jí je?" zeptala se Marissa a bála se odpovědi. "Klinicky se to moc nezměnilo," řekl doktor Goldman.

"Ale udělali jsme nějaké výtěry z jejích děložních sekretů, jak jste navrhla, a byly úplně plné acidoresistentních bakterií. Myslím, jako že byly úplně plné tuberkulózy. Na mého šéfa to udělalo obrovský dojem, ale já jsem to nevydával za svou myšlenku. I když musím přiznat, že jsem byl v pokušení."

Jak jste uhodla, že tam budou?" "To by bylo dlouhé vysvětlování, tak na hodinu," řekla Marissa. "A co Ženská klinika? Vzpomněl jste si a zeptal se jejího manžela?" "Jasně že ano," řekl doktor Goldman. "Je to tak. Byla jejich pacientkou, už několik let." "A co její zdravotní karta?" zeptala se Marissa. "Tak to nevím," připustil doktor Goldman. "Ale požádal jsem manžela paní Wellesové, aby se nám pokusil sehnat kopii. Dám vám vědět, jestli to vyjde." "Ta karta by mohla být pro mě klíčová," řekla Marissa. "Strašně ráda bych se na ni podívala. Prosím vás, zavolejte mi, jestli ji dostanete." "Rozhodně to udělám," slíbil doktor Goldman. "A díky za ten tip, abychom se podívali po tuberkulóze v děloze."

Během dneška přijde někdo z gynekologie na konzultaci."

Situace se dostala do stádiu, kdy Marissa nebyla překvapená, že se její podezření ukázalo jako správné. Skoro ji těšilo, jak ty kousky skládačky pěkně zapadají do sebe. Jestli se doktorovi Goldmanovi nepodaří získat tu zdravotní kartu,

byla odhodlaná se spojit s manželem Evelyn Wellesové sama. Marissina sekretářka zatřásla na dveře a pak vstoupila. Měla v ruce diář. "Chcete ten diář projít, paní doktorko?" zeptala se. "Ne, teď ne," řekla Marissa. "Trošku se mi změnilý plány. Musím jít teď na chvilku ven. Uděláme to, hned jak se vrátím."

117

Marissa si vzala kabát. Bleskově se rozhodla. Ten problém se salpingitis je moc důležitý a nemůže ho tedy ignorovat. Musí za tím jít. Robertovi nezbývá nic jiného, než to pochopit. Potřebuje si s ním doopravdy promluvit. Ty polovičaté pokusy nemají smysl. Rozhodla se jít za ním do práce. Potom, co se dneska v noci oba pořádně vyspali, si snad budou moci lépe o svých problémech promluvit. Marissa nastoupila do svého auta a vyjela z garáže kliniky. Už se cítila lépe než v minulých měsících. Cítila, že dělá něco, do čeho se už měla pustit dávno. Musí vysvětlit Robertovi, jaké má pocity, a na oplátku vyslechnout zase jeho. Musí už zastavit tu spirálu, po které se řítí dolů. V centru Bostonu bylo parkování téměř nemožné. Marissa podstrčila vrátnému v Omni Parker House pětidolarovku a chtěla u něj nechat své auto. Když viděla, že se jeho výraz nezměnil, dala mu dalších pět dolarů. Nemohla si vybírat. Přesla přes School Street a vešla do elegantní zrenovované budovy městské radnice, kde byla Robertova kancelář. Jela výtahem do čtvrtého patra a došla-ke dveřím, které měly na skle vyryto Health Resource Corporation. Zhluboka se nadechla, prudce otevřela dveře a rázně vešla dovnitř. Příjemací místnost byla hezky zařízena, stěny byly obloženy mahagonem, ná orientálních kobercích stála kožená sedací souprava. Hlavní sekretářka Marissu poznala a usmála se. Právě telefonovala. Marissa přešla kolem jejího stolu. Dobře to v Robertově úřadě znala, a tak kráčela přímo k jeho rohové kanceláři. Robertova sekretářka nebyla u svého psacího stolu, ale kouřící šálek naznačoval, že nebude daleko. Marissa přešla k Robertovým dveřím. Ohlédla se na Donnin telefon, aby zjistila, jestli tam nesvítlí nějaké Linky. Nechtěla Roberta rušit uprostřed telefonického hovoru. Když viděla, že nikdo nevolá, tiše zaklepala a vstoupila. Nejprve si uvědomila horečnou aktivitu, s níž se Donna narovnávala a Robert napůl vstával ze židle. Donna si honem uhlazovala svou krátkou sukni a upravovala si kolem krku šňůru perel. Vlasy většinou nosila vyčesané do drdolu, ale tentokrát je měla po jedné straně úplně uvolněné. Marissa ohromeně zírala na svého muže. Měl povolenou kravatu a vrchní dva knoflíčky u košile měl rozepnuté. Světlé vlasy, většinou úhledně učesané, měl tentokrát rozcuchané. Na koberci u Robertova psacího stolu zahlédla Marissa dvě boty s vysokými podpatky. Ta scéna byla tak banální, že Marissa nevěděla, jestli se má smát nebo plakat. "Snad bych měla pár minutek počkat venku," reagovala konečně. "Budete mít aspoň čas dokončit ten diktát." S těmito slovy se vydala zpátky ven z kanceláře. "Marisso!" řekl Robert. "Počkej! To není tak, jak si myslíš, Donna mi jenom masírovala ramena. Řekni jí to, Donno!" "Ano!" řekla Donna. "Jenom jsem mu masírovala ramena. Potřeboval se uvolnit." "Ale to je jedno," řekla Marissa s nuceným úsměvem. "Myslím,

118

že už stejně půjdu! Vlastně jsem si rozmyslela ten nápad, o kterém jsem se včera večer zmínila. Přece jenom asi do té Austrálie na pár dní pojedou." "Ne!" řekl Robert. "Zakazuju ti jezdit do Austrálie!" "Ano, skutečně?" řekla Marissa. Bez dalšího slova se Marissa otočila na patě a vyšla z Robertovy kanceláře. Slyšela, jak za ní volá, aby se ihned vrátila, ale nevšímalá si toho. Sekretářka k ní vzhledla s tázavým výrazem, protože slyšela, jak Robert volá, ale Marissa se pouze usmála a pokračovala dál. Šla přímo k výtahům a zmáčkla knoflík dolů. Na dveře Robertovy kanceláře ani nepohlédla. Ve výtahu byla Marissa ráda, že může být sama. Přestože opravdu zuřila, cítila, jak se pár horkých slz svezlo po tváři. "Mizera," zamumlala. Přesla přes School Street a vešla do Omni Parker House, kde z veřejného telefonu zavolala do aerolinií. Pak si vyzvedla od vrátného klíče ke svému autu a přes střed Bostonu zamířila na Cambridge Street. Zaparkovala na parkovišti Massachusettské oční a ušní nemocnice a vešla do oddělení pohotovosti. Marissa se podívala do obou ordinací pohotovosti a pak našla Wendy v jenom z malých operačních sálů, jak pomáhá stážistovi s drobným zákrokem. Když byla Wendy hotová, vyšla s Marissou ke stolu ve druhé ordinaci. "Ještě se ti chce na ten výlet do Austrálie?" zeptala se Marissa. "Jasně!" řekla Wendy. "Vypadáš tak nějak nervózně. Je všechno v pořádku?" Marissa tu otázku ignorovala. "Jak brzo můžeš odjet?" "Celkem kdykoliv," řekla Wendy. "Kdy chceš jet?" "Co třeba dneska?" řekla Marissa. "V pět patnáct odlétá letadlo společnosti United, kterým se můžeme dostat do Sydney, kde máme přípoj do Brisbane. Myslím, že třeba budeme potřebovat taky víza. Zavolám na australský konzulát a zeptám se." "Páni!" řekla Wendy. "Uvidím, jak to zvládnu. Co ten spěch?" "Abych si to nerozmyslela," řekla Marissa. "Vysvětlím ti to, hned jak budeme sedět v letadle."

119

9 5. dubna 1990 8:23

"Pane Bože!" prohlásila Wendy, když s Marissou čekaly na svá zavazadla na letišti v Brisbane. "Nikdy jsem neměla představu, jak je Pacifik obrovský." "Mám pocit, že už cestujeme týden," souhlasila Marissa. Letěly z Bostonu do Los Angeles. Pak z Los Angeles nonstop do Sydney. Byl to nejdelší let, jaký kdy zažily, téměř 15 hodin. Hned jak vyřídily

formality v Sydney, nastoupily do letadla Australských aerolinií na poslední část své cesty do Brisbane. "Že je Austrálie daleko, to jsem věděla," pokračovala Wendy, "ale netušila jsem, že je takhle daleko." Radovaly se, když se objevila jejich zavazadla.

Vzhledem k tomu, že letěly tolika letadly, už se obávaly, že je nikdy neuvidí. Naložily své tašky na letištní vozík a namířily si to ke stanovišti taxiků. "To letiště ale vypadá moderně," poznamenala Wendy. Taxíka našly bez problémů. Řidič jim pomohl se zavazadly a dokonce jim otevíral dveře a zabouchl je za nimi. Když se všichni usadili, otočil se k nim a řekl: "Tak kampak, holčičky?" "Do hotelu Mayfair Crest International, prosím," řekla mu Marissa. Jméno toho hotelu se dozvěděla od agenta cestovní kanceláře na Beacon Hill. Ten agent jim ohromně pomohl, v podstatě zařídil nemožné. Zařídil jim doklady a rezervace, aby mohly odjet ještě téhož odpoledne. "Zapněte si bezpečnostní pásy, dámy," řekl řidič a díval se na ně ve zpětném zrcátku. "Je to čtyřicet dolarů, když vás bez nich chytí poliši." Marissa a Wendy udělaly, co jim řekl. Byly moc unavené, než aby se vyptávaly. "Je Mayfair dobrý hotel?" zeptala se Marissa. "Je krapítek drahej," řekl řidič, "ale je celkem doBrej." Marissa se na Wendy usmála.

"Australský přízvuk se mi moc líbí," zašeptala. "Je to jako anglický přízvuk, ale takový domácí." "Vy jste Američanky, dámy?" zeptal se jich řidič. Marissa řekla, že ano. "Jsme z Bostonu z Massachusetts." "Vítejte v Lucky Country," řekl řidič. "Už jste tu někdy byly?" "Ne, tohle je poprvé," přiznala Marissa. Když to řidič slyšel, pustil se do líčení barvitě historie Brisbane, přitom se zmínil o jeho minulosti jako trestanecké kolonie pro nejhorší zločince ze Sydney. Marissa a Wendy byly překvapeny jasnou zelení krajiny kolem sebe. Bohatá tropická vegetace lemovala silnice a pohlcovala celé budovy v záplavě barev. Purpurové stromy zvané žakaranda se předháněly s růžovými oleandry a krvavě červenými buganvillejemi. Když se objevily obyčejné prosklené věžáky ve středu města, na Marissu a Wendy už neudělaly takový dojem.

"Tohle vypadá jako kterékoliv měs 120

to," řekla Wendy. "Člověk by řekl, že si vezmou za vzor tu okolní krásnou přírodu a vystaví něco neobyčejného." "Divím se, že stavěli tak do výšky, když tu mají takového místa," poznamenala Marissa. Když vjeli do města, jejich dojem se vylepšil. Přestože už bylo po nejrušnější době, všude byli lidé. Všichni vypadali opáleně a zdravě. Skoro všichni muži byli v šortkách. "Myslím, že Austrálie se mi bude líbit," zavtipkovala Wendy. Zatímco čekali u semaforu, Marissa se dívala na průvod opálených tváří. Hodně mužů mělo světle pískové vlasy a hranaté čelisti. "Připomínají mi Roberta," řekla Marissa. "Na Roberta zapomeň!" řekla jí Wendy. "Aspoň na chvíli." Během letu Marissa Wendy vyprávěla o svém zážitku v Robertově kanceláři. Wendy se zhrozila a velmi s Marissou soucítila, "To se nedivím, že jsi tak spěchala s odjezdem," řekla jí v letadle. "To teda nevím, co budu dělat, až se vrátím," řekla Marissa. "Jestli mají Donna s Robertem opravdu spolu poměr, tak je s našim manželstvím konec." Taxík vjel na čtvercové náměstí olemované palmami. "Tamhleto je váš hotel," mávl řidič volnou rukou. Pak ukázal palcem přes rameno. "Tamta pískovcová budova s věžnima hodinama na druhé straně je brisbanská radnice z dvacátých let. Má taky nádherný mramorový schodiště. Seshora je dobrý výhled na celé město." S přihlášením do hotelu nebyly žádné problémy. Brzy už obě byly v prostě zařízeném pokoji s klimatizací a s pohledem na město, odkud viděly i část řeky Brisbane. Když si pověsily šaty, natáhly se každá na svou postel. "Jseš taky tak unavená jako já?" zeptala se Wendy. "To teda jsem," odpověděla Marissa.

"Ale je to dobrá únava, i když strašná, je to jako katarze.

Jsem ráda, že jsme sem přijely, a už jsem celá žhavá podívat se na město." "Já se potřebuji jenom vysprchovat a zdřímnout si," řekla Wendy. "Kdo je vedoucí tohoto zájezdu?" "Ten tvůj nápad není špatný," řekla Marissa. "Ale myslím, že bychom neměly spát moc dlouho. Jinak nebudeme schopné se vyrovnat s časovým rozdílem. Myslím, že bychom měly zavolat do recepce a poprosit někoho, aby nás za pár hodin vzbudil. Pak bychom se mohly jít podívat po městě. Necháme si kliniku na zítřek, až budeme odpočinuté." "Chci zjistit, jak se člověk dostane na Velký bradlový útes," řekla Wendy. "Už se nemůžu dočkat.

Slyšela jsem, že je tam nejlepší potápění na světě." "Co kdyby ses osprchovala první?" řekla Marissa. "Já bych chtěla najít FCA v telefonním seznamu a vyhledat to na plánu města." Wendy neprotestovala. Seskočila z postele a zmizela v koupelně.

Marissa zatím listovala v telefonním seznamu na stolku mezi postelemi. Klinika byla na předměstí, které se jmenovalo Herston. Podívala se do mapy,

121

ketrou jim v hotelu dali, a viděla, že Herston je kousek na sever od Brisbane. Sáhla po poznámkovém bloku opatřeném hlavičkou hotelu a napsala si tu adresu. Už chtěla telefonní seznam vrátit zpátky na stůl, když si vzpomněla na Tristana Williamse. Otevřela seznam na W a jela ukazovátkem po jménech.

A právě v té chvíli se otevřely dveře do koupelny. Vyvalila se z nich pára. "Jsi na řadě," zavolala Wendy. Měla jeden ručník omotaný kolem hlavy a druhý kolem těla. "Cítím se úplně bezva, zvláště když jsem si umyla vlasy." "Ten náš patolog není v seznamu," řekla Marissa. Wendy se usmála. "To by bylo moc jednoduchý." Marissa odložila telefonní seznam a vešla do koupelny. Když zazvonil telefon, Marissa se jen těžko probírala. Rozespale šátrala po telefonu. Veselý hlas ve sluchátku jí oznámil, že už je poledne. Marissa neměla ponětí, co to vlastně znamená. Až když uviděla Wendy, která spala na vedlejší posteli, vzpomněla si, kde je. Pak si lehla zpátky do postele a téměř zase usnula. Ale vzpomněla si, co Wendy sama radila, a přinutila se vstát z postele. Na malou chvilku se cítila tak vyčerpaná, že se jí zvedl žaludek, ale věděla, že se musí přizpůsobit časovému posunu. Wendy se ani nehнула.

Marissa se nejistě postavila na nohy a jemně zatřásla Wendy ramenem. "Wendy!" zavolala tiše Marissa. Pak hlasitěji:

"Wendy, je čas vstávat." "Už?" zeptala se Wendy rozespale.

Posadila se na posteli a pak zasténala: "Ach jo, panebože. To je mi ale hrozně!" Marissa přikývla. "Já vím, že je to těžké, jsem ještě pořád vyčerpaná. Mám pocit, že je půlnoc, ale je teprve poledne. Radši abychom si na to zvykli." Wendy sebou mrskla zpátky na postel: "Řekni vedoucímu zájezdu, že jsem umřela," řekla. O hodinu později sjely Marissa s Wendy výtahem do haly a cítily se už mnohem lépe. Druhá sprcha a "dlabanec", jak poslíček říkal jídlu, je osvěžily víc, než si myslely.

Když byly v hale, Wendy zašla do blízké cestovní kanceláře, aby se zeptala na Velký Bradlový útes, a Marissa zatím čekala ve frontě, aby promluvila s vrátným o pamětihodnostech Brisbane. Obě se sešly o půl hodiny později. "Už to mám všechno vymyšlený," oznámila Wendy. "Podívej se na tohle."

Roztáhla mapu celého Queenslandského pobřeží včetně přilehlých ostrovů. "Ty bláho," vykřikla Marissa a dodala: "Jak dlouhý je tenhle útes? Vypadá to, že se táhne až na Novou Guineu."

"Skoro," řekla Wendy. "Je přes tisíc mil dlouhý a má větší rozlohu než

122

Británie. Ale my jedeme sem na ostrov Hamilton." Wendy zapíchla prst někam doprostřed útesu. "Je to část skupiny ostrovů, které se jmenují Whitsunday." "Jseš si jistá, že se mi to bude líbit?" zeptala se Marissa. Nebyla tak žhavá do potápění jako její kamarádka. "Bude se ti to strašně líbit!" řekla Wendy. "Ostrov Hamilton je výborný, protože má letiště a to přijímá i normální tryskáče. Můžeme letět přímo z Brisbane letem Ansett Airlines. Většinou mají všechny rezervace obsazené, ale naštěstí v březnu není sezóna. "To se mi taky zrovna moc nelíbí," namítla Marissa. "Jestliže tam není sezóna, většinou to mívá dobrý důvod, proč tam lidi nejezdí."

"Říkali mi, že třeba zažijeme pár bouřek, ale to je jediná potíž," vysvětlila Wendy. "Je potápění na tom útesu nebezpečné?" zeptala se Marissa. "Nedělej si starosti, budeme mít s sebou instruktora na potápění," ujistila ji Wendy.

"Najmeme si člun a vyjedeme si k vnějšímu okraji útesu. Tam je nejvíce ryb a nejčistší voda." "A co žraloci?" zeptala se Marissa. "O žralocích nic neřikali," řekla Wendy. "A žraloci se drží v hluboké vodě, a my se budeme potápět na samotném útesu. Jak ti říkám, bude se ti to hrozně líbit, věř mi." "No, já mám obvyčejnější informace," řekla Marissa.

"Vrátný mi doporučil, abychom si město prohlédly vyhlídkovým autobusem.

Nejdřív mi řekl, abychom se prošly po městě, ale když jsem mu vysvětlila, že jsme právě přiletěly, poradil mi to s tím autobusem. Řekl, že bychom určitě měly navštívit koalí rezervaci U osamělé borovice." "Skvělé," zavolala Wendy radostně. Koaly mám strašně ráda." První na pořadu byla vyjížďka vyhlídkovým autobusem. Projížděly se po městě v klimatizovaném pohodlí a prohlížely si takové památky jako budovu parlamentu ve slohu francouzské renesance a budovu Ministerstva financí ve stylu italské renesance. Ulice byly plné pouličních kavárniček. Marissu ohromilo, jak uvolněně a klidně všichni vypadají. Nakonec je znovu přemohla únava. Při druhé hodině projížďky už Marisse a Wendy padala hlava, když vtom autobus zpomalil, aby si cestující mohli prohlédnout queenslandské kulturní centrum. Obě se trochu vzbudily před návštěvou koalí rezervace U osamělé borovice. Nejen že tam viděly víc medvídků koala, než si kdy mohly představit, ale byly tam také drogové, kukabury, klokani, a dokonce i ptakopysk. Mohly se procházet mezi klokany a dokonce je krmít z ruky. Dost je překvapila síla ohnutých předních tlapek těchto zvířat. Zdaleka nejhezčí zvířata byli medvídci koala.

Wendy byla celá bez sebe, když se dozvěděla, že si může jednoho pochovat, ale když už ho držela, nadšení z ní vyprchalo. Měl zvláštní, nepříjemný pach. "To je tím, že se živí eukalyptovým listím,"* vysvětlil jeden z hlídačů. Pak se dívaly na koalí show a dozvěděly se o nich nejruznější zajímavosti 123

ti. Když už toho měly dost, nasedly na městský autobus a vrátily se do hotelu. "Ne, to teda ne!" zadržela Marissa Wendy, která už se vrhala na postel. "Prosím tě!" žadonila Wendy. "Řekni vedoucímu zájezdu, že na mě leze dýmějový mor."

Pak se osprchovaly toho dne už potřetí, poslechly radu vrátného a vydaly se na krátkou procházku přes Victoria Bridge do queenslandského kulturního centra. V docela moderní restauraci jménem Fontána se posadily ke svému prvnímu australskému jídlu. Pohled na město přes zakalenou řeku byl nádherný. "Chtěla bych zkusit něco australského," řekla Wendy, celá schovaná za obrovitým jídelním lístkem. Nakonec si objednaly barramundi, druh australského okouna. K pití si objednaly chlazené australské Chablis. Když ho číšník přinesl, na stůl a otevřel jim ho, obě přítelkyně si připily na své australské dobrodružství. Marissa se spokojeně usmála, když víno ochutnala. Jeho báječná chuť ji příjemně osvěžila. V tu chvíli si byla jistá, že jejich cesta bude tou pravou kombinací odpočinku a pátrání. "Ach," vzdychla Wendy a pohlédla do své sklenice na vysoké nožce. "Přesně tohle to chtělo." "Amen," souhlasila Marissa. Příští ráno po bohaté anglické snídani si Wendy s Marissou chytily taxíka. "Víte, kde tohle je?" zeptala se Marissa a podala řidiči papírek s adresou kliniky FCA. "Jasně, děvenko!" řekl. "To je přece ta ženská klinika, ne? Zapněte si pasy a já vás tam hnedka hodím." Cesta do Herstonu byla příjemná. Když přijely na zelené kopcovité předměstí, všimly si velkého množství podivných domků se širokou verandou a plechovou střechou, postavených na kůlech. "Říká se jim queenslandáky," vysvětlil řidič. "Jsou vystavěny ve vzduchu, aby se k nim nedostala voda. Ty verandy je mají ochlazovat. V létě tu bývá ohromný vedro." Za pár minut taxík zastavil před nápadnou moderní čtyřpatrovou budovou, která byla celá pokrytá bronzovým zrcadlovým sklem. Zahrada byla osázená nádherně kvetoucími stromy a keři. Marissa a Wendy vystoupily z auta a hned si všimly množství ptačích hlasů. Připadalo jim, že ptáci jsou všude. Byli pestře zbarvení a všichni pípali a skřehotali. Na chodníku, který vedl ke klinice, narazily na hejno loskutáků, kteří se hašteřili o kus chleba. Hned jak se za nimi zavřely vstupní dveře, obě se zastavily v úžasu nad vnitřním vybavením kliniky. FCA vypadala úplně jinak než všechny kliniky, které kdy viděly. Podlahy byly z leštěného

onyxu.

Stěny měly obložení z tmavého tropického dřeva, které se zářivě lesklo.

124

"Tady to vypadá jako v právnické firmě," řekla Wendy. "Jseš si jistá, že jsme na správné adrese?" V centru budovy byla jasně zelená plocha zahrady, na které rostly stejné keře a stromy jako venku. Dokonce v ní byl malý rybníček a vodopád postavený z červených žulových bloků. Na jednom konci prostorné haly byly informace, které vypadaly spíš jako přijímací kancelář v luxusním hotelu. "Můžeme vám nějak pomoci?" zeptala se jedna z úhledných recepčních. Místo bílých uniforem obvyklých na amerických klinikách byly oblečené v barevných, pestře květovaných šatech. "Jsme lékařky ze Spojených států," řekla Marissa. "Zajímáme se o vaše zdravotnické zařízení. Rády bychom věděly, jestli..." "Až z Ameriky!" řekla žena s potěšením. "Právě jsem se vrátila z Kalifornie. To je hezké, že jste nás navštívily. Zavolám pana Carstansa. Malý moment prosím." Recepční vytočila číslo na telefonu, který stál před ní, a krátce něco řekla do sluchátka. Zavěsila a řekla: "Pán Carstans přijde hned. Nechtěly byste se zatím posadit v čekárně tamhle za těmi záhony?" ukázala perem. "Kdo je pan Carstans?" zeptala se Wendy. "To je náš úředník pro styk s veřejností," vysvětlila recepční. Marissa a Wendy přešly k místu se sedadly. "Úředník pro styk s veřejností?" divila se Wendy. "Kolik klinik, které znáš, má člověka pro styk s veřejností?" "Přesně tohle jsem si myslela taky," řekla Marissa. "Musejí si tady pořádně vydělávat, aby mohli takhle rozhazovat." Čekaly jen pár minut, než se k nim přidal muž a řekl: "Dobrý den, dámy." Carstans byl vysoký, korpulentní chlapík s červenými tvářemi. Měl na sobě šortky a k nim sako a kravatu. "Vítejte na FCA. Jmenuji se Bruce Carstans. Mohu pro vás něco udělat?" "Já jsem doktorka Blumenthalová a tohle je doktorka Wilsonová," řekla Marissa. "Gynekoložky?" zeptal se pan Carstans. "Já dělám pediatrii," řekla Marissa. "A já jsem z očního," dodala Wendy. "Naše sláva se už asi šíří široko daleko," usmál se pan Carstans. "Většinou k nám na návštěvu ze zahraničí přijíždějí jenom gynekologové. Nechtěly byste si, dámy, prohlédnout naše zařízení?" Marissa s Wendy si vyměnily pohledy a pak přikývly. "Proč ne?" řekla Wendy. "To by bylo zajímavé," souhlasila Marissa. Během příští hodiny měly Wendy a Marissa možnost si prohlédnout nejmodernější lékařské zařízení, které kdy viděly. Klinika nabízela velké množství lékařských služeb pro ženy. Byly zde rentgenové ordinace, CAT scanner, a dokonce i přístroj NMR. Viděly ošetřovny, čekárny, chirurgické

125

sálky, stejně jako hekárný a porodní sály. Klinika měla také lůžkové oddělení. Ale zdaleka nejpůsobivější částí kliniky bylo oddělení pro léčení neplodnosti, které mělo svou vlastní chirurgickou část, kde se mohly provádět i velké chirurgické zákroky. Bylo tam také šest ultrazvukových ordinací plně napojených na počítač. Byly plné těch úplně nejmodernějších přístrojů, takže vypadaly jako z Hvězdných válek. Klinická laboratoř pro léčení neplodnosti byla obrovská místnost s velkými inkubátory, centrifugami a moderními kryostaty. Marissa a Wendy si myslely, že už viděly všechno, když pan Carstans otevřel těžké dveře a ustoupil stranou, aby mohly vstoupit. Ocitly se v prosklené místnosti, která sloužila jako bezprašná hala, vedoucí do pohádkového světa vyspělé techniky. Za sklem pracovalo několik laborantů v maskách. Laboratoř vypadala jako vesmírná stanice z jednadvacátého století. "Tohle je srdce FCA," vysvětlil pan Carstans. "Tady je oddělení základního výzkumu. Odtud vzešlo mnoho úspěchů v technikách umělého oplodnění. Nyní se právě soustředíme na kryopreservační techniky jak pro embrya, tak i pro gamety. Ale také pracujeme na výzkumu fetální tkáně plodu, zvláště pokud jde o Parkinsonovu chorobu, cukrovku, a dokonce nějaké problémy s imunitním systémem." "Nikdy jsem ještě neviděla takového výzkumné pracoviště." "Je to obrovský hold kapitalismu," usmál se pan Carstans. "Soukromá iniciativa a soukromé investice. Je to jediný způsob, jak v moderním světě prorazit. Široká veřejnost má výhody jak z přístupu k novým technikám, tak i k nejlepší odborné péči." "Jaká jsou na FCA procenta úspěšnosti, pokud jde o umělé oplodnění?" zeptala se Marissa. "Blížíme se úspěšnosti otěhotnění osmdesát procent," řekl pan Carstans se zřejmou pýchou. "Žádný jiný program se naší úspěšnosti nevyrovná." Pan Carstans dovedl obě ženy zpátky k přednímu vchodu. Viděl, že klinika na ně udělala velký dojem. "Jsme moc rádi, že jste nás přišly navštívit," řekl a zastavil se blízko místa v hale, kde svou prohlídku začali. "Myslím, že jste viděly skoro všechno. Doufám, že se vám to líbilo. Chtěly byste se snad na něco zeptat?" "Já jednu otázku mám," řekla Marissa a otevřela tašku, kterou nesla přes rameno, a vytáhla z ní článek, který jí dal Cyrill. Podala jej panu Carstansovi. "Předpokládám, že tenhle článek znáte. Je to o sérii případů na FCA." Pan Carstans zaváhal a pak si papír vzal do ruky. Pohlédl na něj a zas ho podal zpátky. "Ne, nikdy jsem to neviděl," řekl. "Jak dlouho už pracujete na FCA?" zeptala se Wendy. "Skoro pět let," řekl pan Carstans. "Tehle článek je jen dva roky starý," řekla Wendy. "Jak je možné, že oddělení pro vztahy s veřejností o tom mohlo nevědět? Já bych si byla

126

myslela, že takový článek pro vás bude hrozně důležitý. Pojednává o relativně mladých ženách postižených TBC vejcovodů." "Já ale obvykle nečtu odborné časopisy," namítl doktor Carstans. "Ve kterém časopise to bylo publikováno?" "V Australian Journal of Infectious Diseases," řekla Marissa. "A co ten autor, doktor Tristan Williams? Zřejmě byl zaměstnaný tady na patologii. Znal jste se s ním?" "Bohužel ne," řekl pan Carstans. "Ale zase na druhou stranu, já všechny doktory neznám. S takovými otázkami se asi

budete muset obrátit na Charlese Lestera, ředitele kliniky." "Myslíte si, že by byl ochotný si s námi promluvit?" zeptala se Marissa. "Za těchto okolností," řekl pan Carstans, "věřím, že s vámi bude velice rád mluvit. Jestli tady můžete chvíli počkat, zaběhnu nahoru a zjistím, jestli teď má čas." Marissa a Wendy se dívaly, jak pan Carstans mizí dveřmi, které vedly na schodiště. Pak na sebe pohlédly. "Co si o tom myslíš?" zeptala se Wendy. "Jsem z toho celá pryč. Vůbec jsem nepoznala, jestli mluvil upřímně, nebo ne." "Začínám z toho mít divnej pocit," řekla Wendy. "Vypadá to tady tak dobře, že to snad ani není možný. Už jsi někdy viděla takhle bohatou kliniku?" "Jsem strašně překvapená, že máme příležitost se setkat s ředitelem."

Myslela bych si, že to není možné, když jsme mu nebyly formálně představené." A vtom se znovu objevil pan Carstans.

"Máte štěstí," řekl. "Ředitel říká, že velice rád pozdraví své vážené kolegyně z Bostonu, pokud tedy máte čas." Rozhodně," řekla Marissa. šly za panem Carstansem nahoru po schodišti.

Zařízení ředitelových kanceláří bylo ještě přepychovější než všechno, co doposud na klinice viděly. Připadaly si jako na návštěvě v kanceláři ředitele některé z nejbohatších světových obchodních společností. "Jen pojdte dál," řekl ředitel a vstal od svého psacího stolu, aby Marissu a Wendy pozdravil. Oběma jim podal ruku a pak jim pokynul, aby se pohodlně posadily.

Pak propustil pana Carstanse, který diskrétně odešel a zavřel za sebou dveře. Ředitel se vrátil zpět k Marisse a Wendy a řekl: "Nedaly byste si šálek kávy? Vím, že vy Američani vypijete přes den hodně kávy." Charles Lester byl velký statný muž, ale ne tak tělnatý jako Carstans. Vypadal jako půvabně stárnoucí sportovec, který si ještě občas rád zahraje tenis.

Měl opálený obličej jako všichni ostatní ve městě, hluboko zasazené oči a krásný hustý knír. "Kávu bych si docela dala," souhlasila Wendy a Marissa přikývla, že ona také. Luster zazvonil na sekretářku a poprosil ji, aby přinesla kávu pro tři.

127

Zatímco čekali, hovořil s nimi a ptal se jich, v jaké nemocnici pracují a kde se specializovaly. Řekl jim, že nějakou dobu byl na stáži v Bostonu. "Vy jste lékař?" zeptala se Wendy. "Samozřejmě," řekl Lester. "Někteří z nás se raději nechají oslovovat 'pane' jako v Anglii. Když jsem byl na praxi v Londýně jako chirurg na gynekologii, zvykl jsem si na titul 'pane'. V poslední době jsem moc klinické práce jako doktor neudělal, bohužel musím sedět u svého psacího stolu a věnovat se papírování víc, než je mi milé." Sekretářka jim přinesla kávu a postavila ji na stůl. Lester si do své kávy přidal trošku smetany a pohodlně se usadil. Prohlížel si Marissu a Wendy přes okraj svého šálku. "Pan Carstans mi řekl, že jste se ptaly na nějaký článek ze starého časopisu," řekl Lester.

"Mohly byste mi říct, o čem ten článek byl?" Marissa vytáhla kopii článku ze své tašky a podala ji panu Lesterovi. Stejně jako pan Carstans na papír jen pohlédl a hned jí ho dal zpátky. "Co vás na tom zajímá?" zeptal se. "To je trochu delší příběh," řekla Marissa. "Já mám času dost," odpověděl Lester.

"Tedy," začala Marissa, "já i doktorka Wilsonová máme stejné obtíže s neplodností jako ženy popisované v tom článku: vejcovody blokové tuberkulózou." Pokračovala dál a popsala svou stáž na Centru pro kontrolu chorob a své studium epidemiologie. "Když jsme zjistily, že ten problém se objevuje v mezinárodním měřítku, rozhodly jsme se to prozkoumat. Ten článek mi poslali z Centra pro kontrolu chorob. Zavolaly jsme na kliniku, ale nemohly jsme autora sehnat." "Na co byste se ho zeptaly, kdyby se vám podařilo ho sehnat?" "Obzvlášť na dvě věci," řekla Marissa. "Chtěly jsme vědět, jestli se tyhle případy ještě dál zkoumají z epidemiologického hlediska. Taky jsme chtěly vědět, jestli se tu objevily nějaké další případy."

U nás v Bostonu víme o dalších případech kromě nás dvou."

"Jistě víte, že neplodnost všeobecně roste?" řekl Lester.

"Neplodnost je z různých příčin, nejen kvůli zablokovaným vejcovodům." "To víme," řekla Marissa. "Ale důvodem zablokovaných vejcovodů bývá zánětlivý, nespecifický proces nebo endometrios a není to specifická infekce, zvlášť ne něco tak relativně vzácného jako TBC. Tyhle případy vyvolávají spoustu otázek z oblasti epidemiologie, které by se měly vyřešit. Mohlo by to dokonce znamenat nějakou novou, vážnou klinickou skutečnost." "To mě mrzí, že jste jely tak daleko, abyste se o tom článku dověděly něco dalšího. Bohužel ten autor si ty údaje úplně vymyslel. Je to naprostá fikce. Není na tom ani zrno pravdy. To nebyly žádné naše pacientky. Tedy možná jeden nebo dva opravdové případy. Zbytek už byl fiktivní. Kdybyste mi byly zavolaly, řekl bych vám to po telefonu." "To snad ne," zasténala Marissa. Nikdy ji ani nenapadlo, že by celý ten článek mohl být podvrh. "Kde je teď ten autor?" zeptala se Wendy.

128

"To vám tedy neřeknu," řekl Lester. Samozřejmě mě j sme ho hned z kliniky propustili. Potom, jak jsem slyšel, byl zatčený kvůli drogám. Ale co se nakonec stalo, to opravdu nevím. Ani nevím, kde v současnosti je. Jedno vím ale jistě, nedělá patologii." "Co myslíte, jak bychom ho mohly najít?" zeptala se Marissa. "Přece jen bychom si s ním rády promluvíly, zvlášť když máme poškození, které popsal v tom článku. Když vezmete v úvahu všechny údaje, které si mohl vymyslet, proč si vybral něco tak neobvyklého? Co asi mohl doufat, že tím získá? To nedává smysl." "Lidi někdy dělají věci z nepochopitelných důvodů," řekl Lester. Vstal. "Doufám, že tenhle článek nebyl jediný důvod, proč jste jely až do Austrálie." "Mysleli jsme si, že si taky zajedeme na Velký bradlový útes," řekla Wendy.

"Trochu práce a trochu zábavy." "Doufám, že ta zábava dopadne lépe než ta práce," řekl Lester. "Jestli mě teď omluvíte, musím už se zase věnovat své práci." O pár minut později už Wendy s Marissou stály zase před informacemi.

Recepční jim volala taxíka. "To tedy bylo dost náhlé," řekla Wendy. "V jedné minutě nám říkal, že má dost času, a v další minutě už nás vyhazoval z kanceláře." "Nevím, co si o tom mám myslet," souhlasila Marissa. "Ale jednu věc vím. Ráda bych našla Tristana Williamse a zakroutila mu krkem. Představ si tu drzost, že si vymyslí pacientky, jen aby si publikoval články!" "To je ten přístup: publikovat, nebo zemřít," řekla Wendy. "Taxi hned přijede," řekla recepční, když položila sluchátko. "Snad byste mohly počkat venku. Stanoviště taxíků je kousek odsud, v téhle ulici." Marissa a Wendy vyšly z kliniky FCA a vešly do nádherného dopoledního slunce. "Co říká vedoucí zájezdu, že bychom teď měly dělat?" zeptala se Wendy.

"Nejsem si jistá," řekla Marissa. "Možná bychom měly zajít na Queenslandskou univerzitu a podívat se tam do lékařské knihovny." "No teda," řekla Wendy sarkasticky, "to asi bude vzrůšo . . ." Charles Lester se nevrátil ke své práci, návštěva Marissy a Wendy ho zneklidnila. Už to bylo víc než rok od posledních dotazů na ten nepříjemný Williamsův článek.

A to tenkrát doufal, že už je to naposled. "Sakra," řekl nahlas a praštil pěstí do stolu. Měl nepříjemné tušení, že ho čekají potíže. Skutečnost, že tyhle dvě všetečné ženské přijely až z Bostonu, byla přinejmenším znepokojivá. Nejvíce ze všeho ho zneklidňovala možnost, že jejich pátrání po Williamsovi může pokračovat dál. To už by mohlo znamenat tragédii. Rozhodl se, že je na čase, aby si promluvil s některým ze svých společníků. Vypočítal si časový posun mezi Austrálií a Bostonem a pak zvedl telefon a zavolal Normanu Wingatovi do bytu.

129

"Charlesi!" zvolal doktor Wingate potěšeně. "To jsem rád, že tě slyším. Jak se tam u vás v Austrálii máte?" "Mohlo by to být lepší," řekl Lester. "Musím si s tebou promluvit o něčem důležitém." "Dobře," řekl doktor Wingate. "Počkej, já si to přečnu." Lester slyšel, jak doktor Wingate něco říká své ženě.

Chvilí trvalo, než jeho přítel zvedl druhý telefon. "Už to mám, kočička," řekl své ženě a paní Wingatová položila telefon. "Co máš za problém?" řekl Wingate do telefonu. "Říká ti něco jméno doktorka Marissa Blumenthalová?" "Pane bože, to ano," řekl Wingate. "Proč se ptáš?" "Právě se svou přítelkyní Wendy Wilsonovou vyšly z mé kanceláře. Přijely sem kvůli článku o TBC salpingitis." "Bože na nebesích!" zděsil se Wingate. "To snad není možné, že jsou v Austrálii. A my jsme k nim byli tak shovívaví." Vyprávěl podrobnosti o tom, jak se ty dvě pokusily vloupat do záznamového systému počítače na Ženské klinice. "Dostaly z toho počítače nějaké informace?" zeptal se Lester. "Myslíme, že ne," řekl Wingate. "Ale tyhle ženské nám dělají jenom potíže. Bude se s nimi muset něco udělat." "Už jsem pomalu došel ke stejnému názoru," řekl Lester. "Díky."

Lester zavěsil telefon, zmáčkl knoflík a spojil se se sekretářkou. "Penny," řekl, "zavolejte Neda Kellyho z bezpečnostního oddělení. Řekněte mu, ať hne tou svou prdelí a hned je tady." Ned Kelly se doopravdy nejmenoval Ned Kelly, ale Edmund Stewart. Ale v dětství si tak oblíbil příběhy o známém bushmanovi Nedovi Kellym, že mu jeho přátelé začali říkat Ned. Většina mužů v Austrálii by si sice ráda představovala, že mají nějaké vlastnosti tohoto známého bandity, ale Ned ho začal doopravdy napodobovat. Jeho zločinný život, plný pohrdání autoritou, vedl lidi k tomu, že mu říkali Ned Kelly, a to jméno opravdu sedělo. Lester odstrčil svou židli od stolu a přešel ke stolu. Připadalo mu, že právě když všechno běží hladce, musí se objevit nějaký nepříjemný problém. Lester si od doby svého mládí dost polepšil. Byl z vnitrozemí Nového Jižního Walesu. Když mu bylo devět let, přijel se svými rodiči do Austrálie z Anglie. Jeho otec, valcář plechu, využil liberální přistěhovalecké politiky v období hned po druhé světové válce. Australská vláda dokonce celé rodině cestu zaplatila. Lester se brzy zaměřil na studium. Viděl v něm cestu ven z té strašné nudy obrovského australského vnitrozemí. Na rozdíl od svých bratrů toužil po vzdělání. Zapsal se do korespondenčních kursů, aby si doplnil drahé vzdělání, které mu poskytovalo městečko, kde bydlel.

Studia ho vedla až na lékařskou fakultu. Od té doby už se nikdy neohlížel zpátky a také nesnesl žádné překážky. Když se mu kdokoli postavil do cesty, šlápl na něj.

130

"Co zase máš?" zeptal se Ned, když vstoupil do dveří. Za ním stál Willy Tong, štíhlý, ale svalnatý Číňan. Ned zavřel kopnutím dveře, až hlasitě práskly, a pak se posadil na opěradlo gauče. Nebyl to zrovna velký muž, ale čišela z něj tvrdost. Stejně jako Carstans měl na sobě šortky a k ním sako a kravatu. Na rukávě měl našitý odznak bezpečnostního oddělení kliniky. Měl tak opálenou tvář, že vypadala jako ze zmačkané kůže. Vypadal, jako by strávil celých svých osmatřicet let na pouštním slunci. Nad levým okem měl jizvu od nože, který ho trefil v nějaké hospodské rvačce. Pohádal se tenkrát o půllitr piva. Lester nebyl zrovna nadšený, že musí zaměstnávat i takovéhle muže. Dost ho otravovalo, že musí jednat s někým takovým, jako je Ned Kelly. Ale občas to bylo nutné, jako například právě teď. Lester se kdysi setkal s Nedom čistě náhodou, když byl v posledním ročníku na fakultě. Ned přišel do nemocnice, protože byl už poněkolkáté postřelený. Během Nedovy rekonvalescence se blíže seznámili. Časem pak Lester využil Neda pro různé podniky, a nakonec ho přijal jako šéfa bezpečnostního oddělení kliniky. "Jsou tu dvě ženské, který se zajímají o ten Williamsův článek," řekl Lester. "To je ten článek, co sem přivedl toho gynekologa z Los Angeles. Pamatuješ si to? Bylo to asi před rokem." "Jak bych na to moh zapomenout," zkrivil Nedovi rty škaredý úsměv, "to byl ten chudinka, co měl tu hroznou nehodu s autem. Vzpomínáš si na něj, Willy?" Willyho oči se zúžily, jak se široce usmál. "Ty ženské mluvily o tom, že chtějí najít Williamse. Nechci, aby se jim to povedlo." "Měl jsi mě nechat už tenkrát, abych se o Williamse postaral," řekl Ned. "Ušetřilo by nám to spoustu starostí." "Moc se o něm v té době vědělo," řekl Lester. "Ale teď si s ním nebudeme dělat starosti. Teď se musíme postarat o ty dvě ženské. Potřebuji, aby se s nimi něco udělalo, a musí se to udělat dřív, než vyhrabou nějaké informace o TBC salpingitis." "Chceš, aby to

vypadalo jako nějaká nehoda?" zeptal se Ned. "To by bylo nejlepší," řekl Lester. "Jinak by to vyšetřovali a tomu bych se radši vyhnul. Ale podaří se ti zařídit nehodu se dvěma lidma?" "To je trochu těžší," připustil Ned. "Ale rozhodně to není nemožné. Bude to lehký, když si najmou auto. Amíci mizerně jezdějí po levý straně."

Zasmál se. "To mi připomíná toho gynekologa. Skoro se zabil bez naší pomoci." "Ty ženy se jmenujou Marissa Blumenthalová a Wendy Wilsonová," řekl Lester. Napsal obě jména a podal papír Nedovi. "Kde teď bydlí?" zeptal se Ned. "To nevím," řekl Lester. "Jediné, co vím, je, že mají v úmyslu si vyjet na útes." "Vážně?" řekl Ned se zájmem. "Tahleta informace by se mi mohla docela šiknout. Víš, kdy si tam chtějí vyjet?"

131

"Ne," řekl Lester. "Ale nečekejte dlouho. Potřebuju, aby se s tím něco udělalo co nejdřív. Rozumíte?" "Začneme obvolávat hotely, hned jak sejdeme dolů," slíbil Ned. "Tohleto by měla být sranda. Jako třeba jít do buše a střílet klokany."

"Promiňte, prosím," zašeptala Marissa. "Já jsem doktorka Blumenthalová a tohle je doktorka Wilsonová." Wendy kývla na pozdrav. Stály u pultu výpůjční knihovny lékařské fakulty na Queenslandské univerzitě. Dojely už taxíkem na půl cesty do St. Lucie, kde byla univerzita, když se zeptaly taxikáře, kde je knihovna lékařské fakulty. Překvapilo je, když okamžitě otočil auto a zamířil zase zpátky do Herstonu. Lékařská fakulta, jak jim řekl, byla jen kousek od FCA. "Jsme ze Států," řekla Marissa muži za pultem v půjčovně knihovny lékařské fakulty. "A rády bychom věděly, jestli bychom mohly použít zařízení vaší knihovny." "Nevidím důvod, proč by to nešlo," odpověděl muž. "Ale bylo by nejlepší, kdybyste se zeptaly v kanceláři tamhle na chodbě. Ptejte se na paní Piercovou, naší knihovnici." Marissa a Wendy došly po chodbě ke kanceláři. "Samozřejmě," odpověděla paní Piercová na jejich žádost. "Rozhodně můžete používat materiály zde v knihovně."

Ale přirozeně nemůžeme dovolit jejich půjčování domů." "To chápu," řekla Marissa. "Mohla bych vám s něčím pomoci?" nabídla se paní Piercová. "Nemáme tu návštěvu z Bostonu každý den." "Možná že ano," řekla Marissa. "Měly jsme to štěstí, že nám dneska ráno umožnili prohlídku budovy FCA. Musím říci, že to tam na nás udělalo opravdu dojem." "Jsme tu v Brisbane na tu kliniku opravdu pyšní," řekla paní Piercová. "A to právem," řekla Marissa. "My bychom si rády přečetly jejich články z poslední doby. Řekla bych, že asi publikují dost velké množství materiálů." "To tedy ano," odpověděla paní Piercová.

"Jsou tady u nás v Austrálii nejpokročilejší, pokud jde o reprodukční techniky. A také velmi bohatě přispívají do naší knihovny, máme mnoho jejich materiálů." "Máme také zájem o jistého australského patologa," poznamenala Wendy. "Jmenuje se Tristan Williams. Máme kopii jednoho z jeho článků, který vyšel v australském odborném časopise. Rády bychom zjistily, jestli napsal ještě nějaké další články." "A obzvlášť bychom ho potřebovaly najít," vmísila se do hovoru Marissa. "Třeba byste mohla mít nějaký nápad, jak bychom měly postupovat." "A ten článek se nezmiňoval o tom, kde autor pracuje?" zeptala se paní Piercová. "V době, kdy publikoval ten článek, ještě pracoval na FCA," řekla Wendy. "Ale to už jsou dva roky a pak z kliniky odešel. Ptaly jsme se na FCA, ale vypadá to, že nikdo nezná jeho současnou adresu." 132

"Máme tady publikaci, vydávanou každoročně Královskou patologickou společností," řekla paní Piercová. "Jsou tam informace, v jaké nemocnici nebo na jaké univerzitě ten který patolog pracuje. Myslím, že by bylo asi nejnadějnější začít tady. Víte co, pojďte se mnou. Ukážu vám referenční místnost a místnost s časopisy." Marissa a Wendy následovaly paní Piercovou. Byla to nápadná žena se zářivě rudými vlasy a byla dost vysoká, zvlášť ve srovnání s Marissou a Wendy. Všechny tři sestoupily po točitém schodišti o poschodí níž. Paní Piercová kráčela svižným tempem. Marissa a Wendy měly co dělat, aby jí stačily. Paní Piercová se zastavila u skupiny počítačových monitorů. Opřela se rukou o první z nich. "Tady jsou terminály pro vyhledávání literatury. Tohle je nejsnadnější způsob, jak vyhledat nejnovější články doktora Williamse." Potom paní Piercová poodešla od počítačů a přistoupila k nízkým knihovnám. Vybrala z police velký svazek v tmavých deskách a podala jej Wendy. "Tady je ta publikace Královské patologické společnosti. To je nejlepší způsob, jak najít nějakého patologa, aspoň pokud jde o jeho pracoviště." Paní Piercová odstoupila od knihoven a rázným krokem šla dál.

Marissa a Wendy spěchaly za ní. "Ta musí dělat o víkendech triatlon," pošeptala Wendy Marisse potají. Paní Piercová je odvedla do dalšího rohu místnosti s periodiky. "Tadyhle část," řekla a udělala rukou široké gesto, "je věnovaná článkům vztahujícím se k FCA. To byste si asi chtěly chvíli prohlédnout. Jestli budete mít nějaké další otázky, tak za mnou samozřejmě přijďte do kanceláře." Marissa a Wendy knihovnici poděkovaly a ta je nechala o samotě. "Dobrý, tak co nejdřív?" zeptala se Wendy. "Vyhledej Williamse v té knížce, co máš v ruce," navrhla Wendy. "Jestli tam píšou, že odjel do Perthu, tak začnu ječet. Víš, že je to odsud asi tři tisíce mil?" Wendy položila knihu na jednu ze skříněk a nalistovala W. Žádný Tristan Williams tam nebyl. "Aspoň není v Perthu," poznamenala Wendy. "Pan Charles Lester nám teda asi říkal pravdu," poznamenala Marissa. "Ty jsi o tom pochybovala?" zeptala se Wendy. "Ani ne," řekla Marissa. "To bychom si přece mohly lehko ověřit." Prohlížela si police kolem sebe. "Pojď, podíváme se na nějaké materiály FCA." Na další hodinu se Marissa a Wendy ponořily do článků o širokém spektru problémů spojených s reprodukčními technikami. Rozsah šíře výzkumů na FCA na ně udělala právě tak velký dojem jako sama klinika. Brzo zjistily, že FCA hrála pionýrskou roli ve výzkumu plodu a plodnosti, zvláště pokud jde o užití plodové tkáně při léčbě metabolických nebo degenerativních chorob. Většinu článků pouze prolistovaly. Odložily stranou ty, které pojednávají o umělém oplodnění. Když zběžně prošly všechny články, vrátily se k materiálům týkajícím se umělého oplodnění.

"Udělal to na mě dojem, ale taky mě to znátlo," prohlásila Wendy po půlhodině. "Zdá se mi, že tu něčemu nerozumím." "Já mám stejný pocit," souhlasila Marissa. "Když čteš ty články, jak jdou po sobě, vidíš, že jejich procentuální úspěšnost, pokud jde o otěhotnění na cyklus, každým rokem vzrůstá. Jako třeba poměr úspěšnosti na pět cyklů stoupl z dvaceti procent v roce 1983 na téměř šedesát procent v roce 1987." "Přesně tak," řekla Wendy. "Ale co se stalo v roce 1988? Třeba je to tisková chyba." "To nemůže být chyba tisku," řekla Marissa. "Podívej se na údaje za rok 1989." Hodila papír Wendy na klín. Wendy si čísla pozorně prohlížela. "To je zvláštní, že ani nepočítali poměr otěhotnění na cyklus, když s tím předtím každý rok tolik nadělali." "To je jednoduchý výpočet," řekla Marissa. "Udělej to sama pro období pěti cyklů." Wendy vytáhla z kabelky kousek papíru a čísla vydělila. "Máš pravdu," oznámila, když výpočet skončila. "Procento úspěšnosti je stejné jako v roce 1988, a ve srovnání s rokem 1987 je to mnohem horší. Míň než deset procent. Něco není v pořádku." "Ale podívej se na procento otěhotnění na pacientku," divila se Marissa. "Úplně změnili způsob, jak předkládají své výsledky. Už nemluví o procentu těhotenství na cyklus, ale změnili to na procenta otěhotnění na pacientku. A to pořád stoupá i v letech 1988 a 1989.

"Počkej moment," řekla Wendy. "Myslím, že to není možné. Chtěla bych si to nakreslit do grafu. Podívám se, jestli nenajdu ještě nějaký papír." Přešla ke stolu. Marissa se zatím vrátila zpátky k číselným údajům. Jak už Wendy řekla, zdálo se být nemožné, aby procento úspěšnosti na cyklus klesalo, zatímco procento otěhotnění na pacientku vzrůstalo. A nejen to, procento otěhotnění na pacientku se v roce 1988 blížilo osmdesáti procentům. "Mám to," oznámila Wendy a vracela se s několika listy milimetrového papíru. Dala se do práce a rychle načrtávala dva grafy. Wendy krátce přehlédla svůj výtvar a přistrčila Marisse papír. "Musí v tom být něco, co nechápeme," řekla. "Pořád mi to ještě nedává smysl." Marissa zkoumala grafy, které Wendy nakreslila. Také z toho nebyla moudrá. Když viděla, jak se zdánlivě související křivky rozbíhají v opačných směrech, přišlo jí to nelogické. "Je na tom šílený ten fakt, že ty statistické údaje nemohou být vycucané z prstu. Kdyby si je vymýšleli, rozhodně by to neudělali tak, aby jim klesal poměr úspěšnosti na cyklus. Nebyli by přece tak hloupí." "Nevím, jak si to vysvětlit," řekla Marissa. Podala grafy zase Wendy, a ta je složila a dala si je do kabelky.

"Vyspíme se na to," navrhla Wendy. "Třeba bychom měly jít zpátky na FCA a zeptat se pana Lestera," řekla

134

Marissa. "Ale nejdřív se podíváme, jestli ten náš Tristan Williams napsal ještě nějaké články." Uložily všechny odborné časopisy kliniky FCA na místo a pak se vrátily k počítačovým terminálům, které jim paní Piercová ukázala. Wendy se posadila a Marissa ji nahlížela přes rameno. Bez větších potíží zadala Wendy do počítače úkol, aby jim vyhledal všechny články, které Tristan Williams napsal. Když zmáčkla příslušné tlačítko, trvalo počítači jen pár sekund, než se na obrazovce objevil výsledek. Tristan Williams publikoval pouze jeden článek, a to ten, který už měly. "Ne že by to byl zrovna plodný spisovatel," řekla Wendy. "To teda rozhodně ne," souhlasila s ní Marissa. "Začínám už z toho být trochu otrávená. Máš teď nějaký nápad, co dělat?" "To víš, že jo," řekla Wendy. "Pojď, dáme si oběd." Zeptaly se u výpůjčního pultu, zašly si do bufetu a koupily si sendviče. Odnesly si je ven a posadily se na lavičku pod krásným kvetoucím stromem, jehož jméno ani jedna z nich neznala. "Myslíš, že to vůbec má cenu snažit se najít toho Williamsovic chláпка?" zeptala se Wendy a kousala dál. "Konec konců by těbas ani nemusel být rád, že jsme ho vyhledaly. Vypadá to, jako by ho tahle příhoda s jeho jediným článkem úplně odrovnala." "Myslím, že můj zájem o něj je teď už pouhá zvědavost," připustila Marissa. "Ale možná bychom měly zkusit ještě jednu věc. Zkusme zavolat na Královskou patologickou společnost a zeptat se tam na něj. Jestli o něm nebudou nic vědět, nebo jestli řeknou, že je někde strašně daleko jako třeba v Perthu, tak to vzdáme. Už teď mi to připadá, jako že se honíme za něčím, co neexistuje." "A pak si konečně dopřejeme nějakou zábavu," řekla Wendy. "Jasně," souhlasila Marissa. Když dojedly, vrátily se do knihovny a vyhledaly v publikaci Královské patologické společnosti její adresu a telefonní číslo. Marissa zavolala z veřejného telefonního automatu v knihovně. Veselá telefonistka zvedla sluchátko a přepojila Marissu na úřednici jménem Shirley Mc Governová. Marissa ji vysvětlila, proč volá. "Moc mě to mrzí," řekla paní Mc Governová, když Marissa opakovala svou otázku.

"Ale zásada naší společnosti je nepodávat o našich členech žádné informace." "To úplně chápu," řekla Marissa. "Ale snad mi můžete říci, jestli je členem vaší organizace." V telefonu bylo ticho. "Přijeli jsme až z Ameriky," dodala Marissa. "Jsme staří přátelé. . . ." "No. . ." řekla paní Mc Governová. "Snad to bude v pořádku, když vám řeknu, že už není členem naší společnosti. Ale kromě toho už vám nic dalšího říci nemohu."

Marissa zavěsila telefon a pověděla Wendy, jak málo toho zjistila. "Ale rozhodně ta paní naznačila, že v minulosti členem byl," dodala Marissa. "Zdá se, že to ještě víc potvrzuje vyprávění pana Lestera," řekla Wendy.

135

"Nechme toho mizeru plavat. čím víc si myslím, že napsal fiktivní článek, tím míň se mi s ním chce mluvit. Pojďme se radši potápat." "Já mám ještě jeden nápad," řekla Marissa, "když už jsme v prostorách lékařské fakulty, tak se podíváme na studijní oddělení a zeptáme se, jestli tu náhodou nechodil do školy. Jestli je zdejší studijní oddělení něco jako to naše, určitě budou mít jeho současnou adresu, aby z něj mohli tahat peníze. Jestli o něm nic nevědí, tak toho necháme." "No dobře, uděláme to tak," souhlasila Wendy. Studijní oddělení bylo ve druhém poschodí hlavní administrativní budovy. Byla to malá kancelář s pouhými třemi zaměstnanci. Vedoucí, jakýsi pan Alex Hammersmith, byl srdečný a snažil se jim pomoci. "To jméno mi povědomé není," reagoval na jejich dotaz, "ale zkusím to s naším velkým seznamem." Na svém psacím stole měl počítačový terminál a hned do počítače napsal jméno Tristana Williamse. "Odkud toho chláпка znáte?" zeptal se, než začal vyhledávat Williamsovy údaje. "Je to přítel z mládí," řekla

Marissa vyhýbavě. "Znenadání jsme přijely do Austrálie a rozhodly jsme se, že ho vyhledáme a podíváme se na něj." "To je od vás strašně hezké," řekl pan Hammersmith a pohlédl na obrazovku. "Tady to máme. Ano, pan Tristan Williams studoval tady, v kruhu z roku 1979." "Máte jeho současnou adresu?" zeptala se Marissa. Tohle byla první povzbudivá zpráva, kterou dneska dostaly. "Jenom jeho adresu do práce," odpověděl pan Hammersmith. "Tu byste také chtěly?" "Moc bychom ji potřebovaly," řekla Marissa a pokynula Wendy, aby jí podala další arch milimetrového papíru. "Pan Williams je nedaleko odsud," řekl pan Hammersmith. "Jen o pár bloků dál na FCA. Klidně tam dojdete pěšky." Marissa vzdychla. Vrátila zase milimetrový papír a pero Wendy. "Tam už jsme byly," vysvětlila. "Řekli nám tam, že odešel už před dvěma lety." "To je směla," reagoval pan Hammersmith. "Strašně mě to mrzí.

Snažíme se naše záznamy stále aktualizovat, ale vždycky se nám to nedaří." "Děkujeme vám za pomoc," řekla Marissa a vstala.

"Asi nám už s Tristanem není souzeno se potkat." "To je ale hrozné," litoval ji pan Hammersmith. "Ale počkejte. Ještě tady něco vyzkouším." Přistoupil ke svému počítači a začal něco psát na klávesnici. "A tady to máme," prohlásil pan Hammersmith s úsměvem. "Porovnal jsem seznam našeho personálu s kruhem, který promoval v roce 1979. Pracují u nás tři lidé z toho kruhu. Radil bych vám, abyste se jich na Tristana Williamse zeptaly. Jsem přesvědčený, že některý z nich bude vědět, kde teď je." Napsal jména členů fakulty a oddělení, kde pracují, a podal papír Marisse. "Zkusil bych nejdřív toho chlápka, který je napsaný jako první," řekl pan Hammersmith.

"Nějakou dobu vydával absolventský časopis. Teď

136

pracuje v oddělení anatomie a to je v budově, která je právě naproti. Jestli toho Williamse neobjevíte po rozmluvě s tímhle člověkem a s těmi dvěma dalšími, vraťte se zase sem. Mám ještě několik dalších nápadů, které by stály za zkoušku. Například bych se mohl spojit s komisí pro zdravotní pojištění v Canbeře. Jestliže tam posílá účty svých pacientů, určitě budou mít jeho adresu. A samozřejmě bychom měli zkusit australskou lékařskou společnost. Myslím si, že mají seznam lékařů, ať už jsou jejich členy nebo ne. Kromě toho ještě existuje Státní komise pro licence. Existuje v podstatě mnoho způsobů, jak bychom ho mohli vystopovat." "Byl jste neobyčejně laskavý," poděkovala Marissa. "Hodně štěstí," popřál pan Hammersmith, "my Australani jsme hrozně rádi, když se můžeme setkat s přáteli z ciziny. Byla by to škoda, kdybyste se vy dva nemohli setkat, když už jste přijela z takové dálky." Když vyšly z kanceláře, Marissa zastavila Wendy na schodišti a zeptala se:

"Nebude ti vadit, když budeme sledovat ještě tuhle stopu? Je to už nad rámec toho, co jsme se domluvily." "Když už jsme tady," souhlasila Wendy, "tak to tedy zkusíme." Marissa a Wendy bez potíží našly oddělení anatomie, vešly dovnitř a zeptaly se na doktora Lawrence Spensera. "Třetí poschodí," řekla jim sekretářka. "Anatomie. Většinou bývá odpoledne v laboratoři." Když stoupaly po schodech, Wendy si postěžovala:

"Už ten puch tady ve mně vyvolává špatné vzpomínky. Ještě si to dobře pamatuju z lékařské fakulty. Měla jsi v prvním ročníku ráda anatomii?" "Nevadila mi," řekla Marissa. "Já jsem ji nesnášela," svěřila se Wendy. "Ten smrad, ten strašný smrad. Celé tři měsíce jsem ho nemohla dostat z vlasů." Dveře pitevny byly dokořán otevřené. Marissa a Wendy nahlédly dovnitř. V místnosti bylo asi dvacet zakrytých stolů. Vzadu v místnosti byl jediný člověk. Měl na sobě zástěru a gumové rukavice. Byl k nim otočen zády. "Promiňte," zavolala Marissa, "hledáme Lawrence Spensera." Muž se otočil. Měl tmavé kudrnaté vlasy. Ve srovnání s lidmi, které Marissa a Wendy v Austrálii viděly, se zdál být bledý. "Našly jste ho," řekl muž s úsměvem. "Co pro vás mohu udělat?" "Rády bychom vám položily několik otázek," zavolala Marissa. "No, je to trošku těžké konverzovat přes tak velkou místnost," řekl Spenser. "Jen pojdte dovnitř." Marissa a Wendy vstoupily a proplétaly se mezi množstvím zahalených stolů. Obě si byly vědomy toho, že pod plastikovými plachtami leží mrtvolky. Wendy se snažila dýchat ústy, aby necítila formalín. "Vítám vás v pitevně," řekl Spenser. "Obávám se, že tady moc návštěv nemívám." Wendy se štitivě odtáhla, když uviděla, na čem anatom pracuje. Byl to trup mrtvolky uříznutý u pupku. Oči mrtvého byly napůl otevřené a jeho rty byly strnulé v úšklebku, který odhaloval konce žlutých zubů. Kůže

137

na jeho levé tváři už byla rozpitvaná a odhalovala, kudy vede jeho obličejový nerv. Spenser si všiml, kam se Wendy dívá, a poznamenal: "Omluvte tady Archibalda. Poslední dobou mu nebylo zrovna nejlip." "Právě jsme přišly ze studijního oddělení," pověděla mu Marissa. "Promiňte," přerušila ji Wendy, "myslím, že počkám venku." Otočila se a vydala se směrem k chodbě. "Jsi v pořádku?" zavolala za ní Marissa. "To bude dobrý," mávla rukou Wendy, "nepospíchej, já počkám venku." Marissa se zase otočila k Spenserovi a vysvětlila mu: "Anatomie nebyla její nejoblíbenější předmět." "Omlouvám se," řekl Spenser, "když je tady člověk každý den, zapomene, jak to tu působí na ostatní."

"Abych se zase vrátila k tomu, co jsem říkala," pokračovala Marissa, "byly jsme na studijním oddělení a pan Hammersmith nám dal vaše jméno. Jsme lékařky ze Států. Hledáme Tristana Williamse. Pan Hammersmith nám řekl, že byste o něm mohl vědět, když jste spolu chodili na fakultu." "Jasně že znám Trise," řekl Spenser. "Vlastně jsem s ním mluvil asi před půl rokem. Proč ho hledáte?" "Jsme staří přátelé," řekla Marissa.

"Náhodou jsme přijely do Brisbane a chtěly jsme ho pozdravit, ale zjistily jsme, že už odešel z FCA." "A ne za nejlepších okolností," dodal Spenser, "chudák Tris byl na tom nějakou dobu dost zle, ale vypadá to, že teď už je to lepší. Mám dojem, že je docela šťastný tam, kde je." "Je ještě pořád někde kolem Brisbane?" zeptala se Marissa. "To

teda ne," řekl Spenser, "je až v hever hever." "hever hever," divila se Marissa, "to je nějaké město?" Spenser se srdečně zasmál: "Ne tak úplně," vysvětlil, "je to australský výraz, něco jako Zapadákov nebo Zlámaná Lhota. Ten výraz znamená vnitrozemí, australský buš. Tristan pracuje jako všeobecný lékař u královské služby Létařící doktor až za Charleville." "Je to odsud daleko?" zeptala se Marissa. "V Austrálii je všechno daleko," vysvětlil Spenser, "je to velká země a většina z ní je skoro jako poušť. Charleville je čtyři sta mil od Brisbane až na kraji Channel Country. Odtud Tris létá až k Betoota Hotel, Windorah, Cunnamulla, na takováto bohem zapomenutá místa a navštěvuje tam osamocené dobytčářské ranče. Pokud vím, bývá na cestách po celé dlouhé týdny. Takováto práce potřebuje zvláštního člověka. Já ho tedy obdivuju. Já bych to dělat nemohl, když už jsem žil tady." "Je to složitě se tam dostat?" zeptala se Marissa. "Není těžké se dostat do Charleville," odpověděl Spenser, "až tam vede asfaltka. Odsud tam můžete i letět. Ale za Charleville ta silnice už je, myslím, jenom prach a hlína. Moc bych to místo na dovolenou nedoporučoval." "Děkuji vám, že jste nám věnoval tolik času," řekla Marissa, "jsem vám

138

vděčna za vaši pomoc." Ale ve skutečnosti ji ta informace deprimovala. Připadalo jí, že čím více se toho dovídá o Tristanu Williamsovi, tím víc jí uniká. "Jsem rád, že jsem vám mohl pomoci," řekl Spenser, "ale být na vašem místě, tak bych na Trise a vnitrozemí zapomněl. Jel bych rovnou na Zlaté pobřeží a užíval bych si na pláži jako my Australani. Vůbec si nedovedete představit, co to znamená opuštěnost, dokud neuvidíte některá místa v australském vnitrozemí." Marissa se se Spenserem rozloučila a vyšla z budovy. Našla Wendy, jak sedí na schodišti před budovou. "Jsi v pořádku?" zeptala se a posadila se vedle své přítelkyně. "No, už je mi dobře," řekla Wendy, "promiň, že jsem tě tam vevnitř musela opustit. Člověk by řekl, že takovéhle věci už teď snesu." "To jsem ráda, že jsi měla dost rozumu a šla jsi ven," řekla Marissa, "mrzí mě, že jsi tam vůbec se mnou musela jít. Ale našly jsme Tristana Williamse." "Heuréka," zaradovala se Wendy, "je tady někde blízko?" "Všechno je relativní," řekla Marissa, "není v Perthu, ale je kdesi v australském vnitrozemí. Zřejmě se vykašlal na patologii nebo ona se vykašlala na něj. Pracuje jako praktický lékař a létá na osamělé místa, jako třeba dobytčářské ranče." "To vypadá jako romantická dobročinná práce pro někoho, kdo předtím zfalšoval údaje do článku v odborném časopise." Marissa přikývla: "Má základnu ve městě jménem Charleville, které je asi čtyři sta mil odsud. Ale bývá celé týdny na cestách. Myslím, že by bylo dost těžké ho vystopovat. Co si o tom myslíš ty?" "Vypadá to jako spousta práce a nic z toho. Ale budeme o tom přemýšlet. A mezi tím si po vši té práci zasloužíme přestávku. Pojedeme se potápět.

Potom se nám snad vrátí trocha nadšení." "Dobrý," souhlasila Marissa a vstala. "Byla jsi moc trpělivá. Pojedeme se podívat, jestli je ten Bradlový útes opravdu tak skvělý." Před budovou zamávaly na taxíka a vrátily se do hotelu. Tam si vyzvedly své cestovní šeky a šly do cestovní kanceláře, kterou Wendy předešlého dne navštívila. Bez problémů zařídily letenku na příští den, přestože to byl víkend. Podařilo se jim také zamluvit si pokoj na ostrově Hamilton. Úřednice z cestovní kanceláře tam dokonce zavolala, aby jim zajistila pokoj s výhledem na moře. "Jak si nejlépe zařídíme celodenní potápění?" zeptala se Wendy, když žena položila telefon. "Můžete to nechat na hotelu, aby vám to zařídil," řekla úřednice, "to je rozhodně nejjednodušší. Ale abych vám řekla pravdu, kdybych byla na vašem místě, našla bych si nějaký člun sama až tam. Je to dost velký přístav a mají tam spoustu člunů vybavených na potápění. Nemají teď moc co dělat a budete si moci vybrat. Přijde vás to mnohem laciněji."

139

Wendy sebrala lístky a brožury. "To vypadá skvěle. Budeme se řídit vaší radou," dodala. "Díky za pomoc." "Jsem vám k službám," řekla úřednice cestovní kanceláře. "Ale ještě bych vás měla před něčím varovat." Marissa cítila, jak se jí zastavilo srdce. Už takhle si dělala starosti kvůli potápění v exotických hloubkách. "Před čím?" zeptala se Wendy. "Před sluncem," odpověděla žena, "rozhodně používejte dost krému proti slunci." Marissa se zasmála. "Díky za radu," řekla Wendy. Uchopila Marissu za paži a namířila si to ke dveřím. "Přejete si?" obrátila se úřednice k dalšímu zákazníkovi. Byl to Australan s koženou tvář. Úřednice byla přesvědčena, že je z vnitrozemí. Když předtím Marissa a Wendy dělaly své plány, probíral se brožurami o cestách do Evropy napravo od jejího stolu. Když tam původně přišli, úřednice si myslela, že jdou všichni tři společně. Muž řekl: "Potřebuji dvě zpáteční letenky na ostrov Hamilton na jména Edmund Stewart a Willy Tong." "Budete potřebovat ubytování?" otázala se úřednice. "Ne, díky," řekl Ned, "o to se postaráme až na místě."

140

10 7. dubna 1990 13:40

Marissa tiskla nos k okénku tryskového letadla společnosti Ansett a pozorovala obrovskou rozlohu oceánu tisíce stop pod sebou. Od startu ve 12.40 stále letěli nad vodou. Nejprve byl oceán tmavě safírově modrý, ale jak letěli dál, jeho barva se měnila v zářivě tyrkysovou. Už viděli flíčky korálových útesů pod vodou. Letěli nad pestrým kobercem mělčin, atolů, korálových ostrůvků a opravdových ostrovů lemujičích pobřeží. Wendy byla celá bez sebe netrpělivostí. Už na letišti si koupila průvodce a předčítala z něj Marisse úryvky. Marissa neměla to srdce ji říci, že se na to vůbec nemůže soustředit.

Přemýšlela totiž o tom, proč sakra letí někam nad moře. Po bezúspěšném pátrání po informacích, které by jim pomohly rozluštit záhadu jejich neplodnosti, začala Marissa vážně pochybovat o smyslu celé téhle cesty. Možná měla spíš zůstat doma a pokusit se dát svůj život zase trochu do pořádku.

Přemýšlela o tom, co asi dělá Robert a jak se asi chová po jejím odjezdu. Jestli má poměr s Donnou, tak mu svým odjezdem jen poskytla příležitost, aby v tom vztahu pokračoval. V případě, že se spletla, tu bylo nebezpečí, že ho její náhlá nepřítomnost vrhne do Donniny náruče. "Australský Velký bradlový útes se utvářel dvacet pět miliónů let," četla Wendy.

"A existuje zde nejméně tři sta padesát různých druhů korálů, stejně tak jako patnáct set druhů tropických ryb."

"Wendy," řekla konečně Marissa, "snad by bylo lepší, kdyby sis to četla jenom pro sebe. Musím takovéhle statistiky sama číst, abych si je vůbec zapamatovala." "Počkej," řekla Wendy, která vůbec nepochopila, jak to Marissa myslí.

"Tady je něco, co tě bude zajímat. Viditelnost ve vodě může být až šedesát metrů." Wendy vzhledla k Marisse. "To je neuvěřitelné. Vždyť to je asi dvě stě stop. Není to úžasné? Tak se nemůžeš dočkat?" Marissa pouze přikývla. Wendy to neodradilo a četla dál. Marissa se otočila zpátky k okénku a dívala se ven na nekonečný Pacifik.

Znovu pomyslela na Roberta, který byl na protější straně zeměkoule. Naštěstí Marissiny myšlenky a Wendino čtení přerušil hlas kapitána letadla. Oznámil jim, že se blíží k ostrovu Hamilton a za chvíli přistanou. Za pár minut se jejich letadlo dotklo letištní plochy. Ostrov byl úplný tropický ráj. Přestože Marissu a Wendy překvapilo, když uviděly několik výškových budov, které do krajiny vůbec nezapadaly, zbytek ostrova naplňoval jejich představu. Bohatá vegetace ostrova zářila zelení, oživenou oslňujícími květinami. Pláže byly pokryty jiskřivě bílým pískem a voda je zvala svou nádhernou modří. V hotelu proběhlo vše bez potíží.

Měly už připravený pokoj s výhledem na moře. Marissu lákal bazén ve tvaru laguny. Ale Wendy se nedala

141

odradit. Chtěla jít rovnou do přístavu a zařídít zítřejší potápění. Wendy nabídla, že půjde sama, ale Marissa měla pocit, že by měla jít s ní. Jak už jim řekli v cestovní kanceláři, přístav byl opravdu veliký. Kotвило tu několik set člunů nejrůznějších typů a velikostí a ještě zbývalo místo pro další. Uviděly velké množství nabídek výletů, jak rybářských, tak i potápěčských. Byla jich plná vývěsková tabule na zdi.

Ale Wendy nestačily informace, které tu získala. Trvala na tom, že se projdou po molu a nabízené čluny si prohlédnou. Marissa ji následovala, ale víc než čluny ji zajímal přístav sám. Byl nádherný den. Horké tropické slunce žhnulo na azurové obloze. Velké nadýchané mraky lemovaly horizont, zvláště nad vrcholky sousedních ostrovů. V dálce na severu se kupily tmavé mraky a hrozily blížící se bouří. "Tady je dobrá loď," řekla Wendy. Zastavila se u skluzu na loď, kde byly zakotveny větší čluny. Loď měla na přídi napsané jméno "Oz". Byla to bíle natřená loď s kajutou a velkým kapitánským můstkem. Na lodi bylo několik rybářských židlí. Na přídi uviděly řadu potápěčských přístrojů.

"Proč je tahle loď lepší než ty ostatní?" zeptala se Marissa. "Tahle má pěknou potápěčskou plošinu přímo u vody," ukázala Wendy na laťovou konstrukci, která byla zavěšená na zádi lodi. "Taky vidím, že mají na palubě kompresor. To znamená, že si mohou sami plnit dýchací přístroje. A taky je asi padesát stop dlouhá. To znamená, že bude pěkně stabilní." "Aha," řekla Marissa. Udělalo na ni velký dojem, kolik toho Wendy o lodích ví. Měla pocit, že je v dobrých rukách. "Dámy, máte zájem o rybaření nebo potápění?" zeptal se jich muž s plnovousem. "Možná že ano," řekla Wendy, "kolik stojí potápění na celý den?" "Jen pojdte na palubu a promluvíme si o tom," řekl jí muž. "Jmenuju se Rafe Murray.

Jsem kapitán téhle lodi." Wendy přešla zkušeným krokem po jednom z půlmetrových prken, které rozdělovaly jednotlivá kotviště, a seskočila na bort lodi Oz. Pak sestoupila na palubu člunu. Marissa se ji pokusila následovat se stejnou nenuceností, ale zaváhala s jednou nohou na prkně a druhou na člunu. Kapitán jí podal ruku, aby získala rovnováhu a mohla vstoupit na palubu. Z kajuty vyšel druhý svalnatý mladý muž.

Usmál se a pozdravil obě ženy cvrknutím prstů o lem svého klobouku. "Tohle je můj první důstojník a potápěčský průvodce Wynn Jones," řekl kapitán, "zná útes jako své boty." Wendy se zeptala, jestli by si mohly člun prohlédnout, a pak prošla s kapitánem loď od příde až po záď. Spokojena s tím, co viděla, se pak s kapitánem posadila do kabiny a smlouvala o výši poplatku za celodenní potápění. Marissa byla překvapena neústupností své přítelkyně. Nakonec se dohodli a Wendy s Rafem si potřásl rukama. Pak se kapitán

142

zeptal, jestli by si daly dvě "kuželky", což, jak se Marissa hned dozvěděla, byly malé hnědé láhve piva. Když vypily pivo, Marissa a Wendy zase vylezly na bort lodi a vyšly na molo.

Wynn podal Marisse ruku, aby jí pomohl. "Zatracený lakomý Američanky," řekl kapitán, když za ním Wynn zase přišel do kajuty. "Srazila cenu tak nízko, že nám to ani nezaplatí benzín." "Už jsme nebyli na moři čtyři dni," připomněl mu Wynn. "Poplujeme jenom k nejbližšímu útesu a ukážeme jim mrtvé korály. To budou mít za to." "Ahoj!" zavolal hlas. "Copak je?" zeptal se Rafe. Vyhlédl dveřmi ven z kabiny. "Možná že se blýská na lepší časy. Máme tu Japončíka." "Myslím, že to není Japončík," namítl Wynn. "Mně připadá jako Číňan." Rafe a Wynn vyšli do odpoledního slunce. "Co pro vás mohu udělat, pane?" zavolal Rafe na muže stojícího na molu. "Jste volný na zítřejší plavbu?" zeptal se muž. "Co máte na mysli?" tážal se Rafe. Na ty dvě ženské se přece může klidně vykašlat. "Chci si pořádně zarybařit na vnějším okraji útesu," vysvětlil muž.

"Jsme vám k službám," řekl Rafe, "ale vnější útes je odsud čtyřicet námořních mil. Bude to trochu drahé." "Já rád zaplatím," řekl muž, "ale nemám rád nával. Jede s vámi zítra moc lidí?" Rafe se tážavě podíval na Wynna a snažil se

rozmyslet, co má říct. Nechtěl přijít o peníze tohoto Číňana, ale peníze těch dvou Američanek ho také lákaly. Wynn pokrčil rameny. Rafe se obrátil zpět k Číňanovi. "Právě jsme domluvili se dvěma dámami na zítřek nějaké potápění. Ale to mohu pořád ještě zrušit." "Dvě dámy mě nebudou rušit při rybaření," řekl muž. "Ale nechte to už tak, žádné další pasažéry." "To se mi hodí," řekl Rafe a pokoušel se skrýt své vzrušení. "Jen pojdte na palubu a zařídíme to. Na celodenní plavbu až dozadu na útes budeme potřebovat nějaké peníze předem." Číňan obratně seskočil na palubu: "Jmenuji se Harry Wong," řekl. "Nemám teď právě moc času. Co kdybych vám dal dvě stě dolarů na rezervaci člunu." Otevřel peněženku a vyndal bankovky. Rafe si peníze vzal. "To bude tak akorát," řekl. "Kdy přesně byste rád vyplul?" "V kolik hodin jste řekl těm ženám, že vyplujete?" zeptal se muž. "Řekl jsem jim v osm hodin," odpověděl Rafe. "Ale to se dá změnit." "Osm hodin mi vyhovuje," souhlasil muž. "Ale třeba budu chtít cestou na útes spát. Nemáte kajutu, kde bych si mohl lehnout?" "Samozřejmě," řekl Rafe. "Můžete být v hlavní kajutě."

143

Číňan se usmál: "Na shledanou v osm." Vyskočil ze člunu na molo a rychle odešel. Willy Tong byl rád. Věděl, že Ned Kelly bude také spokojený. Jediná slabina celého plánu byl totiž problém, jak vylákat ženy na vzdálený korálový útes. Teď se uklidnil. Vešel do pobřežní hospody jménem Crab a objednal si pivo. Ani nestačil dopít svou sklenici, když se objevil Ned. "Jak to šlo, kámo?" zeptal se Ned a vylezl na barovou stoličku. "Jako po másle," řekl Willy. Pověděl Nedovi všechny detaily. "Výborně," řekl Ned. "Já jsem taky neměl žádné potíže. Najal jsem si jeden z těch motorových člunů, co mají tak velký motor, že by utáhl i obří tanker. Dělej, dopij to pivo. Musíme jít koupit návnadu. Spoustu návnady." Na ostrově Hamilton si mohl člověk vybrat z takového množství národních restaurací, že se Marissa a Wendy dost těžko rozhodovaly. Nakonec si vybraly polynéskou restauraci, protože si myslely, že se bude nejvíce blížit místní kuchyni. Aby se dostaly do správné nálady, tak si v hotelovém obchodu s dárky už předem koupily pestře květované sárongy. Poté, co už vše zařídily na zítřejší potápění, strávily zbytek odpoledne lenošením u bazénu a vpíjely do sebe horké tropické slunce. Kolem bazénu nebylo úplně plno a Marissa a Wendy se bavily pozorováním opalujících se lidí. Dokonce se daly do hovoru s několika muži, které velmi zaujalo, když zjistili, že Marissa a Wendy přijely až z Bostonu. Marissu překvapilo množství Australanů, kteří navštívili Spojené státy. Mnozí z nich byli dokonce i v Bostonu. Připadalo jí, že Austrálie je země cestovatelů. Šest týdnů dovolené, které každý rok měli, muselo být pro dobrodružné povahy přímo skvělé. "Víš co, objednáme si šampaňské. Abychom oslavily, že jsme tady," navrhla Wendy. "Jsem z toho zítřka celá pryč, už se nemůžu dočkat." Jídlo bylo, jak to Wendy řekla, "zajímavé". Ale Marissa nikdy o vepřové moc nestála. A jíst z velkých tropických Listů jí také právě chuti k jídlu nepřidávalo. Když čekaly na dezert, Marissa se na Wendy podívala. "Myslíš hodně na Gustava?" zeptala se. "Samozřejmě," řekla Wendy. "I když se snažím, nemůžu na něj nemyslet. A co ty, vzpomínáš na Roberta?" Marissa připustila, že ano. "Začalo to už v letadle," řekla. "Myslíš, že bych mu měla zavolat? Třeba jsem to tenkrát s tou Donnou přehnala." "Jen mu zavolej," přesvědčovala ji Wendy. "Jestli ti to leží v hlavě, tak bys to, myslím, měla udělat. Já bych snad měla zase zavolat Gustava." Přinesli moučník. Jmenoval se Kokosová extravagance. Obě dezert ochutnaly. Wendy řekla: "Není špatný," a položila lžici. "Myslím, že to za ty kalorie nestojí." Marissa se naklonila dopředu. "Wendy," řekla tlumeným hlasem. "Za tebou je nějaký Asiat, který nás už delší dobu pozoruje." Wendy hned zareagovala a otočila se na židli. "Kde?" zeptala se. Marissa ji chytla za paži. "Nedívej se," zašeptala.

144

Wendy se otočila k přítelkyni: "Jak to myslíš, nedívej se? A jak mám tedy vědět, koho myslíš?" "Buď nenápadná," zašeptala Marissa. "Je o tři stoly za tebou a sedí tam s tmavovlasým mužem, kterému nevidím do obličejů. A jéje!" "Co se stalo?" zeptala se Wendy. "Ten chlápek s tmavými vlasy se sem teď dívá," řekla Marissa. Wendy se už nemohla udržet. Zase se otočila. Pak se podívala na Marissu a řekla: "No a co, třeba se jim líbí naše nové sárongy." "Na tom Asiatovi je něco, co se mi nezdá. Je to skoro instinktivní reakce." "Poznáváš ho?" zeptala se Wendy. "Ne," přiznala Marissa. "Třeba ti připomíná jednoho z těch cvoků na Ženské klinice," poznamenala Wendy. "To je možný," souhlasila Marissa. "Možná že je z Lidové Číny," řekla Wendy. "Lidi, co tam byli, říkají, že tam všichni pořád strašně zírají." "Už jsem z něj úplně blázen," řekla Marissa a násilím odvrátila pohled. "Jestli už jsi dojedla, tak odsud vypadnem." "Už jsem hotová," řekla Wendy a hodila svůj ubrousek přes Kokosovou extravaganci. Když vyšly ven z restaurace, Marissa se v údivu podívala nahoru. Ještě nikdy neviděla takové hvězdy jako teď v sametovém purpuru australské noci. Když se dívala na jejich svit, hned se cítila daleko lépe. Teď nemohla pochopit, proč ji ten Asiat tak vyvedl z míry. Konec konců byl od ní vzdálený o celou místnost. Když přišly zpátky do svého hotelového pokoje, posadila se Marissa na kraj postele a počítala, kolik je v Americe hodin. "V Bostonu je čtvrt na osm ráno," řekla. "Tak zavoláme." "Ty zavolej první," řekla Wendy a natáhla se na postel. Chvějícími se prsty vytočila Marissa číslo domů. Jak telefon zvonil, pokoušela se vymyslet, co řekne. Po čtvrtém zazvonění už věděla, že Robert není doma. Pro jistotu nechala telefon zazvonit desetkrát, než zavěsila. Obrátila se k Wendy. "Ten mizera není doma," řekla. "A to nikdy neodchází do kanceláře před osmou hodinou." "Třeba je na služební cestě," uklidňovala ji Wendy. "To určitě," řekla Marissa. "Je asi s Donnou."

"Nedělej předčasné závěry," varovala ji Wendy. "Může se to vysvětlit různě. Schválně, uvidíme, jak dopadnu já." Posadila se a vytočila své telefonní číslo. Marissa se dívala na Wendy, jak čeká. Nakonec Wendy zase položila sluchátko. "Gustave taky není doma," řekla. "Třeba společně snídají," pokusila se o úsměv. "Gustave je lékař," řekla Marissa. "V kolik hodin obvykle odchází do práce?"

145

"Asi v půl osmé," řekla Wendy. "Pokud neoperuje. Je pravda, že v poslední době hodně operoval." "No vidíš, to je ono," uklidňovala ji Marissa. "Asi jo," řekla Wendy. Neznělo to moc přesvědčivě. "Pojďme se projít," navrhla Marissa. Vstala a natáhla ruku ke své přítelkyni. Vyšly na pláž. Nějakou dobu žádná z nich nepromluvila. "Nemám ze svého manželství dobrý pocit," posteskla si Marissa konečně. "Poslední dobou mi připadá, že máme na různé věci s Robertem každý úplně jiný názor. Nejde jenom o tu záležitost s Donnou." Wendy přikývla:

"Musím říct, že celé tohleto léčení neplodnosti na nás s Gustavem strašně doléhá." Marissa si povzddechla: "Když si pomyslím, jak nadějně náš vztah začínal." Obě se zastavily.

Jejich oči si už zvykly na tmu. Před sebou uviděly siluetu objímající se dvojice. "Jsem z toho celá smutná," řekla Wendy.

"Já taky," souhlasila Marissa. "Raději si to namíříme jiným směrem." Došly pomalu zpět k hotelu. Tam se minuly s dvojicí, která měla s sebou plačící mimino na kočárku. Muž i žena se v klidu dívali do výkladu a nevšímali si brečícího dítěte. "To je ale strašný, že ty lidi přivezli takové malé dítě sem na ostrov," řekla Wendy. "Vždyť je chudinka úplně spálené."

"Myslím, že je to hrozné, když to dítě nechají tak dlouho vzhůru," poznamenala Marissa stejně vehementně. "Je jasné vidět, že to dítě je úplně vyčerpané." Marissa na Wendy pohlédla. Usmály se na sebe a pak Wendy potřásla hlavou.

"Závist je strašná věc," připustila. "Aspoň si přiznáme, co cítíme," řekla Marissa. Wendy Marissu vzbudila za úsvitu. Na terase už měly velkou anglickou snídani - kávu, slaninu, vajíčka a tousty. Zatímco jedly, na obzor bez mráčku se vyhouplo obrovské tropické slunce. Do přístavu dorazily krátce před osmou hodinou. Kapitán měl už puštěné oba lodní motory.

Marissa a Wendy nejdříve hodily na palubu své tašky, ve kterých měly plavky a další věci, a pak vylezly přes okraj lodi. "Brejtro," přivítal je Rafe. "Jste připravené na dobrodružství?" "Že váháte," řekla Wendy. "Mohly byste mi tu, dámy, trochu pomoci?" zeptal se Rafe. "Jasně," přikývla Wendy.

"Tak povolte tyhle lana na zádi, až zakřičím." Pak odešel do kajuty. Wynn už byl na přídi a připravoval loď k vyplutí. Slunce se lesklo na jeho nahých zádech. Marissa ucítila, jak se člun zachvěl, když motory pořádně zabraly. Wynn začal uvolňovat lana na přídi. "Dobrý, dámy," zavolal Rafe.

"Odrážíme." Wendy a Marissa se chopily dvou kotevních lan.

Uvolnily je z ouvazníku a hodily je na molo. Člun se se zachvěním pohnul z kotviště.

146

Než vyjely z přístavu, Marissa a Wendy zůstaly na zádi a prohlížely si čilý ruch kolem sebe. Když člun vyjel na otevřené moře a kapitán zvýšil rychlost, přešly na přední lodi.

Wynn byl ještě pořád na přední palubě, opíral se o jeden ze dvou záchranných člunů a kouřil cigaretu. Marissa si všimla, že má na sobě jiný klobouk, právě tak zašlý jako ten včerejší, ale tenhle byl ozdobený rybářskou sítí místo stuhy. Marissa na palubě uviděla něco, co tam včera nebylo - klec z těžkých kovových tyčí. Nahoře byla kabelem připevněna k jednomu z předních jeřábů. "Na co je ta klec?" překřikovala Marissa rachot lodních motorů. Ukázala rukou, co má na mysli. "To je žraločí klec," řekl Rafe. Pozoroval bóji, ke které připlovali. "Na co to sakra je?" zeptala se Marissa. Otočila se k Wendy, ta ale pokrčila rameny. "Přece nejedeme někam, kde jsou žraloci, že ne?" zeptala se Rafe. "Tohle je oceán," zakřičel Rafe. "Vždycky je možnost, že tu nějaký žralok bude.

Ale uklidněte se. Ta klec je tu jenom jako prevence, obzvlášť na vnějším útesu, kam vás vezu. Máte štěstí, protože na tom útesu žijou všechny druhy ryb, právě tak jako nejlepší korály.

Dokonce i viditelnost je tam nejlepší." "Já žádné žraloky vidět nechci," zakřičela na něj Marissa. "To taky asi nevidíte," zavolal na ni zase Rafe. "To Wynn tu klec chce.

Jen pro jistotu. Je to něco jako bezpečnostní pás." Marissa odvedla Wendy dolů do kajuty a zavřela za nimi dveře.

Dunivý hluk motoru náhle zesílil. "To se mi vůbec nelíbí," řekla Marissa naléhavě. "Žraločí klec. Do čeho se to vlastně pouštíme?" "Marriso, uklidni se," řekla Wendy. "Všecko, co kapitán říká, je pravda. Dokonce i na Havaji jsem viděla občas žraloky, ale nijak neobtěžovali potápěče. Myslím, že bys měla být ráda, že tihle chlápkové mají žraločí klec.

Znamená to prostě, že jsou opatrní." "Tobě to nedělá starosti?" zeptala se Marissa. "Ani v nejmenším," uklidňovala ji Wendy. "Prosím tě, nebuď z toho tak vyplašená. Bude se ti to strašně líbit, věř mi." Marissa pozorovala tvář své kamarádky. Určitě věřila tomu, co říká. "Tak dobře," řekla Marissa. "Jestli mi můžeš opravdu slíbit, že to bude bezpečný, tak se budu snažit se uklidnit. Jenom se mi nelíbí ta představa žraloků. Odjakživa jsem měla mírnou fobii z oceánu. Ne že bych se v něm nemohla koupat, ale rozhodně se v moři cítím nesvá. A jak už jsem ti předtím řekla, nemám ráda kluzké, oslzlé živočichy!" "Osobně ti zaručuju, že se nebudeš muset dotknout ani jediného slizkého, kluzkého zvířete," řekla Wendy. Marissa a Wendy cítily, jak se člun zachvěl, když vyrazil plnou parou vpřed.

"Pojď," pobídla Wendy Marissu, "půjdeme na palubu a vychutnáme si tu plavbu."

147

Povzbuzená nadšením své přítelkyně vyšla Marissa na palubu.

Loď mířila na východ přímo k vycházejícímu slunci. Nejprve se plavili průzračnými tyrkysovými vodami, ale brzy už pluli nad samotným útesem. Tam už voda přecházela v hlubší modř. Wendy požádala Wynna, aby vyndal potápěčské přístroje, protože si je chtěla zkontrolovat. Probrala s Marissou všechny technické detaily, aby jí osvěžila paměť. Když všechno zkontrolovaly, Wendy a Marissa se posadily do rybářských židlí a těšily se z nádherného pohledu. "Jsem překvapená, že jsme tady pouze my, na tak velkém člunu," řekla Wendy Wynnovi, když k nim přišel.

"Teď není sezóna," vysvětlil Wynn. "Kdybyste přijely někdy v září nebo říjnu, loď by byla plná až po okraje." "V tu dobu je to lepší?" zeptala se Wendy. "Můžete se víc spolehnout na počasí a nejsou žádné vlny. Moře je pořád klidné." "V té chvíli, kdy se Wynn zmínil o vlnách, pocítila Marissa, jak se člun začíná zachvívat nárazy vln. "Nemůže už být o moc lepší počasí, než je teď," řekla Wendy. "V poslední době máme štěstí," souhlasil Wynn. "Na vnější straně útesu asi narazíme na nějaké vlnobití. Ale nemělo by to být moc zlé." "Jak daleko ještě máme plout?" zeptala se Marissa. Ostrovy Whitsunday byly teď už jen pouhé tečky na západním horizontu. Připadalo jí, že loď míří přímo doprostřed korálového moře. Fakt, že je tak daleko od pevniny, znovu oživil její pochybnosti. "Ještě půl hodiny," odpověděl Wynn na její otázku. "Vnější útes je asi padesát mil od ostrova Hamilton." Marissa přikývla. Začínala si říkat, že má loď ráda asi tak jako Wendy hodiny anatomie.

Raději by se jela potápět jen tak se šnorchlem. Byly by mohly zůstat na dohled od pobřeží. Chvilku po desáté hodině kapitán zpomalil motory a poslal Wynna dopředu na příď. Řekl ženám, že hledá určitý kanál, kde chce zakotvit. "Tam je to nejperfektnější místo na potápění," řekl jim. Po půlhodině hledání zakřičel Rafe na Wynna, aby spustil kotvu. Marissa si všimla, že jsou mezi dvěma obrovskými korálovými výstupky. Nad jejich vrcholky se čeřily vlny. Vlny už byly téměř metr vysoké. "Kotva už je na dně," zavolal Wynn. Rafe vypnul motory a člun se ještě rychle pohyboval, až byl otočen k severozápadu, přičemž přímo proti větru. Ze svého místa na zádi Marissa viděla, že kotví asi třicet stop od vnějšího okraje útesu. Barva moře se prudce změnila od smaragdově modré barvy vody nad korály k tmavě safírové vodě oceánu za útesem. Když už se teď loď nepohybovala dopředu, byly na ní mnohem víc znát pohyby vln. Loď se začala zdvíhat vlnami přicházejícími z kanálu a zároveň se kolébala dopředu a dozadu, jak ji houpaly vlny, které se pěnily nad vrcholky korálů. Marissa se začalo dělat divně z toho pomalého nepravidel

ného pohybu. Chytla se druhou rukou, otočila se a došla zpátky k Wendy. Při každém kroku se pevně přidržovala zábradlí. "Tady je to místo, kde se máme potápět?" zeptala se Wendy Rafe. "Jo, tady to je," řekl Rafe. "Tady se vám to, dámy, bude určitě líbit, ale nevzdalujte se od Wynna, rozumíte?! Já mám nějakou práci dole ve strojovně, tak se budete potápět jen vy tři. A vy nikam neplavte samy." "Spusťte klec, než tam skočíte," zavolal Wynn. "No jo," řekl Rafe, "skoro jsem na to zapomněl."

"Pojď, oblékneme si plavky," řekla Wendy Marisse, hodila Marisse tašku a sešla do podpalubí. Na Marissu udělalo velký dojem, jak se Wendy vyzná na moři. Přešla přes palubu tak klidně, jako by loď byla ještě v přístavu. Když prošly chodbou, Wendy vešla do jedné z kajut. Marissa přešla k protější kajutě a pokusila se otevřít dveře. Když zjistila, že jsou zamčené, zkusila vedlejší. Byly otevřené, a tak vešla dovnitř. Marissa se v úzkém prostoru s obtížemi převlékla z šatů do plavek. Když vyšla z kajuty na palubu, bylo jí ještě hůř od žaludku než předtím, jak šla do podpalubí. Určitě k tomu přispěl slabý zápach nafty. Zpátky na palubě se cítila trochu lépe, ale přece jenom ne dobře. Doufala, že jakmile bude ve vodě, udělá se jí zase dobře. Wendy už si nasazovala dýchací přístroj přes vyrovnávací vestu, když k ní Marissa došla. Wynn jí pomáhal. Marissa si oblékla svou vyrovnávací vestu. Ozval se strašný skřípot, jak se Rafe snažil spustit klec proti žralokům. Marissa se dívala, jak se klec zdvihla vysoko nad palubu a pak se přehoupala přes pravobok. Se skřípáním se pak spustila do vody. Poté, co Wynn pomohl Wendy, přešel k Marisse, aby jí utáhl popruhy na dýchacím přístroji.

Dovedl ji na pravobok lodi. Wendy už byla na potápěčské plošině, připravená skočit do moře. Měla už na obličej potápěčskou masku a na rukách těžké ochranné rukavice. Jak vlny houpaly lodí, střídavě byla potopená až po kolena a zase stála na suchu. Marissa si nasadila masku a natáhla rukavice.

S obtížemi došla na pravý bok a postavila se vedle Wendy.

Nejdřív jí voda připadla studená, ale pak si na ni Marissa zvykla. Voda byla neuvěřitelně čistá. Když se Marissa dívala přímo pod sebe, asi o tucet stop hlouběji viděla písčné dno.

Když se podívala dál, uviděla, jak písek prudce klesá do nekonečných hloubek oceánu. Wendy zatukala Marisse na rameno.

"Pamatuješ si ještě posun kovou řeč, která se používá při potápění?" zeptala se jí. Skrz masku, která jí překrývala nos, zněl její hlas hluňavě. "Jakž takž," řekla Marissa. Wendy s ní prošla všechny klíčové signály, které ukazovala volnou rukou. Druhou rukou se musela pevně držet, aby ji vlny nesrazily z plošiny. Marissa se při jejím vysvětlování raději držela oběma rukama. "Rozumíš tomu?" zeptala se Wendy. Marissa jí odpověděla tím, že ukázala zdvižený palec.

149

"Dobrý," řekla Wendy a poplácala ji po rameni. "Jste připraveny, dámy?" zeptal se Wynn, přešel k nim na pravobok lodi a posadil se na bort. Wendy řekla, že už je úplně připravená. Marissa pouze přikývla. "Pojďte za mnou," řekl Wynn. Nasadil si masku a pak se pozpátku překotil do vody.

Wendy ho téměř okamžitě následovala. Marissa si vzala náustek a poprvé se nadechla chladného stlačeného vzduchu. Otočila hlavu a toužebně se podívala na loď. Zahlédla Rafe, jak mizí v podpalubí. Pohlédla zpátky do vody a viděla kolem plynout řasy a pak nějaké chaluhy. Proud jí připadal rychlý a mířil přímo do moře. Marissa už to nemohla déle

vydržet, přidržela si svou potápěčskou masku, pustila se čluu a vrhla se pozpátku do vody. V momentě, kdy bublinky zmizely, byla Marissa úplně ohromená. Připadalo jí, jako by skočila do jiného světa. Nikdy by nečekala takhle čistou vodu. Byla obklopená pestrými korálovými rybami. Třicet stop před ní čekali Wynn a Wendy u ústí podmořského kanálu. Viděla je tak jasně, jako by viseli ve vzduchu. Pod ní jiskřil písek a Marisse se zdálo, že rozeznává každé zrnko. Podívala se vpravo a vlevo a uviděla korály fantastických tvarů a barev. Za sebou spatřila dno lodi a na laně spuštěnou klec proti žralokům. Marissa ucítila, jak ji proud nese k Wendy a Wynnovi, aniž by se musela seabeměně snažit. Poté, co si všichni ukázali palce vzhůru, plavali směrem z kanálu a zamířili doleva. Marissa se zastavila u ústí podmořského kanálu a nejdříve pohlédla do děsivé propastné hlubiny. Zvuk jejího vlastního dýchání jí zněl v uších. Snažila se přemoci svůj primitivní strach a zachvěla se při pomýšlení, jaké příšery mohou číhat v tom obrovském tmavém prostoru. Marissa viděla, že Wendy s Wynnem už ji nechali za sebou. Rychle plavala, aby je dohonila, protože se bála zůstat o samotě. Brzy překonala svůj strach, když viděla nádhru podmořského světa kolem sebe. Všechny její fobie se ztratily, když zjistila, že je obklopena stříbřitým hejnem překrásných rybek. Jak tak plavala za ostatními do korálového jicnu, byla uchválena množstvím a různorodostí ryb. Viděla nejrůznější tvary a barvy, které se na souši vůbec nevyskytovaly. Koraly byly stejně nádherné, jejich barvy se vyrovnaly zbarvení ryb, jejich tvary přecházely od kulovitých až po parohovité vyrůstky. Průsvitné mořské vějíře se vlnily v proudu. Marissa si uvědomila, že se tak zabrala do vši té krásy kolem sebe, až jí ostatní úplně zmizeli. Spěchala kupředu a plavala okolo velkého korálu. Wynn byl před ní. Marissa viděla, jak sahá do síťky, kterou měl upevněnou u pasu. Když vyndal ruku, viděla, že drží rybí návnadu. V okamžiku ho obklopily barevné korálové rybky. Ty ho viditelně nezajímaly, protože je rukama odháněl. Místo toho se přiblížil ke vchodu do velké podmořské jeskyně a začal návnadou ve vodě mávat. Marissa ucítila srdce až v krku, že skoro vyplivla náustek. Ze stínů jeskyně vyplavala obrovská, skoro dva metry dlouhá, třímetráková treska.

150

Marissa už málem propadla panice, když si všimla, že Wynn to nejen že nepoděsilo, ale ještě lákal rybu, aby úplně vyplavala z jeskyně. A potom, k Marissině úžasu, si obrovská ryba vzala nastraženou rybku přímo z Wynnovy ruky. Wendy doplavala za Wynnem a naznačila, že by toho obra ráda zkusila krmít. Wynn jí dal několik rybek a ukázal jí, jak je má držet. Treska ráda poslechla, otevřela svou obrovskou tlamu a vcucila návnadu, jako by byla velikánský vysavač. Wynn pokynul Marisse, aby připlavala blíž, ale ta byla ráda, že může zůstat tam, kde je, a naznačila to pomocí signálů rukou. Pozorovala, jak Wendy krmí rybu, ale nebylo lehké zůstat na místě. Pohyb vln nad útesy s ní houpal sem a tam a nutil ji, aby se odstrkovala od korálů rukama v rukavicích. Pohyb znovu vyvolal nevolnost, kterou pociťovala na lodi. Když už obrovská treska sežrala všechny ryby, které jí Wendy byla ochotna nabídnout, líně zase zaplula do svého doupěte. Wendy připlavala k samému ústí jeskyně a nahlédla dovnitř. Pak doplavala k Marisse a pokynula jí, aby plavala za ní. Marissa ji neochotně následovala. Minuly ústí jeskyně a potopily se k písčitému dnu. Wendy ukázala do nějaké šterbiny a pak couvla, aby se Marissa mohla podívat. Marissa se pevně držela korálu, aby ji nestáhl proud, a snažila se přizpůsobit své oči stínům. Byla ráda, že má na rukou pevné rukavice. Nakonec Marissa viděla, na co Wendy ukazuje- na velkou zelenou murénu, která měla otevřenou tlamu s jehlovitými zuby. Marissa před tím pohledem couvla. To bylo přesně to zvíře, jaké si vidět nepřála. Wynn se připojil k oběma děvčatům. Vytáhl další rybí návnadu a lákal murénu, aby vyplula ze škvíry, což Marissu vyděsilo. Ryba se zavlňila, chňapla po návnadě příšernými čelistmi, a zase zaplula zpátky do svého úkrytu. Když si Wendy vzala od Wynn další rybu a pokusila se vylákat murénu zase ven, začala Marissa chápat, že pod nádhernou krásou útesu číhá svět šelem. Možnost nebezpečí byla všude. Byl tady násilnický svět, který se řídil pravidlem "sežer, nebo tě sežerou". Dokonce i některé z překrásných korálů byly na dotek ostré jako žiletky. Zatímco se Wendy a Wynn věnovali muréně, Marissa ucítila vibrace, které ji přiměly podívat se nahoru ke hladině. Zvuk byl stále hlasitější, ale když už to Marissu začínalo znepokojovat, vibrace přestaly. Zadržela dech a pozorně naslouchala. Neslyšela nic než sykot vln nad sebou. Když se ujistila, že ani Wendy ani Wynnovi ten zvuk nedělá starosti, rozhodla se, že si toho také nebude všimát. Když už Wendy omrzela hra s murénou, rozhodli se s Wynnem, že poplavou podél útesu. Po deseti metrech vpluli do dalšího korálového kanálu. Wendy se znovu zastavila a něco Marisse ukázala. Marissa k Wendy opatrně připlavala a doufala, že Wendy nezaujala další muréna. Ale ulevilo se jí, když zjistila, že Wendy zpozorovala nějaké

151

korálové rybky schované v jedovatých chapadlech záhonu mořských sasanek. Ryby měly svítivě oranžovou barvu a na sobě bílé, černě vroubené pruhy. Na pár minut se Wendy a Marissa bavily jejich dováděním. Když už byli pod vodou skoro hodinu, začalo Marissu potápění unavovat. Bylo jí ještě trochu divně od žaludku a byla unavená od plavání ve vlnách. Nakonec se rozhodla, že už toho má dost. Marissa dala signál Wendy a Wynnovi, že se chce vrátit zpátky na loď. Wendy přikývla a chystala se plavat s ní, ale Marissa jí dala znamení, aby zůstala, kde je. Nechtěla tahat svou přítelkyni zpátky na loď, dokud Wendy nebude sama chtít. Wynn dal Marisse znamení palcem nahoru. Spolu s Wendy zamávali Marisse na rozloučenou. Marissa také zamávala a plavala směrem k lodi. Když připlavala k ústí kanálu, kde byla loď zakotvená, ohlédla se zpátky na Wendy a Wynn. Pozorně cosi zkoumali na korálové stěně vzdálené asi dvacet metrů. Marissa plavala do kanálu. Před sebou viděla kýl Ozu, klec proti žralokům a dále vlevo cosi, co vypadalo jako menší člun. Marissa doplavala k potápěčské plošině a vytáhla se na ni. Byla vyčerpaná a nějakou dobu jí stačilo, že může sedět na prknech s nohama ve vodě, opřená zády o zád lodi. Jak se Oz zdvíhal a zase klesal, plošina se střídavě

potápěla, takže Marissa měla vodu až k pasu, a pak byla zase na suchu.

Marissa si vyndala z úst náustek a posunula si potápěčskou masku na čelo. Otřela si oči a chytila se zábradlí, které vedlo kolem zádi. Ale nestoupala si, seděla dál na potápěčské plošině. Připadalo jí, že pohyb lodi je horší než vlny pod hladinou. "Asi jsem prostě pozemská krysa," řekla si. Styděla se, že na ni relativně klidné moře má takový účinek, ale pak si uvědomila, že jí dopravní prostředky nikdy nedělaly dobře.

Když byla malá, často se jí dělalo špatně v autě. Marissa čekala, až se jí udělá lépe, a všimla si vzrůstajícího pohybu ve vodě kolem svých nohou. Naklonila se a uviděla množství malých dychtivých rybiček, které rejdlily kolem. Když se podívala víc zblízka, viděla, jak po proudu plavou kusy a odřezky z ryb, a potom spatřila větší šmouhu, která vypadala jako krev a vnitřnosti. Zvětšující se hejno ryb se pilně krmilo. Marissa upřeně pozorovala zuřivě se krmící barevné tropické ryby. Ale pak situace začala být vážná. Z ničeho nic se přihnala asi metr a půl dlouhá ryba podobná barracudě, která prolétla vnitřnostmi a zase zmizela tak rychle, jak se objevila. Menší ryby, které se rozprchly před tím, než se dravec objevil, se zase vrátily ještě ve větším množství.

Marisse ztuhla krev v žilách. Reflexivně vytáhla nohy nahoru na potápěčskou plošinu. Právě v tu chvíli kolem ní propluly další kusy vnitřností uprostřed tmavé vody, která musela být zbarvená krví. Kromě nárazů vln o přední lodí Marissa slyšela zřetelné šplouchavé zvuky. Vstala a pohlédla do lodi. Přešla blíž k bortu, aby lépe viděla, odkud zvuky pocházejí, a uviděla dva muže. Oba rychle vysypávali kýble vnitřností do vody. Ve vánku Marissa rozeznala zápach hniijících ryb.

152

Rafe nebyl nikde k vidění. Marissa se obrátila zpátky k vodě na zádi a uviděla šířící se krvavou skvrnu, která zbarvila hladinu na tmavočerveno. Ryby začaly vyskakovat z vody, jak šlely po potravě. Marissa na muže zařvala. "Hej," zaječela.

"Ve vodě jsou potápěči!" Muži bleskově zvedli hlavy a pohlédli na Marissu. Všimla si, že jeden z nich je Asiat. Pak se zase věnovali svému úkolu a dále zuřivě vyhazovali zbytek vnitřností. "Rafe," zakřičela Marissa jak nejhlasitěji mohla. Rafe vyšel z kajuty a stínil si oči před žhnoucím sluncem. Na tvářích měl mastné skvrny. V ruce držel velikánský francouzák.

"Byli tu dva muži a házeli odpadky do vody," zařvala Marissa.

"Odpluli pryč v motorovém člunu." Marissa ukázala na odplouvající loď. Rafe se naklonil přes bort a pohlédl na člun.

"Sakra, odplouvají na východ," řekl. "Měli chytat ryby za korálovým útesem." "Ryby!" vykřikla Marissa. "Podívejte se, co naházeli do vody." Rafe se podíval dolů na vodu.

"Zatraceně!" vykřikl. Běžel zpátky na záď a pohlédl na rozšiřující se červenou skvrnu. Stále víc a víc ryb vyskakovalo z vody. "Zatraceně," opakoval. "Mohly by tyhle odpadky přilákat žraloky?" zeptala se ho Marissa. "Panebože, to jo!" řekl Rafe. "Ach, můj bože!" Navzdory hrůze, kterou pociťovala, si Marissa zase natáhla potápěčskou masku přes oči a přes nos. Dala si náustek do úst a skočila pozpátku do vody.

Kolem ní se hemžily nejrůznější ryby, velké i malé.

Viditelnost ve vodě se rapidně snížila. Marissa skousla náustek, plavala dopředu a snažila se nemyslet na nic jiného, než že se musí dostat s Wendy zpátky na loď. Když se Marissa přiblížila k ústí kanálu, uviděla prvního žraloka. Byl to malý žralok lidožravý a kroužil kolem odpadků. Tohle příšerné stvoření poděsilo Marissu víc než cokoli, co dosud ve svém životě viděla. Oči stále upřené na žraloka, Marissa plavala doleva, blízko korálové stěny. Stále žraloka pozorovala, a ten najednou vystřelil dopředu do vřavy krmících se ryb a chňapnul po velkém kusu vnitřností. Pak se zčista jasna objevil větší žralok a začal ho honit. Marissa nemohla přemoci chvění, zahrnula do ústí kanálu a pátrala v dálce, jestli neuvidí Wendy a Wynna. Objeví se další žraloci, větší a větší než ti dva první, byl mezi nimi i jeden, ve kterém Marissa poznala kladivouna. Velká ryba vypadala jako prehistorický živočich, jako nějaká nestvůra, která tu zůstala z období, kdy žili dinosauři. V kanálu před sebou Marissa konečně uviděla Wynna.

Wendy byla přímo pod ním, prozkoumávala nějakou šterbinu, bylo vidět její nohy s ploutvemi. Marissa plavala směrem k nim, ale ještě než se tam dostala, Wynn otočil hlavu a uviděl ji.

Marissa v zoufalství ukázala přes rameno na zběsile se krmící hejno ryb. Wynn reagoval okamžitě, natáhl ruku pod sebe a zatahal Wendy za nohu. Pak rychle plaval směrem k Marisse prudkými tempy.

153

Marissa si to namířila zpátky k lodi, nalevo viděla, jak jeden žralok prudce vrazil do jiného. Napadený žralok měl na boku obrovskou ránu a hned v příštím momentě zraněného žraloka sežralo několik jiných žraloků. Wynn minul Marissu a zahrnul do kanálu. Marissa se ohlédla zpátky v očekávání, že Wendy plave přímo za ním. Namísto toho viděla pouze Wendiny ploutve. Wendy byla stále hlavou dolů ve šterbině mezi korály jako předtím. Marissa vteřinu přemýšlela, co má dělat. Pak Wendy zvedla hlavu, rozhlížela se po Wynnovi a okamžitě spatřila hejno žraloků, jehož velikost rostla každým okamžikem. Wendy si to v panice namířila k Marisse. Hned ale musela zastavit, protože mezi ně připlavalo několik žraloků.

Marissa začala plavat pozpátku k ústí kanálu, aby měla Wendy stále na očích. Pociťovala už takovou hrůzu, že měla dojem, že jí dochází vzduch. Z ničeho nic se žraloci rozprchli mocnými pohyby ocasů. Marissa doufala, že ji pánbůh vyslyšel, než uviděla, co žraloky přinutilo k útěku. Z temných modrých hlubin se přičítal obrovský bílý žralok lidožravý. Byl přinejmenším čtyřikrát tak velký jako tři žraloci, které Marissa viděla předtím. Když Wendy spatřila obra, propadla panice, vyrazila dopředu, prudce přitom mávala rukama a divoce kopala nohama. Marissa ji napodobila. U ústí kanálu

se Marissa odvážila podívat za sebe. Wendy za ní stále plavala stejným zuřivým tempem, ale Marissa také viděla obřího žraloka, který se hnal za ní. Zdálo se, že se zvíře o Wendy velice zajímá. Žralok se na chvíli zastavil, pak se jediným mocným pohybem vrhl přímo na Wendy. Otočil hlavu ke straně a chytil Wendy za hrudník a strašlivě s ní zatřásl. Náustek vyletěl Wendy z úst a bublinky stoupaly k hladině. Pak se ve vodě rozprostřel mrak krve a celou scénu zahalil. Marissa se v naprosté panice otočila a plavala do kanálu. Skoro ani nemohla myslet, tak strašně se bála. Pak zahlédla dno lodi a klec proti žralokům. Wynn už byl vevnitř a Marissa si to namířila přímo k němu.

Jakmile doplavala ke kleci, chytla za dveře a tlakem se je snažila otevřít dovnitř, ale nešlo to. Wynn držel dveře zevnitř a vši silou se o ně opíral. Marissa vůbec nemohla pochopit, co to dělá, a snažila se mu podívat do očí, ale jeho potápěčská maska byla jako zrcadlo. Marissa se otočila a uviděla toho nestvůrného žraloka, jak vyplouvá z ústí kanálu a z tlamy mu proudí krev. Marissa viděla, že jí zbývají jenom vteřiny. Skrčila se za protilehlou stěnu klece, sbalila se do kuličky a zoufale se držela ocelových tyčí. Náhle velký bílý žralok prudce narazil do klece a zakousl se do ní předpotopnými čelistmi. Marissa se podařilo udržet, zatímco se žralok snažil prokousnout ocelové tyče. Přes Wynnovo rameno Marissa viděla přímo do žraločí tlamy, která byla plná řad patnácticentimetrových zubů. Oko obří ryby byl vlastně obrovský neproniknutelně černý ovál. Několik tyčí klece se ohnulo silou žraločích čelistí. Pak ryba zatřásla

154

kleci s takovou silou, že Marissa spadla potápěčská maska a vypadl jí náustek, ale přesto se držela dál. Pak se žralok odtrhl od klece a nechal po sobě jenom pár svých zubů. Marissa uchopila jednou rukou náustek a druhou se stále pevně držela klece. Bez potápěčské masky všechno viděla jenom rozmazaně. Ale rozeznala, jak si Wynn vsunul svůj náustek a začal zuřivě tahat za lano, které vedlo na hladinu. Všimla si velké tržné rány na jeho paži, která mohutně krvácela. Žralok zřejmě vzdal pokusy prokousat se silnými tyčemi klece a začal kroužit kolem ní. Marissa se pohybovala stejným směrem a snažila se mít stále klec mezi sebou a obrovským lidožravým žralokem. Náhle se klec začala zvedat. Marissa věděla, že by bez její ochrany byla ztracená, a zuřivě kopala v úsilí, aby se jí udržela. Křečovitě se držela rukama ocelových tyčí. Právě když se strop klece vynořil nad hladinu, podařilo se jí na něj vylézt. Marissa se škrábala dopředu a natáhla ruku po zdvihacím kabelu. Právě když se ho dotkla, žralok znovu narazil do klece a znovu s ní zahoupal. Marissu to trochu odhodilo stranou, až se jí nohy znovu potopily pod vodu. Prudce je zvedla, stočila se kolem lana a držela se ho vši silou.

155

11 8. dubna 1990 11:47

Marissa zůstala pevně sbalená do klubíčka, dokud neucítila, že se klec usadila na palubě lodi. Teprve potom otevřela oči.

Rafe už otevíral dvířka klece, vytrhl je směrem ven. Wynn se snažil protáhnout malými dvířky. Na ráně na paži si držel ruku. Navzdory všemu tlaku mu rána velmi krvácela. Marissa se pustila lana a podařilo se jí slézt ze stropu klece, přestože měla stále ještě na nohou ploutve. Chvilí jí trvalo, než jí došla strašná pravda, že Wendy s nimi na lodi není. V duchu viděla Wendy v žraločích čelistech. "Wendy je ještě pořád ve vodě," vykřikla. Ale Rafe už se zabýval ošetřováním Wynnovy rány. Oba spěchali k místu, kde byla na lodi lékárna. Marissa zakopávala o ploutve, jak se pokoušela běžet za nimi.

Výprostila se z dýchacího přístroje a nechala ho spadnout na palubu. Pak se sehnula a zula si ploutve. Když došla k oběma mužům, uviděla, že se Rafe snaží tlakovým obvazem zastavit krev stříkající z tepny. "A co Wendy?" zaječela Marissa. Rafe ani nevyhlédl od obvazu. "Wynn říká, že tam dole byl hladový bílý žralok." "Musíme ji najít," křičela na ně Marissa.

"Nemůžeme ji tam nechat. Prosím vás." "Líp než takhle to asi udělat nemůžu, kamaráde," řekl Rafe Wynnovi, který přikývl.

Wynn položil ruku na hotový obvaz. Marissa se už nemohla přemoci a rozplakala se. "Prosím vás," zakřičela. Rafe si jí nevšímal a šel k vysílačce, aby si vyžádal pomoc od pobřežní hlídky. Marissa byla úplně bez sebe. Když kapitán přestal mluvit do vysílačky, mezi vzlyky ho prosila, aby skočil do vody a našel Wendy. "Co si myslíte, že jsem," zařval na ni Rafe. "Úplněj magor? Přece nepůjdu do vody, když je v okolí velké lidožravé žraloky. S tou vaší kamarádkou mě to mrzí, ale nemůžu dělat nic jiného než čekat, jestli vyplave. Možná že se schovala mezi korály." "Viděla jsem, jak ji žralok chytil," zavzlykala Marissa a prosila dál: "Musíte něco udělat." "Jestli vymyslíte něco jiného, než že bych měl jít do vody, tak mi to řekněte," řekl Rafe a dál ošetřoval Wynna.

Marissa nevěděla, co má dál dělat, klekla si na palubu, přikryla si tvář rukama a plakala. Brzy si všimla stále se přibližujícího vrčení. Posadila se, opřela se o okraj lodi a pak uviděla helikoptéru, která se k nim snášela. Když byla přímo nad Ozem, zastavila se ve vzduchu. Marissa viděla v otevřených dveřích vrtulníku muže, který se držel postranní tyče. Rafe se vrátil k vysílačce a znovu mluvil s pobřežní hlídkou. Potom se spojil s pilotem helikoptéry nad nimi. Rafe mu řekl, že se jim podařilo

156

zastavit Wynnovo krvácení. Rozhodl se s pilotem, že nemá cenu riskovat a snažit se dostat Wyna do helikoptéry, když už Wynn nekrváčí. "Ještě pořád mi chybí jeden potápěč," řekl Rafe do vysílačky. "Pošleme hlídkový člun," řekl pilot helikoptéry.

Když domluvil, helikoptéra se pohnula kupředu a pak rychle odlétla zpátky k pevnině. Rafe zavěsil mikrofon vysílačky. "Asi radši počkáme, až sem připluje hlídkový člun." "Já vás, lidi, vůbec nechápu," zaječela Marissa. "Vy snad pro tu Wendy nechcete vůbec nic udělat, co?" Rafe si jí nevšímal a dále si prohlížel Wynnův obvaz. Byl ještě pořád suchý. "A vy," řekla Marissa zlostně a ukázala na Wyna, "nechtěl jste mě pustit do té ztracený klece." "Snažil jsem se vám pomoci," řekl Wynn.

"Ty dveře se otevírají ven, ne dovnitř. Pokoušel jsem se vám to ukázat, ale nenechala jste mě." Marissa se podívala na klec. Dvířka byla dokořán, viděla, že se skutečně otevírají ven. Marissa se obrátila k Rafovi. "Kdo byli ti dva muži, kteří házeli odpadky do vody?" ptala se. "Dva chlápkové, co chtěli jet chytat ryby," řekl Rafe. "Byl to nějaký šikmookej chlap, kterej si najal Oz. Byl pořád v kajutě, dokud nepřišel motorový člun. Vůbec nevím, proč sem s ním přijeli. Asi se nakonec rozhodli, že rybařit nechtějí, a všechnu návnadu vyhodili na moře. Kdybych věděl, co chtějí udělat, tak bych jim to nikdy nedovolil." "To byla návnada, co přilákala žraloky," řekla Marissa. "Určitě," souhlasil Rafe. Marissa nevěděla, co si o tom má myslet. Ještě pořád se třásla.

Uplynula hodina, ale pobřežní hlídka nebyla stále ještě v dohledu. Voda kolem lodi se pročistila. Dokonce i vlny se uklidnily. Marissa se dívala ze svého místa na zádi, ale žádné ryby už neviděla. "Ta ruka mi zase začíná krvácat," oznámil Wynn s úzkostí v hlase. Rafe mu prohlédl obvaz. "Jen trochu," řekl. "Ale pojď, vyplujeme. Ať jdou s tím hlídkovým člunem do prčic." "Nepojedeme odsud, dokud se nepodíváme po Wendy," řekla Marissa. "Nemá to cenu," řekl Rafe. "Kdyby byla nějaká naděje, tak už by se byla vynořila." "Jestliže ji odmítáte hledat, tak půjdu já," řekla Marissa. Přešla k dýchacím přístrojům a jeden z nich si vzala. Pak zvedla své ploutve, které stále ještě ležely na přední palubě. Když se Marissa vrátila, Rafe ji popadl za ruku. "Jste blázen, jestli chcete jít do týchle vody." Marissa rozzlobeně vyškubla svou paži z jeho sevření. "Aspoň nejsem zbabělec." "Já půjdu," nabídl Wynn a nejdříve vstal. "Ty teda nikam nepůjdeš," zařval Rafe. "Tak jo! Já se pudu podívat." Rafe, který zcela zřetelně zuřil, vešel do podpalubí a vrátil se oblečený

157

na potápění. Vzal si ještě ploutve, potápěčskou masku a metr dlouhou ocelovou tyč. "Chci, abyste mě spustili v kleci," řekl Wynnovi. Všichni tři přistoupili ke žraločí kleci. Chvilku si prohlíželi ohnuté tyče na přední části klece. "Nemůžu věřit tomu, že tohle udělal živý tvor," poznamenal Rafe, vlezl dovnitř a nasadil si potápěčskou masku a ploutve. "Můžete spouštět," zavolal Rafe. Wynn šel k bubnovému navijáku a zvedl Rafa s klecí asi třicet centimetrů nad palubu. Pomocí nezraněné ruky manévroval klecí tak, až visela nad vodou.

Marissa mu pomáhala klec vyrovnat. Pak klec spouštěl, dokud neucítil zatažení za lano, které držel v ruce. Marissa a Wynn nahlíželi přes bort lodi a konečně uviděli, jak Rafe vyplaval z klece. Zmizel pod lodí. Za další minutu nebo dvě se objevil na potápěčské plošině. "Tady dole je všude klid," řekl. "Kde tedy byla Wendy, když jste ji naposledy viděla?" "Já poplavu s váma," řekla Marissa. Navzdory všemu strachu měla dojem, že tohle pro Wendy udělat musí. Rychle si vzala potápěčské vybavení. Wynn jí pomohl s dýchacím přístrojem, za okamžik byla už na potápěčské plošině vedle Rafa. "Tohle bych od vás teda nečekal," řekl Rafe. "Tohle teda určitě ne. Nebojíte se jít zase do vody po tom, co se stalo?" "Strašně se bojím," přiznala Marissa. "Tak jedem, než si to rozmyslím." Marissa neskočila daleko od lodi, ale raději se spustila pomalu do vody a pozorně se rozhlížela všemi směry. Ale Rafe měl pravdu - voda byla klidná a mírumilovná, jako když do ní ráno vstoupila. Kolem proplulo několik pestrých korálových rybek.

Pohlédla zpátky na žraločí klec, rozhodnuta, že k ní poplave, jakmile by to bylo třeba. Marissa se obrátila k Rafovi a pokynula k ústí kanálu. Byl tam teď slabší proud než předtím.

Zaváhali v místě, kde korálový kanál ústí do oceánu. Ani ve větší dálce neviděli nic většího než pár barevných rybek, které pluly kolem korálové stěny. Příšera, která tady všechny terorizovala ani ne před hodinou, nebyla nikde vidět. V Marisse se zastavilo srdce, když ucítila, jak se něco dotklo její paže. Když se otočila, uviděla, že je to jenom Rafe. Ukazoval jí, že neví, kam mají pokračovat. Marissa ukázala prstem a společně se tím směrem vydali. Když uplavali asi deset metrů, Marissa naznačila rukou Rafovi, aby zastavil.

Řekla mu posuňky, že teď právě jsou na místě, kde naposledy viděla Wendy. Začali prohledávat písčité dno, ale neobjevili nic, ani kousek potápěčské výstroje. Nakonec dal Rafe znamení, aby se už vrátili na loď. Marissa vylezla na potápěčskou plošinu a byla naprosto zdrcená. Wendy je doopravdy pryč.

Nezbyla po ní ani stopa. Bylo to tak neuvěřitelné, že to snad ani nemohla být pravda. V tuhle chvíli Marissa nemohla už ani plakat. "Strašně mě to mrzí, děvkeno," řekl Rafe. Sundal si potápěčskou výstroj. "Je nám to s Wynnem hrozně líto, opravdu, nic takového se na Ozu ještě nikdy nestalo, to vás mohu ujistit. Byla to strašná nehoda, to teda

158

jo." Pak šel dopředu a věnoval se vysílačce, zatímco Wynnovi řekl, aby vytáhl z vody žraločí klec. Rafe řekl pobřežní hlídce, že hlídkový člun dosud nepřišel. Znovu jim udal polohu lodě a řekl jim, že přestože jim stále ještě chybí jeden potápěč, plují nejprve obstarat lékařskou pomoc pro svého zraněného prvního důstojníka. Když už byly motory nastartované, Rafe řekl Wynnovi, aby vytáhl kotvu. Pak se začali vracet k ostrovu Hamilton. "Říkáte, že jste skutečně viděla, jak ten žralok stiskl té ubohé ženě hrudník?" zeptal se pan Griffith, inspektor Královské australské policie. Marissa a Rafe stáli před vysokým pultem na policejní stanici na ostrově Hamilton. Šli sem přímo ze zdravotního

střediska, kam odložili Wynna. "Ano," odpověděla Marissa. Ještě pořád v duchu viděla tu příšernou tragédii a bylo jí z toho nevoľno.

"A viděla jste krev?" zeptal se inspektor. "Ano, ano!" vykřikla Marissa. Slzy se jí začaly kutálet po tvářích.

Ucítila Rafovou paži kolem svých ramen. "A vrátili jste se zpátky do vody a prohledali okolí?" ptal se dál pan Griffith.

"To jsme skutečně udělali," odpověděl Rafe. "Bylo to ale až víc než o hodinu později. Ale plavali jsme tam se slečnou Blumenthalovou a hledali jsme. Nenašli jsme ale nic. Ani stopu. Ale můj první důstojník mi říkal, že to byl největší žralok, kterého kdy viděl, kolém deseti metrů." "A tohle je pas té ženy?" zeptal se pan Griffith. Marissa přikývla.

Vyndala pas Wendy z tašky. "Ošklivá záležitost," poznamenal pan Griffith. Pak se na Marissu podíval přes své brýle na čtení. "Byla byste tak hodná a dala vědět nejbližšímu příbuznému? Bylo by to snad nejlepší, kdyby se to dověděl od nějakého známého." Marissa přikývla a otřela si slzy.

"Zařídíme koronerovo vyšetřování," řekl Griffith. "Chtěl by někdo z vás ještě něco dodat?" "Ano," řekla Marissa. Zhluboka se nadechla. "Ty žraloky přilákaly odpadky, které někdo schválně hodil do vody." Pan Griffith si sundal brýle. "Co tím chcete říct, mladá dámo?" "Nejsem přesvědčená o tom, že by Wendina smrt byla náhoda," dodala Marissa. "To je ale vážné obvinění," řekl pan Griffith. "Na naší lodi byl nějaký Asiat," vysvětlovala Marissa. "Neukázal se, dokud jsme nebyli na korálovém útesu a vlastně už ve vodě. Já jsem se náhodou sama vrátila k lodi, když jsme se potápěli. Viděla jsem jeho a ještě jiného muže, jak házeli návnadu do vody." Pan Griffith se podíval na Rafa. Rafe zvedl obočí. "Skutečně jsme měli nějakého čínského zákazníka na palubě," přiznal. "Řekl, že se jmenuje

159

Harry Wong. Najal si loď, protože chtěl chytat ryby na vnějším okraji útesu. Setkal se tam s přítelem ve velkém motorovém člunu. Měli spoustu návnady. Když jsem s nimi mluvil naposledy, jeli v tom člunu na mečouny. Zřejmě si to potom s rybařením rozmysleli, a protože nebyli dost informovaní, prostě vyklopili tu svou návnadu do moře."

"Aha," řekl pan Griffith. "Nejsem právě přesvědčena o jejich neinformovanosti," namítala Marissa. "No, kvůli tomu máme koronerovo vyšetřování," řekl pan Griffith. "Tam bude příležitost prozkoumat všechny detaily." Marissa cítila, jak jí zčervenaly tváře, a snažila se ovládnout natolik, aby mohla vyslovit všechna svá podezření. Pověděla panu Griffithovi, že si myslí, že ten Číňan mohl být právě ten, který ji a Wendy pozoroval včera večer v jídelně hotelu ná ostrově Hamilton.

"Aha," řekl pan Griffith. Pohrával si s perem. "Já úplně chápu, jak rozrušena musíte být. Jestli vás to trochu utěší, mohu vás osobně ujistit, že tu tragédii pečlivě vyšetříme."

Marissa se už chystala pokračovat, ale pak si to rozmyslela.

Sama si nebyla úplně jistá, co to vlastně říká. Dokud nezačala nahlas mluvit o tom, že ten Asiat na lodi byl totožný s tím Číňanem v hotelové jídelně, vůbec jí to nepřišlo na mysl.

Kromě toho jí bylo zřejmé, že se na ni policejní inspektor dívá spatra. Měla také zcela jasný pocit, že se ji snaží jen tak uklidnit. "Jestliže teď nic jiného nemáte," řekl pan Griffith, "můžete už jít, ale rád bych vás dva požádal, abyste zůstali na ostrově. Zítra se s vámi spojíme. Mohu vás také ujistit, že na místě neštěstí provedeme rozsáhlé pátrání po pozůstatcích paní Wilsonové-Andersonové." Marissa a Rafe odešli z policejní stanice společně. Rafe ji doprovodil zpátky do hotelu. Než se s ní v hale rozloučil, na chvíli se zastavil a řekl: "Opravdu mě mrzí, co se stalo. Jestli vám budu moct nějak pomoci, samozřejmě prosím přijďte na loď."

Marissa mu poděkovala a pak šla nahoru do svého pokoje. Když zavřela dveře a uviděla Wendiny věci, znovu propukla v pláč.

"Nemohu uvěřit, že se to opravdu stalo," řekla Marissa přiškrknutým hlasem. O půl hodiny později, když přestala vzlykat, vstala z postele, přinesla Wendin kufr a naskládala do něj všechny její věci. Zatímco to dělala, přemýšlela o všem, co se stalo v posledních několika málo měsících. Zdálo se jí, že následky její neplodnosti se začínají rozrůstat do neuvěřitelně tragických rozměrů. Marissa uklidila kufr s Wendinými věcmi do rohu šatny a pak se posadila na kraj postele. Několik minut pozorovala telefon a snažila se sebrat odvalu. Nakonec zvedla sluchátko a vytočila číslo k sobě domů do Westonu. Telefon zazvonil jen dvakrát a pak se ozval Robertův ospalý hlas, který řekl: "Haló." Marissa si uvědomila, že v Bostonu jsou nejméně dvě hodiny po půlnoci.

160

"Roberte," vyhrkla Marissa, "stalo se něco strašného." A pak, než mu mohla všechno povědět, znovu propukla v hysterický pláč. Trvalo pět minut, než byla schopna mu to o Wendy vypovědět. "Pane bože," řekl Robert. Marissa popsalá své podezření a řekla, že Wendina smrt mohla být úmyslná a ne náhodná. Robert nejdříve nereagoval, pak stejně jako předtím policejní inspektor ji upozornil, že prožila strašlivý šok.

"Po takovém zážitku může tvoje představivost vyvádět psi kusy," řekl jí. "Třeba se snažíš obvinít někoho, kdo je nevinný. V každém případě se snaž uklidnit, pokus se na to moc nemyslet." "Nemohl bys přijet?" zeptala se Marissa znenadáni.

"Do Austrálie?" podivil se Robert. "Myslím, že bys raději ty měla přijet domů." "Ale policie mi řekla, abych neodjížděla z ostrova," vysvětlila Marissa. "Tyhle formality nemohou trvat dýl než den dva," řekl Robert. "Mně by to trvalo skoro dva dny, než bych se tam dostal. Kromě toho bych teď odtud těžko odjížděl. Teď je právě týden před patnáctým a dobře víš, co to znamená - daně. Bylo by lepší, kdybys přijela domů, co nejdřív to půjde." "Samozřejmě," řekla Marissa chladně. "Já to chápu."

"Měl bych zavolat Gustavovi?" zeptal se Robert. "Kdybys byl tak hodný," řekla Marissa. Ale pak si to rozmyslela.

"Když tak o tom přemýšlím," dodala, "možná že bych měla zavolat já.

Gustave třeba se mnou bude chtít mluvit." "Tak dobře," řekl Robert. "Zase mi zavolej hned, jak budeš vědět, kdy se vrátíš domů." Marissa položila sluchátko. Rozhovor s Gustavem bude asi nejtěžší úkol, jaký kdy zažila. Zkusila si představit, co má říct, ale neexistoval žádný způsob, jak tu zprávu zmírnit.

Nakonec zvedla telefon a vytočila čí slo. Gustave se ozval hned po prvním zazvonění telefonu. Jako lékař byl bezpochyby zvyklý na to, že ho někdo v noci budí. Jeho hlas ani nezněl rozespale, přestože si Marissa byla jistá, že určitě spal.

Marissa rychle přešla k věci a vyličila Gustavovi, co se přesně stalo. Dokonce se jí podařilo zadržet slzy, než dopověděla události toho dne. Na druhém konci přes tisíc mil daleko bylo jenom mrtvé ticho. "Gustave, jsi v pořádku?" zeptala se Marissa zlomeným hlasem. Po chvíli Gustave řekl:

"No . . . snad budu. Je to . . . strašně těžké to přijmout.

Ale Wendy vždycky trochu riskovala, když se potápěla. Kde jsou její věci?" "Zabalila jsem je," řekla Marissa, kterou překvapilo, že Gustave přijal tu strašnou zprávu tak dobře, a velmi se jí ulevilo. Říkala si, že jako lékař je asi zvyklý přijímat špatné zprávy a že ta hrůzná skutečnost mu dojde později, až bude sám. "Musel to být pro tebe strašný šok," řekl Gustave. "Jsi v pořádku?"

161

"Ale jde to," řekla Marissa. "Marisso, děkuji, že jsi zavolala. Kdybys mi jenom mohla poslat její věci, byl bych ti moc vděčný. Spojím se s australskými úřady. Radši už to položím. Na shledanou." Sluchátko zmlklo a Marissa to pomalu položila. Bolelo ji srdce stejnou bolestí, kterou, jak byla přesvědčená, cítil i Gustave. Padla zpátky na postel, přikryla si tvář rukama a vzlykala, až už nemohla dále plakat. Pak se její smutek začal měnit na zlost, dokonce na vztek. Předtím byla ráda, když slyšela, jak dobře se Gustave ovládá, ale teď jí to začalo dělat starosti. Když se znovu ke konverzaci v duchu vrátila, bylo jí nanic z toho, jak chladně a nezúčastněně zněl Gustavův hlas. Jako kdyby mu dávala zprávu o nějakém jeho pacientovi a ne o jeho vlastní ženě. Náhle ji napadlo, jestli jejich problémy, způsobené léčením neplodnosti, nebyly tak velké, že se Gustavovi do jisté míry Wendinou předčasnou smrtí ulevilo. Stejně jako rozhovor s Gustavem si Marissa v duchu probírala i svůj telefon s Robertem a výsledek byl podobný. Vůbec mu nemohla zapomenout, že odmítl přijet hned do Austrálie, když věděl, jaké trauma tu zažila.

Daně! To byla ale nesmyslná výmluva. Po tom všem, co se stalo, by doufala, že jejich manželství bude na prvním místě. Marissa vstala z postele a došla k oknu. Oceán se leskl v pozdním odpoledním slunci. Bylo těžké uvěřit, že Wendy potkal takový strašný osud v tak krásném klidném prostředí. Říkala si, jaký by asi byl její vlastní osud, kdyby ji nevolnost a únava nedonutily vrátit se zpátky na loď. Možná by už byla také mrtvá. Možná že účelem toho všeho bylo zbavit se jich obou.

Marisse vyschlo v krku. Ztěžka polkla. Myslí na nebezpečné věci, možná dokonce na šílené věci. V duchu se vrátila k hroživým čínským hlídačům na Ženské klinice. Nemohli by mít snad nějakou souvislost s tím strašným Číňanem na palubě lodi Oz? Marissa se ptala sama sebe, jestli existuje nějaká souvislost mezi Ženskou klinikou v USA a australskou FCA.

Marissa vyšla na balkón. Posadila se do lehátka. Těžce ji zdrtilo, že Wendy zemřela pro nic za nic. Jak toho může prostě jen tak nechat a vrátit se do Bostonu? Její myšlenky odpluly k Tristanu Williamsovi, kterého se jim stále nepodařilo najít.

Proč by si studovaný patolog vymyslel směšné údaje, které by mu lehce mohli dokázat jako zfalšované, a to všechno pro pochybné výhody z publikování článku? Nedávalo to prostě smysl. Marissa nervózně ťukala prsty do opěradla svého lehátka. Znovu přemýšlela o mužích, kteří házeli odpadky přes palubu. Jestliže byli tak nevinní, proč tedy tak rychle zmizeli v okamžiku, kdy na ně zavolala? Mohla by uvěřit, že Tristan Williams z rozmaru spáchá profesionální harakiri.

Mohla by si namluvit, že věří tomu, že ti dva muži na Ozu si neuvědomili, co dělají. Ale celá ta podivná věc jí začala připomínat pocity, které měla v prvních dnech rozšíření horečky Ebola, když byla na Centru pro kontrolu chorob.

Tehdy Marissa začala mít pocit, že tady

162

funguje nějaká strašlivá síla, dávno předtím, než její kolegové pojali podezření. Navzdory neúspěchům trvala na svém přesvědčení a nakonec dokázala existenci spiknutí ještě d'ábelštějšího, než si předtím vůbec představovala. Nyní, stejně jako tehdy, si začínala myslet, že je na čase, aby se řídila svými instinkty. Přestože nemá o moc víc než tušení, že na všech těchto záležitostech je víc, než se na první pohled zdá, musí pátrat dál. Poslechla svůj impuls, šla dovnitř a znovu zavolala Roberta. Už podruhé ho vzbudila. "Potřebuju tě tady, Roberte," řekla. "Čím víc přemýšlím o Wendině smrti, tím víc si myslím, že byla způsobena úmyslně." "Prosím tě, Marisso, vždyť přeháníš. Prožila jsi strašný šok. Neměla bys prostě sednout na letadlo a vrátit se domů?" "Ale já si myslím, že bych tu měla zůstat." "Já do Austrálie prostě jet nemůžu," řekl Robert, "už jsem ti řekl, že v práci . . ."

Přestože si Marissa uvědomovala, že nejedná rozumně, zavěsila telefon, než mohl větu dokončit. Pak si uvědomila, že něco přece jen udělat může. Znovu chytila telefon a zavolala Roberta ještě jednou. "To jsem rád, že jsi ještě zavolala," řekl Robert. "Doufal jsem, že přece jen přijdeš k rozumu." "Ráda bych, abys mi něco zjistil," řekla Marissa a vůbec si nevšímal Robertovy poznámky. "Chtěla bych vědět, jestli existuje nějaká obchodní souvislost mezi Ženskou klinikou ve Spojených státech a australskou klinikou Female Care Australia. "Ráno to zjistím," řekl Robert. "Potřebuju, abys to

udělal teď," řekla Marissa. Věděla, že Robertův počítač je napojen na několik obchodních databank. "A když to udělám," zeptal se Robert, "vrátíš se domů a přestaneš mě žádat, abych přijel do Austrálie?" "Přestanu tě prosit, abys přijel do Austrálie," slíbila Marissa. "Dej mi svůj telefon a já tě hned zavolám." O pět minut později zazvonil telefon v Marissině pokoji. Robert to zvládl rychleji, než čekala. "Měla jsi pravdu, jestli jsi čekala, že je mezi nimi nějaké spojení," řekl Robert. "Jak Ženská klinika, tak i australská FCA jsou řízeny australskou holdingovou společností, která se jmenuje Fertility, Limited. Zjistil jsem to, když jsem četl zadní stranu prospektu o Ženské klinice." "Co děláš s prospektem Ženské kliniky?" zeptala se Marissa. "Myslela jsem, že je to soukromá společnost." "Před pár lety dali na trh velké množství akcií, když rozšiřovali své pobočky po celé zemi," vysvětlil Robert. "Byly to dobré akcie. Byl jsem moc rád, že jsem je dostal." "Ty máš akcie Ženské kliniky?" zeptala se Marissa. "Ano," řekl Robert. "Mám velké množství akcií Ženské kliniky a FCA také."

163

"To máš taky akcie FCA?" "Samozřejmě že ano. Koupil jsem je na burze v Sydney." "Prodej je," vykřikla Marissa. Robert se zasmál. "Nepleťme dohromady emoce a obchodní záležitosti," řekl. "Mám dojem, že v blízké budoucnosti oboje tyhle akcie půjdou nahoru." "Myslím, že s oběma společnostmi je něco ve vážném nepořádku," řekla Marissa důrazně. "Nevím, co všechno tam provádějí, ale myslím si, že mohou mít spojitost s těmi případy TBC salpingitis." "Neříkej mi, že v tom zase jedeš," zděsil se Robert. "Prostě ty akcie prodej," řekla Marissa. "Budu uvažovat o tvém doporučení," řekl Robert vyhybavě. Marissa bouchla s telefonem a přerušila Roberta, než mohl říct ještě něco dalšího. Její smutek kvůli Wendy teď do značné míry nahradila zlost. Přestože si myslela, že její precitlivělý stav, který byl vyvolán hormony, může mít souvislost s její náhlou změnou nálady, bylo jí to jedno. Místo toho, aby propadla depresi, vrhla se do akce. Zvedla telefon a zavolala službu Létaující doktor v Charleville. "Ano," řekla žena na druhém konci. "Doktor Tristan Williams u nás pracuje, ale teď právě je někde na opuštěných dobytčářských rančích. Ještě několik dní bude pryč." "Má pevně daný program?" zeptala se Marissa. "Samozřejmě že ano," odpověděla žena. "Pokud se nestane něco nečekaného. Všichni naši doktoři mají pravidelnou trasu, když cestují po vnitrozemí." "Mohla byste mi říci, kde bude za dva dny?" zeptala se Marissa. Říkala si, že dva dny jsou dost dlouhá doba na to, aby tam došla, ať už je kdekoliv. "Počkejte moment," řekla žena. V telefonu bylo několik minut ticho. Když se vrátila, řekla do sluchátka: "Bude ve městě, které se jmenuje Windorah. Má se zastavit na ranči Wilmington." "Má Windorah civilní letiště?" zeptala se Marissa. Žena se zasmála: "Ne, ne tak úplně," řekla. "Nemají tam vlastně ani asfaltovou silnici." Marissa pak zavolala na letiště, aby zjistila spojení do Charleville. Rezervovala si lístek u aerolinií jménem Flight West, rychle si zabalila své tašky a sešla do haly. Zařídila, aby přenesli Wendina zavazadla do hotelové úschovny, a vyšla z hotelu. Během krátké cesty na letiště ji napadlo, že vlastně nedodržuje pokyn policejního inspektora, aby se nevzdalovala z ostrova Hamilton. Říkala si, jestli se ji třeba letištní policie nepokusí zadržet. Ale žádné problémy na letišti neměla a bez jakýchkoliv obtíží nastoupila do letadla do Brisbane. V Brisbane měla jenom krátkou pauzu a pak nastoupila do malého

164

letadla pro dvanáct pasažérů. Krátce po deváté hodině večer vzletlo letadlo z letištní plochy a namířilo si to na západ směrem k Charleville, což bylo město na kraji rozlehlého australského vnitrozemí. Zatímco Marissa letěla přes Velký předěl, řadu hor, které oddělovalo úzké zelené pobřeží od zbytku Austrálie, Ned Kelly a Willy Tong stoupaly po schodech ve ztemnělé klinice Female Care Australia a mířili k opuštěným kancelářím. Dveře vedoucí do kanceláře Charlese Lestera byly dokořán otevřené. Oba muži vešli bez ohlášení dovnitř. Charles vzhledl od světla své měděné stolní lampy. Ve stínu to vypadalo jako by měl místo očí jen prázdné černé oční důlky. Jeho ústa pod těžkým knírem byla pevně sevřená a koutky měl svěšené. Charles rozhodně nebyl spokojený. "Sedněte si," nařídil. Ned se nenuceně posadil do jedné židle čelem k psacímu stolu a Will se opřel o knihovnu. "Ve večerních zprávách jsem právě slyšel, co se stalo," řekl Lester. "Jen jste všechno ještě zkomplikovali. Za prvé jste se zbavili jenom jedné z těch ženských. Ta, kterou jste nechali utéct, pořád mluví o tom, že smrt její kamarádky byla úmyslná, protože vás dva viděla. Vypadá to, že policie má podezření a pátrá." "Jak sme měli vědět, že jedna z nich vyleze z vody, když jsme tam házeli tu návnadu?" namítl Ned. "Byla to prostě smůla. Jinak by to určitě vyšlo. Nasypali jsme tam dost odpadků, aby to přilákalo všechny žraloky z celého Korálového moře." "Ale vy jste neměli odstranit jednu z nich a v té druhé vyvolat podezření," vyjel na ně Lester. "Teď už je naprosto nutné, abyste zneškodnili i tu druhou ženskou. Ve zprávách říkali, že se jmenuje doktorka Marissa Blumenthalová - Buchananová." "Já vím, která z nich to je," řekl Ned. "Ta kočka s těma hnědýma vlasama." "Chceš, abysme se vrátili na ostrov Hamilton a dorazili ji?" zeptal se Willy. "Chci, abyste to udělali za každou cenu," řekl Lester. "A co když už odletěla z ostrova?" zeptal se Ned. "Pochybuju, že odletěla, když policie ještě neskončila vyšetřování," namítl Lester. "Ale zavolám do hotelu. Říkali jste, že bydlí v hotelu Hamilton Island Resort?" "Jo, to je on," řekl Ned. Lester zdvihl sluchátko, zjistil telefonní číslo a pak zavolal do hotelu. Ke svému znechucení se dozvěděl, že paní Buchananová už v hotelu nebydlí. Lester vstal a opřel se o desku svého psacího stolu. "Chci, abyste tuhle záležitost skoncovali. Nede, ty tu ženskou začneš hledat v obvyklých hotelích tady i v Sydney. Použij naše vládní konexe

165

a zjisti, jestli už náhodou neodjela ze země. Willy, a po tobě chci, abys navštívil Tristana Williamse a motal se kolem

něho.

Tahle paní Buchananová původně mluvila o tom, že ho chce najít. Kdyby si s ním třeba opravdu promluvila, tahle špatná situace by se mohla ještě moc zhoršit. "A co když už odjela ze země?" zeptal se Ned. "Chci, aby zmizela," řekl Lester. "Je mi jedno, kam pojede, do Spojených států, nebo dokonce do Evropy. Je to jasné?" Ned vstal. "Úplně jasné," řekl. "Bude to náročný úkol. Ale já mám náročné úkoly rád."

166

12 9. dubna 1990 7:11

Marissa se vzbudila a cítila se úplně vyčerpaná. 12. Moc dobře se v noci nevyspala. Ubytovala se v čistém hotelu v Charleville, a přestože postel byla pohodlná, téměř se jí nepodařilo usnout. hod Pokaždé, když zavřela oči, uviděla toho obrovského bílého žraloka. Párkrát se jí sice povedlo usnout, ale prudce ji vzbudila přízračná vidina Wendy v děsivých žraločích čelistech. Nakonec k ránu přece jen na půl hodiny usnula neklidným spánkem. Přestože neměla hlad, donutila se sníst alespoň malou snídani, než vyrazila do půjčovny aut. Jak tak šla po ulici v Charleville, měla pocit, že se vrátil čas a že je ve Spojených státech v nějakém městečku na středozápadě před padesáti lety. Zvláštní viktoriánský charakter, který očekávala v Brisbane, byl tady na některých domech a úřadech zcela zřejmý. Časné ranní sluníčko bylo tak horké, že z něho bylo jasné vidět, jakou sílu bude mít v poledne. V půjčovně aut u benzinové pumpy Shell si Marissa najala forda falcona.

Požádala o mapu, ale pumpař žádnou neměl. "Kampak chcete jet?" ptal se jí s líným queenslandským přízvukem. "Do Windorah," odpověděla Marissa. Muž se na ni podíval, jako kdyby se zbláznila. "Proboha proč?" podivil se. "Víte, jak daleko je to do Windorah?" "Přesně ne," přiznala Marissa. "Je to přes dvě stě mil," řekl muž. "A těch dvě stě mil není nic než klokani a ještěrky. Bude vám to trvat něco mezi osmi až deseti hodinami."

Radši si naplňte rezervní kanystr v kufru. Taky je tam jeden na vodu, ten si pro jistotu naplňte taky. "Jaká je tam silnice?" ptala se Marissa. "To je přehnaný, říkat tomu silnice," řekl muž. "Je tam sice asfaltový pruh, ale bude na něm spousta prachu, v tomhle období moc neprší. Co kdybyste mi radši zítra z Windorah zavolala? Když se neozvete, tak upozorním policii. Moc aut na té silnici nejezdí." "Děkuji," řekla Marissa, "to určitě udělám." Marissa jela zpátky autem do hotelu. Ze začátku měla problémy s jízdou vlevo. V hotelu poprosila majitele, aby zavolal na službu Létačící doktor. Ujistila se, že se nestaly žádné nehody, které by narušily program Tristana Williamse. Když si Marissa naplnila rezervní kanystry benzinem a vodou, jela přímo přes Charleville a našla silnici do Windorah. Jak se dozvěděla u benzinové pumpy, na okraji města se dlážděná silnice najednou zúžila na úzkou cestu. Nejdřív se Marisse jízda docela líbila, slunce bylo za ní a nesvítlo jí do očí, ale věděla, že se to během dne změní. Pustá krajina příjemně uklidňovala její zjitřené city.

Silnice měla pískově oranžovou barvu a protínala část Austrálie zvanou Channel country, suché území podobné poušti, jímž procházela zvláštní

167

úzká údolí, která v deštivém období odváděla tu trochu vody, která spadla. Všude kolem byli ptáci, kteří vzlétali, když k nim přijížděla. Uviděla dokonce i zvířata, o kterých se zmínil muž v půjčovně aut. Občas jela kolem vyschlého jezírka, které zářilo rudými květy ibišku. Přestože krajina byla velmi působivá, brzy Marisse začala připadat monotonní. "Jak tak ubíhaly míle, Marissa začínala být ráda, že se domluvila s mužem v půjčovně aut, že mu zavolá, až se dostane do Windorah."

V celém svém životě ještě necestovala opuštěnější krajinou.

Děsila ji představa, že se auto může třeba porouchat. Moc dobře se jí také neřídilo. Na hrbolaté cestě jí dalo velkou práci udržet volant. Prach, který se zvedal za autem, si nakonec už začal nacházet cestu i dovnitř auta a všechno pokrýval jemnou vrstvičkou. V poledne už byla přesvědčená o tom, že teplota vystoupila nejméně na 40 °C. Vedro vyvolávalo iluze valících se vln. V krajině byly také další věci, které ji rozptylovaly. Později odpoledne musela dupnout na brzdy a smykem zastavit, aby nechala přes silnici přejít stádo divokých kanců. Chvilku po osmé hodině večer, po jedenácti hodinách jízdy, uviděla Marissa první známky civilizace. O dvacet minut později už zastavila ve Windorah. Byla ráda, že dojela, přestože tohle město právě malebné nebylo. Uprostřed městečka stál jednopatrový zelený prkenný hotel s restaurací a dřevěnou verandou. Název říkal, že se jmenuje "Western Star".

Přes ulici naproti hotelu byl koloniál, kousek dál stála benzinová pumpa, která vypadala, jako by byla postavená kolem roku 1930. Marissa vešla do hospody a vydržela pět mužských pohledů. Muži v hospodě přerušili vrhání šipek a dívali se na ni jako na nějaké zjevení. Majitel hospody k ní přišel a zeptal se jí, co si přeje. "Potřebovala bych pokoj na dvě noci," řekla Marissa. "Máte ho rezervovaný?" zeptal se muž.

Marissa se dívala na jeho širokou tvář a myslela si, že si určitě dělá legraci, ale on se ani neusmál. Přiznala, že žádnou rezervaci nemá. "Dneska večer tady ve městě máme boxerskou show. Máme tu hodně plno, ale počkejte, já se podívám." Přišel ke kase a podíval se do zápisníku. Marissa se rozhlédla po místnosti. Všichni muži, kteří tam byli, na ni ještě pořád zírali. Všichni seděli nepohnutě a beze slova a ani se nedotkli svých lahví piva. Hostinský se zase vrátil: "Dám vás do čísla čtyři," řekl. "Ten pokoj byl rezervovaný, ale měli přijet do šesti hodin." Marissa zaplatila, vzala si klíč a zeptala se na jídlo. "Něco vám tady v hospodě nachystám," řekl muž. "Hned jak se upravíte, tak sem zase přijďte."

"Ještě jednu otázku," řekla Marissa. "Je Wilmingtonský ranč blízko města?" "To jo," řekl muž, "docela blízko, ani ne tři hodiny jízdy západním směrem."

168

Marissa si řekla, kolik hodin by to asi trvalo na vzdálený ranč, když tři hodiny to trvá na místo, které je poblíž. Než odešla do svého pokoje, zavolala muži z půjčovny aut a řekla mu, že v pořádku došla. Byla moc ráda, když zjistila, že její pokoj je celkem čistý. Dost ji překvapilo, když viděla, že přes postel je přehozena síť proti moskýtům. Až později zjistila, jak důležitá věc to tady je. Zbytek večera proběhl klidně. Neměla velký hlad a sotva se svého jídla dotkla, ale ledové pivo ji moc chutnalo. Nakonec se pustila do přátelské konverzace s muži u baru. Dokonce ji přesvědčili, aby se šla podívat na boxerskou show, což byla, jak se ukázalo, příležitost pro místní zájemce, aby si zaboxovali s profesionály. Honáci mohli vyhrát dvacet dolarů, pokud vydrželi tři jednominutová kola, ale ani jednomu z nich se to nikdy nepodařilo. Marissa odešla ještě před koncem, znechucená surovostí opilých mužů. Noc byla strašná. Marissu zase děsily strašné sny o Wendy a o tom, jak ji žere žralok. A navíc ji mučil opilý řev a bitky za jejími dveřmi. Taky musela bojovat s nejrůznějšími druhy hmyzu, kterému se podařilo proniknout sítí kolem její postele. Ráno byla Marissa ještě unavenější, než když si šla v noci lehnout. Ale když si dala sprchu a silnou kávu, pomyslela si, že ten den snad přece jen přežije.

Vyzbrojila se pokyny majitele hotelu, vyjela z Windorah a namířila si to po prašné silnici k Wilingtonskému ranči. Dobytkářský ranč vypadal přesně tak, jak si představovala, že by měl ranč vypadat. Byly tam nízké dřevěné kůlny, nabílené prkenné domy s plechovými střechami a spousty plotů. Všude bylo vidět množství psů, koní a kovbojů. Všechno to zahaloval nepříjemný, ale ne nesnesitelný pach kravince. Na rozdíl od upřených pohledů v hospodě ve Windorah, tady na ranči se Marissa setkala s všemožnou pohostinností. Kovbojové, kterým se tady říkalo honáci, se doslova přeráželi jeden o druhého, jak se jí snažili pomoci, nabízeli jí pivo a říkali jí, že ji dovedou na provizorní letiště, kam měl doktor v poledne přiletět. Jeden z honáků vysvětlil, proč se tak všichni chovají - pověděl jí, že přitažlivá osamělá žena se na ranči objeví asi jednou za sto let. V půl dvanácté už byla Marissa na letištní ploše a seděla ve fordů falconu pod osamělým eukalyptem. Na plném slunci poblíž letiště stál landrover z Wilingtonského ranče. Krátce před dvanáctou vystoupila z auta a opustila stín stromu. Stínila si oči dlaní před ostrým sluncem a rozhlížela se po světle modré obloze, jestli neuvidí letadlo. Bylo stejné horko jako včera a nebe bylo právě tak bezmračné. Nikde ale žádné letadlo neviděla. Pozorně naslouchala, ale jediný zvuk, který slyšela, byl vítr ve větvích akácie. Po deseti minutách už Marissa chtěla nastoupit zpátky do auta, když vtom uslyšela vzdálené bzučení motoru letadla. Zvedla zase oči k nebi a hledala zdroj zvuku.

Neviděla nic, dokud letadlo nebylo přímo nad ní.

169

Letadlo kroužilo nad letištěm. Vypadalo to, že se pilot rozhoduje, jestli má přistát nebo ne. Konečně, když už kroužil podruhé, se rozhodl dosednout na zem. Letadlo Beechcraft King Air dorolovalo k landroveru a pak se otočilo proti větru.

Pilot vypnul motory a chystal se, že vystoupí. Marissa šla rychle k letadlu, právě když pilot otevíral dvířka kokpitu. Muž, který seděl v landroveru, vystoupil do slunečního jasu a hodil nedopalek cigarety do prachu. "Doktore Williamsi!" zavolala Marissa. Pilot se zastavil hned vedle svého letadla.

Podíval se směrem k Marisse. Měl v ruce staromódní lékařský kufík s mosazným kováním. "Doktore Williamsi!" opakovala Marissa. "Ano?" řekl Tristan váhavě. Prohlížel si Marissu od hlavy až k patě. "Já jsem doktorka Marissa Blumenthalová," řekla Marissa. Natáhla ruku, Tristan jí váhavě podal svou.

"Jsem rád, že vás poznávám," řekl. Moc přesvědčivě to neznělo.

Marissu Tristanův zjev trochu překvapil. Nevypadal jako patolog, aspoň ne jako patologové, které znala. Měl dotmava opálený obličej a na tváři třídní strnisko. Na hlavě mu seděl obnošený klobouk, typický pro australské vnitrozemí, se širokým okrajem na jedné straně ohnutým nahoru. Spíš než na doktora vypadal Tristan Williams na člověka, který žije pořád venku, třeba na honáka. Byl docela hezký, měl pískově zbarvené vlasy o odstín světlejší než Robert. Měl hranatou čelist jako Robert, ale tím veškerá podobnost skončila. Tristanovy oči byly hlouběji zasazené a Marissa nemohla rozeznat jejich barvu, protože Tristan je v ostrém slunci přivíral. A neměl tak úzké rty jako Robert, jeho ústa byla plná a výrazná.

"Mohla bych si s vámi na moment promluvit?" zeptala se Marissa. "Čekám tady na vás, až přiletíte. Jela jsem sem autem celou cestu až z Charleville." "No teda!" řekl Tristan. "Ne, že by mě tu často čekala takováhle pěkná kočka. Ty lidi na Wilingtonském ranči to určitě ještě pár minut vydrží.

Počkejte, jen se domluvím s řidičem." Tristan došel k landroveru a položil lékařský kufík na zadní sedadlo auta.

Marissa si všimla, že je ještě o trochu vyšší než Robert, mohl měřit skoro dva metry. Když se vrátil, navrhla Marissa, aby se posadili do auta do stínu. Tristan souhlasil. "Přijela jsem až z Bostonu, abych si s vámi promluvila," řekla Marissa, když už seděli v autě. "Nebylo lehké vás najít." "Zničehonic už nejsem tak přesvědčený, že se mi to bude líbit," řekl a pozoroval Marissu. "V poslední době mě moc netěšilo, když mě někdo nacházel." "Chci si s vámi promluvit o článku, který jste napsal," vysvětlovala Marissa. "Byl o tuberkulózní salpingitidě."

170

"Teď už vidím, že se mi to nebude líbit," řekl Tristan.

"Jestli mě laskavě omluvíte, musím se jít podívat na své pacienty." Položil ruku na kličku ve dveřích. Marissa natáhla

ruku a chytla ho za paži. "Prosím vás," řekla. "Musím s vámi mluvit." "Já jsem věděl, že budu mít s váma problémy," řekl.

Vytáhl ruku z jejího stisku a vystoupil z auta. Bez ohlednutí došel k landroveru, nastoupil a odjel pryč. Marissa byla ohromená. Nevěděla, jestli se má urazit, nebo rozzzlobit. Po všech těch obtížích, kterými prošla, aby ho vypátrala, nemohla uvěřit, že tohle je všechnen čas, který je jí Tristan ochoten věnovat. Chvilí seděla v autě a pozorovala oblaka prachu, která se zvedala za landroverem. Pak rychle nastartovala forda falcona, zařadila rychlost a jela za ním. Když dojela na Wilmingtonský ranč, byla pokrytá prachem. Celou cestu jela v oblacích prachu za landroverem. Měla pocit, že i v ústech má písek. Tristan už vystoupil z landroveru. Mířil po dlouhé cestě k malému domku, svůj lékařský kufřík držel v ruce.

Marissa musela běžet, aby ho dohonila. Vyrovnala s ním krok a pokoušela se zachytit jeho pohled. Asi pět jejích kroků se vyrovnalo třem Tristanovým. "Musíte se mnou promluvit," řekla, když už bylo jasné, že má v úmyslu ji ignorovat. "Je to moc důležité." Tristan se prudce zastavil. "Nemám zájem se s vámi bavit," řekl. "Kromě toho mám moc práce. Musím se podívat na několik pacientů, včetně velmi nemocné malé holčičky, a nesnáším pediatrii." Marissa si odhrnula zaprášené vlasy z čela a zamžourala nahoru na Tristana. Přestože jeho oči byly posazené hluboko, teď viděla, že jsou modré. "Já jsem dětská lékařka," sdělila mu. "Třeba bych vám mohla pomoci." Tristan pozoroval její tvář a kousal se do rtu. "Dětská lékařka, jo?" řekl. "To se strašně hodí." Oči mu zabloudily ke vchodu do domu. Když se podíval zpátky na Marissu, řekl: "To teda odmítnout nemůžu, když přemýšlím o tom, co vím o pediatrii."

Ukázalo se, že pacientka je osmiměsíční holčička, která je skutečně nemocná. Měla vysokou horečku, kašel a rýmu. Když Tristan a Marissa vešli do místnosti, dítě plakalo. Marissa holčičku prohlížela, zatímco Tristan a ustaraná matka ji pozorovali. Po pár minutách se Marissa narovнала a řekla:

"Jsou to nepochybně spalničky." "Jak to můžete tak jistě říct?" zeptal se Tristan. Marissa mu ukázala malé bílé skvrnky uvnitř dětské pusinky, načervenalé oči a slabou vyrážku, která se právě začínala objevovat na čele. "Co bychom měli dělat?" zeptal se. "Jen srazíme horečku," řekla Marissa. "Ale jestli se objeví komplikace, to dítě by se mělo hospitalizovat. Je to možné?" "Samozřejmě," odpověděl Tristan. "Můžeme ji odvézt letadlem do Charleville, nebo kdyby to bylo nutné, tak i do Brisbane."

171

Marissa dalších pár minut hovořila s maminkou nemocného dítěte a popisovala jí výrazné příznaky nemoci. Pak mluvily o tom, kde se dítě mohlo nakazit. Ukázalo se, že před dvěma týdny celá rodina navštívila příbuzné v Longreach, kde měli nějaké nemocné dítě. Když se dohodli, jaká prevence by se měla udělat u ostatních dětí na ranči, Marissa a Tristan přešli do dalšího domu, který byl na Tristanově seznamu. "Díky, že jste mi pomohla," řekl Tristan, když stoupali po schodech na verandu.

"Myslím, že byste to byl beze mě taky zvládnul," poznamenala Marissa. Byla v pokušení říci víc, ale intuice jí radila, aby počkala. Marissa šla s Tristanem a pomáhala mu ošetřit zbytek pacientů na ranči. Všechno to byly běžné záležitosti až na třiadvadesátiletou ženu, která umírala na rakovinu a odmítla jít do nemocnice. Tristan respektoval její přání a jen jí dal něco proti bolesti. Tristan vyšel s Marissou z posledního domu a sám začal mluvit o tom článku. "Ta moje zvědavost mi snad nedá pokoj," řekl. "Povězte mi, co vás mohlo přimět, abyste jela až sem jen kvůli tomu, abyste se mě zeptala na nějaký článek z odborného časopisu, kterému nikdo nevěří?"

"Protože mám ten syndrom, který jste tam popsal," řekla Marissa a snažila se s ním držet krok. Mířili ke společné jídelně. "A taky protože ten syndrom se objevuje po Spojených státech, a dokonce v Evropě." Chtěla se ho zeptat rovnou, proč si ty případy vymyslel, ale bála se, že taková otázka by znamenala konec jejich rozhovoru. Tristan se zastavil a pozoroval Marissu. "Vy jste měla tuberkulózu salpingitis?" zeptal se. "Biopsie to potvrdila," řekla Marissa. "Nevěděla jsem, že jsem ji vůbec kdy měla. Kdybych se nebyla snažila otěhotnět, tak bych se to asi nikdy nedozvěděla." Tristan byl hluboce zamyšlený. "Pokoušela jsem se o tom něco dovědět," pokračovala Marissa, "ale bylo to těžké. Byla to vlastně tragédie. Právě jsem ztratila kamarádku. Uvažuji dokonce o tom, že ji někdo zabil." Tristan na ni zíral. "O čem to mluvíte?" "Přijela jsem do Austrálie s kamarádkou," vysvětlovala. "S holkou, která měla TBC salpingitis zrovna jako já. Přijely jsme kvůli vašemu článku a ptali jsme se na vás na FCA v Brisbane. Vůbec nám tam nechtěli pomoci." Marissa vyprávěla dál, popisovala, co se stalo na útesu, a říkala, že Wendina smrt vůbec nemusela být náhodná. "A začínám si myslet, že můj vlastní život je třeba v nebezpečí," dodala. "Ale nemůžu říct, že mám pro to nějaké opravdové důkazy." Tristan povzdechl. "Tohle mi připomíná tu mou hroznou záležitost," řekl a potřásl hlavou. Posunul si klobouk dozadu a poškrábal se na čele. "Ale asi bych vám měl říct svůj příběh, abyste měla trochu představu, proti čemu jdete. Třeba pak pojedete domů a budete žít dál. Ale

172

to povídání chvílku potrvá. A je to jen pro vaše vlastní uši.

Souhlasíte?" "Souhlasím," řekla Marissa. "Tak dobře," začal Tristan. "Pojďme dovnitř a dáme si pár kuželek." Tristan vešel do kantýny a šel rovnou do kuchyně. Služba v kuchyni právě pilně uklízela po poledním jídle. Tristan vyndal z lednice dvě vychlazená piva a odnesl je do prázdné jídelny. Přešel k jednomu ze stolků, otevřel lahve piva a podal jedno Marisse.

Sedla si naproti němu. "Byl jsem zaměstnaný na klinice hned po tom, co jsem vystudoval patologii," řekl, když se dlouze napil piva. "Celá organizace na mě udělala velký dojem. Rozšiřovala se. Hned potom, co jsem tam začal pracovat, šéf oddělení - tak si aspoň říkal - onemocněl hepatitidou a dost dlouho musel zůstat doma. Protože v té době

jsme byli na oddělení jenom my dva, zjistil jsem, že teď jsem šéf já," uchechtl se Tristan.
 "Skoro hned," pokračoval, "jsem si všiml těch případů granulomatózní salpingitidy, jednoho za druhým. Věděl jsem, že je to velmi neobvyklé, a protože jsem právě dokončil studia, strašně mě lákala možnost udělat nějaký vědecký objev. Musím se taky přiznat, že se mi docela zamlouvala představa, že mi vyjde článek v nějakém odborném časopise. Takže jsem se úplně sám rozhodl, že o těch případech napíšu." "Moje první podezření bylo na tuberkulózu, přestože TBC je tady v Austrálii vzácná. Ale protože tu v poslední době vzrůstal počet přistěhovalců z Jihovýchodní Asie, kde se TBC ještě místy vyskytuje, myslím jsem si, že je to možné." "Ale musel jsem si ověřit, že to skutečně je tuberkulóza. Složitým rozbořem jsem vyloučil mykózu. Ta to rozhodně nebyla. Pátral jsem po nějakých organismech, ale přes rozsáhlé testy jsem nikdy žádné neobjevil. Ale přesto jsem si byl jistý, že je to tuberkulóza." "A co sarkoidóza?" zeptala se Marissa. Tristan zavrtěl hlavou. "Sarkoidóza to nebyla," řekl. "Rentgeny hrudníku byly normální a žádná pacientka neměla problémy s očima ani zvětšené žlázy." "Tak jsem si byl jistý, že je to TBC, přestože jsem neměl představu, jak se rozšiřuje. Ale pak jsem to spojil s něčím jiným, co se dělo na klinice. Asi rok před tím, než jsem si na klinice všiml těch případů, přišli tam čínští technici a hlídači, kteří se tam střídali v programu jakýchsi stipendií. Myslel jsem si, že klinika ty techniky zacvičuje, aby se naučili techniku umělého oplodnění a pak se vrátili do Hongkongu, odkud přišli. Ale nebyl jsem si jistý. Vždycky přijížděli ve dvojicích a nezůstávali na klinice dlouho. Ale skutečnost, že přijížděli z Hongkongu, kde vlastně byl velký příliv utečenců z Jihovýchodní Asie, mě nutila uvažovat o tom, že mohli mít něco společného s rozšířením TBC salpingitis." "A kam pak po té stáži odjeli?" zeptala se Marissa, která si vzpomněla na ty dva Čňany na Ženské klinice. "Neměl jsem vůbec ponětí," přiznal Tristan.
 "Předpokládal jsem, že zpátky do Hongkongu. Ale nikdy mě to moc nezajímalo, aspoň ne dřív, než jsem se začal zabývat těmi případy TBC salpingitis. Pak jsem začal

173

být zvědavý. Tak jsem si domluvil přijetí u Charlese Lestera, ředitele kliniky, a zeptal jsem se ho na ty Čňany. Ale on mi řekl, že je to tajná informace. Všechno, co mi o tom byl ochotný říct, bylo, že to má něco společného s vládou!" Tristan pokrčil rameny. "Co jsem měl dělat? Zeptal jsem se několika dalších lidí, ale vypadalo to, že o tom nikdo nechce mluvit. Ale pak se dva Čňani zranili v dost zlé dopravní nehodě. Bylo to opravdu vážné, jeden z nich zemřel a druhého museli hospitalizovat na klinice FCA. Byl to jediný mužský, který tam kdy byl jako pacient. Schválně jsem toho chláпка navštěvoval. Skoro každý den. Moc toho nenamluvil, ale anglicky uměl. Ne moc, ale stačilo to. Jmenoval se Čchan Hou.
 Aniž by o tom kdo věděl, udělal jsem mu testy, jestli nemá tuberkulózu, ale byl jsem zklamaný, když vyšly negativní, protože to udělalo škrt přes mou teorii. Ale přece jenom, jak jsem tam chodil každý den, tak jsem toho chláпка trochu poznal. Dověděl jsem se, že je nějaký buddhistický mnich. Součástí jeho výcviku byly bojové sporty. No, a to upoutalo mou pozornost, protože já jsem tyhle sporty dělal od té doby, co jsem vyrostl z plínek. Když se ten chlápek dostal z nemocnice, pozval jsem ho do naší tělocvičny, ukázalo se, že v kung-fu je prostě neuvěřitelný." Marissa si vzpomněla, jak ten Čňan v šedém obleku odzbrojil Paula Abramse hbitým kopnutím.
 "Pak jsem zjistil ještě něco. Č'chan měl strašně rád pivo. Než přijel do Austrálie, nikdy pivo nepil, nebo mi to aspoň říkal. Vypozoroval jsem, že po několika dobrých australských pivech ztrácí zábrany. A pak mě doopravdy překvapil. Zjistil jsem, že vůbec není z Hongkongu, ale že pochází z Kuang-džou v Čínské lidové republice." "On byl z komunistické Číny?" podivila se Marissa. "Aspoň mi to řekl," odpověděl Tristan. "Já jsem byl taky překvapený. Zřejmě jenom jel přes Hongkong - a ilegálně, řekl bych. Jednou večer se mi ho podařilo skutečně zmrskat."
 "Cože, vy jste ho mlátil?" Marissa byla zmatená. "Ne! Opil jsem ho," řekl Tristan. "A pak začal doopravdy mluvit. Pověděl mi, že v čínské lidové republice byl členem nějaké tajné společnosti, nějaké organizace specializované na bojové umění, která se jmenovala Bílý Lotus. Řekl, že to bylo kvůli jeho úspěchům v bojových sportech, že se dostal z činy pomocí jedné z hongkongských triád, která se jmenovala Wing Sin. Zřejmě to všechno platila Female Care Australia. Z jeho vyprávění jsem pochopil, že klinika zaplatila pěkné peníze za to, že ho i se společníkem propašovali sem do Austrálie." "Ale proč?" zeptala se Marissa. Tristanův příběh se ubíral naprosto neočekávaným směrem. Vypadalo to všechno strašně vzdálené od tématu tuberkulózy. "Neměl jsem nejmenší ponětí," přiznal Tristan.
 "Ale všechno mě to strašně zajímalo. Byl to hrozně podivný program, zvlášť když měl údajně souviset s vládou. Začaly mě napadat nejrůznější věci, jako třeba že to mělo co dělat s tím, že Hongkong má být v roce 1997 předán Číně."

174

"Poslední věc, kterou komunistická Čína potřebuje, je přece umělé oplodnění," namítla Marissa. "Já to přece vím," řekl Tristan. "Vůbec mi to nedávalo smysl. A tak jsem se znovu zkusil ptát na klinice, ale pořád jsem nemohl najít nikoho, kdo by mi byl ochotný říct něco o těch cizincích, zvlášť ne nikdo z vedení. Mluvil jsem znovu s ředitelem, ale ten mě varoval, abych to nechal na pokoji. Měl jsem se řídit jeho radou." Tristan zaklonil hlavu a dopil pivo. Vstal a zeptal se Marissy, jestli si dá ještě jedno. Zavrtěla hlavou, protože ještě nedopila to první. Zatímco Tristan šel do kuchyně, v duchu si opakovala všechno, co jí řekl. Bylo to rozhodně zvláštní, ale přece necestovala tisíce mil, aby se dověděla jenom tohle. Tristan se vrátil s novým pivem a znovu si sedl na svou židli. "Já vím, že to zní strašně divně," přiznal. "Ale byl jsem přesvědčený, že kdybych vyzkoumal, proč tady ti Čňani jsou, pak bych mohl vysvětlit ty případy salpingitidy."

Mohlo by to znít divně, ale obě ty záležitosti se děly ve stejnou dobu a já jsem byl přesvědčený, že to nemůže být náhoda. A ať už to Čínská lidová republika potřebovala nebo ne, byl jsem si jistý, že ti Číňani se zacvičují na in-vitro techniky. Když byly na klinice, byli pořád v laboratoři pro umělé oplodnění." "Nemyslíte si, že by to mohlo být naopak?" zeptala se Marissa. "Třeba Číňani spíš poskytovali informace, než je získávali." "To pochybuju," řekl Tristan. "Moderní technická medicína není zrovna silnou stránkou Číňanů." "Ale asi v té době, o které mluvíte," řekla Marissa, "Female Care Australia začala vykazovat náhlý vzrůst v celkové úspěšnosti umělého oplodnění. Četla jsem o tom v knihovně lékařské fakulty." "Když jsem tak s Čchan Hoem dlouhé hodiny mluvil, viděl jsem, že rozhodně nemůže žádným způsobem rozšířit naše technické znalosti." "A co ten jeho společník?" zeptala se Marissa. "Ten, co zemřel." "Čchan o něm odmítl mluvit," odpověděl Tristan. "Mnohokrát jsem se ho ptal. Jediné, co jsem se dozvěděl, bylo, že nebyl expert na bojové umění jako Čchan." "Možná že dělal akupunkturu," navrhovala Marissa. "Nebo to byl bylinkář." "Možná," souhlasil Tristan. "Ale mohu vás ujistit, že na FCA se neprováděla akupunktura jako součást léčby neplodnosti. Ale podle toho, co Čchan říkal, jsem měl dojem, že se cítil zodpovědný za svého společníka, protože se bál, že ho pošlou zpátky do ČLR, potom co ten chlápek zemřel." "To vypadá, jako by jeho společník byl ten důležitější z nich dvou," řekla Marissa. "Třeba tady předával nějaké znalosti nebo speciální techniky. a "O tomhle byste mě hrozně těžko přesvědčovala," řekl Tristan. "Byli to dost primitivní chlápkové. To, o čem jsem začal přemýšlet, byly drogy." "Jak to myslíte?" zeptala se Marissa.

175

"Pašování heroinu," řekl Tristan. "Vím, že z Hongkongu se stalo heroinové centrum, kterým prochází heroin ze Zlatého trojúhelníku do zbytku světa. Začal jsem si myslet, že vysvětlení pro celou tuhle podivnou činnost je pohyb heroinu, zvláště když TBC se ve Zlatém trojúhelníku vyskytuje." "Takže tyhlety čínské dvojice byly vlastně kurýři?" zeptala se Marissa. "Právě to jsem si myslel," odpověděl Tristan. "Možná to byl ten z dvojice, který se nevyznal v bojovém umění. Ale nebyl jsem si jistý. Jenomže to vypadalo, že tohle je jediná věc, která vysvětluje ty velké peníze, které se kolem toho všeho točily." "To znamená, že Female Care Australia musí být zapletena do obchodu s drogami," řekla Marissa. V duchu si připomněla překvapující bohatství kliniky. To do jisté míry podporovalo Tristanovu teorii. Ale kdyby to tak skutečně bylo, jak do toho zapadá TBC salpingitis?" "Plánoval jsem si, že na to přijdu," řekl Tristan. "Měl jsem v úmyslu tomu věnovat svou příští dovolenou, jet do Hongkongu, a pokud to bude nutné, sledovat stopu zpátky do Kuang-džou." "Co vás od toho odradilo?" zeptala se Marissa. "Staly se dvě věci," vysvětloval Tristan. "Za prvé se vrátil šéf patologie, a za druhé se objevil můj článek v Australian Journal of Infectious Diseases. Myslel jsem si, že se ve své profesi proslavím, když popíšu nový klinický syndrom. Namísto toho se to obrátilo úplně proti mně. Nedal jsem si ten článek schválit od vedení.

No, a oni se úplně vztekli. Chtěli, abych ten článek odvolal, ale já jsem to odmítl. Byl jsem prostě po odborné stránce na koni a kopal jsem kolem sebe." "Ty případy ve vašem článku byly opravdové pacientky?" zeptala se Marissa konečně. "Nevymyslel jste si je?" "Samozřejmě že jsem si je nevymyslel," řekl Tristan dotčeně. "Nejsem úplný blbec. To je verze, kterou oni propagovali. Ale nebyla to pravda."

"Charles Lester nám řekl, že jste si to vymyslel." "Ta prolhaná svině!" zasyčel Tristan. "Všech třiatdvacet případů v tom článku byly opravdové pacientky. Ručím za to. Ale nejsem překvapený, že vám řekli něco jiného. Snažili se mě donutit, abych to taky zapřel. Ale já jsem odmítl. Dokonce mi i vyhrožovali. Bohužel jsem ty hrozby ignoroval, dokonce i když vyhrožovali mé ženě a dvouletému synovi. Potom zmizel Čchan Ho a začalo to být ošklivé. Můj šéf na patologii napsal do toho časopisu, že jsem si ty údaje vymyslel, a oficiálně ten článek popřel. A pak mi někdo nastražil heroin do auta a policie ho tam našla, protože dostala anonymní tip. Z mého života se stalo úplně peklo. Byl jsem obviněný kvůli těm drogám.

Zastrašovali a trýznili mou rodinu. Ale byl jsem takový idiot, že jsem proti tomu všemu bojoval a pohrozil klinice, jen ať zkusí zapřít existenci pacientek, jejichž jména jsem měl uschovaná. Byl jsem opilý svým idealismem a neměl jsem v úmyslu se vzdát. Aspoň to tak bylo, dokud moje žena nezemřela." Marisse zpopelavěla tvář. "Co se stalo?" zeptala se a předem už se bála, co uslyší. Tristan se chvilku díval dolů na své pivo a pak se napil. Když se podíval

176

zpátky na Marissu, měl oči plné slz. "Údajně to bylo loupežné přepadení," řekl přerývaně. "Něco, co se v Austrálii moc často nestává. Srazili ji k zemi a ukradli jí kabelku. Přitom si nějak zlomila vaz." "Pane bože!" vykřikla Marissa. "Oficiální verze byla, že si zlomila vaz, když padla na chodník," řekl Tristan. "Já jsem si myslel, že ten úraz způsobilo karatistické kopnutí, ale nemohl jsem to dokázat. Měl jsem taky obavy o bezpečnost svého syna. Protože mě čekal soud, zůstal jsem v Austrálii, ale poslal jsem Chaunceyho, aby bydlel u příbuzných v Kalifornii. Věděl jsem, že bych ho nemohl ochránit." "Vaše žena byla Američanka?" zeptala se Marissa. Tristan přikývl. "Seznámili jsme se, když jsem byl na stáži v San Francisku." "Co se stalo u soudu?" zeptala se Marissa. "Osvobodili mě od většiny obvinění," řekl Tristan. "Ale ne od všech. Byl jsem krátkou dobu ve vězení a musel jsem dělat všeobecně prospěšnou práci. Vyhodili mě z FCA, jak se dalo čekat. A vzali mi mé osvědčení o specializaci, ale podařilo se mi udržet si lékařský diplom. Pak jsem se ztratil do vnitrozemí." "Váš syn je ještě pořád ve Státech?" zeptala se Marissa. Tristan přikývl. "Nechtěl jsem ho sem vzít zpátky, dokud si nebudu jistý, že už to skončilo." "To je ale strašlivá záležitost." "Doufám, že si to vezmete k srdci," řekl Tristan. "Máte asi pravdu s tím, že smrt vaší kamarádky nebyla náhodná. Nejspíš je taky pravda, že váš život je v nebezpečí. Myslím, že byste měla z Austrálie odjet." "Mám obavy, že teď to udělat nemůžu," řekla Marissa. "Prosím vás, nechovejte se tak nesmyslně jako já," řekl Tristan. "Už jste ztratila kamarádku. Nechte toho. Zapomeňte

na svůj idealismus.

Je tu proti vám něco hrozně velkého a strašného. Nejspíš to souvisí s čínskou zločineckou organizací a s heroinem, což je vražedná kombinace. Lidi vždycky mají na mysli mafii, když uvažují o zločinecké organizaci, ale mafie je ve srovnání s čínským syndikátem výlet nedělní školy. Ať už je na dně toho všeho cokoliv, uvědomil jsem si, že sám po tom pátrat nemůžu.

A vy byste to taky dělat neměla." "Jakou souvislost by mohla mít čínská zločinecká organizace s TBC salpingitis?" zeptala se Marissa. "Nemám ani potuchy," řekl Tristan. "Pochybuju, že existuje nějaká přímá souvislost. Musí tu být nějaký nečekaný postranní efekt." "A víte, že Female Care Australia řídí stejná holdingová společnost, která řídí Ženskou kliniku ve Státech?" "To vím," řekl Tristan. "To byl jeden z důvodů, proč jsem začal pracovat na té australské klinice. Věděl jsem, že chtějí proniknout do celého světa hlavně kvůli své technice umělého oplodnění." Marissa se dotkla Tristanovy paže.

Přestože její ztráta se lišila do toho,

177

co potkalo Tristana, pochovala, že je společná tragédie sblízuje. "Děkuju, že jste se mnou promluvil," řekla tiše, "díky, že jste mluvil tak otevřeně a důvěřoval mi." "Doufám, že to mělo ten požadovaný efekt a přimělo vás to hned jet domů," řekl Tristan. "Musíte celou tuhle šílenou cestu vzdát."

"Myslím, že to udělat nemůžu," řekla Marissa. "Ne po tom, co Wendy umřela, a po tom všem utrpení, které TBC salpingitis přinesla mně i tolika ostatním. Už jsem se dostala dost daleko a hodně jsem riskovala. Musím zjistit, o co tady jde." "Já vám jen můžu říct, že podobná neústupnost mi zničila život a zabila ženu," řekl Tristan. Jeho hlas zněl skoro rozzlobeně.

Chtěl ji tu šilenost rozmluvit, ale když uviděl v jejích očích odhodlaný záblesk, uvědomil si, že to bude marné. Vzdychl. "Začínám mít dojem, že jste beznadějný případ." "Jestli tedy musíte pátrat dál, pak bych vám radil, abyste se spojila s triádou Wing Sin v Hongkongu. Třeba budou ochotní vám pomoci - tedy za peníze. To jsem měl v úmyslu udělat já. Ale opravdu vás musím varovat, že to bude nebezpečné, protože hongkongské triády jsou proslulé násilnými akcemi, zvláště pokud se jedná o pašování heroinu. Procházejí jim rukama astronomické částky.

Samotný heroin pocházející ze Zlatého trojúhelníku má cenu přes sto bilionů dolarů za rok." "A co kdybyste jel se mnou?" řekla Marissa. "Váš syn je v bezpečí v Americe. Což to udělat tak, jak jste to plánoval před dvěma lety. Můžeme do toho jít společně." Tristan se nahlas zasmál. "V žádném případě," řekl.

"Ani se mě nepokoušejte přemlouvat. Idealismus mi došel už před dvěma lety." "Proč by se FCA a Ženská klinika zaplétaly do obchodu s drogami?" zeptala se. "Jen pro peníze? Proč by tolik riskovaly?" "To je dobrá otázka," řekl Tristan, "mě to taky napadlo. Říkal jsem si, že to je součást systému, jak vyprat špinavé peníze. Klinika potřebuje velký kapitál, aby se mohla rozšiřovat." "Takže Číňani, kteří přicházejí z Čínské lidové republiky, jsou kurýři s penězi nebo drogami, případně s obojím," řekla Marissa. "To jsem si taky myslel," řekl Tristan. "Ale to mě přivádí zpátky k té tuberkulóze," řekla Marissa. "Jak ta do toho zapadá?" Tristan pokrčil rameny. "Jak jsem řekl, na všechno odpověď neznám. Řekl bych, že to musí být nějaký nepřímý efekt. Nemám ponětí, jak se ty ženy nakazily. TBC se většinou přenáší vzduchem. Nemám ani nejmenší představu, jak se dostane do vejcovodů." "Takhle se diagnóza v medicíně nedělá," namítla Marissa. "Všechny symptomy a příznaky musí mít přímý vztah k hlavní diagnóze. Skoro vždycky pak vyjde jedna choroba. Myslím si, že TBC musíme považovat za těžiště problému." "Tak to musíte vysvětlit sama," řekl Tristan. "V žádném případě nejsem

178

schopný vysvětlit, co se stalo. Když mám před sebou takové překážky." "Tak pojedte se mnou," prosila Marissa. "Přece vám záleží na tom, abyste zjistil pravdu, stejně jako mně." "Ne!" řekl Tristan. "Nebudu se do toho míchat. Už podruhé ne. V poslední době jsem si už myslel, že uplynulo dost času a taky jsem si našetřil nějaké peníze, dost na to, abych si zase vzal svého syna a odstěhoval se někam daleko, možná dokonce do Států." "Dobře," řekla Marissa, "já vás chápu." Její tón naznačoval, že to vůbec nechápe. "Ještě jednou vám děkuji, že jste se mnou promluvil." Oba vstali. Marissa natáhla ruku a Tristan jí potřásl. "Hodně štěstí," řekl Tristan. Marissa mhouřila oči, když vyšla ven do žhnoucího slunce. Došla k autu a podívala se dovnitř na všechn ten prach. Moc ji netěšila jízda zpátky do Windorah, ani ta odysea do Charleville, která ji čekala následující den. Nastoupila do auta co nejopatrněji, aby nezvířila oblaka prachu. Nastartovala auto, vyjela z Wilmingtonského ranče a pak zamávala několika honákům, kteří u cesty opravovali plot. Když tak projížděla nehostinnou krajinou, znovu si v duchu probírala všechno, co jí Tristan řekl. Přestože nic nového o TBC salpingitis nezjistila, dověděla se toho víc, než vůbec čekala, a všechno to bylo velmi znepokojivé. Snad nejhorší ze všeho byla možnost nějaké špinavé hry, která způsobila smrt Tristanovy ženy. Jestli měl Tristan pravdu, pak byla mnohem pravděpodobnější teorie, že žraloky schválně přilákali dva muži, kteří házeli odpadky do vody. A jestli to tak doopravdy bylo, pak byl její život v nebezpečí. Marissa řídila auto podvědomě a přitom přemýšlela, co by mohla udělat, aby se zbytečně nevystavovala nebezpečí.

Bohužel ji nic zvlášť chytrého nenapadlo. Jestliže ji chtějí zabít lidé, které nezná, tak jak je pozná? Je těžké se chránit před něčím neznámým. Nebezpečí může přijít každým okamžikem. A právě v tu chvíli jakoby na potvrzení svého strachu ucítila zvláštní vibraci. Nejdřív si pomyslela, že jí někdo něco provedl s autem. Podívala se na přístrojovou desku na všechny ty ručičky a budíky. Všechny vypadaly normálně. Ale vibrace zesílily až do řevu. Marissa v panice pevně popadla volant.

Věděla, že musí něco honem udělat. V zoufalství dupla na brzdy a prudce strhla volant doleva. Auto sklouzlo smykem stranou.

Na chvilku měla Marissa pocit, že se snad převrátí. V okamžiku, kdy se auto smykem zastavilo, zahřmělo jí nad hlavou letadlo, které minulo střechem auta ani ne o tři metry. Marissa si pak uvědomila, že Lidé, kteří zabili Wendy, ji zřejmě našli. A teď zinscenují nějakou nehodu, aby se jí zbavili.

Její auto se zastavilo. Zoufale se je snažila znovu nastartovat. Skrz přední sklo viděla, jak se letadlo nahnulo, obrátilo zpátky a teď letělo zase

179

směrem k ní. V dálce nevypadalo větší než nějaký hmyz, ale jeho zvuk už téměř otřásal autem. Marisse se nakonec podařilo auto nastartovat a hned zařadila rychlost. Letadlo už bylo téměř nad ní. Před ní byla osamělá akácie. Z nějakého šíleného důvodu si Marissa myslela, že kdyby se pod strom mohla přece jen dostat, poskytl by jí alespoň jakýs takýs úkryt. Strhla volant doprava, aby auto narovнала, a pak šlápla na plyn. Auto vyrazilo dopředu. Letadlo pokračovalo směrem k ní. Kleslo asi až na tři metry nad zemí. Hnalo si to nad silnici přímo na ni.

Za letadlem se zvedalo mračno prachu desítky metrů do vzduchu.

Marissa si uvědomila, že to ke stromu nezvládne, dupla na brzdy a chránila si rukama obličej. Letadlo se k ní řtilo s temným hřmotem a pak se v poslední vteřince zvedlo. Auto se chvělo, jak nad ním letadlo přeletělo. Marissa otevřela oči a znovu sešlápla plyn až k podlaze. Ve vteřině sjela autem ze silnice a namířila si to pod strom. Za sebou slyšela, jak se na ni letadlo vrhá. Ale namísto toho spatřila, jak letí nad silnicí. Jak ji mýjelo, jeho kola se dotkla země. Vysoký bzukot motorů se změnil v temné vrčení. A to už Marissa letadlo poznala. Seděl v něm Tristan Williams. Původní Marissina úleva se rychle změnila v popuzenost, jak tak pozorovala letadlo, které zpomalilo, téměř se zastavilo, pak se otočilo a rolovalo zpátky k ní. Když bylo u auta, znovu se otočilo směrem k silnici. Tristan vypnul motor a vyskočil z kokpitu. Došel k Marisse, klobouk na hlavě švihácky posunutý do týla. "Marissa Blumenthalová!" zavtipkoval. "To je ale překvapení, že vás zde potkávám." "Vyděsil jste mě k smrti," řekla Marissa rozhořčeně. "Však jste si to zasloužila," řekl Tristan se stejnou prudkostí. Pak se usmál. "Asi jsem taky trochu blázen. Ale chtěl jsem vám říct, že jsem si to rozmyslel. Možná to musím udělat kvůli památce své ženy. Snad to musím udělat kvůli sobě. Mám nějakou dovolenou a spoustu peněz, tak s vámi pojedu do Honkáče a uvidíme, jestli se nám podaří tu záležitost rozmotat!" "Opravdu?" zaradovala se Marissa. "Vážně byste jel?" "Ať si to radši nerozmyslím," varoval ji Tristan. "Ale za takových okolností vás nemůžu nechat odletět do Hongkongu samotnou. Měl bych špatné svědomí, a toho už mám dost na celý život." "Já mám takovou radost," řekla Marissa. "Nemáte vůbec představu." "Moc se radši neradujte," řekl Tristan. "Protože to nebude žádná dovolená, to vám teda můžu zaručit. Jste si jistá, že se do toho chcete pustit?" "Rozhodně! Zvlášť teď!" "Kam máte namířeno?" zeptal se Tristan. "Bydlím v hotelu Western Star," řekla Marissa.

"Plánovala jsem, že ráno pojedu do Charleville." 180

"Mám návrh. Jedte zpátky do hotelu a počkejte na mě. Já tam za vámi přijedu. Musím zajet ještě na jeden ranč. Můžu zařídít, aby někdo odvezl tohle půjčené auto do Charleville, jestli máte odvahu se mnou letět v letadle." "Udělám cokoli, jen abych tím autem nemusela jet z Windorah do Charleville," řekla Marissa. Tristan si posunul klobouk na hlavě. "Nashle ve Western Star." Otočil se a zamířil ke svému letadlu. "Trisi, počkej!" vyhrkla Marissa. Otočil se. Marissa se začervenala.

"Mohli bychom si tykat?" zeptala se. "Jasně že ano," řekl Tristan. "Tady v divočině je to normálka." "Jenom jsem ti chtěla poděkovat, že jsi ochotný se mnou jet do toho Hongkongu," řekla Marissa. "Jak už jsem řekl, radši neděkuj, dokud neuvidíš, do čeho jsme se zapletli," řekl Tristan. "Už jsi někdy byla v Hongkongu?" "Ne," odpověděla Marissa. "No, užij si zatím klokanů. Australské vnitrozemí je naprostý opak Hongkongu. Je to úplně šílené město, zvlášť teď, když má být v roce 97 předané Lidové číně. Je to tam dost zoufalé a funguje to jen a jen na prachy. V Hongkongu je všechno na prodej, dokonce i lidský život. A v Hongkongu je lidský život za babku. To myslím vážně. Není to jen básnický obrat." "Já bych to určitě nezvládla sama," řekla Marissa. Tristan se na ni pozorně podíval. "Tím si nejsem jistý," řekl. "Mám dojem, že máš spoustu odvahy a vytrvalosti." Naposled se usmál a otočil se zpátky ke svému letadlu. Brzo nato už zase řvaly motory a vrtule hnaly oblaka prachu do vzduchu. S posledním zamáváním pustil Tris brzdy letadla a King Air se vrhl dopředu a vzlétl ke žhnoucímu slunci.

181

13 10. dubna 1990 7:15

"Je čas vstávat!" zavolal hlas a vzbudil Marissu z tvrdého spánku, který byl jak po práscích. "Williamsova orientální cesta už má začít a zahajuje se typickou honáckou snídaní."

Marissa otevřela oči. Tristan stál u okna a roztahoval záclony. Slabé ranní sluníčko proudilo do místnosti. "Tak šup!" řekl Tristan. Přišel k posteli a zatahal za deku.

Marissa po ní v panice chňapla. Tristan se zasmál a otočil se na patě. "čekám tě za půl hodiny v jídelně," řekl, než za sebou zavřel dveře. Marissa se rozhledla po místnosti. Byl to pokoj pro hosty v Tristanově malém domku na předměstí v Charleville. Místnost měla střešní okna a byla polepená zvláštními květovanými tapetami. Postel byla z tepaného železa, pokrytá prošivanou dekou. Poté, co Tristan řekl Marisse, že s ní pojedou do Hongkongu, už cestovali rychle. Vrátili se zpátky do Charleville, ještě než se setmělo, let proběhl klidně. Ve vzduchu Marisse teprve došlo, v jak

obrovské a suché zemi vlastně je. Kdysi četla, že Austrálie je nejstarší kontinent na Zemi. Seshora to tak rozhodně vypadalo.

Po kratších dohadech strávila noc u Tristana doma. Nejdřív se trochu zdráhala, ale Tristan trval na svém. "Jestli mi nevěříš dost na to, abys přespala u mě doma v pokoji pro hosty, tak jak mi chceš důvěřovat v Honkáči?" Marissa nakonec ustoupila.

Večer rychle uplynul. Tristan většinu času strávil tím, že zařizoval záležitosti týkající se cesty. Zavolal svému kolegovi, který se jmenoval Bob Marlowe, aby ho zastupoval.

Marissa spala lépe než dvě předešlé noci. Váhavě vystrčila nohy zpod pokrývky a vstala z postele. Po bohaté snídani, která se skládala z ovesné kaše, vajíček a párků, Tristan ještě zařídil několik posledních záležitostí. Zašel do banky a pak jeli na letiště v Charleville a nastoupili do malého letadla společnosti Flight West do Brisbane. V Brisbane přejeli na jiné letiště, aby v 11:15 chytli let Qantas do Hongkongu. Než procházeli pasovou kontrolou, Marissa si vzala Tristana stranou a řekla mu, že ji policejní inspektor na ostrově Hamilton žádal, aby odtamtud neodjížděla. "Co když mě zadrží?" zeptala se. "Co když mě zatknou?" "Prosím tě!" odpověděl Tristan se smíchem. "Přece si nemyslíš, že je Královská australská policie tak schopná?" Uniformovaný muž u okénka pasové kontroly se na ni sotva podíval. Let byl klidný, bez zvláštních příhod. A Marissu znovu ohromila rozsáhlost Pacifiku. Až do této cesty neměla vůbec představu, jak velký oceán to je. Když se teď mohla spolehnout na Tristana, cítila se mnohem lépe, což hned dokázala tím, že klidně usnula.

182

Přesně podle letového řádu se kola tryskáče s bouchnutím v

17:43 dotkla letiště Kchai Tak a Marissa poprvé uviděla Hongkong. Navzdory účelu své cesty si nemohla pomoci a pociťovala záchvěvy vzrušení. Ze vzduchu Hongkong vypadal jako poklidná hrstka kamenitých, zalesněných ostrůvků zasazených do smaragdově zeleného moře. Ale už z ranveje letiště to vypadalo úplně jinak. Přes přístav, nemožně přečpaný houpajícími se loděmi, vypadal Hongkong naprosto městsky, jako futuristické velkoměsto plné mrakodrapů z betonu, ocele a ze zrcadlového skla. Dokonce i skrz okénko letadla pociťovala exotický, záhadný charakter tohoto nejrušnějšího a nejbohatšího čínského města. Formality na letišti se vyřídily rychle. Ještě když čekali u jezdicího pásu se zavazadly na své "bágly", jak jim Tristan říkal, přišel k nim zástupce hotelu Peninsula, kde Tristan objednal dva sousedící pokoje. K Marissině překvapení je muž doprovodil z letištní budovy k čekajícímu rolls royce. "Není to trochu luxus?" zeptala se Marissa, když vyjeli z letiště. "To musí být nějaký nobl hotel." "A proč ne!" odpověděl. "Copak vy Amíci nemáte rčení, Žiješ jenom jednou?"

Mám dovolenou a už léta jsem na dovolené nebyl. Rozhodně si to chci užít, přestože jsme sem vlastně přijeli vážně pracovat."

Marissa si říkala, co asi Robert řekne, až uvidí účet.

Hotelové auto se velmi brzy na přečpané ulici téměř zastavilo.

Takovou dopravní špičku Marissa ještě neviděla. Hrozně ji překvapilo, když řidič poznamenal, že dneska se jede líp než jindy. Dokonce i v odhlučněném luxusním automobilu Marissu ohromil hluk a lomoz města. Jak už Tristan naznačoval, bylo to natolik rozdílné od australského vnitrozemí, že měla pocit, jako by odcestovala na jinou planetu. Uvázli ve zmatku dvouposchodových autobusů, tramvají, aut, kol, motorek a lidí, spousty lidí. Když konečně dojezdili do hotelu, cítila se Marissa vyčerpaná, jako by celou cestu musela jít pěšky. Ale když se za nimi zavřely dveře hotelu, byli opět v úplně jiném světě.

Obrovská luxusně zařízená hala s pozlaceným stropem měla orientální nádech. Jediný rušivý zvuk bylo klapání vysokých podpatků na vyleštěné mramorové podlaze. Melodický zvuk velkého pianu dotvářel elegantní atmosféru.

Formality v recepci proběhly beze zmatků. Nechali u recepční své pasy.

Ředitel je doprovodil do sousedících pokojů v šestém poschodí.

Tristan trval na tom, aby spojovací dveře byly odemčené.

Říkal, že nechce nic riskovat. V případě nějakých potíží chtěl mít volný průchod. Marissa se přidala k Tristanovi, který stál u okna. Z okna byl překrásný rozhled po hongkongském přístavu, který byl plný nejrůznějších lodí všech velikostí. Tristan jí ukázal zelenobílé lodě pravidelné linky, které se míjely cestou na ostrov Hongkong a zase nazpět. V přístavu kotvily džunky a sampány s půvabnými plachtami jako motýli. U velkých nákladních lodí zakotvených uprostřed kanálu se houpaly lodní čluny. Lesklé motorové

183

čluny létaly přes mořské vlny. Obrovské osobní parníky se pomalu plavily na své kotviště v zaoceánském přístavu.

Rychle jim přinesli zavazadla. Tristan dal spopitné nosiči, který se beze slov uklonil a zavřel za sebou při odchodu dveře. "No!" řekl Tristan a zammul si ruce. "Tak jsme teda v Hongkongu. Jak se ti to doposavad líbí?" "Chápu, co jsi měl na mysli, když jsi mi to popisoval," řekla Marissa. "Jsem z toho všeho trochu vyvedená z míry." "Což se takhle před večerí trochu občerstvit?" navrhl Tristan. Aniž čekal na odpověď, zvedl telefon a zavolal obsluhu a objednal pivo. "Pro mě ne," zavolala Marissa, ještě než Tristan stihl zavěsit. Vypila už v Austrálii tolik piva, že jí to stačilo. "Nebo to změníte na šampaňské," řekl Tristan do telefonu. Marissa chtěla protestovat, jenomže Tristan už stejně zavěsil. "Nemám zrovna náladu na oslavy," řekla. "Ale Marisso," řekl Tristan a natáhl se na postel. "Musíš se přece trochu uvolnit. A taky by sis to tu měla hezky užít. Na tom není nic špatného." A hodil klobouk na křeslo, jako by to byl házecí talíř. Marissu ještě stále neopouštěla hrozivá představa Wendiny smrti a měla pocit, že by se zrovna moc bavit neměla.

"Dejme se do toho, za čím jsme sem přijeli," řekla. "Jak se dostaneme k té triádě Wing Sin? Jak začneme?" Než stačil odpovědět, ozvalo se tiché zaťukání na dveře. Tristan vyskočil z postele a otevřel dveře dokořán. Číšník v bílých rukavicích se uklonil a vstoupil. Na tácu nesl nádobu plnou ledu se šampaňským a dvě sklenky na vysoké stopce. "To je teda ale obsluha," řekl Tristan s obdivem. "Tohle je ten nejrychlejší reakční čas, jaký jsem kdy v životě viděl," ukázal na stůl. "Semhle, prosím vás, kamaráde, kdybyste byl tak laskavý." Číšník mlčky položil táč a vycouval s úklonou z místnosti. Tristan ve mžiku strhl z láhve dráty a vystřelil zátku. K jeho potěšení vylétla až ke stropu. Nalil skleničky, odnesl je k Marisse a jednu z nich jí podal. Marissa si váhavě vzala sklenku, kterou jí nabízel. Tristan pozvedl sklenku. "Na naše pátrání v Hongkongu," řekl. Marissa si s ním přitukla. Oba se napili. "Tak tomuhle říkám šampaňo," řekl Tristan. Pak se otočil k oknu a ukázal ven. "Ještě jsi nic neřekla o tom výhledu. Co si o tom myslíš?" "Je to strašně krásné," řekla Marissa a prohlížela si hory na Hongkong Island. Bílé vily svítily mezi zelenými stromy. Dole u moře už byly moderní výškové budovy, které se táhly až na kopce. Bylo to bohaté svědectví o tom, že Hongkong se stává hlavním ekonomickým střediskem světa. "Je to ještě krásnější, než jsem si to představoval," řekl Tristan. Marissa souhlasila. Vůbec si nemyslela, že město bude tak moderní. Pak jí Tristanova poznámka došla. Otočila se k němu a zeptala se: "Copak ty jsi tu ještě nikdy nebyl?"

184

"Jsem tu poprvé," řekl Tristan a s potěšením se díval z okna. "Ale jak jsi tak o tom mluvil," namítla Marissa, "byla jsem si jistá, že už jsi tu byl." "Spousty mých kamarádů tu byly," vysvětloval Tristan. "Ale já ne. Hodně jsem tady o tom slyšel a vždycky jsem sem chtěl jet. Ale nikdy mi to nevyšlo." Marissa se zase podívala na Hongkong Island a projela jí vlna zklamání. Počítala s tím, že Tristan se v Hongkongu vyzná, a tak urychlil jejich pátrání. "No, to je jedno," řekla, "vraťme se k mé původní otázce. Jak navážeme kontakt s triádou Wing Sin?" "Nevím," odpověděl Tristan. "Zkusíme něco vymyslet." "Počkej moment," vyhrkla Marissa a položila svou sklenku. "Chceš mi říct, že nemáš žádný plán, jak se spojit s triádou Wing Sin?" "Ještě ne," přiznal Tristan. "Ale je to velká organizace. Myslím, že nebude problém najít nějaký kontakt." "No to se mi snad jenom zdá!" povzdechla si Marissa. "Tos mi teda řekl včas, že jsi tu ještě nikdy nebyl a že nemáš vůbec žádnou představu, jak kontaktovat ty lidi z triády. Co teda budem dělat, půjdeme na ulici a budeme se ptát kolemjdoucích?" "Uděláme, co budeme moct," řekl Tristan. Marissa na něj nevěřicně zírala. Začínala pochybovat o tom, jestli má s sebou toho pravého spojence. "Ale to nejdůležitější nejdřív," řekl Tristan. "Pojďme na večeři. Zavolám dolů a požádám vrátného, aby nám doporučil nějakou opravdu typickou hongkongskou restauraci." "Tak to udělej," řekla Marissa. Vysprchovala se a převlékla. Když už byla hotova, nálada se jí trochu vylepšila, ale zlost měla na Tristana pořád. Měla pocit, že ji zklamal. Ale zároveň byla vděčná, že sem s ní přijel a že není v Hongkongu sama. Vrátný je poslal na večeři do "typické" hongkongské restaurace. Byla to čtyřposchodová budova s barevnou, červenozlatou fasádou. Vevnitř bylo obrovské množství malých jídelen. Každá z nich byla osvětlena nádherným broušeným lustrem. Právě tak jako celý Hongkong, i restaurace jen hučela. Jak Marissa, tak i Tristan byli trochu vyvedení z míry zdánlivým zmatkem. Lidé byli prostě všude. V každé místnosti stál velký jídelní stůl s hlučnými hosty. Zdálo se, že všichni křičí. Celá scéna Marisse připomínala víc atmosféru fotbalového stadiónu než restauraci. Navzdory pozdní době bylo odevšad slyšet pláč malých dětí. A celou tu směsici hluků doplňovala kvilivá čínská hudba. Nakonec Marissa s Tristanem našli volný stůl. Dostali velké jídelní lístky, vázané ve zlatočervených deskách. Naneštěstí pro ně byl jídelní lístek celý napsaný čínským písmem bez anglického překladu. Pokusili se zavolat číšníka, ale všichni je zcela nezdvořile přehlíželi. Nakonec k nim přece jeden došel. Nejdřív předstíral, že neumí anglicky. Pak si to zřejmě

185

rozmyslel. Sice na ně mluvil anglicky, ale příliš se jim nevěnoval a skoro jim nebyl nic platný při překládání názvů jídel. Přes veškeré překážky si Marissa s Tristanem objednali večeři. "Máš nějakou představu, co to vlastně dostaneme?" zavolala Marissa na Tristana přes hluk restaurace, když číšník odešel s objednávkou. "Vůbec žádnou," odpověděl Tristan. Hluk v restauraci vylučoval normální konverzaci. Marisse a Tristanovi stačilo, že se mohou dívat kolem sebe. Za chvíli už jim přinesli večeři. Byl to syčící čínský hrnec zcela naplněný nějakou neznámou pokroucenou zeleninou, košík knedlíčků, něco mořského v tmavé slané omáčce, několik misek s rýží a nějaká mastná drůbeží stehna. Dostali také konvici zeleného čaje. Oba byli velmi překvapení, jak výborně to všechno chutnalo. Přestože si nebyli úplně jisti, co to vlastně jedli, velmi si pochutnali. Když vyšli z hlučné restaurace a vkročili na ulici, uviděli, že provoz se od doby dopravní špičky příliš nezmínil. Byli na straně Hongkongu zvané Koulun ve čtvrti Tsim ša tsuej. Nechtělo se jim jet taxíkem, a tak se raději rozhodli, že půjdou do hotelu pěšky. Město přímo zářilo barvami a světly. Obrovské neonové nápisy sahaly až do druhého patra. Všechny obchody byly otevřené, měly výklady plné rádií Panasonic, walkmanů značky Sony, fotoaparátů, videopřehrávačů a televizních přijímačů. V každých třetích dveřích byl vchod do sklepního baru nebo nočního klubu. Ozývala se hlučná hudba. Hezké Číňanky s kulatými obličejí, oblečené v těsných, typicky čínských šatech, jim kynuly a přitom se nesměle usmívaly. A byla to nejen zvuková a vizuální podívaná. Marissu zahltila také směsice vůní a pachů - kombinace jídla, oleje na smažení, kadidla a výfukových plynů. Navzdory lidské tlačenci si Marissa a Tristan mohli při chůzi povídat, pokud tedy zůstali dost blízko u sebe. "Mám nápad, jak navázat kontakt s triádou Wing Sin," řekl Tristan, když čekali

na zelenou na přechodu.

"Bezva," řekla Marissa. "Jaký nápad?" "Ten vrátný," řekl Tristan. "Tyhle chlápkové mají o městě vědět všechno.

Když se vyzná v restauracích, tak taky asi něco ví o triádách."

Tristan se znalecky usmál. Marissa obrátila oči v sloup.

Nepřipadalo jí to právě jako geniální návrh. "Já mám taky nápad, ale jde o něco jiného, než jak se spojit s triádami,"

řekla Marissa. "Mohlo by nám pomoci, kdybychom navštívili nějakou velkou nemocnici tady ve městě, můžeme zjistit, jestli v Hongkongu mají v současné době problémy s tuberkulózou.

Můžeme se dokonce zeptat, jestli se tu objevila TBC salpingitis." "To je dobrý nápad," pochválil ji Tristan. Když přišli do hotelu, Tristan rozhodl, že půjdou rovnou k recepčnímu. Zatímco čekali, kdy si s ním budou moci promluvit, Marissa začínala mít pochybnosti o tom, jestli je rozumné se na triády vyptávat recepčního. Připadalo jí, že to je jako přijet do New Yorku a vyptávat se, jak

186

by se člověk mohl spojit s mafií. Omluvila se, zastavila se u pultu pro svůj a Trisův pas a pak odešla do haly, tam si sedla a čekala. "Přejete si?" zeptal se recepční bezchybnou angličtinou. "Něco bych chtěl, kámo," odpověděl Tristan. Ohlédl se přes rameno, aby se ujistil, že ho nikdo neposlouchá, a pak se naklonil k recepčnímu. "Potřebuju nějaké důvěrné informace." Čínský recepční se od Tristana odtáhl a zneklidněně na něj pohlédl. "Chtěl bych si promluvit s někým z triády Wing Sin," řekl Tristan. "Nikdy jsem o ní neslyšel, pane," řekl recepční. "Ale jděte, prosím vás." Tristan vyndal z kapsy dvacetidolarovku a položil ji na pult. "Přijel jsem kvůli tomu zdaleka." "Triády jsou v Hongkongu ilegální," posunul recepční peníze zpátky Tristanovi. "Jejich právní postavení mě doopravdy nezajímá," poznamenal Tristan. "Prostě si chci jenom promluvit s někým z Wing Sin. Potřebuji nějaké informace. Jsem ochotný zaplatit." "Promiňte," řekl vrátný, "ale já o triádách opravdu nic nevím." Vypadal téměř ustrašeně. Tristan chvilku pozoroval tvář recepčního a pak přikývl. "Tak jo, ale co kdybych vám tady nechal tu dvacku pro případ, že byste si vzpomněl. Ještě tu pár dní budeme."

Recepční pohlédl dolů na dvacetidolarovku s nechutí. Ani to nestálo za risk. Pokud šlo o spopitné a o peníze vůbec, Australani jsou opravdu nejhorší. Jsou to opravdoví barbaři.

Vrátný zvedl oči a díval se, jak ten muž, s kterým právě domluvil, přešel přes halu a setkal se s tmavovlasou běloškou a pak si to namířili k baru. Hned jak zmizeli z dohledu, vrátný se sehnul a zvedl sluchátko jednoho z mnoha telefonů.

Od té doby, co začal pracovat v hotelu Peninsula, už slyšel mnoho zvláštních přání, ale tohle bylo nejdivnější z nich.

Marissa si pohrávala s kostkami ledu ve sklenici minerálky a poslouchala Tristana, který vzpomínal na své dětství v Melbournském předměstí. Zdálo se, že to byla idylka. Každý den dojížděl zelenou tramvají a červeným vlakem do města do soukromé školy anglického stylu. Měl sbírku známek a každou neděli chodil do kostela. Jeho otec byl učitel. "Byl to skleníkový život," připustil, "ale velice příjemný. Dodneška se mi velice stýská po té jednoduchosti." "Můj otec bohužel zemřel," řekl Tristan. "Nikdy nebyl právě ztělesněně zdravý. Z ničeho nic zvadnul a zemřel. Ani nebyl moc dlouho nemocný.

Potom jsme se přestěhovali z Melbourne do Brisbane, kde měla rodina mé matky restaurace na Zlatém pobřeží, a tak se přihodilo, že jsem šel na Queenslandskou univerzitu." Marissa už byla vyčerpaná. Všechno to cestování ji zmohlo.

Bavilo ji poslouchat Trisovo vyprávění, ale už se nemohla dočkat, až si půjde lehnout. Taky si říkala, že by měla zavolat Robertovi.

"Nemyslíš, že už bychom měli jít?" řekla, když se Tristan na chvilku odmlčel. "Mys 187

lím, že bych měla zatelefonovat svému manželovi a dát mu vědět, že jsem tady." Marissa už před tím vyprávěla Tristanovi o svém dětství ve Virginii, o svém otci lékaři a o tom, jak studovala na lékařské fakultě. Nezapomněla mu také povědět o Robertovi, ale schválně se vyhnula zmínce o těžkostech, kterými jejich manželství prochází. "No jo, samozřejmě, jen ho zavolej," řekl Tristan a vstal. "Vždyť můžeš jít hned nahoru.

Já za chvilku přijdu. Říkal jsem si, že bych se třeba mohl vyptat některých taxikářů na Wing Sin." Marissa vyjela výtahem do šestého poschodí. Měla v ruce klíčky od svého pokoje, ale v momentě, kdy se dveře výtahu otevřely, se z ničeho nic objevil hotelový zřízenec a otevřel jí dveře do pokoje. Snažila se mu poděkovat, ale on se jen uklonil a vyhnul se jejímu pohledu.

Zavolala Robertovi, hned jak přišla do svého pokoje. Rozhodla se, že zavolá na účet volaného, protože si nebyla jista, jak vyjde s penězi. "Právě jsem byl na odchodu do práce, když jsi mě zavolala," řekl jí poté, co hovor přijal. "Prodal jsi ty akcie?" zeptala se Marissa. Napadlo ji to, když čekala na spojení. "Ne, ty akcie jsem neprodal," přiznal Robert. "Kdy přijedeš domů? A kde jseš? Zkoušel jsem volat do tvého hotelu a tam mi řekli, že už jsi se odstěhovala." "Já už totiž v Austrálii nejsem," vysvětlovala Marissa. "Volám tě, abych ti řekla, že jsem v Hongkongu." "V Hongkongu?" zařval Robert. "Co sakra děláš v Hongkongu?" "Trošku tady pátrám," řekla Marissa.

"Marisso, tohle už přeháníš," zuřil Robert. "Chci, abys jela domů, rozumíš!" "Budu o tvém doporučení uvažovat," řekla Marissa. Použila přesně stejná slova jako Robert, když ho žádala, aby prodal ty akcie. Marissa zavěsila. Nemělo žádný smysl s ním ještě mluvit. Ani se jí nezeptal, jak se cítí.

Marissa došla k oknu a podívala se ven na město. Dokonce i v noční tmě Hongkong vřel aktivitou. Klidně by mohlo být poledne. Světla nesčetných lodí poletovala jako světlušky nad vodní hladinou. Když se podívala přes přístav na ostrov Hongkong, viděla, že okna v kancelářských výškových budovách všechna září, jako by se businessmani neodvažovali ani na hodinku odpočinout. V Hongkongu byla svůdnost kapitalismu ještě doplněna neuvěřitelnou lidskou pílí, která neustávala po celých dvacet čtyři hodin. Vtom Marissa uslyšela, jak se zavřely dveře. Předpokládala,

že přišel Tristan. Za pár vteřin uslyšela zaklepání na spojovací dveře. "Dobrá zpráva, holčičko," řekl Tristan vzrušeně. "Jeden z bílých vrátných mi dal tip. Řekl mi, že nedaleko odtud je místo, kde triády vládnou železnou rukou." "Kde?" zeptala se Marissa.

188

"V místě, kterému se říká Zazděné Město," vysvětlil Tristan.

"Není doopravdy zazděné, ale kdysi bývalo. Ve dvanáctém století ho postavila dynastie Sung jako pevnost. Japonské okupační jednotky ve druhé světové válce daly zdi zbourat, aby se tak rozšířila ranvej letiště Kchai Tak. Ale problém je v tom, že Britové a Číňani se nikdy nemohli dohodnout, kdo to území právně ovládá. Takže tahleta malá plocha pro celé roky existovala v jakémsi politickém vzduchoprázdnu. Přesto je to tady blízko na předměstí Koulunu." "Mluvíš přesně jako turistický průvodce," poznamenala Marissa. "Zřejmě je to neblaze proslulé místo," pokračoval Tristan. "Vrátný mi řekl, že si myslí, že by bylo dobré začít v Zazděném Městě, jestli chceme přijít do kontaktu s triádami. Co říkáš, co kdybysme tam zajeli a zkusili to?" "Ted?" zeptala se Marissa. "To ty jsi byla do toho tak žhavá," řekl Tristan. Marissa přikývla.

Byla to skutečně pravda. Byla také pravda, že telefonní rozhovor s Robertem ji naplnil nervózní energií. "Dobrý," řekla. "Tak to zkusíme." "Tak fajn," řekl Tristan. Přinesl si klobouk a společně vyšli ze dveří. Čínský taxikář nebyl zrovna nadšený, když slyšel, kam mají namířeno. "Do Zazděného Města snad jet nechcete," řekl. Marissa a Tristan už seděli na zadním sedadle jeho toyoty. "To není místo pro turisty." "Ale my tam nejedeme jako turisti," řekl Tristan. "Zazděné Město je zločinecké doupě. Policie tam nechodí." "My nehledáme policii," řekl Tristan. "Hledáme Wing Sin." Řidič neochotně zařadil rychlost. "Jsou to vaše hlavy," řekl. Vyjeli od hotelu a zatočili na Nathan Road a do veselé záře nočního života ve čtvrti Tsim Ša Tsuej. Právě jako přístav i město bylo stejně plné života jako ve dne. Jejich taxík se proplétal shluky chodců, aut a autobusů. Nad hlavami jim zářívá neonová světla ozařovala noční oblohu. Přes ulici visely transparenty ozdobené obrovskými čínskými písmeny. Marissa už měla dost prohlížení města a tak se otočila zpátky na Tristana. Zeptala se ho, co vlastně ty triády jsou, když o nich tak pořád mluví. "Jsou to tajné společnosti," vysvětlil Tristan. "A mají všechny obvyklé tajné přísahy a rituály. Výraz triáda pochází ze vztahu mezi nebem, zemí a člověkem. Před stovkami let začaly triády jako podvrtné politické organizace, ale brzo poznaly, že se jim zločin vyplatí víc. Platí to zvláště o těch, které buď přišly do Hongkongu, nebo tady byly založené. V samotném Hongkongu je prý asi padesát gangů, které mají tisíce a tisíce členů." "To je pěkná útěcha," krátce se zasmála Marissa. "Číňani mají neblahé prvenství v tom, že vynalezli organizovaný zločin," pokračoval Tristan. "To je jeden z důvodů, proč jsou v něm tak dobří. Mají za sebou celá staletí zkušeností. V současné době mají větší triády pobočky v Evropě, ve Spojených státech, v Kanadě, a dokonce v Austrálii.

Když někde žije čínská menšina, je pravděpodobné, že tam budou také členové triád."

189

"A možná taky TBC salpingitis," dodala Marissa. Tristan pokrčil rameny. "Možná. Ale čínský zločin není nic nového." "Musím přiznat," řekla Marissa, "že než jsem se s tebou setkala, nikdy jsem o triádách neslyšela." "To mě nepřekvapuje," řekl Tristan. "Většina lidí o nich neslyšela.

Všechna pozornost se soustředí na mafie a triádám to tak vyhovuje. Ale triády jsou horší než mafie. Mafie má aspoň jakousi morálku, i když zdeformovanou, orientovanou na rodinu.

U triád to tak není. Triády se zabývají jenom penězi. Výdělek je jediná morálka, kterou uznávají." "To tedy nezní moc hezky," řekla Marissa neklidně. "Já jsem tě varoval," podotkl Tristan. Taxikář zastavil na Tung Tau Tsen Road. "Kde je Zazděné Město?" zeptal se Tristan a naklonil se mezi sedadly, aby viděl dopředu. "Dál už nepojedu," řekl řidič. Ukázal před sebe. "Vidíte ty vchody do tunelů přes ulici? Tudy se tam vchází. Zazděné Město je tamhle ten zmatek napravo. Jestli si chcete dát poradit, tak tam nechodte. Je to nebezpečné. Já vás raději odvezu do pěkného nočního klubu. Bude to opravdu sexy."

Tristan otevřel dveře taxíku, vystoupil a držel je otevřené pro Marissu. "Díky za radu, kamaráde," řekl, "ale bohužel musíme s Wing Sin něco vyřídit." "Hned jak se dveře zabouchly, taxík se rychle otočil nazpátek. Řidič šlápl na plyn a byl pryč. "Jsi si jistý, že je to rozumné?" zeptala se Marissa.

Když tak slyšela taxikářovo varování a Tristanovo vyprávění o triádách, obávala se, že ta výprava může být dost nebezpečná.

"Vypadá to úplně příšerně," prohlásil Tristan. Stáli před slepenicí činžáků, které měly deset nebo jedenáct poschodí. Domy byly nalepené jeden na druhý a byly v katastrofálním stavu. Když se objevila nějaká novější budova, bylo vidět, že byla postavena bez jakéhokoliv plánu. Na šňůrách, které se táhly od domu k domu, se sušilo prádlo. K téhle části města nevedly žádné silnice. Byly tam jenom tmavé tunely, které jim taxikář ukázal. "Tak pojď, zkusíme to," řekl Tristan a pokrčil rameny. "Vždycky přece můžeme odejít." Marissa šla váhavě za Tristanem po Tung Tan Tsen Road, a pak zamířili k jednomu z tunelů. Po jedné straně číhala masa betonových barabizen. Po druhé straně ostře kontrastovaly jasné osvětlené výlohy množství zubařských ordinací. Marissa uviděla řady sklenic s naloženými zuby, části čelistí a usmívající se umělé chrupy. Nad ordinacemi zubních lékařů byly normálně vypadající činžáky s balkony, palmami v květináčích a televizními anténami. Na zubařské straně ulice se procházely spousty lidí s obvyklým hlukem řvoucích radií, televizorů a hovoru. Ale druhá strana ulice byla hrozivě tichá a tmavá, jen tu a tam svítila světla.

190

Marissa a Tristan opustili prostor normálního života a lidské aktivity a přiblížili se k jednomu z tunelů, které vedly do Zazděného Města. Společně nahlédli do osamělého průchodu. Ten pohled nebyl právě lákavý. Úzká, tmavá chodba vedla asi dvacet metrů, než ostře odbočila stranou. Na zemi byla špína a prach, všude se povalovaly kousky betonu. Zdi byly pokryty nápisy a obrázky. Na stropě visela zmeť elektrických drátů a kabelů, sem tam z nich visela holá žárovka. Na několika místech kapala ze stropu voda do slizkých kaluží. Náhle se ozval příšerný řev, takže Marissa se mimoděk chytila Tristana. Oba v hrůze vyskočili, když jim letadlo 747 zahřmělo nad hlavami cestou na letiště Kchai Tak a sotva vyhnulo střechám domů. "Řekl bych, že jsme trochu přetažení," řekl Tristan s nervózním smíchem.

"Co kdybychom to Zazděné Město radši vynechali," navrhla Marissa. "Já nevím," řekl Tristan, "jestli se chceme spojit s triádou Wing Sin, tak tohle místo vypadá slibně." "Mně to tu připadá hrozný," řekla Marissa. "Ale prosím tě," pobízel ji Tristan. "Jak už jsem před tím řekl, když to nevyjde, tak odtud odejdeme." "Ty jdi první," řekla Marissa váhavě. Tristan vešel do otvoru, Marissa šla hned za ním. Procházeli úzkým tunelem, který brzo začal páchnout jako kanál. Když zahnuli za první roh, i Marissa se musela shýbnout, aby se hlavou nedotýkala zmeť elektrických kabelů, které se táhly po stropě. Čím dál šli, tím víc utichaly zvuky města. Po několika dalších zatáčkách vedl průchod do zmeť tunelů, které mířily různými směry. Byla tam také tmavá schodiště, která vedla jak nahoru, tak i do podzemí. Všude se povalovaly odpadky a byl tam strašný nepořádek. Vybrali si náhodně další chodbu a vešli do tmavého prostoru. Za rohem uviděli první známky života. V několika špatně osvětlených výklencích se dřeli zpocení muži a ženy nad starodávnými šicími stroji. Vypadalo to, že šijí pánské košile. Marissa a Tristan na ně kývli na pozdrav, ale ti lidé na ně beze slova zírali, jako by viděli duchy. "Mluví tu někdo anglicky?" zeptal se Tristan vesele. Nikdo se neozval, ať už rozuměli nebo ne. "No tak díky," řekl. Pokynul Marisse, aby pokračovali. Zacházeli hlouběji do bludiště. Marissa si začínala dělat starosti, jestli vůbec budou schopni najít cestu zpátky. Zmítaly s ní pocity zhnusení a strachu. Nikdy ve svém životě neviděla odpornější místo. Takovýhle životní standard si vůbec neuměla představit. Obešli další roh, který smrděl obzvláště příšerně, a tam Marissa uviděla hromadu hniјících odpadků, na nichž se krmila smečka potkanů.

"Pane bože!" vykřikla. Z potkanů jí bylo nanic. Průchod se znovu rozšířil do řady úzkých výklenků. V některých z nich hořely ohně a zhoršovaly již dost hrozný smrad a vedro a proměňovaly to strašné místo na jakousi středověkou vizi pekla. Prošli kolem pekárny,

191

kde byly na špinavé podlaze naskládány bochníky chleba. V dalším výklenku byl stánek s hady, se zbožím rozvěšeným na drátě. Někteří hadi byli umístění v drátěných koších. "Sháníte heroin?" zeptal se kdosi. Marissa a Tristan se otočili, ve stínu za nimi stál asi dvanáctiletý čínský kluk. "Á," řekl Tristan. "To je přesně to, co potřebujeme. Někoho, kdo mluví anglicky. Nemáme zájem o drogy, kamaráde. Hledáme někoho z triády Wing Sin. Mohl bys nám pomoci?" Chlapec zavrtěl hlavou:

"Tohle je území 14 K," řekl pyšně. "Dopravdy?" řekl Tristan.

"A kde bychom tak asi našli území Wing Sin?" Chlapec ukázal směrem po své levici, když vtom z nějakých dveří vyšlo množství divoce vypadajících mladých mužů. "Díky, kamaráde," řekl Tristan. Dotkl se střechy svého klobouku. Pak táhl Marissu pryč. "Tohle se mi ale vůbec nelíbí," řekla Marissa, jak tak tápali obzvláště temnou chodbou celí sehnutí. Překročila kaluž vody a říkala si, jaká ošklivá tekutina to vlastně je. "Aspoň už se přibližujeme," řekl Tristan. "Ten kluk byl vlastně první člověk, který přiznal, že ví o existenci triády Wing Sin." Chodba se znovu otevřela do malého dvorku posetého odpadky. Na schodech seděla malá dívka. "Chtěl byste trochu potěšení?" zeptala se plaše. "Jen dva dolary." "Potěšení," opakoval Tristan. "To je zastaralý výraz." "Co to znamená?" ptala se Marissa a zírala na holčičku. Byla oblečená v potrhaných šatech v čínském stylu, které měly vysoký límec a tradiční rozparek. "V Austrálii by se té holčičce říkalo slovem, které začíná na k," řekl Tristan. Marissa se zhrozila.

"Ale vždyť jí je asi jenom deset." Tristan pokrčil rameny.

"Čínani mají rádi mladé dívky." Marissa nemohla od děvčete odtrhnout oči. Dítě na ni bez mrknutí zíralo. Marissa se zachvěla. Ještě nikdy si neuvědomila, v jakém skleníkovém prostředí vlastně ve Virginii vyrůstala. "A hele," řekl Tristan. "Tohle vypadá jako uvítací výbor." Marissa sledovala jeho pohled. Blížila se k nim skupina drsných hochů, oblečených do kožených obleků ozdobených ocelovými řetězy.

Bylo jim mezi patnácti a dvaceti lety. Obzvláště svalnatý člen tlupy pozvedl ruku, a tak ostatní zastavil. "Co tu děláte?" zeptal se plynou angličtinou. "Copak nevíte, že kueiloové do Zazděného Města nesmí?" Tristan mu vysvětlil, že se snaží navázat spojení s triádou Wing Sin. "A proč?" zeptal se mladý muž. "Jde vám o drogy, nebo o sex?" "Ani o jedno," řekl Tristan. "Potřebujeme informace. Jsme ochotni zaplatit."

192

"Tak ukažte prachy," řekl muž. Tristan nevěděl, co má dělat.

Rád by tu situaci nějak uklidnil, ale nevěděl jak. Prohlížel si napjaté obličej před sebou, které ho pozorovaly. Nikdo se ani nepohnul, ale Tristan věděl, že jsou k tomu přichystáni.

Pomalu si sáhl do kapsy a vytáhl peněženku. Vyndal z ní pár bankovek a natáhl s nimi ruku. "Jeden z nich má nůž!" zašeptala Marissa, která zpozorovala záblesk oceli. "Běž!" přikázal Tristan, vyhodil peníze do vzduchu a postrčil ji zpátky směrem, odkud přišli. Marissa nepotřebovala už další povzbuzení, otočila se a letěla temnou chodbou. Zakopávala o trosky a narážela do zdí. Za sebou slyšela Tristana. Brzo doběhli na křižovatku chodeb, kde byli před

několika okamžiky.

Marissa si nemohla vzpomenout, odkud sem přišli. Tristan do ní vrazil, pak ji popadl za ruku. Běželi spolu nejširší chodbou.

Za nimi se ozývaly nesrozumitelné výkřiky mladíků, s nimiž měli prve problémy. Sesbírali peníze a teď je pronásledovali, jak jen mohli. Marissa a Tristan si uvědomili, že se ztratili.

Přiběhli na dvůr, který ještě neviděli. V jeho středu stál malý domek s okenicemi. Nahoře uviděli první kousek oblohy, který spatřili od té chvíle, kdy vstoupili do Zazděného Města.

Obešli domek a vběhli do dalšího tunelu. Z výkřiků a hulákání poznali, že pronásledovatelé je dobíhají. Čínští mladíci měli neférovou výhodu - znali to tu. Marissa s Tristanem zabočili za roh a narazili na další řádku výklenků. V jednom z nich byla restaurace s velkým kotlem vařící polévky z krabích klepet. Šest obyčejných dřevěných stolků stálo kolem hrnce s polévkou. U jednoho ze stolků sedělo několik starých mužů, kteří hráli čínskou hru s kostkami zvanou ma džung. Tristan s Marissou prudce zastavili a Tristan zatáhl Marissu dovnitř do maličké restaurace. Převrátilo se několik stolků. Hrací kostky na ma džung se rozletěly po hrubé dřevěné podlaze. V mžiku už za nimi byli jejich pronásledovatelé, právě tak udýchaní jako Marissa s Tristanem. Několik z nich mávalo nožem. Obličeje měli ztmulé odhodláním. Tristan zatlačil Marissu za sebe do kouta a zaujal pozici kung fu, protože čekal, že některý z mladých Číňanů se na něj vrhne. Namísto toho všichni zase strnuli, včetně postarších návštěvníků restaurace, kteří se posunuli až ke zdi, co nejdál od očekávané vřavy. Vypadalo to, že čínští mladíci respektují Tristanův výhrůžný postoj a možná se ho i bojí. Svalnatý chlapík, který s nimi předtím mluvil, postoupil kupředu. Tristan se na něj nedůvěřivě díval.

"Přátelský teda právě nejste," řekl ve snaze zlehčit situaci.

"Když nám řeknete, kudy máme jít, strašně rádi odsud odejdeme.

Stačí jen říct." "Za nějaké prašule vám ukážeme cestu ven," řekl mladík.

193

"Prašule?" zeptal se Tristan. "Peníze," vysvětlil mladík, "zbytek vašich peněz. A taky vaše hodinky." "A pak nás pustíte?" zeptal se Tristan. "Ukážete nám cestu odsud?" "Ano," řekl číňan. "Uznáme, že jste svůj dluh už splatili." Mladíci s noži poněkud sklonili zbraně, jako by chtěli ukázat svou upřímnost. Tristan znovu sáhl po své náprsní tašce. Vytáhl ji, vyndal peníze, které v ní byly, a položil je na nejbližší stůl. Pak si stáhl hodinky a položil je na bankovky. "A hodinky té ženy," řekl svalovec. "To není zrovna galantní," namítl Tristan. Muž se pohrdavě usmál. "Na stůl," řekl. "Promiň, holčičko," řekl Tristan a natáhl ruku. Marissa si sundala hodinky, které jí kdysi daroval Robert, a podala je Tristanovi. Přidal je na hromádku na stole. "Tady to máš, kamaráde," řekl Tristan. "A teď ukaž, jak dodržíš úmluvu ty!" Muž přistoupil ke stolku a sebral peníze i hodinky. Rychle rozdělil peníze mezi ostatní. Hodinky strčil do kapsy. "Když už tedy teď spolu tak dobře vycházíme," řekl Tristan, "co takhle nějaké informace o Wing Sin? Jste vy tady členové té proslulé organizace?" "Ne," zavrčel vůdce mladíků. "My jsme Wo Sing Wo. Wing Sin jsou prasata." Uplivl si na zem. "A máte představu, kde by ty prasata mohly být?" ptal se Tristan dál.

Muž se otočil a radil se s jedním ze svých společníků. Nakonec řekl: "Tse Mau vám ukáže cestu ze Zazděného Města. Nevracejte se už zpátky." Jeden z drsných hochů postoupil vpřed a výhrůžně se na Tristana mračil. "Po takovémhle přivítání," řekl Tristan, "vás mohu ujistit, že se už nevrátíme." Mladíci se rozestoupili, aby nechali Marissu a Tristana projít.

Tristan sáhl za sebe, vzal Marissu za ruku a šel první. "Au," zaječela Marissa, když jeden z mladíků natáhl ruku a zmáčkl jí ňadro. Tristan se bleskově obrátil, ale Marissa ho postrčila dopředu. Rychle procházeli bludištěm, mladý číňan šel stále asi pět nebo šest kroků před nimi. Nemluvili. Když asi šestkrát zahrnuli, Marissa se začala obávat, že je muž nevede ven ze Zazděného Města, ale ještě dál dovnitř. Ale po dalším ohybu se náhle chodba otevřela a ucítili chladný noční vzduch.

Přes ulici zářila osvětlená výloha zubařské ordinace jako maják. Dokonce i kvílivá čínská hudba z rádia zněla Marisse mnohem lépe, když už teď byli venku. Tse se vydal zpátky do chodby, ale Tristan ho zavolal jménem. Muž se otočil.

"Mluvíš anglicky?" zeptal se Tristan. "Ano," řekl muž povýšeně.

Marissa ho odhadovala asi na dvacet. Vypadalo to, že je to jeden ze starších členů party. "Tak to věci dost zjednodušuje," pokračoval Tristan. "Chtěl jsem

194

tě o něco požádat. Víš, nemáme teď právě peníze. Viděl jsem, že jsi tam v tý myši dříve nějaký peníze dostal. Mohl bys nás trochu založit, abychom se dostali do hotelu?" Tse reagoval okamžitě - vytáhl nůž. Byl asi dvacet centimetrů dlouhý, se špičkou zahnutou nahoru vypadal jako miniaturní turecká šavle.

Marissa sebou trhla. Nemohla uvěřit, že Tristan provokuje mladíkův vztek takovouhle žádostí. Ale Tristanův tah byl dobře vypočítaný. Doufal, že po takovéhle provokaci gangster nůž znovu vytasí. Hned jak se nůž objevil, Tristan bleskovou rychlostí vyrazil. Dýka v okamžiku zařinčela o dlažbu. Tristan se zařváním několikrát mladíka udeřil a hned pak ho v otočce kopl, což poslalo Číňana k zemi. Tse se krčil u zdi a Tristan zatím odkopl nůž do pouličního kanálu. Pak šel k mladíkovi, uchopil ho za koženou vestu a škrtnutím ho postavil na nohy.

"A teď ty peníze, které jsi nám tak laskavě nabízel." Tse spěšně vytáhl bankovky z kapsy a podal mu je. Tristan se mu podíval na zápěstí. "To je směla," řekl, "žádné hodinky."

"Tristane," zavolala Marissa. "Pojď, vypadneme už odsud."

"Dík," řekl Tristan mladíkovi a pak klidně následoval Marissu.

"Musels tohleto dělat?" ptala se ho Marissa rozzlobeně, když ji dohonil. "Potřeboval sis své mužské ego vylepšovat takovýmhle kouskem? Jen jsme se dostali z jednéh tráblů a ty se nás hned snažíš zatáhnout do dalších." "Mně to takhle nepřipadá," namítal Tristan. "A kromě toho jsme potřebovali peníze na taxík." "Stůj," řekl po chvílce Tristan a prudce se zastavil. "Co je zase?" vykřikla Marissa. "Musíme se vrátit," řekl Tristan, "ztratil jsem svůj oblíbený klobouk." Marissa vytrhla paži Tristanovi z ruky a kráčela pryč. Tyhle jeho bláznivé kousky ji ani trošičku nebavily. Začínala se celá třást. To ošklivé setkání v Zazděném Městě ji vynervovalo a počáteční šok už přestával působit. Byla to chyba sem vůbec chodit. Měla zlost na Tristana, že je za prvé vystavil takovému nebezpečí, a měla na něj ještě větší zlost, že riskoval tohle poslední nebezpečné střetnutí s Tsem. Tristan Marissu znovu dohonil a přidal se k ní bez jediného slova. Jen o blok dál za tmavým vchodem do Zazděného Města začínal normální hektický zmatek Koulunu. Lehce chytily taxíka, který je odvezl zpátky k hotelu Peninsula. Během jízdy byla Marissa zabraná v myšlenkách. Začínala si uvědomovat, že bude muset přijít s nějakým návrhem, jak navázat spojení s triádou Wing Sin, pokud si to tedy nerozmyslí. Jestli tahle výprava do Zazděného Města je to nejlepší, co může Tristan vymyslet, pak nemá smysl na něj příliš spoléhat. Před několika lety četla nějakou detektivku, jejíž hrdina potřeboval získat jakousi informaci v neznámém městě. Získal ji tak, že si najal limuzínu. Udělal to proto, že dobrý řidič limuzíny zná město, ve kterém jezdí, jako své boty, jak jeho zákonnou, tak i nezákonnou stránku.

195

Otočila se k Tristanovi a řekla: "Mám nápad." "Skvělé," řekl Tristan. "Tak mi ho pověz." Robert přecházel po své pracovně a tiše si pro sebe klel, sem tam přerušil proud nadávek a bouchl pěstí do stolu. Marissa ho opravdu zavolala, když byl na odchodu do práce. Ale rozhovor s ní ho tak rozzlobil a rozčílil, že položil aktovku a zuřil a čekal, až se mu zase trochu vrátí rozvaha. "Co sakra dělá v Hongkongu?" řekl nahlas. "Dovádí celou tu nesmyslnou záležitost úplně do krajnosti, lítá si po světě, jak ji jen napadne." Robert se posadil k počítači. Říkal si, jestli by neměl zatelefonovat svému a Marissinu doktorovi. Co když se Marissa nervově zhroutila? Neměl by zasáhnout lékař? Robert vyskočil ze židle a začal zase přecházet. Nemohl vydržet v klidu. Co by měl dělat? Do téhle chvíle si říkal, že bude nejlepší Marissu nechat, dokud se touhle honbou za přeludem neunaví. Austrálie byla jedna věc, ale odjet do Hongkongu! "Proč jsem se vůbec kdy ženil?" ptal se Robert sám sebe nahlas. "Ach jo, ty starý dobrý časy za svobodna, kdy moje nejhorší starosti byly, kdy přivést košile z prádelny." Přestal chodit sem tam. "Sakra," vyhrkl. "Vždyť já si pořád musím chodit pro košile do prádelny." Pokoušel si vzpomenout, co mu manželství přineslo, a nemohl si vzpomenout vůbec na nic. "Co mám dělat?" ptal se sám sebe. "Co bych jenom měl udělat? Co se tady vůbec dá dělat?" řekl už nahlas. Ve skutečnosti Robert prostě chtěl, aby se jeho žena vrátila. Jestli se nechce vrátit ze své vlastní vůle, přišla možná chvíle, aby pro ni zajel. Přestal znovu přecházet a pohlédl z okna. Napadla ho ještě jedna myšlenka. Co když Marissa v Hongkongu není? Co když mu lže, nebo si jen z něj utahuje? Pak si vzpomněl, že ten hovor byl na účet volaného. Posadil se u svého psacího stolu a vytočil číslo telefonní společnosti. Po menších průtazích získal číslo, odkud Marissa volala. Bylo to skutečně hongkongské číslo. Zavolał tam, protože doufal, že tak zjistí jméno hotelu, nebo kde tam Marissa bydlí. Když se dovolal, dověděl se, co potřeboval. Byl to hotel Peninsula, stejný hotel, ve kterém bydlel, když byl dvakrát služebně v Hongkongu. Robert přerušil hovor, ale stále ještě držel sluchátko v ruce. Jedna věc mu byla jasná - nemůže tu donekonečna nečinně sedět a nechat Marissu, aby si litala po světě, jak se jí jen zachce. Musí si prostě dupnout a skončit tuhle bláznivou záležitost, zvláště když si uvědomí, kolik to vlastně všechno stojí. Robert jednal podle svého impulsu a zavolał aerolinie, aby zjistil, kdy letí přímá linka z Bostonu do Hongkongu. Když to všechno zjistil, zavolał do své kanceláře a požádal, aby ho spojili s Donnou. "Donno, možná že dneska nepřijdu do práce," řekl Robert. "Dobře," řekla Donna. "Potřebuješ, abych něco zvláštního zařídila?" 196

"Jen prosím tě určitě vyříd ty dopisy, které jsem ti včera večer nadiktoval," řekl Robert. "A ještě jedna věc. Asi tu dnešní večer nestihnu." "To je ale strašná škoda. Proč?"

Willy Tong zaklepal na dveře dvoupatrového domku na rohu Eucalyptus Street a Jacaranda Street v Charleville. V domě štěkal pes, ale Willy si s tím nedělal hlavu. Věděl, že je to nějaký pokojový pejsek, nejspíš jorkširský teriér. Zevnitř domu někdo rozsvítil světlo na verandě. Světlo vypadalo jako velká zamlžená miska na zlaté rybky. Nakonec cvakl zámek a dveře se otevřely. Willy se instinktivně postavil tak, aby ho nic nemohlo překvapit. Ale muž, který vyhlédl ze dveří, mohl sotva představovat nějakou hrozbu. Vypadal jako tyčka a měl silné brýle. "Jste doktor Marlowe?" zeptal se Willy. "Ano, jsem," řekl muž. "Královská služba Létařící doktor mi poskytla vaše jméno," pokračoval Willy. "Volal jsem tam, protože jsem potřeboval mluvit s doktorem Williamsem, ale říkali mi, že je na dovolené a jeho pacienti se prý mají obrátit na vás." "To je pravda," řekl doktor Marlowe. "Máte nějaký problém?" "Jde o mou ženu," řekl Willy. "Kdy se doktor Williams vrátí?" "Asi za týden," řekl doktor Marlowe. "Odcestoval dnes ráno. Jeho odjezd byl nečekaný, a tak bohužel nemohl informovat své pacienty. Jaké potíže má vaše žena?" "Už léta je nemocná," řekl Willy. "Trvalo mi hrozně dlouho, než jsem ji přesvědčil, aby se nechala léčit doktorem Williamsem. Vím, že nedovolí, aby ji ošetřoval někdo jiný. Nemá důvěru k západní medicíně."

"To naprosto chápu," řekl doktor Marlowe. "Jestli to není nějaká naléhavá záležitost, možná byste mohli počkat, než se doktor Williams vrátí." "Třeba by stačilo, kdybych mu zavolał," řekl Willy. "Možná by jí jenom mohl změnit léky. Bylo by možné zavolať?" "Jestli vám nevadí volat do Hongkongu," řekl doktor Marlowe. "Nechal tu zprávu, že je možné se s ním spojit v hotelu Peninsula. Jestli moment počkáte, já to telefonní číslo přinesu." Doktor Marlowe zase zmizel v domě. Willy pohlédl skrz prosklené dveře. Vráel na něj malý hnědý a oříškově zbarvený dlouhosrstý pejsek. Willy se snažil vymyslet nějaký způsob, jak se zeptat na tu ženu, ale nic ho nemohlo napadnout. "Tady to máte," řekl doktor Marlowe, když se zase vrátil ke dveřím a podal mu proužek papíru. "Hodně štěstí. Kdybyste mě přece jenom

potřeboval, tak zavolejte." Willy ještě chvíli otálel, protože doufal, že ho přece jen něco napadne. Ale nepřišlo mu na mysl vůbec nic, co by neznělo podezřele. A tak tedy pouze doktorovi poděkoval a šel zpátky k najatému autu. Nasedl do auta a rychle jel zpátky na letiště v Charleville. Zatímco čekal,

197

než načerpají palivo do jeho najatého letadla, zavolal Charlese Lestera. "Zjistil jsem něco zajímavého," oznámil Willy, hned jak Lester zvedl telefon. "Tristan Williams dneska ráno zničeho nic odjel do Hongkongu." "To se mi teda vůbec nelíbí," zavrčel Lester. "Byla s ním ta Blumenthalovic ženská?" "To nevím," odpověděl Willy. "Kdybych tu ještě zůstal, třeba bych to mohl zjistit." "Potřebuju, abys hned jel do Hongkongu," řekl Lester. "Budeme teď radši předpokládat, že tam s ním je. Let přes Sydney, máš tam víc spojů. Ned se bude informovat na pasovém oddělení na tu ženskou, do zítřka už to určitě bude vědět. Máš nějakou představu, kde v Hongkongu bydlí?" "V hotelu Peninsula," odpověděl Willy. "Výborně," řekl Lester. "Jestli je tam ta ženská, zabij ji. A když už budeš v tom, zabij toho Williamse taky. Když je teď pryč ze země, nebudou jeho smrt tolik vyšetřovat." "Chceš, aby to vypadalo jako nehoda?" zeptal se Willy. "Takový úkol by byl dost obtížný." "To je jedno," řekl Lester. "Jen tu práci udělej. Wing Sin ti dodají nějakou zbraň. A i kdyby tam ta ženská nebyla, stejně Williamse zabij. Už nám pije krev od té doby, co napsal ten článek." Willy zavěsil, docela potěšený tím úkolem. Vzhledem k tomu, jak se v Hongkongu vyzná, to pro něj nic těžkého nebude. Došel k pultu, kde se objednávaly lety, a naklonil se k úředníkovi. "Nastala změna," řekl. "Letím do Sydney, ne do Brisbane."

198

14 14. dubna 1990 8:00

Marissu vzbudilo tiché zaklepání na dveře. Rozhodla se, že si toho nebude všimnout. Převalila se a strčila hlavu pod polštář.

Ale i přes polštář zaslechla druhé zaklepání. Opřela se o loket a zeptala se, kdo je za dveřmi. Slyšela nejasný hlas. Odhrnula přikrývku, natáhla si hotelový koupací plášť a šla ke dveřím. Opakovala svou otázku. "Donášková služba," ozval se hlas za dveřmi. "Ale já jsem si žádnou donáškovou službu neobjednala," řekla Marissa. "Pokoje 604," řekl zase někdo za dveřmi. "Snídaně na osm hodin." Marissa dveře odemkla a otevřela. Sotva byly otevřené, už se dovnitř vřítil ten, kdo čekal na chodbě. "Překvapení!" vykřikl Tristan a skočil před vozík hotelové služby. Podal Marisse kytici květin. "Snídaní sis neobjednala, ale já ano. Snídaní pro dva." Tristan pokynul hotelovému zřízenčí, aby prostřel stůl u okna, odkud byl krásný výhled na přístav. Marissa potřásla hlavou. Nikdy nevěděla, jestli ji Tristanovy klukoviny těší, nebo zlobí. "Už jsem vzhůru od východu slunce," řekl Tristan. "Je nádherný den." Vrátil se a vyškubl kytici z Marissiny ruky. Ještě se ani nehnula ode dveří. Tristan zase došel zpátky ke stolu a dal květiny do vázy, kterou tam na ně měl připravenou. "Co tady tak postáváš?" zeptal se Tristan Marissy, když viděl, že stále ještě neudělala ani krok ode dveří. "Máme dneska hrozně práce. Tak sebou přece mrskni." Marissa si to namířila do koupelny. Jak za sebou zavírala dveře, viděla, jak hotelový zřízenec vycouval ze dveří jejího pokoje na chodbu. Marissa se na sebe podívala do zrcadla nad umývadlem. To, co uviděla, ji docela zděsilo. Kůže měla nažloutlou a pod očima tmavé kruhy.

Vlasy jí zplihle visely a neleskly se jako obvykle. Pak se podívala do velkého zrcadla za dveřmi. Tenhle pohled už se jí zamlouval víc. Aspoň už shodila nějaká ta kila, která nabrala při hormonální léčbě. "Budu tě netrpělivě očekávat ve svém pokoji," zavolal Tristan skrz dveře. "Zakřiž, až budeš připravená na dlabanec." Marissa se navzdory všem starostem usmála. Tristanovo hravé chování, jeho dobrá nálada a jeho australský dialekt byly přímo balzám na její ustaranou duši.

Nikdy nemohla předvídat, jaké ji v příštím momentě zase přepadnou černé myšlenky, jestli Wendina násilná smrt, její rozpadávající se vztah s Robertem, její vlastní život, který byl v podstatě v troskách, nebo snad to, že není schopna otěhotnět. Marisse pohasl úsměv na tváři, když se zamyslela nad svým životem. Už se toho snad o mnoho víc zhroutit nemohlo. A navíc se ještě necítila v pořádku fyzicky ani psychicky, přestože už asi týden žádné hormony nebrala. Říkala si, kdypak se jí asi vrátí její stará rovnováha. Sprcha, trocha make-upu a čisté šaty jí pomohly částečně vylepšit nála

199

du. Když byla oblečená, zaťukala na spojovací dveře. Okamžitě se objevil Tristan. Nasnídali se u okna s výhledem na ostrov Hongkong v dálce. Zatímco jedli, z ranní mlhy se pomalu vynořovaly zelené hory. "Už jsem objednal tu limuzínu, jak jsi navrhla," řekl Tristan, když se pohodlně usadili, aby si vychutnali kávu. "Řekl jsem recepčnímu, že chceme zkušeného řidiče. On mi vysvětlil, že všichni jejich řidiči jsou zkušení." "Jaký máme program?" zeptala se Marissa. "Nejdřív bychom měli zajít do banky, tam jsem telegraficky poslal peníze. Po našich zkušenostech ze včerejška mám dojem, že budeme potřebovat spoustu prašulí. Pak jsem si myslel, že bychom to mohli udělat podle tvého dalšího nápadu a zajít do nějaké nemocnice. Tam se můžeme zeptat jak na Wing Sin, tak i na TBC. Jestli ani potom nebudeme mít nějaké informace o Wing Sin, zeptáme se řidiče limuzíny. Co tomu říkáš?" "Mně to přijde dobrý," odpověděla Marissa. Když sešli dolů ze schodů a vyšli ven z hotelu, zjistili, že limuzína už na ně čeká. Byl to černý mercedes, sedan. Řidič se jim představil jako Freddie Lam. "Do Hongkongské národní banky, Freddie," řekl Tristan, když se v mercedesu pohodlně usadil na zadním sedadle. Trvalo to téměř půl hodiny, než ucpanými ulicemi ujeli ten půlkilometr k bance. "Kdybychom šli pěšky, dostali bychom se tam rychleji," poznamenala Marissa. Banka byla honosná mramorová

budova a byli tam neobyčejně schopní lidé. Výraz perfektně oblečeného bankovního úředníka se vůbec nezměnil, když si Tristan vyzvedl své peníze. "Tohle mi připadá jako strašná spousta peněz," řekla Marissa, když nastupovali zpátky do limuzíny. "Spousta prašulí," opravil ji Tristan. Pak se naklonil dopředu a požádal Freddieho, aby je dovezl do obchodního centra New World. "Nemyslíš, že bychom měli radši jet rovnou do nemocnice?" zeptala se Marissa. Vůbec si nedovedla představit, že se Tristan nějak zajímá o nakupování.

"Trpělivost, holčičko!" řekl Tristan. V obrovské hale s vodopády, pojízdnými schodišti a nejrůznějšími obchody postrčil Tristan Marissu do jednoho klenotnictví. Tam na ni naléhal, aby si vybrala nějaké hodinky místo těch, o které přišla včera večer. "Ale prosím tě, Marisso," řekl, když se pokoušela něco namítnout. "Dneska se. mi chce rozhazovat." Poplácával si postranní kapsu kalhot, kde měl peníze, které vybral z banky. "Kromě toho mám pocit, že za tu včerejší příhodu můžu já." Nakonec si koupili hodinky oba dva. Tristan zaplatil v hotovosti cenu, kterou se mu podařilo smlouváním dost snížit. Hrdě vyšli s hodinkami na ruce ven z obchodu.

200

Když nastoupili zase do auta, Tristan požádal řidiče: "Zpátky do hotelu, Freddie." Freddie se usmál a dotkl se lesklého štítku své čepice. "To mi připomíná," poznamenal Tristan, když se usadili, "že si musím koupit nový klobouk místo toho australáku. To je ale votrava, zrovna začínal být pěkně zajetý." "Ten klobouk vypadal, jako bys ho několikrát přejel svým letadlem," řekla Marissa. "To jsem taky udělal," odpověděl Tristan. "To se musí." V hotelu čekali ve frontě u pokladny, když na ně přišla řada, Tristan vyplnil formulář na bezpečnostní schránku. Oba papír podepsali. Tristan do schránky uložil většinu peněz, které vybrali z banky. Když tohle všechno zařídili, šli zase k autu a nastoupili dovnitř. Tristan se zeptal Freddieho: "Jaká je tady v Koulunu největší nemocnice?" "Nemocnice Queen Elizabeth," řekl Freddie. "Tak právě tam chceme jet," řekl Tristan. Právě když jejich limuzína vyrazila vpřed, z hotelu vyšel recepční, doprovázený třemi mladými Číňany v tmavomodrých oblecích. Recepční ukázal na odjíždějící sedan, který právě zatáčel doleva na Safisbury Road. "To je jejich auto," řekl kantovským nářečím. "Prohlédli jste si je?" Tři Číňani přikýkli. "Udělal to moc dobře, Pchuej Jingu," řekl jeden z mužů. "Wing Sin na své přátele nezapomíná." Všichni tři muži pak nastoupili do černého mercedesu, který na ně čekal, a nařídili řidiči, aby sedan sledoval. Muž za volantem mercedesu byl agresivní řidič. Byl zvyklý na hongkongskou dopravu. Chodci mu okamžitě uhýbali, jen spatřili jeho poznávací značku. Měla číslo 426. Sedan se bez větších potíží zařadil za Marissu a Tristana, kteří jeli na sever po Nathan Road. "Jak bychom to měli provést?" zeptal se jeden z mužů. "To vymyslíme, až zjistíme, kam jedou," řekl druhý. "Nemělo by to být těžké." Muž, který jel na předním sedadle vedle řidiče, vytáhl osmatčícítku s krátkou hlavní z pouzdra v podpaží. Položil si pistoli na klín, otevřel zásobník a zkontroloval všechny komory. Spokojeně zase vrátil pistoli do pouzdra. Beze slov jeli za sedanem, který zatočil doprava na Jordan Road a zajel na Cascoigne. Byli překvapeni, když auto dále zatočilo na Princess Road. Ještě víc je zaskočilo, když auto, které sledovali, zahnilo do areálu nemocnice Queen Elizabeth. "Třeba je jeden z nich nemocný," řekl jeden z Číňanů. "Radši bychom tady měli být opatrnější," řekl jiný. "Občas tu bývá policie." Řidič zpomalil, když viděl, že Marissino a Tristanovo auto brzdí. Když Freddie zajel ke kraji silnice a zaparkoval přímo před hlavním vchodem do nemocnice, řidič zastavil přímo za ním. Muži se dívali, jak Marissa a Tristan vystupují a vcházejí do nemocnice.

201

Rozhlédli se, jestli někde kolem neuvidí policistu. Žádného neviděli, a tak vystoupili z auta. Stáli v plném slunci a znovu se rozhlíželi, zda neuvidí nějaké známky, že tu někde policie je. Nikde však nic nezjistili. "Mám návrh, mohli bychom použít jejich auto," řekl jeden z mužů. Ostatní přikýkli. Všichni tři si zapálili cigaretu a šli k černému mercedesu. Freddie si stáhl okénko a otevřel si ranní South China Morning Post. Strašně rád četl společenskou rubriku. Jak byl tak zabraný do čtení, náhle ucítil, jak se mu na hlavu těsně za pravé ucho přitiskl studený kov. Ve strachu, aby se moc rychle nepohnul, Freddie jen otočil pohled doprava. Měl tušení, co ho to mačká do hlavy. A viděl, že měl pravdu - byla to opravdová pistole. Freddie vzhlédl a zjistil, že se dívá do tváře mladistvého Číňana, který tiskne mezi zuby cigaretu. Za ním byli dva další. "Vystupte z auta, prosím," řekl muž s pistolí. "Pomalů a klidně. Nikomu se nic nestane." Freddie s obtížemi polkl. Věděl, že tihle muži jsou pěšáci triády. Byl vyděšený, protože si uvědomoval, jak snadno tenhle typ lidí zabíjí. Nejprve se vůbec nemohl pohnout, ale pak mu pomohlo dloubnutí pistole. Pomalu vylezl z auta. "Dojděte prosím k tomu druhému autu," řekl mu muž s pistolí. Freddie šel. Když k autu přišel, muž s pistolí mu nařídil, aby nastoupil dovnitř.

Freddie udělal, co mu muž řekl. Muž s pistolí si sedl vedle něj. Před sebou Freddie spatřil, jak ti druzí dva muži nastupují do jeho sedanu. Willyho vždycky naplnil pocit štěstí, když přiletěl na letiště Kchaj Tak. Přestože se v hloubi duše cítil být Australanem a narodil se v Sydney, jeho otec a matka přece jen pocházeli z Hongkongu. Willy měl odjakživa pro tuhle kolonii slabost. Kromě toho tam ještě žili jeho příbuzní. Ze všeho nejdřív si najal auto. Přestože parkování v Hongkongu bylo děsivou záležitostí, nedělal si s tím starosti. Auto mu mělo posloužit jako základna pro jeho operace a nebyl problém je kdekoliv opustit. Když si auto pronajímал, použil falešné dokumenty. Přivezl si jich s sebou několik sad. Jeho prvním cílem byla restaurace ve čtvrti Koulunu, zvané Meng Kok, což bylo jedno z nejhustěji obydlených míst na světě. Restaurace byla umístěna na Canton Street, která byla úzká a neuvěřitelně zaplněná auty. Ale když dal vhodnou bankovku místnímu policistovi, mohl své auto nechat mezi dvěma stánky s plátěnou střešinou, které byly plné hrnců, pánví a misek. V tuto ranní dobu byla restaurace opuštěná. Willy šel přímo do kuchyně, kde zpocení kuchaři připravovali polední jídlo. Podlaha byla pokryta téměř třicentimetrovou vrstvou mastnoty a udupaných odpadků. Za kuchyní bylo několik místností, které sloužily jako kanceláře.

V první z nich seděla za psacím stolem postarší žena, oblečená v hedváb 202

ných šatech s vysokým černým límcem. Před sebou měla počítadlo. Dřevěné kuličky cvakaly, jak sečítala nějaká čísla. Willy se uctivě uklonil a pak řekl ženě, kdo je. Nepromluvila, otevřela jednu ze zásuvek svého psacího stolu a vytáhla balíček v hnědém papíře, převázaný provázkem. Podala ho Willymu, který se znovu uklonil. Když Willy seděl zase v autě, stáhl z balíčku provázek a rozbalil papír. Pistole byla značky Heckler a Koch, ráže 9 milimetrů. Byla úplně nová. Willy zbraň potěškal. Pěkně mu sedla do ruky. Willy otevřel zásobník a přesvědčil se, že zbraň je nabitá. V hnědém papíře uviděl hrstku dalších nábojů. Ty si dal do kapsy u kalhot, přestože věděl, že je nebude potřebovat. Měl by v podstatě jistotu i se dvěma náboji a v zásobníku jich bylo osm. Willy zasunul pistoli do náprsní kapsy a pohlédl na sebe ve zrcátěm zrcátku.

Pistole mu dělala bouli na saku. Zapnul si všechny knoflíky.

Měl na sobě svůj nejlepší oblek, protože věděl, že bude muset jít do hotelu Peninsula. Znovu zkontroloval svůj vzhled v zrcátku. Se zapnutým knoflíkem už to vypadalo mnohem líp.

Willy nastartoval auto, vyjel po Nathan Road, a pak si to namířil k jihu. Jak se tak blížil k hotelu Peninsula, pocítil záchvěvy nedomluhlosti. Ze všech těch věcí, které kdy dělal pro Female Care Australia, měl takovéhle akce nejraději.

Původně ho najali jenom proto, že plyně mluvil kantonským dialektem.

Ale postupně dostával různé další úkoly a za ta léta se dobře osvědčil u "bezpečnostního" oddělení. V tomto oddělení ho předčil pouze Ned Kelly. Willy zpomalil před hotelem a zaparkoval v prázdném parkovacím prostoru, přestože tam byla značka, která to zakazovala. Vystoupil z auta a došel k vrátnému. V dlani držel dvě stě dolarů v hongkongské měně a podal je muži. "Doufám, že moje auto zůstane v pořádku na místě, kde teď je," řekl kantonským dialektem. Vrátný se uklonil a vsunul peníze do kapsy. Willy vešel do hotelu s pocitem hrdosti. Byl vlastně živým důkazem hongkongského pravidla, že pilné úsilí jedince přinese úspěch. Když jako dítě vyrůstal ve strašně chudobě v Sydney, nikdy si nepředstavoval, že jednoho dne bude vcházet do prvotřídního světového hotelu a bude se přitom cítit naprosto přirozeně. U pultu s domácími telefony požádal Willy telefonistku, aby ho spojila s Marissou Blumenthalovou. Čekal a doufal, že v hotelu skutečně bydlí. Bez jakýchkoli problémů ho spojili s Marissiným pokojem. Nejdřív si říkal, že okamžitě zavěsí, ale strašně nerad si odepíral to vzrušení, že si může promluvit se svou obětí. Ale nikdo telefon nebral. Willy znovu promluvil se spojovatelkou a tentokrát ji poprosil, aby ho spojila s Tristanem Williamsem. V jeho pokoji to také nikdo nebral.

Willy si říkal, že asi někde budou společně. To bylo dobré znamení. Potřebuje je mít někde pohromadě. Jeho plán byl jednoduchý. Přejde k nim a každého z nich střelí jednou do hlavy. Pak prostě zahodí pistoli, odejde a zamíchá se do davu.

Už to mockrát předtím takhle udělal.

203

V Hongkongu to půjde jednoduše. V Austrálii to bylo mnohem složitější. Willy přešel od telefonů k prodejně novin a časopisů a koupil si tam Hongkong Standard. S novinami v ruce došel do hlavní části haly a posadil se v místě, odkud viděl jak na vstupní dveře, tak i na pult recepčního. Naplánoval si to tak, že počká, až k němu jeho kořist přijde sama. "Medicína v Hongkongu je zvláštní směs," řekl doktor Myron Pao. "Já jsem studoval v Londýně, a tak samozřejmě dávám přednost západním léčebným metodám. Ale tradiční medicínu také neignoruju. Bylinkářství a akupunktura mají také své místo."

Marissa a Tristan našli internistu z nemocnice Queen Elizabeth, který byl rád, že je může provést a všechno jim ukázat. Marissu, která byla zvyklá na soukromé bostonské nemocnice, podmínky v největší hongkongské nemocnici dost překvapily, ale zároveň na ni udělala dojem její velká produktivita. Počet pacientů prohlédnutých na klinikách a léčených na odděleních byl ohromující. Doktor Pao vysvětlil, že čínské rodiny zajišťují velkou část péče o hospitalizované pacienty samy. "A co tuberkulóza?" zeptala se Marissa. "Je to tady v Hongkongu velký problém?" "Všechno je relativní," řekl doktor Pao. "Průměrně máme asi osm tisíc nových případů tuberkulózy každým rokem. Ale populace je tu asi pět a půl miliónu. Když vezmeme v úvahu ty stísněné životní podmínky, myslím, že to není tak znepokojivé. Jsem přesvědčený o tom, že jedním z důvodů, proč nemáme víc TBC, je fakt, že očkujeme děti vakcínou BCG. Na rozdíl od vašich zkušeností v Severní Americe se nám tady BCG ukázala jako docela účinná." "Vzrostl v posledních letech hodně výskyt tuberkulózy?" zeptala se Marissa. "Vzrostl v době, kdy prvně přijeli uprchlíci z Vietnamu, Kambodže a Laosu," vysvětloval doktor Pao. "Ale v poslední době je soustředujeme v táborech na ostrově Lantan."

"A co TBC salpingitis?" zeptala se Marissa. "Nikdy jsem nic takového neviděl," řekl doktor Pao. "Vůbec žádnou?" ptala se Marissa, protože si chtěla být jistá. "O žádné nevím," trval na svém doktor Pao. "A co v Čínské lidové republice?" ptala se Marissa dál. "Nevíte, jaké tam mají zkušenosti s TBC?" "Mají tam trochu víc tuberkulózy než tady," řekl doktor Pao.

"Respirační choroby se všeobecně v Lidové Číně vyskytují častěji. Ale také tam používají BCG v dost velkém rozsahu a se stejným úspěchem." "Takže to není žádný velký problém?" zeptala se Marissa. "Žádný náhlý skok v poslední době nebo něco takového?" "Nic, o čem bych věděl," řekl doktor Pao. "A já bych se o tom dověděl. Pokud se týká lékařských záležitostí, máme s ČLR dost dobré spojení, zvláště s Kuang-džou."

204

Marissa už nevěděla, jak dál. "Víte něco o triádě Wing Sin?" zeptal se Tristan. "Tohle je v Hongkongu nebezpečná otázka," řekl doktor Pao. "Vím, že existují, ale to je asi tak všechno." "Nevěděl byste, jak s nimi navázat kontakt?" ptal se Tristan dál. "To tedy rozhodně ne," odpověděl doktor Pao.

"Ještě jednu otázku," řekla Marissa. Začínala mít pocit, že doktora už příliš zdržují. "Napadá vás nějaký důvod, proč by jel Číňan z Lidové liny do Austrálie a učil se tam techniky umělého oplodnění, nebo naopak jestli by Číňani vůbec mohli nějak k in-vitro oplodnění přispět?" Doktor Pao se na chvilku zamyslel, a pak zavrtěl hlavou. "To tedy rozhodně nemám ani tušení," řekl. "Čínští lékaři se potýkají s problémem, jak početí zabránit, ne jak je ještě podporovat." "Já jsem měla také ten dojem," souhlasila Marissa. "Děkujeme vám za váš čas." Marissa a Tristan vyšli společně z budovy plné lidí. Marissa poraženecky potřásla hlavou. "To byla pro všechny ztráta času, hlavně pro doktora Paa. Všiml sis seznamu pacientů, které má dneska podle plánu prohlédnout?" Tristan jí podržel hlavní dveře, aby mohla vyjít ven. "Někdy jsou negativní výsledky právě tak důležité jako ty pozitivní," řekl a vzal ji pod paži. "Nebud' k sobě tak tvrdá. Byl to dobrý nápad sem zajet." "Co budeme dělat teď?" ptala se Marissa, když šli k limuzíně. V nemocničním areálu byl slyšet temný hukot města, podbarvující všechny zvuky. "Zeptáme se a uvidíme, co nám řekne Freddie," řekl Tristan. Podíval se do Marissiných tmavohnědých očí a usmál se. "A pak zjistíme, jestli ta detektivka, kterou jsi kdysi četla, měla skutečně pravdu." Když došli ke svému autu, řidič vyskočil ze sedadla a otevřel jim zadní dveře. Marissa už byla jednou nohou v autě, ale Tristan ji zase vytáhl ven. Uvědomil si, že řidič už není Freddie. Téměř ve stejném momentě Marissa spatřila druhého Číňana, který seděl na zadním sedadle. "Kde je náš řidič?" zeptal se Tristan. Muž, který držel otevřené dveře, byl mladší, hubenější a měl na sobě tmavomodrý oblek a ne šoféřskou uniformu. "Prosím, on ten druhý řidič měl jiné povinnosti," řekl. "Není to trochu divné?" zeptal se Tristan.

"Ale vůbec ne," odpověděl muž. "často se to stává, když zákazníci žádají určitého řidiče." "V autě je nějaký muž," řekla Marissa. Tristan se sehnul, aby se mohl podívat.

"Prosím, nastupte do auta," řekl muž, který držel dveře.

"Tristane!" vyrazila ze sebe Marissa s úlekem. "Má pistoli."

Tristan se narovnal. Pohlédl dolů a uviděl pistoli s krátkou hlavní v mužově ruce. Muž ji držel u boku a mřil jí Tristanovi na břicho.

205

"Copak tohleto je, kamaráde, snad nějaký vtip?" ptal se Tristan a maličko přešlápl. "Prosím, nastupte si . . ." opakoval muž. Ale zarazila ho Tristanova rána nejdřív ze strany do krku a pak do zápěstí. Při druhé ráně bouchla mužova pistole o chodník. Tristan se bleskově otočil a přitom kopl Číňana do hrudníku. Tato rána muže vrhla na auto, až se nárazem jeho těla dveře mercedesu zabouchly. Tristan chytil Marissu za ruku a táhl ji skrz nízké keře, které ohraničovaly malý trávník. Na druhé straně travnaté plochy byla ulice s obvyklou vřavou aut a chodců. Tristan se odvážil podívat zpátky a zahlédl, že ke dvěma mužům, kteří byli v jejich limuzíně, se přidal třetí, a teď se všichni tři ženou za nimi.

Tristan doufal, že jakmile se dostanou na ulici, mohou se prostě ztratit v davu. Ale bohužel tomu tak nebylo. Neměli dost velký náskok. Tři Číňani je ještě stále viděli. Jediné, co mohli udělat, bylo běžet pořád dál. Utíkali na východ do koulunské čtvrti Jo ma tei a zoufale hledali nějakého policistu, kterých tu při své předešlé cestě viděli projíždět na motorkách spoustu. Brali by i dopravního strážníka, ale nikde žádný nebyl k nalezení. Davy čínských chodců se rozdělovaly, jak se k nim přibližovali. Zdálo se, že jsou zvědaví, ale že nejsou ochotní se do něčeho zaplést. Tristan s Marissou doběhli na širokou dálnici úplně zablokovanou dvoupatrovými autobusy a stojícími auty. Dokonce lidé na kolech byli donuceni zastavit, což téměř znemožňovalo chodcům přejít přes ulici. Když se Tristan a Marissa dostali na druhou stranu, viděli, že od pronásledovatelů už je dělí jen šířka ulice. Když se dostali do středu čtvrti Jo ma tei, dopravní zácpa se ještě zhoršila. Aniž by to měli v úmyslu, Marissa a Tristan zabočili do ulice, ve které bylo tržiště se stovkami stánků s plátenými střechami. Byly nappány bylinami, oblečením, rybami, kuchyňskými potřebami, ovocem, sladkostmi a jinými potravinami. Ve spěchu vráželi do nakupujících a dokonce i do některých stánků. Navzdory svému strachu začala Marissa zůstat pozadu. Hormony, které brala, a váha navíc ji běhání značně ztěžovaly. Neúmyslně táhla Tristana za ruku nazpátek. "Dělej!" pobízel ji, když si uvědomil, že zaostává vzadu. "Nemůžu," vykřikla a lapala po dechu. Tristan viděl, že Marissa to tempo už dlouho nevydrží. To, co teď potřebují, je nějaký úkryt. Tristan kličkoval mezi několika stánky a zoufale hledal. Vypadalo to, že není kam se schovat. Prostory mezi řadou stánků a činžáků byly plné vyhozeného zboží, které tam hnilo na slunci. Kočky hledaly v příkopech nějaké jídlo. Žádné dveře nebyly otevřené. Všechno bylo pozavírané. Dokonce i okna v přízemí měla pevně zavřené okenice. Pak si Tristan povšiml malé postranní uličky asi o půl bloku před nimi. "Pojď honem," pobízel ji. "Už jenom kousek."

206

Doběhli k uličce a zahrnuli do ní. Byla tak úzká, že skrz ni mohlo jet vždycky jenom jedno auto. Proběhli kolem pouličního krámků, kde visely za krky stažené kachny. Vedle byl obchod, kde prodávali jedlý hmyz a pak další, v kterém se prodávali hadi. Po tom všem zmatku na tržišti, po rámusu houkaček aut, kladiv a po hluku rozčileného smlouvání, jim postranní ulička připadala poměrně klidná. Nejvýraznějším zvukem byla hudba z rádia a cvakání kostek hry ma džung. Starší Číňani hráli na dřevěných stolcích. Jak kolem nich Marissa s Tristanem proběhli, stařici na ně jen zběžně pohlédli a hned se zase vrátili zpátky ke své hře. "Kdo jsou ti lidi, co nás honí?" podařilo se Marisse ze sebe vypravit a funěla dál. "Co se vlastně děje? Proč po nás jdou?" "Nemám nejmenší ponětí," odpověděl Tristan stejně tak udýchaný. "Ale Hongkong se mi fofrem přestává zamlouvat. Jsem si jistý, že plavání v řekách v australských Northern Territories je zdravější, přestože jsou zamořené krokodýli. Nikdy jsem neměl rád pistole."

Tristan se nervózně ohlédl přes rameno. Ulevilo se mu, když zjistil, že je úzkou uličkou nikdo nepronásleduje. "Musím si na chvilku sednout," řekla Marissa. Vzhledem k léčbě neplodnosti a sedavému způsobu života rozhodně nebyla ve formě pro takový výkon. Přímě před nimi byla čajovna s nablýskanými konvicemi, které visely nad dvěma zataženými korálovým závěsem. Ukázala tam. "Co se takhle jít něčeho napít?" Tristan se znovu podíval za sebe a zdráhavě souhlasil.

Čajovna byla v místnosti bez oken, která vypadala spíš jako skladiště než jako veřejné místo. Stoly byly ze zašlého neohoblovaného dřeva. U několika z nich seděla hrstka zákazníků. Podle obvyklého čínského zvyku mluvili tak, že na sebe téměř křičeli. Kombinace hlučné konverzace spolu s autentickou čínskou hudbou, která vyřvávala z maličkého Panasonicu, právě nepřispívala k pokojné atmosféře. Přes to všechno byla Marissa ráda, že se může posadit. Bolely ji nohy a píchalo v boku. Majitel čajovny se na ně podezřívavě díval.

Došel k nim a oslovil je hrdelní čínštinou. "Promiň, kamaráde," řekl Tristan. "Nemluví čínsky. Co takhle šálek čaje? Jakýkoliv. Vyber nám to ty." Muž se na Tristana nechápavě díval. Tristan naznačil pití čaje a ukazoval na ostatní zákazníky. Číňan zřejmě pochopil, zmizel v zadním vchodu, který byl zakryt stejným korálovým závěsem, jaký visel přes vstupní dveře. "To je ale šikovné, že tu nikde nebyli policajti," podotkla Marissa sarkasticky a stále těžce oddechovala. "Nejsme v Hongkongu ještě ani čtyřicet hodin a už dvakrát jsme museli utíkat, abychom si zachránili život."

A v žádném z těch případů jsme žádného policajta neviděli."

"Já jsem tě varoval, že tenhle výlet nebude žádná poklidná dovolená," řekl Tristan.

207

"Neměli bychom jít teď na policii?" zeptala se Marissa.

"Nevím, co bychom jim tam řekli," řekl Tristan. "Kromě toho, rozhodně by nám nechtěli pomoci hledat Wing Sin." "To se v tom teda pěkně plácáme," řekla Marissa. "Vypadá to tak." Tristan se otočil a rozhlížel se po majiteli čajovny. "Kde je sakra ten náš čaj?" Marisse to bylo celkem jedno. Nijak zvlášť o ten čaj nestála. Tristan vstal. "Hongkong je místo plné extrémů," řekl. "Když si něco objednáš, buď to dostaneš okamžitě, nebo nikdy." Došel ke korálovému závěsu, za kterým zmizel majitel.

Rozhrnul korálky a pohlédl dovnitř. Pak se vrátil ke stolu a zase se posadil. "Je tam hejno starých opelichanejch chlápů a kouří dýmky," oznámil. "Myslím, že jsme narazili na jedno ze staromódních opiových doupat, které úřady tolerují kvůli hrstce starých kuřáků opia. Opium je jedno z nejmutnějších a nejhnusnějších dědictví britské koloniální historie. Ale přesto to je základ, na kterém byl Hongkong postaven." "Neměli bychom už jít?" zeptala se Marissa. V tuto chvíli ji historie vůbec nezajímala. "Jakmile budeš chtít." "Jak se odsud dostaneme?" zeptala se Marissa.

"Oběhneme to skrz tady ty postranní uličky. A jak se dostaneme na tu širokou ulici, přes kterou jsme přebíhali, chytíme si taxíka." "Tak jdeme na to," řekla Marissa. "Čím dřív se dostaneme do hotelu, tím líp."

Tristan odsunul stolek, aby Marissa mohla vstát. Marissa se postavila na nohy, které ji dost bolely, protáhla si je, a pak těžce došla ke dveřím a prošla korálovým závěsem. Když to Tristan udělal také, narazil do ní. Marissa zkameněla. Přímě před čajovnou stála černá limuzína. Tři muži v tmavomodrých oblecích, kteří je dříve honili, se nenápadně opírali o auto a vypadali velmi poklidně. Když muž před autem spatřil Marissu a Tristana, narovnal se. Marissa v něm poznala Číňana, který se vydával za Freddieho. Jeho pistole s krátkou hlavní nebyla nikde v dohledu. Namísto toho se mu u boku houpala mnohem nebezpečněji vypadající automatická pistole. Tristan chytil Marissu za ruku a otočil se zpátky k restauraci, ale viděl, že se mu těžké dřevěné dveře zabouchly přímě před ním. Už se je chtěl pokusit násilím otevřít, ale v tom uslyšel, jak zámky na druhé straně dveří zapadly. Resignovaně se otočil zpátky do ulice. "Prosím," řekl muž s automatickou pistolí. Pokynul směrem k zadní části auta. Tristan viděl, že rukáv na lokti mužova saka je pořádně roztržený. Uvědomil si, že se to přihodilo, když Číňana srazil k zemi. Nejprve se Tristan ani Marissa nehýbali. Ale muž s pistolí jim žádné zdržování už nechtěl trpět. Krátká dávka, kterou ze své automatické pistole vypálil dolů do chodníku, byla velmi přesvědčivá. Kulky poletovaly

208

sem tam po ulici a donutily hráče, kteří byli zabráněni do hry ma džung, aby se vrhli do úkrytu. Číňan byl muž, kterému zabíjení rozhodně nedělalo těžkou hlavu. Po téhle ukázkě už Marissa a Tristan vyhověli jeho přání. Přistoupili k zadním dveřím auta, ale muž s pistolí zavrtěl hlavou. Ukázal pistolí na kufr, který byl vzadu v autě. Další z Číňanů kufr odemkl a nazdvihl kapotu. "Vy chcete, abychom vlezli do kufru?" ptal se Tristan. "Prosím," řekl muž s pistolí. "Může to být útulné," řekl Tristan, vlezl do malého prostoru a stočil se tam do klubíčka. Marissa zaváhala, ale pak ho následovala a přitiskla se k němu. Pak se kufr přibouchl a oba se ocitli v naprosté tmě. "Tohle je poprvé, kdy objímám nějakou ženu v kufru auta," řekl Tristan. Pravou ruku měl pevně obtočenou kolem Marissina pasu. "Nemůžeš aspoň jednou mluvit vážně?" řekla Marissa. "Jsme tu jako uzenci v pikslu," řekl Tristan.

Slyšeli, jak řidič nastartoval motor, pak je to vrhlo vpřed, jak limuzína vyrazila úzkou uličkou. "Říká se namačkáni jako sardinky," opravila ho Marissa. "Tam, kde já jsem vyrost, se to říká takhle," trval na svém Tristan. "Trisi, já se bojím," řekla Marissa a přemáhala slzy. "Co když se tu zadusíme."

Vždycky jsem měla strašný strach z těsných prostor." "Zavři oči," poradil jí Tristan. "To trochu pomůže. Snaž se jen normálně dýchat, udušení nám nemusí dělat těžkou hlavu."

Problém je v tom, kam nás vezou." Aby Marisse pomohl překonat klaustrofobii, tlachal Tristan o všem možném, co mu jen slina na jazyk přinesla. Po nesčetných zatáčkách, zastávkách a startech se auto konečně zastavilo. Řidič vypnul

motor.

Marissa a Tristan slyšeli, jak se dveře otvírají a zavírají.

O pár vteřin později někdo odemkl kufr a nazdvihl kapotu.

Seshora se na ně dívali jejich tři známí Číňani. "Ven z auta, prosím," řekl muž s pistolí. Celá pomuchlaná vylezla Marissa z kufru a Tristan ji následoval. Byli uvnitř obrovského skladiště, kde byly do výšky naskládány lodní kontejnery.

"Pojďte," řekl muž s pistolí a ukázal do prázdného prostoru mezi dvěma kontejnery. Tristan objal Marissu kolem ramen.

S pocitem hrůzy spolu šli naznačeným směrem a obávali se, co se asi stane. Za kontejnery byly zavřené dveře. Zastavili se a čekali na další pokyny. Jeden z jejich únosců dveře otevřel a pokynul jim, aby vešli dovnitř. Když prošli dveřmi, ocitli se v dlouhé chodbě. Řídili se němými pokyny a došli ke konci chodby, kde se zastavili před nepopsanými dveřmi.

Jeden z mužů zaklepal. Zevnitř někdo čínsky odpověděl a dveře se otevřely.

Marissu a Tristana postrčili muži dovnitř. Místnost vypadala jako kancelář, plně zařízená psacím stolem, kartoté 209

kami, kancelářskými potřebami, nástěnkami a velkými nástěnnými kalendáři s fotografiemi zaoceánských lodí. Za stolem seděl Číňan, který byl o něco starší než ti tři, kteří unesli Marissu a Tristana. Byl perfektně oblečený, měl na sobě bílý hedvábný oblek se zlatými manžetovými knoflíky a zlatou sponou na kravatě. Vlasy, černé jako uhlí, měl zčesané z čela a přestříkané lakem na vlasy, takže vypadaly jako nalakované štětcem. Po jeho boku stál další číňan v šedém obleku.

Když Marissu a Tristana postrčili před psací stůl, muž v bílém obleku se zhoupnul dozadu na židli, dal si ruce za hlavu a pozorně si je oba prohlížel od hlavy až k patě. Pak se zhoupnul dopředu a opřel se lokty o účetní knihu, kterou měl otevřenou na stole. Muž promluvil rychlou čínštinou. Muži v modrých oblecích okamžitě přistoupili a Marissu a Tristana prohledali.

Sebrali jim peněženky a hodinky a položili je na stůl. Pak se zase stáhli. Muž v bílém obleku si rozvázně zapálil cigaretu, jako kdyby pro něj čas nic neznamenal. Stiskl ji mezi zuby jako doutník. Naklonil hlavu na stranu, aby mu kouř nešel do očí, sebral obě peněženky a probíral se jejich obsahem.

Prohlížel si fotografie a kreditní karty. Všechny peníze, které tam byly, vyndal a položil na stůl. Pak pohlédl na Marissu a Tristana. "Rádi bychom se dověděli, proč se stále vyptáváte na Wing Sin," řekl perfektní angličtinou. Jeho přízvuk prozrazoval, že prošel nějakou anglickou soukromou školou. "Triády jsou v Hongkongu protizákonné. Je nebezpečné o nich mluvit." "Jsme lékaři," řekla Marissa, než mohl Tristan reagovat. "Máme pouze zájem o informace. Snažíme se vypátrat jednu nemoc." "Nemoc?" zeptal se muž nevěřicně. "Tuberkulózu," vysvětlila Marissa. "Snažíme se vystopovat jistý druh tuberkulózní infekce, která se objevuje ve Spojených státech, v Evropě a Austrálii." Muž v bílém obleku se zasmál. "Co je zas tohle?" ptal se. "Lidi už hledají lékařské vědomosti i u triád? To je ale konec! Politikové už celá léta nazývají triády nemocí." "Nechceme od Wing Sin žádné lékařské vědomosti," řekl Tristan. "Potřebujeme informace o ilegálních cizincích, které Wing Sin přiváží z Čínské lidové republiky pro australskou společnost nazvanou Female Care Australia nebo pro Fertility Limited." Muž v bílém obleku na oba cizince pohlédl. "Na tmhle rozhovoru je nejdivnější, že vám věřím."

Znovu se zasmál neveselým smíchem. "To, co říkáte, je tak nepravděpodobné, že by si to nikdo neuměl vymyslet.

Samozřejmě, ať už je to pravda nebo ne, neomlouvá to vaši vinu, že jste na veřejnosti mluvili o Wing Sin." "Jsme

ochotni vám za informace zaplatit," řekl Tristan. "Aha!" řekl muž v bílém obleku. Stejně jako jeho gangsteři se usmál.

"Vy Australani máte chvályhodnou vlastnost přejít rovnou k jádru věci. A protože v Hongkongu je na prodej všechno, snad bychom mohli uzavřít obchod. Kdybyste nám tedy chtěl nabídnout nějakou maličkost, jako třeba

210

deset tisíc hongkongských dolarů, byl bych ochoten učinit pár dotazů a pokusil bych se pro vás něco udělat. Bez záruky, samozřejmě." "A co takhle pět tisíc," zkusil to Tristan. Muž v bílém obleku se znovu usmál. "Obdivuji vaši odvahu," řekl.

"Ale nejste v takové pozici, abyste si mohl dovolit smlouvat.

Deset tisíc." "Tak dobře," řekl Tristan. "Kdy ty informace dostaneme?" "Počkejte na mě zítra dopoledne v deset nahoře na kopci Victoria Peak," řekl Číňan. "Určitě jeďte tramvají."

"Prima," řekl Tristan. Popošel ke stolu a natáhl se po peněženkách a hodinkách. Muž za stolem mu ruku odstrčil. Pak sebral peněženky a podal mu je. "Ty peníze a hodinky si bohužel budeme muset nechat," řekl. "Je mi to líto, ale je to kořist pro mé Lidi za to, že vás sem přivezli. Ty peníze můžeme považovat za zálohu na těch deset tisíc." Pak se prohrábl penězi a vybral jedinou desetidolarovku. Podal ji Tristanovi. "Na cestovní výdaje od místa, kde vás vysadí."

Tristan si vzal bankovku. "Díky, kamaráde, to je od vás neobyčejně laskavé. Ale řekněte mi, jste členem Wing Sin?"

"Protože vím, že se nevyznáte ve slušném chování, když pocházíte z Austrálie, prominu vám, že jste mi položil takovou otázku. Také bych vás rád varoval, abyste se do naší schůzky vyhýbali policii. Budete sledováni. Zítra se setkáme, nezapomeňte na peníze." Mávl pouze rukou a tři muži v tmavých oblecích přistoupili a vyvedli Marissu a Tristana z místnosti.

Když vycházeli, muž v bílém obleku už se zase vrátil ke své účetní knize. "Přátelský chlapík," poznamenal Tristan

sarkastickým tónem, když kráčeli dlouhou chodbou vedoucí do skladiště. U auta se zastavili. "Do kufru už ne, kamaráde," řekl Tristan, když jeden z mužů otevřel víko kufru. Tristan a Marissa vyjeli ze skladu ve stejné pozici, jako

tam přijeli, ale už s menšími obavami. "Tenhle způsob cestování by se mi možná mohl začít líbit," řekl Tristan a přitulil se bliž k Marisse. "Trisi," řekla Marissa. "Prosím tě. Pověď mi jako předtím, když jsme jeli sem. Aspoň trochu jsem při

tom zapomněla, že jsme tu zavření." "No, jedna věc je jasná," řekl Tristan. "Je jasný, proč nás zavřeli sem. Nechtějí,

abychom věděli, kde je to skladiště." "Pověď mi ještě o svém dětství," prosila Marissa. Tristan si odkašlal a začal

vyprávět. Druhá cesta byla mnohem kratší než ta první. Vlastně je překvapilo, když se nazdvihlo víko kufru, ani ne tak proto, že uplynulo tak málo času, ale spíš proto, že motor sedanu stále ještě běžel. Marissa a Tristan vystoupili do ostrého slunečního svitu a mhouřili oči, jak se pokoušeli zorientovat se. Byli na ulici ve městě před vchodem do hongkongského metra. Několik chodců se zastavilo a na okamžik na ně zíralo, ale pak šli zase dál. Marisse to úplně stačilo. Začala se ptát sama sebe, jestli je to v Hongkongu obvyklé vidět někoho vylézat z kufru auta.

211

Muži v modrých oblecích neřekli ani slovo. V klidu zase nastoupili do auta a odjeli. "To teda bylo zajímavé dopoledne," řekl Tristan. "Co kdybychom se teď vrátili do hotelu?" "Prosim tě," řekla Marissa. "Jsem s nervama úplně na dně. Nechápu, jak můžeš být tak klidný. Podívej se, jak se klepu," položila Marissa ruku Tristanovi na předloktí. "Ty se opravdu celá třeseš," řekl Tristan. "To mě mrzí, že jsi tohle všechno musela prodělat, ale už jsme aspoň navázali kontakt."

Třeba to teď už půjde líp. Jestli ovšem tedy chceš pokračovat." "Myslím, že ano," řekla Marissa. Moc přesvědčivě to neznělo. "Ale myslím, že už to nevydržím, jestli nás budou ještě jednou honit." Sešli do metra. Líbilo se jim, jak je tam čisto a světlo. Jízda na stanici Tsim ša tsuej byla rychlá, pohodlná, a co bylo nejdůležitější, bez zvláštních příhod. Ze stanice metra už to nebylo daleko k hotelu. Šli pěšky, a když cestou viděli jedno z mnoha klenotnictví, dělali si legraci z toho, že už zase potřebují nové hodinky. "Jestli to takhle půjde dál," podotkl Tristan, "nejdražší na celém tom výletě bude stále si obstarávat hodinky." Když se zastavili u přechodu, Tristan vzal Marissu za paži a naklonil se, aby jí mohl zašeptat do ucha. "Strašně nerad bych tě zase děsil, ale myslím si, že nás někdo sleduje. Jdou za námi dva muži a jsou oblečení jako ti, kteří nás honili. Jdou za námi už od metra."

"To snad ne," vyhrkla Marissa. "Co budeme dělat? Já už utíkat nebudu. Už nemůžu." Tristan se narovnal. "Uklidni se," řekl.

"Nikam neběžíme. Nebudeme vlastně dělat vůbec nic. Ten muž ve skladu nám přece řekl, že nás budou sledovat."

Tihle dva muži za námi jsou nejspíš jeho lidé. Myslím, že bychom ale v žádném případě neměli mluvit s policií."

Marissiny oči pročešávaly rušnou křižovatku. Na rozdíl od jejich minulých zkušeností byly všude spousty policistů.

Ve svých elegantních modrých uniformách sebevědomě procházeli ulicemi. "Kde tihle chlápkové byli, když jsme je potřebovali?" zeptala se Marissa.

"Tohle je turistická oblast," vysvětlil Tristan. Když došli k hotelu, počkali, než se vrátí půvabně uklonil a otevřel jim dveře. "Chci se ještě stavít u recepčního pultu," řekl Tristan, když vystoupili. "Musím ještě vybrat nějaké peníze z bezpečnostní schránky. A taky bych rád šel a dal tamhle recepčnímu pěknou pecku. Mám pocit, že je to on, kdo nás práskl těm lumpům z triády. A když si představím, že si navíc ještě vzal mých dvacet dolarů . . ." "Nedělej žádné scény," řekla ho Marissa a vzala ho pod paži, aby to ještě zdůraznila. Jak tak Tristana znala, nepřekvapilo by ji, kdyby prostě k tomu muži přišel a jednu mu vrazil. Společně přistoupili k mramorovému pultu. Zatímco Tristan čekal, až se mu hotelový personál bude moci věnovat, Marissa bloudila pohledem

po hale. Jako obvykle tam bylo mnoho lidí. Už přes půl století bylo zvykem chodit na čaj o páté do tohoto elegantního hotelu.

Vybrané oblečené ženy s překrásnými šperky a elegantní muži seděli u stolků pokrytých ubrusy. Číšníci v bělostných rukavicích spěchali sem a tam z kuchyně. Vozíky se sladkostmi a pečivem projížděly mezi hosty. Klasická klavírní hudba doplňovala atmosféru hotelu. Najednou Marissin stisk na Tristanově paži zesílil tak, až sebou trhl. "Tristane," vydechla Marissa. "Jde sem nějaký muž. Myslím, že ho znám."

Její oči původně muže přelétly jako prostě tvář v davu. Ale něco ji donutilo, aby si ho znovu pozorněji prohlédla. Na jeho obličeji a na způsobu, jak byl učešaný, bylo něco, co provokovalo její paměť. Pozorovala, jak odložil noviny a vstal. Viděla, jak se na ni pak podíval a namířil si to směrem, kde stála. Pak si všimla, jak vsunul ruku pod sako. A v té chvíli stiskla Tristanovu ruku. "Který muž, holčičko?" zeptal se Tristan. "Míří směrem k nám," zašeptala Marissa.

"Ten Číňan v šedém obleku. Už jsem ho někdy viděla. Myslím, že je to ten člověk, který házel ty odpadky do vody, když Wendy zemřela." Tristanovy oči klouzaly po hale. Bylo tam takové množství lidí. Ale rychle si všiml Číňana, který se prodíral davem. Pravou ruku měl zastrčenou pod sakem. Vypadalo to, že něco drží. Tristan vycítil, že se blíží nebezpečí. Na muže, který se k nim přibližoval, bylo něco hrozivého. Nebyl čas na to, aby zmizeli, protože se na ně mačkala spousta lidí. Za sebou Tristan uslyšel, jak ředitel hotelu volá jeho jméno.

Číňan už byl jen asi tři metry od nich. Už je skoro měl.

Vypadalo to, jako by se usmíval. Pak se jeho ruka pod sakem pohnula. Tristan uviděl záblesk kovu. Tristan s divokým výkřikem odstrčil stůl a vrhl se na muže. Spatřil, jak muž zpod klopky vytahuje pistoli, ale vrazil do Číňana ještě před tím, než ji stačil úplně vyndat. Tristan i jeho protivník padli dozadu a narazili do velkého kulatého stolu s mramorovou deskou. Stůl se převrhl a porcelán a koláče se rozlétly do všech stran. Všechny osm lidí, kteří seděli u stolu, se sesypalo na zem. V mžiku se rozšířila panika. V poklidné hotelové hale ve vteřině zavládlo pozdvižení. Lidé se rozprchli, někteří ječeli a jiní jen prostě utíkali se schovat. Tristan se zajímal jen o pistoli. Jak se spolu s Číňanem svalili z převráceného stolu, podařilo se mu chytit Číňana za zápěstí.

Pistole vystřelila, ale kulka letěla do pozlaceného stropu.

Tristan se pokusil o hmat kung fu, ale viděl, že prohrává, protože jeho protivník byl stejně rychlý a zkušený jako on sám. Tristan přestal s bojovým uměním a kousl muže do ruky. Až potom bouchla pistole o podlahu. Ale jak muže kousal, ztratil Tristan pozici. Číňan toho plně využil a přehodil Tristana přes rameno. Tristan se kryl, jak nejlépe mohl, když s bouchnutím dopadl na podlahu. Hned jak se dotkl země, převrátil se,

213

aby se vyhnul kopnutí. Pak vyskočil na nohy a zaujal přikrčenou pozici. Ale než se mohl pohnout, cítil, že ho zezadu uchopilo několik lidí. Před sebou viděl, jak se Číňan stahuje pryč. Nějaký muž se ho snažil zastavit, ale Číňan, ovládající kung fu, ho velkou silou kopl do hrudníku, takže se muž zhroutil k zemi. Pak se Číňan rozběhl ke vchodu mezi hotelovými hosty, kteří propadali panice. Když byl venku, okamžitě se ztratil ve velkém davu, který se před hotelem shromáždil. Tristan se mužům, kteří ho drželi, nevzpíral.

Všiml si, že mají na páscích pověšené malé vysílačky a na uších sluchátka, a byl tedy přesvědčen, že to je hotelová policie. Marissa přiběhla a žádala, aby Tristana pustili.

Dokonce začala hotelové detektivy tahat za ruce, když ji ignorovali. Ale asistent hotelového ředitele okamžitě zapůsobil. Protože byl svědkem celé události, nařídil, aby Tristana okamžitě pustili. Marissa objala Tristana kolem krku a přitiskla se k němu. "Jsi v pořádku? Nejsi zraněný?" "Jen moje hrdost je zraněná," řekl Tristan. "Ten chlapík byl na kung fu lepší než já." "Neměl by se na vás podívat hotelový doktor?" zeptal se asistent ředitele. "Nemusíte se obtěžovat," řekl Tristan a ukázal na Marissu. "Tohle je léčba, kterou potřebuju." Marissa ho pořád pevně tiskla a hlavu měla ukrytou na Tristanově hrudi. "Jak jste věděl, že je ten člověk ozbrojený?" ptal se asistent ředitele. "Prostě šestý smysl Australáka," vysvětlil Tristan. "Hotel vám něco dluží za vaši odvahu," řekl muž. "Ten člověk bezpochyby plánoval nějakou loupež." "Tekutou odměnu bych neodmítl," řekl Tristan. "Máte tu pivo Foster?" Objal Marissu a pevně ji stiskl. Když se Willy dostal z hotelu, zatočil doprava a zpomalil tempo na rychlou chůzi. Nechtěl k sobě přitahovat pozornost tím, že by běžel. Potřeboval se dostat na přístaviště Star Ferry, plné lidí. Jakmile se tam dostal, ulevilo se mu, když se ztratil v davu. Stovky lidí postávaly a čekaly na další loď, která právě vjížděla k molu. Když cestující do Koulunu vystoupili, čekající lidé mohli nastoupit. Willy se nechal unášet lidským přílivem. Zůstal s většinou lidí na dolní palubě. Držel se blízko velké rodiny, jako by k nim patřil. Vypadalo to, že si nikdo zvlášť nevšímá jeho přítomnosti. Asi po desetiminutové plavbě Willy vystoupil a šel k hotelu Mandarín. Mandarín patřil do stejné kategorie jako Peninsula. Věděl, že odtud nebude žádný problém zavolat do Austrálie. Problémem nebylo ten hovor uskutečnit, ale to, že to bude tak nepříjemná rozmluva. Byl to první velký neúspěch, který Willy měl, a moc ho to netěšilo.

214

Než vešel do hotelu Mandarín, podíval se na svůj odraz ve výkladní skříni a upravil si oblečení a učešal vlasy. Když měl pocit, že vypadá slušně, vešel do hotelové haly. Dole v místnosti před pánskými toaletami našel veřejné telefony, kde měl aspoň nějaké soukromí, zhluboka se nadechl a zatelefonoval Charlesi Lesterovi. "Ta Blumenthalová tady je," řekl hned, jak se Lester ozval v telefonu. "Já vím," řekl Lester. "Ned to zjistil přes pasový úřad. Letěla z Brisbane." "Pokoušel jsem se o rozhovor s dotyčnými zákazníky před pár minutami," řekl Willy a používal ustálený žargon pro případ, že by někdo poslouchal. "Ale nevyšlo to. Nepodařilo se mi to. Ten Williamsovic chlápek s námi vůbec nespolečnicoval a aktivně naši schůzku zrušil, než jsem mohl použít svůj materiál."

Willy si podržel sluchátko dál od ucha, protože v telefonu se ozvala souvislá řada australských nadávek. Když slyšel, že Lesterův tón je už zase docela normální, dal si telefon k uchu. "Ta situace je pořád horší a horší," stěžoval si Lester. "Teď bude mnohem těžší smluvit si s ním pohovor," přiznal Willy. "Všichni už nás budou čekat. Ale jestli chceš, udělám všechno, co budu moci, abych zařídil další schůzku." "Ne," zavolal Lester. "Zařídím, aby přijel Ned a na tu schůzku zašel. Má víc zkušeností. Jediná věc, kterou po tobě chci, je, aby nám zákazníci nezmizeli. Sleduj ten hotel, kdyby se přestěhovali do jiného, udělej to taky. Jenom by to všechno zkomplikovalo, kdybychom s tou Blumenthalovic ženskou ztratili v Hongkongu kontakt." "Taky jsem ztratil ten materiál, který jsem jim chtěl ukázat," řekl Willy. "Zůstal na místě schůzky."

"Tak budeš muset sehnat nějaký jiný," řekl Lester. "Byl materiál, který si měl, vhodný?" "Byl perfektní," řekl Willy. "Absolutně perfektní." Tristan později popsal policejního inspektora Královské hongkongské policie jako "zatraceného Anglána". Dokonce i britsky vypadal se svou našedlou tváří, plandavým oblekem s vestou a řetízkem na hodinky. Seděl s Tristanem v ředitelově kanceláři hotelu Peninsula. "Projdeme si to ještě jednou," řekl inspektor s úsečným anglickým přízvukem. "Právě jste předal klíč od své bezpečnostní schránky, když jste si uvědomil, že se k vám blíží ten pán orientálního vzhledu." "Přesně tak, kamaráde," řekl Tristan.

Věděl, že jeho květnaté australské výrazy půjdou inspektorovi na nervy. Schválně ho rozčiloval. Policejní inspektor už ho vyslyšel skoro dvě hodiny. Tristan se snažil být trpělivý.

Věděl, že pravým důvodem toho, že inspektor dělá kolem té příhody takový rozruch, je to, že policie nemá ráda potíže v oblasti, která je tak atraktivní pro turistiku, jako je třeba luxusní hotel Peninsula.

215

... a v tom momentě jste se otočil a viděl, jak ten muž jde po vás," pokračoval inspektor. "Přesně tak," přisvědčil Tristan.

Už to probírali asi podvacáté. "Jak jste věděl, že se blíží k vám a ne k někomu jinému?" zeptal se policista. "Díval se přímo na mě," vysvětloval Tristan. "Takovým zlým pohledem."

Tristan se na inspektora zaškaredil, když žertovně imitoval, jak na něj ten muž pohlížel. "Ano, samozřejmě," řekl inspektor. "Toho muže jste ale nikdy předtím neviděl?"

"Nikdy," řekl Tristan důrazně. Věděl, že tenhle bod policii obzvláště zajímá. Ale Tristan nechtěl prozradit, že Marissa toho muže poznala. Dokud policie nebude vyslýchat Marissu, nikdy na to nepřijde. Tristan nechtěl přiznat všechno, co ví, protože se obával, že když by to udělal, zítřejší ranní schůzka s Wing Sinem by se nezdařila. Inspektor nakonec po dvou hodinách vzdal své úsilí, ale skončil s tím, že třeba bude chtít Tristana vyslechnout a že tedy by Tristan měl zůstat v Hongkongu, dokud mu nedají vědět. Když ho propustili, Tristan okamžitě šel k domácímu telefonu a zavolal Marisse.

"Konečně jsem volný," řekl. "Pojď, oslavíme to tím, že si koupíme nové hodinky." Šli do stejného klenotnictví jako předtím, když si kupovali náhradu za své původní hodinky.

Tentokrát Tristan usmlouval ještě výhodnější cenu než předěle. Prodáváč sice trochu protestoval, ale pak jim vyhověl. Vrátili se do hotelu a zamkli se ve svých pokojích.

Rozhodli se, že už toho dne nikam nepůjdou. Protože od snídaně nejedli, ze všeho nejdřív si objednali jídlo. Zatímco čekali, než jim je hotelový zřízenec přinese, seděli u okna s překrásným výhledem. "Krása Hongkongu mi připomíná Velký bradlový útes," poznamenala Marissa, jak tak pohlížela z okna.

"Tá jeho nádhra maskuje to, co je pod ním. A to je zákon džungle - sežer, nebo tě sežerou." Tristan přikývl. "Jak řekl ten muž v bílém obleku, všechno je na prodej. Všechno!"

"Myslíš, že se přece jen ukáže?" zeptala se Marissa. "Zajímalo by mě, jestli se Wing Sin dovědí o tom, že tě dvě hodiny vyslýchala policie." "To nevím," řekl Tristan. "Ale vsadím se, že ta příhoda v hale se dostane do novin. Tak si o tom přečte a my budeme mít omluvu." Marissa povzdychla. "To jsme toho ale v Hongkongu zažili. Já vím, že jsi mě varoval, ale já jsem si vůbec neuměla představit, čím budeme muset projít. Mám nervy úplně nadranc. Bojím se vyjít z hotelu. Páni, vždyť já se bojím i jen sejít do haly. Už jen jít si koupit ty hodinky pro mě bylo utrpení. čekala jsem pořád, že se stane něco hrozného." "Já vím, jak se cítíš," řekl Tristan. "Pamatuj si, že vždycky ještě můžeme odjet. Nemusíme to tu dotahovat do konce." "To bychom asi mohli," řekla Marissa bez nadšení.

216

Oba pár minut bez slov pozorovali přístav. "Myslím, že asi chci pokračovat," řekla Marissa konečně. Napřímila se na židli. "Sice mě to hrozně děsí, ale nemůžu to přece vzdát, teď ne. Nikdy bych se sama sobě nemohla podívat do očí. Nemůžu si pomoci, ale mám pocit, že už nejsme daleko od chvíle, kdy na to všechno přijdeme. A kromě toho pokaždé, když zavřu oči, tak vidím Wendy." "A já vidím svou ženu," řekl Tristan. "Vím, že bych to neměl říkat, ale jak jsem s tebou, pořád na ni musím vzpomínat. Neuraž se, prosím tě, není to nějaké vědomé srovnávání. Ne, že bys vypadala nebo se snad chovala jako ona.

Je to něco jiného, je to v tom, jak na mě působíš . . ."

Tristan překvapil sám sebe. Moc se mu to nepodobalo, aby tak otevřeně mluvil o svých pocitech. Marissa se dívala do Tristanových modrých očí. Mohla si jenom představit, jaké utrpení musel prožít, když jeho žena zemřela. "Já se neurazím," řekla. "Spíš to tedy беру jako kompliment." "Tak to taky bylo míněné," řekl Tristan. Pak se rozpačitě usmál a podíval se směrem k dveřím. "Kde je k sakru to jídlo. Umírám hladu." Během jídla si vzpomněli na Freddieho, řidiče limuzíny. Říkali si, co se s ním asi stalo. Doufali, že je v pořádku. Nevěřili, že by byl zapletený do jejich únosu, ale na druhou stranu v Hongkongu se dá koupit všechno. "Když tak mluvíme o Freddie, tak jsem si na něco vzpomněl," řekl Tristan. "Jestli tedy chceme v pátrání pokračovat, myslím, že bychom si zase měli najmout auto a sehnat řidiče, který by byl zároveň i tělesná stráž." "A který mluví kantonským dialektem," dodala Marissa. "Už několikrát by se nám to bylo hodilo." "Když budeme mít štěstí, tak nás třeba nechá projíždět se i v kufru," škádlil ji Tristan. Marissa se usmála. Vůbec nemohla pochopit, jak si Tristan po tom všem ještě může zachovat svůj humor. Když dojedli, odstrčili stůl stranou a zase se vrátili do židlí u okna. Marissa upíjela zbytek svého vína a Tristan si pochutnával na druhé plechovce ležáku Foster, kterou se ředitel hotelu podařilo někde sehnat. Marissiny myšlenky zalétly zpátky k příhodě v hale hotelu. "Jestli ten Číňan dole byl ten stejný, který házel tam v Austrálii návnadu do vody, pak asi musí být zaměstnaný u Female Care Australia." "To jsem předpokládal," řekl Tristan.

"Opravdu nás ale musí chtít dostat z cesty. Jsou už určitě zoufalí, když se nás pokusili takovýmhle způsobem zastřelit na veřejnosti. U Wendy dělali, co mohli, jen aby to vypadalo jako nehoda." "Ironie je, že si musí myslet, že víme víc, než co doopravdy víme," řekl Tristan. "Kdyby věděli, jak málo toho ve skutečnosti víme, vůbec by se s námi neobtěžovali." "Třeba se neobávají toho, co víme, ale mají strach, že bychom mohli něco vypátrat," povzddechla si Marissa. "To by mě zajímalo, jak nás vystopovali."

217

"To je taky dobrá otázka," řekl Tristan. "Možná bychom se měli přestěhovat do jiného hotelu." "Myslím, že by to asi nijak zvlášť nepomohlo," řekl Tristan. "Vypadá to, že ve městě předává informace podsvětí. Vezmi si toho majitele čajovny.

Ten například zcela evidentně informoval Wing Sin, že jsme tam. Vsadím se, že kdybychom se přestěhovali do jiného hotelu, stejně by to nezůstalo tajemstvím, aspoň ne na dlouho. Tady aspoň je hotelová policie připravená, bdělá a pozná toho chlápka, který se nás pokusil napadnout, jestli by se zkusil zase vrátit." "A budeme muset být strašně opatrní," řekla Marissa. "Zvláště zítra dopoledne, až pojedeme na tu schůzku s mužem v bílém obleku." "Přesně to si myslím taky," řekl Tristan. "Myslím, že můžeme předpokládat, že bude věrný tomu, kdo mu zaplatí nejvíc. Třeba budeme muset vzít víc než těch smluvených deset tisíc hongkongských dolarů." "Můžeš si to dovolit, Trisi?" zeptala se Marissa. Tristan se zasmál. "Vždyť jsou to jen peníze," řekl.

218

15 15. dubna 1990 8:47

Oblečený v nedělních šatech a s kyticí květin v ruce kráčet Ned Kelly po Salisbury Road a prohlížel si město. Už byl v Hongkongu poně- kolikáté. Jako vždycky se mu líbila barvitá scenérie. Přijel pozdě předešlého večera a díky Charlesu Lesterovi bydlel v hotelu Regent. Ned ještě nikdy nezažil tak luxusní ubytování. Jediné, co ho mrzelo, bylo, že přijel moc pozdě, že nemohl využít nic z exotické nabídky bouřlivého nočního života na Tsim ša tsuej. Jak se blížil k hotelu Peninsula, začal nahlížet do zaparkovaných aut, jestli tam není Willy Tong. Takové byly jeho instrukce. Nakonec ho našel v zeleném nissanu stanza, zaparkovaném před Muzeem vesmíru, přímo proti hotelu. Ned otevřel přední dveře vedle řidiče a vklouzl na přední sedadlo. "Vypadáš ohromně, kamaráde," řekl Willy, "ty kytky jsou pro mě?" "Vypadám dobře, vid?" řekl Ned, potěšený svým tvídovým sakem, gabardénovými kalhotami a hnědými mokasínami. Položil květiny na zadní sedadlo. "Jak vypadá situace?" "Od toho pozdvižení, které jsem způsobil, je tu klid," řekl Willy. "Nevím, jak se to mohlo tak zvorat. Byla to perfektní situace. Hala byla právě tak plná, jak jsi mi říkal, že je to nejlepší. Nebyl jsem dál jak na dva nebo tři kroky od Williamse, když se otočil a vrhl se na mě." "To je směla," litoval ho Ned. "Byla tam ta ženská?" "Samozřejmě," řekl Willy. "Stála zrovna vedle něj. Za dalších deset vteřin už bych je byl oba zastřelil." "Možná že tě poznali z člunu," řekl Ned. "Teď už je to nakonec jedno. Jsou ještě v hotelu?" "Ano," řekl Willy. "Byl jsem tady skoro celou noc. Zkusil jsem jim znovu zavolat a okamžitě mě spojili. Určitě se nepřestěhovali." "To je fajn," řekl Ned. "A co ta pistole?" "Mám ji," řekl Willy. "Naklonil se před Nedovo sedadlo a otevřel uzávěr přihrádky přístrojové desky. Vytáhl odsud pistoli a podal ji Nedovi pažbou napřed. Ned hvízdal. "Značka Heckler a Koch!" zaradoval se. "No teda, tohle je prvotřídní.

A co takhle tlumič?" Willy sáhl znovu do přihrádky a podal Nedovi malou obdélníkovou krabičku. Ned krabičku otevřel a vybalil tlumič. "Používání nového vybavení má něco do sebe," řekl Ned. "To se teda musí FCA nechat. Všechno mají prvotřídní." Ned našrouboval tlumič na pistoli. Hlaveň se tím prodloužila o třetinu. Pak otevřel zásobník a zkontroloval náboje. Když si ověřil, že je komora prázdná, natáhl kohoutek a zmáčkl jej. Uslyšel pěkně hutné cvaknutí. "Bezva," řekl. Pak zase vložil do pistole zásobník a pistoli zajistil. Byla připravená k akci. Otočil se na sedadle a pohlédl na Willyho. "Tohle nebude trvat dlouho.

219

Potřebuju, abys auto zaparkoval tamhle před hotelem a nechal běžet motor. Dej mi pět minut, než tam pojeděš, chápeš?"

"Dobře," řekl Willy dychtivě. "Tak já jdu," řekl Ned. Posunul se dopředu na sedadle a zastrčil si pistoli za pásek kalhot. Sáhl za sebe na zadní sedadlo a vzal si tam kyticí. Pak vystoupil z auta. Než přešel přes ulici, zaváhal a otevřeným okénkem se naklonil do auta. "Už jsem toho Williamsovic chláпка několik roků neviděl," řekl Willymu. "Poznáš ho?" "Myslím, že jo," řekl Willy. "Je asi tak vysoký jako ty, má světlé vlasy a hranatou tvář. Vypadá spíš jako honák dobytka než jako doktor." "Rozumím," řekl Ned. Už se chystal odejít, když Willy upoutal jeho pozornost. "Nebude pro tebe těžké poznat tu ženskou, že ne?" zeptal se Willy. "Zvlášť když bude v plavkách, tak rozhodně ne," mrkl na něj Ned. Ned se vyhnul autům, která jela po Salisbury Road a dával dobrý pozor na pistoli za páskem. Nechtěl, aby mu vypadla. V hotelu Peninsula mu vrátný otevřel dveře a Ned vstoupil do haly. V tuto dopolední dobu bylo v hale dost rušno, zahraniční hosté přicházeli a odcházeli. U poslíčkova pultu se krčily hromady zavazadel a vedoucí nosičů se v nich snažil udržet pořádek. A právě k pultu nosičů Ned šel. Vybral si jednoho z mladších poslíčků a přišel k němu, když nakládal zavazadla na vozík.

Tím, že v posledních letech často jednal s Číňany, se Ned Kelly naučil mluvit lámanou kantonštinou. Kantonským nářečím požádal mladého muže o laskavost. Zdálo se, že mladíka velmi překvapilo, když ho oslovil kueilo jeho mateřským jazykem. Ned podstrčil mladíkovi tisíc hongkongských dolarů, což bylo víc než několik měsíčních platů. Číňan vykulil oči. "Bydlí tu jedni moji přátelé," řekl Ned, "potřebuju vědět, kde mají pokoj, abych je mohl překvapit. Ale nechci, aby to věděli.

Rozumíš?" Mladík přikývl, pak se široce usmál. "Jmenují se Williams a Blumenthalová. Nevím, jestli mají pokoje každý zvlášť, nebo jeden dohromady." Nosič znovu přikývl a spěchal k pultu hotelových zřízenců. Pohlédl svému nadřízenému, který právě telefonoval, přes rameno a pročítal seznam hostů. V mžiku se vrátil. Ned si mezitím zapálil cigaretu. "S radostí vám mohu oznámit, že to jsou pokoje 604 a 606," řekl nosič s dalším úsměvem a stále se klaněl. Ned natáhl ruku a zarazil ho, aby nebyl nápadný. Poděkoval mladíkovi a došel ke stánku s novinami. Listoval si nejnovějším výtiskem časopisu Time, květiny držel pod paží a poočku se díval k pultu nosičů, aby se ujistil, že jeho jednání s čínským mladíkem nevzbudilo žádné podezření. Ale nikdo si ničeho nevšiml. Nadšený nosič se vrátil ke svému vozíku, jako by se nic nestalo. Ned vrátil časopis zpátky. Přendal si květiny do pravé ruky. Zkušeným pohledem zaregistroval hotelové detektivy v hale. Byli tam dva, ale ani jeden z nich si ho nijak zvlášť nevšímal.

220

Došel přímo k výtahům a stiskl tlačítko nahoru. Všechno šlo hladce. Doposavad byl spokojený. Očekával, že Lestera

zavolá asi tak za patnáct minut. Těšil se na značnou odměnu, kterou mu Lester slíbil, když odvede dobrou práci. Když se dveře výtahu v šestém poschodí otevřely, Nedovi už prudce bušilo srdce. Přestože se vědomě snažil zůstat klidný, kdykoliv se přibližovala nějaká akce, vždycky ho to znervózňelo. Ned se vyznal v obyčejných luxusních hongkongských hotelů a čekal u výtahu v šestém patře. Dal tak zřízenci na poschodí příležitost, aby k němu došel ze své malé místnosti. Ned se široce usmál. "Dobrý den, příteli," řekl kantonským nářečím.

Zřízenec na poschodí byl postarší číňan. Chabě se usmál, protože nevěděl, kdo ten muž může být. Neočekával dopoledne žádné hosty. "Mám pro vás dárek," řekl Ned. Podal muži tisíc hongkongských dolarů. Číňanovi poklesla bezzubá čelist. Ned se znovu usmál. "Potřebuji, abyste mi na moment pomohl," řekl.

"Chci otevřít dveře do pokoje své sestry. 606. Má narozeniny."

Muž strčil peníze do kapsy a pak vedl Neda šouravým krokem chodbou ke dveřím 606. Chtěl zaklepat, ale Ned ho chytil za ruku, ještě než se dotkla dveří. "Ne," zašeptal. "Je to překvapení." Zřízenec kývl a pak vylovil z kapsy klíče. Vybral ten správný a vsunul ho do zámku. Zatímco starý Číňan otáčel klíčem, Ned se rozhlédl napravo a nalevo chodbou. Pak si sáhl dozadu pod sako a vytáhl pistoli s dlouhou hlavní. Dveře se pootevřely. Zřízenec začal ustupovat stranou, ale Ned mu položil obě ruce na záda a vši silou ho strčil dopředu. Mužovo tělo narazilo do částečně otevřených dveří a s prasknutím je otevřelo. Zřízenec padl hlavou napřed na koberec pokoje. Ned do pokoje okamžitě skočil. Upustil květiny a držel Hecklera a Kocha v obou rukách s lokty u sebe. Jeho oběť seděla na posteli a světlo dopadající z okna jí zezadu osvětlovalo světlé vlasy. Z Nedova pohledu přes mušku automatické pistole vypadal Tristan Williams zmateně, jak tak rychle vyskočil. Ned ho střelil dvakrát do čela, právě nad oči. Pistole jen tiše cvakla. Tristan padl naznak přes postel. Byla to hračka. Ned se otočil a pátral po té Blumenthalovic ženské. V pokoji nebyla. Pak si všiml otevřených spojovacích dveří. Zevnitř uslyšel zvuk tekoucí vody. Obrátil se a potichu zavřel dveře do chodby. Pak zamířil pistoli na hotelového zřízence, který byl ztuhlý strachem uprostřed koberce. Ned mu pokynul pistolí, aby popošel směrem k šatně. Otevřel dveře šatny a pak hrubě postrčil číňana dovnitř. Tiše za ním zavřel dveře a zamkl je.

Došel zpátky ke spojovacím dveřím a poslouchal. Voda ještě pořád tekla. Pomalu se naklonil do pokoje. Místnost byla prázdná a z postele

221

byly svlečené povlaky. Ale dveře do koupelny byly trochu pootevřené. Slyšel zvuk tekoucí vody mnohem zřetelněji. Marissa Blumenthalová si napouštěla vanu. Ned nehluchně přešel pokojem ke koupelnovým dveřím. Zhluboka se nadechl, zvedl nohu a rozkopl dveře. Ve mžiku byl vevnitř. Marissa Blumenthalová klečela u vany. Byla otočená zády ke dveřím. Úplně ji překvapil. Právě se začínala zvedat, a vtom ji Ned vpálil dvě kulky do týla. Padla popředu do vany a cestou převrhla kbelík se saponátem. Ned se na kbelík zmateně podíval. Překročil rozlitou mýdlovou vodu, popadl ženu za vlasy a škubnutím jí zvrátil hlavu dozadu. "Zatraceně," zamumlal. Vůbec to nebyla ta Blumenthalovic ženská. Byla to čínská uklízečka. Ned pustil ženiny vlasy. Bezvůdně se zase svezla do vody. Šel do prvního pokoje. Obešel postel a sehnul se, aby si lépe prohlédl Williamse. Bylo těžké si ho prohlédnout, protože tělo bylo nacpané mezi postel a zeď. S dost velkými obtížemi se Nedovi podařilo Williamse narovnat. Pak mu prohlédl kapsy, až našel náprsní tašku. Otevřel ji a nahlas zaklel. Vůbec to nebyl Williams! Byl to nějaký Robert Buchanan! Kdo to k sakru je Robert Buchanan? Ned se narovnal. Co se to stalo? Říkal si, jestli mu snad zřízenec nedal špatné číslo pokoje. Rychle místnost prohledal. V kufru u nohou postele našel balíček cestovních šeků American Express. Bylo na nich jméno Marissa Blumenthalová. Ned přistoupil ke dveřím na chodbu, položil na ně ucho a poslouchal. Nic neslyšel, a tak dveře otevřel. Chodba byla prázdná. Z háčku sundal nápis "Nerušit" a pověsil ho zvenčí na kliku. Pak za sebou zavřel dveře a odešel. Sjel do přízemí a nenápadně došel do haly. Prohlédl jídelnu a dokonce několik konferenčních místností. Nikde neviděl nikoho, kdo by mu připomínal Williamse nebo Blumenthalovou. Nakonec to vzdal a namířil si to ke dveřím. Těsně před vchodem do hotelu našel Ned Willyho, který seděl v nissanu s puštěným motorem.

Ned otevřel dveře a nastoupil. Willy hned poznal, že je něco v nepořádku. "Williams a ta ženská tam nebyli," řekl Ned rozzlobeně. "Jseš si jistý, že jsi je neviděl odcházet z hotelu?" "Rozhodně ne!" řekl Willy. "A to jsem tu byl skoro celou noc. Neodešli." Ned strnule zíral dopředu před sebe.

Potřásl hlavou. "No, prostě ve svých pokojích nebyly. A teď se mi to podařilo ještě víc zamotat. Zabil jsem nějaký jiný lidi." "K sakru," řekl Willy. "Co budeme teď dělat?" Ned potřásl hlavou. "Rozhodně si tedy nepůjdeme vybrat tu odměnu.

To je na tom to smutný. Asi to budeme muset předat Wing Sin.

Pojď, jedeme."

222

"Strašně nerada to říkám," řekla Marissa, "ale myslím, že tyhle hodinky se mi líbí víc než ty minulé. Jsou víc dámské."

Marissa obdivovala své hodinky značky Seiko. "Docela hezké," souhlasil Tristan. Podíval se na svoje hodinky.

"Možná jsem si měl koupit zase nějaké jiné. No, třeba ještě budu mít příležitost. Jsme ještě pořád v Hongkongu. Až dosud to byly jedny hodinky na den." Pomaloučku popojeli o další metr. "Jak je tenhle tunel dlouhý?" zeptala se Marissa. Začínala mít stejné pocity jako tenkrát, když byli zavřeni v kufru auta.

"Nemám šajn," řekl Tristan. Naklonil se dopředu a stáhl sklo, které oddělovalo zadní sedadlo od řidiče. "Hej, Bentley, jak dlouhý je tenhle tunel?" "Něco přes míli, pane Williamsi," řekl Bentley. Tristan se opřel. "Slyšelas to?" zeptal se.

"Bohužel," řekla Marissa. "Při téhle rychlosti to bude trvat hodinu, než dojedeme jen na ostrov Hongkong. Takovouhle dopravu jsem ještě nikdy nezažila." Marissa a Tristan byli pod zemí v tunelu Cross Harbor. Sešli se se svým novým

řidičem ráno, poté co z hotelu odešli vchodem pro zaměstnance. Tristan se domníval, že bude rozhodně rozumně odjet z hotelu co možná nenápadně. Ukázalo se že Bentley je právě to, co potřebují. Jejich nový řidič Bentley Chang byl samý sval a vypadal jako zápasník sumo. Pokud šlo o jazyky, byl dost kvalifikovaný, aby mohl pracovat pro Spojené národy. Kromě japonštiny, kantonštiny a mandarinštiny mluvil královskou angličtinou a trochu také jazyky hakka a tanka. Přesvědčil také Tristana, že se vyzná v kung fu. Marissu uklidnilo, když viděla, že má Bentley v pouzdře pod paží pistoli. Jeho auto na ně také udělalo dojem. Ukázalo se, že je to obrněný mercedes, který byl obvykle určen pro státnické návštěvy. Když se Marissa Tristana zeptala, kolik to všechno stojí, řekl jí, aby se radši neptala. Především noc už to všechno zařídil. Místo toho, aby jednal prostřednictvím recepčního, zatelefonoval do půjčovny aut sám. K dolní stanici tramvaje, která jela na Victoria Peak, dojeli až v půl desáté. "A to jsem doufal, že tu budem brzo," řekl Tristan. Než vystoupil z auta, Tristan znovu s Bentleyem prošel instrukce, které mu dal už dříve, zvláště to, že Bentley má dojet na vrcholek kopce a zdálky všechno pozorovat. Jestli něco nebude v pořádku, Tristan dá signál tím, že si dvakrát za sebou prohrábne vlasy. Jakmile Bentley znamení uvidí, zasáhne, jak uzná za vhodné. Jestli všechno půjde bez problémů, Bentley pojedje dolů na místo, kde je vyložil. Tam počká na Marissu a Tristana, než přijedou dolů tramvají. "Ještě nějaké otázky?" zeptal se Tristan svalnatého číňana. "Jenom jedna," řekl Bentley. "Jestli máte co dělat s drogami, tak mi to řekněte, prosím vás."

223

Tristan se zasmál: "Ne, nejsme vůbec zapleteni do záležitostí s jakýmkoliv drogami." "Jestli nemluvíte pravdu, tak se budu zlobit," řekl Bentley. "Já bych vás nechtěl rozzlobit," ujistil ho Tristan. Cesta nahoru do kopce červenou tramvají, která byla vlastně lanová dráha, byla velmi příjemná. Rychle za sebou nechali betonové centrum a vyjeli do zalesněných strání porostlých keři jasmínu, divokého indiga, lýkovce a rododendronů. Dokonce i uvnitř tramvaje slyšeli hlasy strak.

Vrchol kopce je však nakonec zklamal. Ranní mlha jej ještě zakrývala a Marissa s Tristanem neviděli ani kousek z proslulého výhledu. Zeleň tam však byla velmi krásná, zvláště exotické stromy, které byly ještě pokryty ranní rosou. Marissa a Tristan se snažili upozornit na svou přítomnost, a tak mnohokrát obešli Peak Tower. Tato věž byla vlastně třípatrové nákupní centrum s restauracemi, zmrzlinovým stánkem, drogerií, a dokonce i supermarketem. Marissu lákaly stánky, kde se prodávaly čínské řemeslné výrobky. Jak se tak procházeli kolem, stále vyhlíželi ty tři muže, kteří je den předtím unesli. Ale neviděli nikoho, koho by poznali, tedy kromě Bentleyho. Přijel tak, jak se domluvili. Podle instrukcí se držel nenápadně v pozadí. Ani na Marissu a Tristana nekývl a oni si ho také nevšíмали. Ve čtvrt na dvanáct už byli Tristan a Marissa rozhodnutí to vzdát. "Asi se k nim dostala zpráva o tom rozruchu v hotelu." "Sakra," řekl Tristan. "Teď nevím, co máme dělat. Jsme zpátky na začátku." Pomalu se loudali zpátky k horní stanici tramvaje s pocitem zoufalství. Po takovém velkém očekávání to bylo docela velké zklamání. "Promiňte," řekla postarší žena, která k nim přistoupila. Měla na hlavě široký slaměný klobouk s černými třásněmi. Seděla na lavičce blízko stanice tramvaje. "Jste pan Williams?" zeptala se.

"Jsem," řekl Tristan. "Mám vám předat omluvu od pana Jipa," pokračovala žena. "Nepodařilo se mu stihnout tu ranní schůzku.

Ale kdybyste laskavě jeli do staré restaurace jménem Stanley, velice rád se tam s vámi sejde." "Kdy?" zeptal se Tristan. "To je všechno, co vím," uklonila se žena a spěchala šouravým krokem pryč. Tristan se podíval na Marissu: "Co to znamená?"

"Ten muž v bílém obleku je asi pan Jip." "Ale kdy máme jít do restaurace Stanley?" uvažoval Tristan. "A kde to je?" "Já bych předpokládala, že bychom měli jet hned," řekla Marissa, "a pokud jde o to kam, tak to se zeptáme Bentleyho." Sjeli zase dolů z kopce tramvají. Když tam dorazili, Bentley už čekal na smluveném místě ve svém obrněném mercedesu. Marissa a Tristan si vlezli na zadní sedadlo. Tristan se zeptal Bentleyho, jestli někdy slyšel o restauraci jménem Stanley.

224

"To skutečně ano, pane," řekl Bentley. "Kde to je?" ptal se Tristan dál. "No, je to ve Stanley, pane," odpověděl Bentley.

Tristan se zase pohodlně opřel. "Dobře, Bentley," řekl. "Tak pojedeme do Stanley." K Marissině zděšení první část cesty vedla dalším tunelem, který byl delší než dvě míle. Do té doby, než zažila tu jízdu v kufru auta, vůbec netušila, jak nesnáší tunely. Naštěstí se ale doprava hýbala poměrně rychle.

Přestože tehle Aberdeen Tunnel byl delší než Cross Harbor, auto jej projelo podstatně rychleji. Když z něj zase vyjeli ven, viděli, že krajina má na rozdíl od městských čtvrtí Koulunu a centra téměř venkovskou krásu. Pláže lemoval světloučký písek a voda měla smaragdově zelenou barvu, přesně takovou, jaké si Marissa všimla, když dorazili letadlem z Brisbane. Jeli podél krásného pobřeží ke Stanley a Tristan se zase posunul dopředu na svém sedadle.

"Bentley," zeptal se, "už jste někdy slyšel o muži jménem pan Jip?" "To je obvyklé čínské jméno," řekl Bentley. "Když jsme se s tímhle panem Jipem setkali, měl na sobě dost nápadný oblek," pokračoval Tristan. "Byl z bílého hedvábí."

Bentley se otočil a podíval se na Tristana. Auto udělalo malou kličku, jak Bentley zase hned obrátil svou pozornost k silnici. "Vy jste se setkali s panem Jipem v bílém obleku?" zeptal se Bentley. "Ano," řekl Tristan. "Překvapuje vás to?" "Existuje jenom jeden pan Jip, o kterém vím, že nosí bílý oblek," řekl Bentley. "A to je vykonavatel." "To mi budete muset vysvětlit." "Má číslo 426," řekl Bentley. "To znamená, že je v červeném oddílu, který je vykonavatelem triády. To znamená, že vykonavatel dělá pro triádu všechnu špinavou práci, ať už je to lichva, prostituce, hazardní hry,

pašování, všechny takovéhle věci." Tristan se otočil zpátky na Marissu, aby se podíval, jestli slyšela, co Bentley říkal. Ta obrátila oči v sloup. Slyšela to. "Jedeme do Stanley restaurantu, abychom se s tímhle panem Jipem setkali," řekl Tristan. Bentley zabrzdil a zajel ke kraji silnice.

Zaparkoval auto a vypnul zapalování. Pak se otočil dozadu a zpřímá se na Tristana podíval. "Musíme si promluvit," řekl. Po celou další čtvrt hodinu Tristan a Bentley dojednávají řidičovu hodinovou mzdu. Jeho základní sazba zřejmě nezahrnovala takové věci, jako ježdění na schůzky s panem Jipem. Když se konečně dohodli, Bentley znovu nastartoval auto a vyjeli na silnici.

"Víte, ve které triádě pan Jip je?" zeptal se Tristan. "Neměl bych podávat specifické informace o triádách," řekl Bentley. "Dobře," řekl Tristan mile. "Já budu jmenovat triádu, o které si myslím, že je to ta pravá, a vy kývnete. Co vy na to?"

225

Bentley na moment uvažoval a pak přikývl. "Wing Sin," řekl Tristan. Bentley přikývl. Tristan se zase posadil. "No," řekl, "to teda potvrzuje naše podezření. Pan Jip zřejmě ví to, co chceme vědět my. Otázka je, jestli má v úmyslu nám to říct, nebo ne." "To je strašné, jak se celá tahle záležitost stupňuje," bědovala Marissa. "Z pana Jipa jsem měla strach hned, když jsme se poprvé setkali. Teď, když vím, kdo to vlastně je, se bojím ještě mnohem víc." "Ještě máme čas si to rozmyslet," řekl Tristan. Marissa zavrtěla hlavou. "Už jsme to dotáhli až sem," řekla. "Já to nevzdám." Ukázalo se, že Stanley je pěkné moderní město na předměstí Hongkongu, vystavěné na poloostrově lemovaném širokými písčnými plážemi.

Výhled do dálky na smaragdové moře byl překrásný. Samotné budovy byly méně okázalé, většinou to byly čtyřpatrové, ničím zajímavé bílé betonové domy. Bentley zajel na parkoviště při pobřeží a pak otočil auto tak, aby mířilo do ulice. Vypnul motor a kývl směrem k budově po jejich pravici. "To je Stanley restaurant," řekl. Marissa a Tristan si restauraci prohlíželi.

Zvenčí vypadala stejně nenápadně jako ostatní domy ve městě.

"Jseš připravená?" zeptal se Tristan. "Lepší už to nebude," vzdychla Marissa. Bentley vystoupil z auta a otevřel zadní dveře. Marissa a Tristan vyšli do jasného slunce. Než mohli udělat krok, otevřely se dveře několika aut, která stála poblíž, a z nich vystoupilo šest Číňanů. Všichni na sobě měli obleky. Marissa a Tristan tři z nich poznali. Byli to ti tři, kteří je předešlého dne unesli. Bentley nejprve sáhl po pistoli, ale pak si to rychle rozmyslel. Viděl, že několik mužů vůbec neskrývá své automatické pistole. Marissa si pomyslela, že její nejhorší představy se naplňují, a ani se nepohnula. Uplně ztuhla. Ohromila ji chladná nonšalance, se kterou muži mávali střelnými zbraněmi na veřejnosti.

"Zůstaňte, prosím, kde jste," řekl jeden z mužů a přistoupil blíž. Sáhl Bentleymu pod sako a vytáhl pistoli. Pak mu něco říkal kantonsky. Bentley se otočil a znovu nasedl do mercedesu. "To nám teda moc pomohlo, že jsme si s sebou vzali Bentleyho," řekl Tristan. "Je to moc hezké, když víme, že jsme ty peníze užitečně utratili." "Zdá se, že jsou vždycky o krok před námi," řekla Marissa. Interiér restaurace byl prostý, ale elegantní, se starožitnými dřevěnými stoly a broskvově zbarvenými stěnami. Protože ještě nebylo poledne, žádní zákazníci tu nebyli. Číšníci rovnali talíře a leštili broušené sklo. Francouzský vrchní ve smokingu je přivítal a už se chtěl zeptat, jestli mají rezervovaný stůl. Ale vtom poznal muže, kteří je doprovázeli. Ihned se uklonil a dovedl je do malé jídelny o patro výš.

226

Pan Jip seděl u stolu. Před ním byl velký šanon a také šálek čaje. Jako minule byl oblečený ve sněhobílém hedvábném obleku bez jediné skvrnky. Jejich průvodci promluvili na pana Jipa kantonským nářečím. Ten poslouchal a přitom se Marisse a Tristanovi pátravě díval do tváře. Když jeho gangsteři domluvili, zavřel účetní knihu, opřel se o ni lokty a naklonil se dopředu. "Je to pro mě urážka, že jste si sebou vzali ozbrojeného strážce," řekl. "Nechtěli jsme vás urazit," řekl Tristan s nejistým úsměvem. "Měli jsme včera dost nešťastnou příhodu. Někdo se nás pokusil zabít." "Kde?" zeptal se pan Jip. "V hotelu Peninsula," odpověděl Tristan. Pan Jip pohlédl na muže, který k němu Marissu a Tristana přivedl. Muž přikývl a zřejmě potvrzoval Tristanovo tvrzení. Pan Jip se znovu podíval na Tristana a Marissu a pokrčil rameny. "Pokusy o zabítí tu nejsou tak neobvyklé," řekl. "To je cena, kterou se platí, když se v Hongkongu zabýváte určitými záležitostmi.

Můj život byl také nesčetněkrát v nebezpečí." "Na něco takového my nejsme zvyklí," řekla Marissa. "Bez ohledu na to," řekl pan Jip, "to byla chyba, že jste si na schůzku se mnou přivedli strážce. A kromě toho by vás stejně nemohl ochránit."

"Jsme cizinci," řekla Marissa. "Neznáme zdejší zvyklosti a pravidla." "Tentokrát vám to prominu," řekl pan Jip. "Přinesli jste ty peníze?" "Samozřejmě že ano, kamaráde," řekl Tristan.

"Ale co kdybyste nám nejdřív poskytli ty informace?" Pan Jip se usmál a v údivu potřásl hlavou. "Prosím, pane Williamsi," řekl, "už mě nezlobte a nerozčilujte víc, než se vám to podařilo. A neoslovujte mě kamaráde!" "Tak dobře," řekl Tristan. "Nejsme právě ve vhodné vyjednávací pozici." Sáhl do kapsy a vyndal hotelovou obálku, ve které bylo deset tisíc hongkongských dolarů. Podal ji panu Jipovi. "Na výdaje za vaši zábavu," usmál se. Pan Jip vzal obálku.

"Hongkongské obchodní zvyklosti se tedy učíte rychle." Roztrhl obálku a prolistoval bankovky. Pak vsunul peníze do náprsní kapsy. "Dozvěděl jsem se, že Wing Sin má nějaké obchodní jednání s australskou společností zvanou Fertility Limited," řekl pan Jip. "Už několik let vyvážejí dvojice mužů z Čínské lidové republiky, asi tak každé dva měsíce. Wing Sin zařizuje transport z jednoho místa na Pearl River severně od Ču-hai do Aberdeenu.

Odtud je vozí na Kehai Tak a posadí je na letadlo do Brisbane.

Je to celkem výhodné a výnosné obchodní spojení, ne tedy nějak neobyčejně výnosné, ale dostatečné." "Kdo jsou ti

muži?" zeptal se Tristan. Pan Jip pokrčil rameny. "To nevím a také se o to nestarám. Je to stejné jako se studenty z náměstí Tchien-an Men. Nestarali jsme se tenkrát o to, kdo to je. Jen jsme chtěli mít zapláceno za jejich dopravu." "Proč je pašují z CLR?" zeptal se Tristan.

227

"Nemám představu," řekl pan Jip. "Pro Wing Sin to není důležité." Tristan frustrovaně rozhodil rukama. "Neřekl jste mi vůbec nic, co bych už předtím nevěděl," stěžoval si.

Marissa se neklidně zavrtěla. Bála se, že Tristan Číňana rozzlobí. "Souhlasil jsem s tím, že se zeptám. Snad, abych zmírnil vaše rozhořčení, bych vám mohl nabídnout dodatečnou službu. Možná by vám mohla být prospěšná návštěva u kapitána džunky, která Číňany převáží." Marissa viděla, že Tristan je bez sebe vzteky. Strašně se obávala, že by mohl udělat něco, co by ohrozilo jejich bezpečnost. Doufala, že bude mít zájem o nabídku pana Jipa. Ona tedy zájem měla. Možná že jim kapitán bude moci poskytnout informace, které potřebují. Tristan zachytil její pohled. "Co myslíš?" řekl. "Máš zájem?" Marissa přikývla. "Dobrá," řekl Tristan panu Jipovi. "Zkusíme to. Kde najdeme kapitána?" "Je v Aberdeenu," řekl pan Jip. "Jeden z mých obchodních společníků vám ukáže cestu." Pan Jip pak dal jejich průvodcům instrukce v rychlé kantonštině. "Já jsem se tak strašně bála, že se tam chystáš udělat nějakou hloupost," řekla Marissa. "Ten krivák nás podfoukl," řekl Tristan našťavaně. "Ten zatracený grázl si vzal naše prachy a dal nám za to hromadu keců." "Někdy uvažuji o tom, jestli vůbec máš pud sebezáchovy," řekla Marissa. Seděli vzadu v obrněném mercedesu s Bentleyem u volantu. Jeli za obdobně obrněným mercedesem, který je vedl za kapitánem, o kterém pan Jip mluvil. Bentley byl zticha, protože ho ponížila ta příhoda na parkovišti u restaurace Stanley. "Tehle kapitán džunky by radši měl mít pro nás nějaké zajímavé informace," varoval Tristan. "Nebo uděláš co?" ptala se Marissa. "Poštveš za námi Wing Sin právě tak jako našeho přítele z Female Care Australia? Prosím tě, Tristane, snaž se mít na paměti, s kým to jednáme!" "Asi máš pravdu," zamumlal nasupeně. Přijeli do Aberdeenu a tam oba na chvíli zapomněli na své starosti. Město bylo naprosto neobyčejné. Obrovský přístav byl přeplněný tisíci sampanů a džunek všech velikostí, které byly svázané dohromady, takže z nich vzniklo obrovské plovoucí město chudých. Uprostřed bylo několik velkánských plovoucích restaurací vyzdobených v zářivě červeném a zlatém odstínu.

"Kolik lidí tady bydlí na těch člunech?" zeptala se Marissa.

"Asi dvacet tisíc," odpověděl Bentley. "A někteří z nich skoro nikdy nevyjdou na pobřeží. Ale vláda už je stěhuje pryč." "A žádná kanalizace," řekl Tristan znechuceně. "V celém tomhle místě pravděpodobně není ani jeden normální hajzlík. Umiš si představit tu koncentraci E coli ve vodě?" 228

Když dojeli do vlastního města, uviděli množství klenotnictví a bank. Bylo jasné, že Aberdeen je město bohatých a chudých.

"Je to z pašování," reagoval Bentley na Tristanovu otázku.

"Aberdeen byl centrem pašeráků a pirátů ještě dávno před existencí Hongkongu. Taky se samozřejmě nejmenoval Aberdeen."

Blízko mostu Ap Lei Čchou zajel obrněný mercedes k doku, kde kotvily džunky. Gangsteři pana Jipa vystoupili.

Bentley zajel na parkoviště. Než došli Tristan, Marissa a Bentley na molo, Číňani už přivezli sampan s motorem. Malý dieselový motor bafal a z výfuku mu vyrážely obláčky černého kouře. Všichni nastoupili na palubu. Řidič sampanu odrazil a vyplul do kalné vody. "Doufejme, že se tenhle člun nepřevrhne," řekl Tristan.

"Jednou se namočíme v téhle vodě a všichni umřem." Právě v té chvíli uviděli skupinu malých dětí, které skákaly do vody z nedaleké džunky. Řádily ve vodě a radostně výskaly. "No teda," řekl Tristan. "Ta děcka ale musí být ohromně imunní!" "Kdo jsou ti lidé?" zeptala se Marissa, kterou plovoucí město překvapilo zblízka ještě víc. Bylo vidět celé rodiny, prádlo měli pověšené na ráhnovi, aby jim uschlo. "Většinou Tankové," řekl Bentley se stopou pohrdání v hlase. "Už jejich předkové žili na moři po celá staletí." "Vy nejste Tanka?" zeptal se Tristan. Bentley se zasmál, jako by ho Tristan přirovnával k nějakému podřadnému národu. "Já jsem Kantoňan," řekl pyšně.

"Trošku předsudků v Nebeském Království?" zavtipkoval Tristan.

Společník pana Jipa vedl řidiče sampanu podél řady džunek a připlul k jedné z těch větších. Před zakotveným sampanem uviděli otvor asi ve výšce hrudníku. Najednou se objevil hranatě stavěný číňan a zlostně na ně seshora pohlížel. Měl řidkou bradku a vlasy učesané do staromódního copánku. Na sobě měl prošívanou vestu. Jeho kalhoty byly volné, ale krátké a sahaly mu jenom k lýtkům. Na nohách měl kožené sandály. Byla to opravdu impozantní postava, jak tak stál s nohama od sebe a s rukama v bok. Mluvil hlubokým, chraptivým hlasem rychlou čínštinou. Bentley jim řekl, že mluví jazykem Tanka. Gangsteři pana Jipa se s mužem pustili do živé diskuse. Vypadalo to, že všichni jsou rozzlobení. Marissa a Tristan začínali být nervózní. Uprostřed debaty se objevilo krásné, asi tříleté dítě s očima daleko od sebe a s tváří jako panenka. Holčička pohlížela dolů na cizí lidi. "Mají nějaké nesrovnalosti kvůli penězům," vysvětlil Bentley. "To se nás netýká." Tristanovi a Marisse se ulevilo. Využili příležitosti a prohlíželi si kapitánovu loď. Byla asi třináct metrů dlouhá a šest metrů široká. Loď byla z olejem napuštěného tvrdého tropického dřeva medové barvy. Paluba byla ve třech rovinách s nástavbou na zádi. Těsně před středem lodi byl stožár, který se tyčil do výšky asi šesti metrů.

229

Kapitán se náhle otočil k Tristanovi a Marisse. Ukázal na ně a promluvil rozzlobeným hrdelním tónem. "Dobrý," řekl Bentley, "můžeme nastoupit na loď." "Vy můžete jít na loď," řekla Marissa. Dívala se nahoru do kapitánových zlych

očí, které na ni bez mrknutí zíraly. "Prosím vás," žádal Bentley. "Jestli teď nepřijdete na loď, tak se urazí. Pozval vás." Marissa se nejspíše podívala na Tristana. Tristan se proti své vůli zasmál. "No, holčičko," řekl, "tak jdeš, nebo nejdeš?" "Nadzvedni mě," řekla Marissa. Jakmile byli Marissa, Tristan a Bentley na palubě, sampan odplul pryč. Marissu jeho neočekávaný odjezd znepokojil. "A jak se máme dostat zpátky?" ptala se. "Nedělejte si starosti," řekl Bentley. "Ten sampan se pro nás určitě vrátí. Ten druhý chlápek jede pro nějaké peníze, které měli kapitánovi už dřív dát." Šli za kapitánem do místnosti, která byla zaplněná lodními zásobami stejně tak jako věcmi potřebnými pro domácnost. V jednom rohu hořel vaříč, na něm stál bublající hrnec. Kapitán je vedl dopředu na přední palubu, odtud vyšplhali po žebříku na hlavní palubu.

"Kapitán by se rád představil," řekl Bentley, když se všichni posadili na bambusové rohože. "Jmenuje se Dzur Fa-Chuang."

Marissa a Tristan se usmáli a uklonili stejně jako kapitán.

Pak je Bentley představil. Po dalším uklonění a usmívání se Tristan zeptal Bentleyho, jestli kapitán ví, co potřebují zjistit. Zatímco Bentley mluvil se Dzurem, Marissa si všimla, že zezdola přišly dvě ženy. Obě byly oblečené v černém. Mladší z nich nesla malé mimino. Malá holčička, kterou už viděli předtím, se tiskla k matčině noze. Bentley se znovu obrátil k Marisse a Tristanovi. "Člověk pana Jipa řekl kapitánovi, že se ho smíte zeptat na lidi, které pašuje z Prostředního království. Doufám, že chápete, o co jde?" "Samozřejmě," řekl Tristan. "Tak první věc," řekl Bentley, "je určit, kolik vás to bude stát." "To myslíte, že tomuhle chlápku musím taky zaplatit?" zeptal se Tristan znechuceně. "Jestli chcete nějaké informace," řekl Bentley. "Zatracená práce," řekl Tristan.

"Zjistíte, kolik chce." Bentley vyjednával. Uprostřed rozhovoru se kapitán rozzlobil a vyskočil na nohy. Pochodoval pak po palubě a divoce gestikuloval. "Co se děje?" zeptal se Tristan Bentleyho. "Mluví o inflaci," řekl Bentley. "O inflaci?" ptala se Marissa nevěřicně. "No, to slovo právě nepoužil," připustil Bentley. "Ale to, co ho rozčiluje, by se tak taky dalo popsat." Marissa muže pozorovala a stále si říkala, že jedná s pyšným novodo 230

bým pirátem, který náhodou bydlí v jednom z nejdrzejších středisek kapitalismu. Nakonec usmlouvali cenu na deset tisíc hongkongských dolarů. Tristan dal kapitánovi peníze a ten se hned posadil a snažil se jim pomoci. Prostřednictvím Bentleyho, který tlumočil, se Tristan zeptal na muže, které Dzur pašoval do Hongkongu pro Wing Sin a nakonec vlastně pro FCA. Kdo vlastně byli, odkud pocházeli? Odpovědi byly bohužel krátké. Dzur neměl vůbec tušení. Tristan tomu vůbec nemohl uvěřit. "To jsem zaplatil deset tisíc hongkongských dolarů, abych uslyšel, že neví?" zeptal se zdrceně. "Zeptejte se ho, jestli o těch lidech něco ví, cokoliv!" Bentley se zeptal.

Kapitán odpověděl a Bentley se hned obrátil k Tristanovi.

"Říká, že někteří z těch mužů byli mniši. Nebo aspoň myslí, že byli." "To mi tedy pomůže," řekl Tristan popuzeně.

"Řekněte mi něco, co nevím." Kapitán zdoluhavě mluvil s Bentleyem, Tristan se zatím vztekal kvůli všem těm penězům, které zaplatil pro nic za nic. Bentley se zase obrátil k Tristanovi. "Kapitán je smutný z toho, že nejste šťastní. Udělal novou nabídku. Vypadá to, že dneska v šest hodin večer vyplouvá vyzvednout další z těch lidí. Proto se hádal s tím člověkem pana Jipa. Měl dostat další peníze jako zálohu. Říká, že s ním můžete plout, vy i vaše manželka, když zaplatíte dva tisíce hongkongských dolarů za každého. Přelutí Pearl River trvá jen asi tři nebo čtyři hodiny. Pak můžete mluvit přímo s muži, které tam vyzvedne, a tak dostanete odpovědi na všechny své otázky." Tristan váhal, protože ho ta nečekaná nabídka úplně vyvedla z míry. Aniž se s Marissou poradil, řekl Bentleymu: "Řekněte mu, že zaplatím jenom tři tisíce hongkongských dolarů, a to je poslední slovo." Zatímco to Bentley překládal Dzurovi, Marissa vstala a přešla k Tristanovi. "Doufám, že víš, co děláš," řekla. Byla dotčená, že se s ní Tristan neporadil, a také se toho dobrodružství obávala. Nevypadalo to moc bezpečně. "Jsi si jistý, že se do toho máme pustit?" "Mohla by to být naše nejlepší příležitost," řekl Tristan. "Jestli si budeme moci promluvit s párkem těch Číňanů, než se dostanou do Austrálie, je velmi pravděpodobné, že se dostaneme na kloub celé téhle záležitosti." "To možná ano, ale tady jde o pašování," namítala Marissa. "Budeme v komunistických vodách. A co když jsou v tom taky zapletené drogy? Pašování drog je těžký zločin ve většině Asie." "Máš pravdu," řekl Tristan zdráhavě. "Ale můžeme zjistit, jestli jde o drogy." Tristan došel k Bentleymu a Dzurovi a přerušil je. "Zeptejte se ho, jestli převážení těch mužů má nějakou souvislost s drogami." Bentley udělal, jak mu řekl. Dzur poslouchal a pak zavrtěl hlavou. Po krátké rozmluvě se Bentley obrátil k Tristanovi. "Žádné drogy," řekl.

231

"Dzur se příležitostně zabýval drogami, ale v poslední době ne. Říká, že pašování drog je teď příliš nebezpečné." "A co ta cena?" zeptal se Tristan. "Tři tisíce pět set," řekl Bentley.

"Už to víc srazit nemohu." "Fajn," řekl Tristan. "Řekněte mu, že se vrátíme v šest." "Tristane," vyhrkla Marissa. "Já nevím. . ." "Jak se z téhle džunky dostaneme?" přerušil Tristan Marissu. Dal jí znamení, aby byla zticha. "Přece nevyplujeme na tom starém křápu," namítla Marissa, hned jak nastoupili do pancéřovaného mercedesu. Měla na Trise zlost, protože tu cestu domluvil, aniž by se jí zeptal na souhlas. "I když Dzur není zapletený do obchodu s drogami, plaví se do komunistické číny.

Jestli nás seberou, mohli bychom se dostat na bůh ví jak dlouho do vězení. Něco takového nemůžeme riskovat." "Mně připadá, že daleko víc riskujeme, když zůstáváme tady v Hongkongu," řekl Tristan. "Čím víc o tom přemýšlím, tím víc jsem přesvědčen, že cesta s kapitánem Fa-Chuangem bude jediný způsob, jak celou tu záležitost vyřešit - vystopovat to všechno až tam, kde to vzniklo. To byl můj původní nápad."

"Kam teď?" zeptal se Bentley z předního sedadla. Tristan mu pokynul, aby ještě chvíli počkal. "Lidi přece pořád jezdí do ČLR," řekl. "Náhodou vím, že můžeme dostat víza během nějakých pár hodin. Stačí, když jen o trochu víc zaplatíme.

Kdyby byly nějaké potíže, tak můžeme prostě říct, že jsme si kapitána najali, aby nás dovezl do ČLR, což je pravda. Řekneme, že jsme měli jet do Kuang-džou, ale že nás kapitán ošidil." Tristan se otočil k Bentleymu a řekl: "Vidíte, že hodně lidí jezdí sem a tam mezi Hongkongem a ČLR?" "Každý den víc a víc," odpověděl Bentley. "Čína se snaží lákat lidi z Hongkongu, aby tam utráceli svoje dolary. Já sám mám permanentní vízum a často jezdím do Šengdženu." "Dobrý," řekl Tristan. "Protože já jsem doufal, že s námi pojedete." "To je možné," řekl Bentley pomalu. "Ale budeme se muset znovu dohodnout o mé hodinové mzdě." "To jsem taky čekal," řekl Tristan. "Konečně začínám chápat, jak to v Hongkongu chodí." Pak se otočil k Marisse a řekl: "Uklidni tě to trochu?" Marissa přikývla, ale pořád měla z toho navrhovaného podniku nepříjemný pocit. Tristan na ní viděl, že ještě pořád není přesvědčená. "No," řekl, "jestli se ti do toho doopravdy nechce, tak stačí říct. Pořád ještě můžeme odsud chytit dneska odpoledne letadlo. Ale já osobně si myslím, že tahle plavba do ČLR je míň riskantní než všechno, co jsme tady v Hongkongu zatím prováděli. Dzur to už evidentně dělá celé roky."

232

Marissa si nebyla jistá, co chce dělat. Měla strach z té plánované cesty, ale zároveň se jí přčila představa, že by to měli vzdát. Nakonec řekla: "Tak co kdybychom šli obstarávat ta víza. Pak si o tom můžeme ještě promluvit." V soukromém apartmá budovy Hongkong and Shanghai Banking Corporation čekal Ned Kelly trpělivě, až ho bude moci přijmout Harold Pang, jeden z tchajpanů města. Jako předseda správní rady několika společností byl jedním z nejmocnějších mužů v kolonii. Díky svému postavení měl jeden z nejhonosnějších domů na Victoria Peak. Ale neměl jen rozsáhlé legální obchodní konexe, byl navíc Dračí Hlava triády Wing Sin. Bylo to zvláště díky jeho nelegální pozici, že toho mohl tolik dosáhnout v legální sféře. Ned se s Haroldem setkal při několika příležitostech a to jak v Hongkongu, tak i v Brisbane. Pamatoval si ho jako mírného, civilizovaného člověka, který byl mistr v tchai čchi čchuan. "Pan Pang vás nyní může přijmout," řekla vysoká uhlazená sekretářka žhavým hlasem. Ned si všiml, že rozporek jejich obepnutých tradičních čínských šatů jí sahá až ke kyčli. Zapůsobilo to na něj velmi silně, že se až zachvěl.

Říkal si, jak se tady vůbec někomu podaří pracovat, když tu tahle sekretářka prochází sem a tam. Pan Pang vstal od svého masivního psacího stolu, hned jak Ned vešel do jeho kanceláře.

Za ním bylo prosklenou stěnou, která sahala od stropu až k podlaze, vidět celý prostor přístavu s Koulunem a novými teritorii v pozadí. "Vítejte, pane Kelly," řekl pan Pang.

"Dobrý den, pane Pangu," řekl Ned. "Pan Charles Lester vám posílá nejsrdečnější pozdravy." Pan Pang se uklonil a pak zatleskal rukama. Téměř okamžitě se znovu objevila sekretářka se starožitným porcelánovým čajovým servisem v rukou. Za chvíli už se Ned usadil na kožený gauč a na koleni měl postavený jeden z nesmírně cenných šálků. Počkal, až se sekretářka vzdálí, a pak promluvil. "Pan Lester mě prosil, abych vám vyřídil poděkování za dlouhé a výnosné obchodní spojení Fertility Limited s triádou Wing Sin." "Vždycky nám bylo potěšením," řekl pan Pang. "Jako přátelé z toho máme společné výděvky. Bylo to dobré manželství." "Pan Lester mě také požádal, abych Wing Sin poprosil o další laskavost. V Hongkongu je muž a žena, kteří se pletou do našeho zavedeného obchodního vztahu. Musí být odstraněni." "Jsou tihle lidé veřejní činitelé?" zeptal se pan Pang. "Ne," řekl Ned. "Jsou to jenom lékaři. On je Australan a ta žena je Američanka."

233

"Jestli to nejsou veřejní činitelé," pokračoval pan Pang, "pak vás to bude stát pouze stó padesát tisíc hongkongských dolarů." "Není to poněkud vysoká cena pro starého obchodního přítele?" zeptal se Ned. Ucítil záblesk naděje, věděl, že ta cena je nižší než odměna, kterou má dostat. Doufal, že si ten rozdíl nechá. "Taková cena pouze pokrývá výdaje," řekl pan Pang. Ned přikývl. "Musí to být vykonáno okamžitě," řekl. "Pak musíte zajít za vykonavatelem ještě dnes," řekl pan Pang.

"Dnes odpoledne je pan Jip ve skladišti kontejnerů společnosti Shangai Shipping Company v Tchaj Kok Tsuej. Bude vás očekávat." Ned se uklonil. Ulevilo se mu. Měl už také větší jistotu. Když Wing Sin slíbil, že něco udělá, vždycky to také splnil, bez ohledu na obtíže. Bentley zajel s pancéřovým mercedesem přímo na parkoviště za hotelem Peninsula. Časné odpoledne uteklo rychle. Pokoušeli se získat vstupní víza do Čínské lidové republiky. Ukázalo se, že Bentley je neocenitelný. Věděl přesně, kam jet. Hned jak odjeli z Aberdeenu, je odvezl do kanceláře Čínské cestovní kanceláře. Také věděl, kde dostanou potřebné fotografie na svá víza.

Bentley zastavil auto a otočil se čelem ke svým klientům. "No tak," řekl, "jak jste se rozhodli?" Věděl, že Marissa má stále pochyby o té plánované cestě. Tristan se na Marissu podíval.

"Tak jak to uděláme?" Marissa váhala. Jak celé to zařizování víz pokračovalo, začínala z toho dobrodružství mít lepší pocit. Konec konců, budou mít všechny potřebné dokumenty. Ale přece jenom ještě nějaké pochybnosti měla.

"Bentley, radši ještě počkejte," řekl Tristan. "Vypadá to, že jsme se zatím nerozhodli." Vystoupili z auta a vešli do hotelové haly.

Tristan došel k recepcnímu pultu a vyzvedl z bezpečnostní schránky peníze, které budou potřebovat pro kapitána džunky, jestli se rozhodnou jet. Zatímco se tím zabýval, Marissa se rozhlížela po Číňanovi, který je předešlého dne napadl. Poté, co si Tristan vyzvedl peníze z bezpečnostní schránky, vedl Marissu k výtahům. Marissa se neupokojila, dokud za nimi dveře výtahu nezapadly. "Jsem z tohohle napětí už úplně šílená," přiznala. "Mám dojem, že už to dlouho nevydržím." "Což je další důvod pro cestu na té džunce," řekl Tristan. "Čím dřív zjistíme, co za tímhle. vším věží, tím líp. Pak odsud můžeme odjet, ať Hongkong klidně předají Číně." Výtah se zastavil v šestém poschodí a Tristan s Marissou vystoupili. Pomalu kráčeli chodbou ke dveřím a zvažovali přitom všechna pro a proti plavby s kapitánem džunky. "Kde

je zřízenec z téhle chodby?" zeptala se Marissa, když už se blížili ke dveřím svých pokojů. Zvykla si na to, že se starý Číňan vždycky objevil jako zázrakem, jakmile dojeli do patra.

234

"To je divné," řekl Tristan. Rozhlížel se chodbou na obě strany, jestli zřízenec neuvidí. Pak spatřil nápis, který visel na klice dveří jeho pokoje. "Co to sakra je? Proč je na mém pokoji nápis Nerušit?" "Něco je v nepořádku," řekla Marissa. Tristan couvl od dveří svého pokoje. "Máš pravdu," řekl. Otočil se a šel zpátky k výtahu. Marissa ho následovala a nervózně se přitom ohlížela přes rameno. Vešli dovnitř do prázdné místnůstky hotelového zřízence. V rohu uviděli vařič a na něm stála konvice na čaj. Konvice byla do červena rozžhavená, protože voda už se dávno vyvařila. "Něco je rozhodně v nepořádku," řekl Tristan. Vrátil se k výtahu, zdvihl domácí telefon a zavolal bezpečnostní službu. O dvě minuty později se výtah otevřel a vyšli dva detektivové. Jeden byl svalnatý číňan a ten druhý rozložitý Angličan. Detektiv si Marissu a Tristana pamatoval od včerejší příhody v hale.

Marissa a Tristan ustoupili stranou a detektivové otevřeli dveře pokoje univerzálním klíčem. Místnost byla tichá až na zvuk vody tekoucí do vany. Spojovací dveře do pokoje byly dokořán. Povlečení z postele leželo na zemi. Vozík s čistícími potřebami byl odstrčen ke stěně. Nejdrív vešel čínský detektiv a pak Angličan. Marissa a Tristan zůstali na prahu. Číňan zamířil do koupelny, zatímco jeho partner nahlédl do pokoje

604. "Georgi!" zvolal Číňan naléhavě. George se rychle připojil ke svému kolegovi v koupelnových dveřích. Tváře obou mužů zbledly. Angličan se obrátil k Marisse a Tristanovi a pokynul jim, aby zůstali, kde jsou. Vysvětlil jim, že v koupelně někdo zemřel. Oba detektivové, viditelně otřesení, vyšli z koupelny a zamířili do místnosti 604. Marissa a Tristan na sebe stísněně pohlédli. "Pane bože!" vykřikl Angličan. Oba muži z bezpečnostní služby se v okamžiku objevili zpátky v pokoji 606. Angličan přistoupil k telefonu na psacím stole. Obalil držadlo telefonního sluchátka kapsníkem, zavolal ředitele hotelu a oznámil mu, že byli zavražděni dva lidé - uklízečka a pravděpodobně hotelový host.

Mezitím přistoupil čínský detektiv k Marisse a Tristanovi.

"Bohužel jsme tam objevili dvě těla," řekl. "Ničeho se, prosím, nedotýkejte. Toho muže v druhém pokoji nepoznáváme." Oslovil Tristana: "Snad byste se, pane, mohl podívat a zjistit, jestli to není někdo, koho znáte." Tristan se pohnul kupředu, ale Marissa ho chytila za ruku a zastavila ho. "Já jsem lékařka," řekla detektivovi. "Myslím, že bych se také měla podívat." Detektiv pokrčil rameny. "Jak chcete, madam."

Marissa a Tristan kráčeli za detektivem do pokoje 604. Když Marissa pohlédla na ležící tělo, slabě vykřikla. Ruka jí v hrůze vylétla k ústům. Oběť ležela na zádech, otevřenýma očima zírala na strop, v čele měla dvě

235

díry. Na koberci za hlavou mrtvolky byla louže krve, která vypadala jako tmavá svatozář. "To je Robert," vydechla Marissa. "Je to můj manžel - Robert!" Tristan vzal Marissu do náručí a odtáhl ji pryč od příšerného pohledu. A pak uslyšeli klepání ze šatny. Čínský detektiv zavolal na svého anglického kolegu. Ten vběhl do místnosti. Číňan ukázal na šatnu. Znovu uslyšeli ťukání. Oba muži přistoupili ke dveřím. V zámku byl klíč. Jeden z nich se postavil na stranu, druhý dveře odemkl a prudce otevřel. Vevnitř našli ustrašeného zřízence. Oba detektivové muže uklidňovali, až se jim ho nakonec podařilo přesvědčit, že ze šatny může beze strachu vyjít. Když nakonec pochopil, že žádné nebezpečí nehrozí, začal mluvit rychlou čínštinou. Když starý číňan konečně zmlkl, čínský hotelový detektiv se obrátil na svého kolegu. "Říká, že ho ten vrah ohrožoval pistolí a přinutil ho, aby otevřel dveře. Říká, že ten vrah byl kueilo." "Řekni mu, aby toho vraha popsal," řekl Angličan. "A zeptej se ho, jestli ho už předtím viděl." Čínský detektiv znovu oslovil hotelového zřízence. Muž opět odpověděl dlouhým monologem. Když skončil, čínský detektiv se obrátil k ostatním: "Říká, že ho nikdy předtím neviděl a že ho nemůže popsat, protože každý kueilo mu přijde stejný jako kterýkoliv jiný." Ke dveřím pokoje číslo 606 přišel ředitel hotelu a zavolal. Všech pět jich prošlo spojovacími dveřmi a šli dál na chodbu. Marissa byla v šoku. Tristan stál pořád vedle ní, jednou rukou ji držel kolem ramen. Od té doby, kdy poznala v mrtvém muži Roberta, neřekla ani slovo. Neplakala. Jediná věc, kterou v té chvíli pocítovala, byl strašný chlad, jako kdyby byla naplno puštěná klimatizace. "Policie už je na cestě," řekl ředitel nervózně. Byl to Ital s velmi silným přízvukem.

"Kde jsou ta těla?" Čínský detektiv pokynul řediteli, aby za ním šel, a prošli oběma pokoji. Když se ředitel vrátil, sotva mohl promluvit. "Náš hotel se vám za tyto nepříjemnosti velice omlouvá," řekl Tristanovi a Marisse. "Zvláště po těch obtížích, které jste měli zrovna včera." Angličan se naklonil a pošeptal něco řediteli do ucha. Ten poslouchal a oči se mu přitom rozšířily. Těžce polkl, než znovu promluvil. "Strašně mě to mrzí," řekl a mluvil přitom přímo k Marisse. "Nevěděl jsem, že jste oběť znala. Přijměte mou nejhlubší soustrast."

Pak řekl oběma. "Když jsem před několika momenty mluvil s policií, řekli mi, že nesmíte do svých pokojů. Nesmíte se tam ničeho dotýkat. Pro vaše pohodlí jsem si vám dovolil připravit naše apartmá Marco Polo. Cokoliv budete potřebovat, toaletní potřeby nebo tak podobně, všechno vám samozřejmě poskytneme."

O čtvrt hodiny později Marissu a Tristana doprovodili do honosného apartmá. Marissa klesla do křesla tak zničená a vyčerpaná, že se ani nemohla pohnout.

236

"Vůbec nic z toho nemohu pochopit," řekla nakonec. Promluvila poprvé od té doby, kdy uviděla Robertovo tělo. "Je to úplně neskutečné. Proč přijel? To je poslední věc, kterou bych čekala. Zvláště po našem posledním telefonickém

rozhovoru." "Co se stalo?" řekl Tristan a doufal, že se mu podaří, aby se Marissa konečně vypovídala. Přitáhl si židli blízko ní. Natáhl ruku a uchopil pevně Marissinu dlaň do své. Marissa si vylila srdce. Přestože se nikdy Tristanovi nezmínila o svých potížích s Robertem, teď přiznala, že její manželství bylo vážně ohrožené, zvláště v několika posledních měsících. Pověděla mu, že když Wendy zemřela, Robert odmítl přijet do Austrálie. Jediné, co po ní chtěl, aby rychle přijela domů. Vůbec se to Robertovi nepodobalo, že by takhle náhle přijel do Hongkongu.

Skryla si tvář v dlaních. "Nebýt mě, tak by sem nepřijel."

Tristan potřásl hlavou. "Marisso," řekl. Těžko se mu říkalo, co měl na mysli, ale věděl, že to musí říct přímo. "Nemůžeš se za tuhle tragédii obviňovat. Budeš určitě v pokušení, ale nesmíš to dělat. To není tvoje vina!" "Ale já mám tak strašný pocit viny," řekla Marissa. "Nejdřív Wendy, a teď Robert."

Nebýt mě, mohli být ještě naživu." "A nebýt mě, moje žena by taky dneska mohla žít," řekl Tristan. "Já vím, jak ti je. Také jsem to zažil. Ale vždyť ty za to nemůžeš, že sem Robert přijel. Přijel sem ze své vlastní vůle. Vždyť jsi ani nevěděla, že tu bude." "Robert je tak dobrý člověk. To je strašné. Možná že to nebyl on," řekla náhle. "Možná že jsem se zmýlila." Tristan se na Marissu zamyšleně podíval. Vzpomínal si, jak strašně si přál, aby ta zpráva o smrti jeho ženy nebyla pravdivá. Tváří v tvář k takovému strašlivému šoku bylo přání to všechno popřít velmi naléhavě. "Musíme se ujistit, že to skutečně byl Robert." "Jseš si jistá, že chceš, abych to udělal?" zeptal se Tristan. "Ano," řekla Marissa a oči se jí naplnily slzami. Tristan přistoupil k telefonu na stole.

Trvalo mu to pár minut, než ho spojili s ředitelem. Po krátkém tlumeném rozhovoru se zase vrátil na svou židli. "Jméno v náprsní tašce a v pasu bylo Robert Buchanan," řekl Tristan tiše. Marissa se na Tristana dívala nevidoucima očima. Několik minut nic neříkala. "Pořád ho jasně vidím před sebou," řekla konečně. Mluvila jednotvárným hlasem bez života. "Pořád ho vidím, jak sedí u počítače. Když pracoval, vždycky měl stejný výraz." "Já vím," zamumlal Tristan. Když takhle Marissu pozoroval, vracely se mu jeho vlastní vzpomínky. Věděl, čím Marissa prochází. "Kolik je teď hodin na východním pobřeží Spojených států?" zeptala se Marissa.

237

Tristan se podíval na hodinky. "Asi tak kolem třetí nebo čtvrté hodiny ráno," řekl. "Musím si zavolat," řekla Marissa. Vstala a šla do ložnice, aby ty hovory vyřídila z telefonu u postele. Tristan ji nechal jít. Nevěděl, co má dělat. Dělal si starosti o Marissin duševní stav. Robertova vražda pro ni musela být strašná rána. Bude na ni muset teď trochu dohlížet.

Nejvíce ze všeho se bude muset snažit, aby dala najevo svůj žal. Marissa zatelefonovala svým rodičům do Virginie. Její matka nabídla, že okamžitě do Hongkongu přijedou, ale Marissa jí řekla, aby to nedělala. Přijede hned, jak jí to úřady dovolí. Marissa zavěsila a sbírala odvalu k ještě obtížnějšímu telefonickému hovoru. Věděla, že musí zavolat své tchyni, a dobře věděla, jak Robertovu matku ta zpráva zdrtí. Marissa si říkala, že jí těžko může vyčítat, jestli ji bude obviňovat z Robertovy smrti. Ale k jejímu překvapení ji paní Buchananová nekritizovala ani slůvkem. Po strašlivém tichu ji prostě informovala, že okamžitě přijede do Hongkongu. Marissa se jí to nepokoušela rozmluvit. Když zavěsila telefon, Tristan už stál ve dveřích. "Promiň, že tě vyrušuju," řekl, "ale ten zatracený anglický inspektor je tady, aby si s námi promluvil, a nejdřív chce mluvit s tebou." Policejní inspektor zůstal v jejich pokoji asi hodinu a oba mu podali svou výpověď. Řekl jim, že bude provedeno důkladné pátrání a že nebudou mít přístup ke svým věcem, dokud toto pátrání nebude skončeno. Velmi se omlouval za potíže, které jim tak působí.

Také je informoval, že obě oběti budou muset podstoupit pitvu.

Sdělil jim, že bude provedeno formální šetření a že nebudou smět z kolonie odjet, dokud všechny formality nebudou ukončeny. Když policejní inspektor odešel, Marissa a Tristan zůstali sedět sami v pokoji. Tristan využil příležitosti, aby si s Marissou promluvil o jejich pocitech. "Cítím se úplně omráčená," řekla Marissa. "Stěží mohu uvěřit, že se to skutečně stalo." "Možná bychom měli něco dělat," řekl Tristan.

"Abychom tu jen tak neseděli." "Myslím, že by mohlo být dobré, kdybychom z tohoto hotelu vypadli," řekla Marissa.

"Dobrý nápad," řekl Tristan, který byl rád, že Marissa něco navrhl.

"Přestěhujeme se do jiného hotelu." Vstal a přemýšlel, který hotel by si měli vybrat. Až pak si vzpoměl na kapitána Fa-Chuanga. "Já mám ještě lepší nápad," řekl. "Což jet na té džunce do číny. Potřebujeme si něčím zaměstnat myšlenky."

"Úplně jsem na ten výlet na džunce zapomněla," řekla Marissa.

"Mám dojem, že se na to necítím. Ted' ne." "Marisso!" řekl Tristan. "Stalo se teď toho tolik, že dost dobře nemůžeme opustit tu stopu před koncem." Přistoupil k ní a uchopil ji za ramena. "Pojď, pojedeme! Však my těm mizerům ukážeme."

238

Marisse se točila hlava. Ani se na Tristana nemohla podívat.

Někdy si říkala, že musí být blázen. "Prosím tě, Marisso," naléhal Tristan. "Přece jim tohle nemůže projít!" Nakonec na něj pohlédla. Přímě cítila jeho odhodlání. Neměla sílu se dohadovat nebo snad mu odporovat. "Tak dobře," řekla. "V tuhle chvíli mám pocit, že nemám co ztratit." "Hodná holka," vykřikl Tristan. Všil silou ji objal a pak vyskočil. Podíval se na hodinky. "Nemáme moc času." Doběhl k telefonu, zavolaal hotelovou službu a objednal několik krabic s jídlem a vodu v lahvích. Hned jak jim objednané věci přinesli, Marissa a Tristan sešli do haly a vyšli vchodem pro zaměstnance, právě tak jako ráno. Bentley zaparkoval mercedes v postranní uličce.

Zatímco na ně čekal, četl si noviny. Tristan Marisse otevřel zadní dveře, pak auto oběhl a také naskočil na druhé straně.

"Do Aberdeenu!" řekl Tristan Bentleymu. "Jedeme pašovat."

Vyjeli z uličky a přes East Tsim Sha Tsui dojeli ke Cross Harbor Tunnel. A téměř okamžitě museli zpomalit.auta, která se navzájem téměř dotýkala nárazníky, se sotva plazila.

Tristan se nervózně díval na hodinky v mdlém světle tunelu.

"Zatraceně," řekl. "Bude to jen tak tak, jestli kapitán Fa-Chuang zvedne kotvu přesně v šest." Marissa zavřela oči. Cítila se úplně bez života, jako by nic z toho, co se s ní dělo, nebylo skutečné. Vykonavatel se přes svůj psací stůl podíval na australského zabijáka. Napětí mezi nimi bylo přirozené, protože to byli dva odborníci v jednom úzce specializovaném oboru. Každý z nich věděl, že ten druhý se zabývá podobnými věcmi jako on sám v jiném světě. Pan Jip považoval Neda za hrubého barbara. Ned si myslel, že pan Jip je přihřátý šikmoočka nastrojený v bílém obleku. Seděli ve stejné kanceláři, kam Marissu a Tristana přivedli k jejich prvnímu setkání s panem Jipem. Willy čekal venku s lidmi pana Jipa. "Doufám, že vám pan Pang zavolal," řekl Ned. "Skutečně mi eslal," řekl pan Jip. "Ale pouze mi řekl, že se máme domluvit na nějaké práci. Říkal, že se to týká dvou lidí a že se za to má triádě Wing Sin zaplatit sto padesát tisíc hongkongských dolarů. Další detaily mi neřekl." "Je to muž a žena," řekl Ned. "On je Australan a ona Američanka. Tomu muži je něco ke čtyřicítce, té ženě něco přes třicet. Jmenují se Tristan Williams a Marissa Blumenthalová. Bydlí v hotelu Peninsula, ale možná že se brzo přestěhují." Pan Jip se usmál sám pro sebe, protože si ihned uvědomil, že Wing Sin vydělá na obou stranách konfliktu. "To je ale náhoda," řekl. "Jsem přesvědčený, že právě ta dvojice, kterou popisujete, přišla se mnou jednat právě sem do této kanceláře."

239

"Kvůli čemu?" zeptal se Ned. "Zaplatili mi za informace," řekl pan Jip. "Zajímali se o lidi, které pašujeme z Čínské lidové republiky pro Fertility Limited." Ned se nervózně zavrtil na židli. "A co se dověděli?" "Mohu vás ujistit, že jen velmi málo," odpověděl pan Jip. "Wing Sin se nikdy nepletl do záležitostí Fertility Limited. Takže," pokračoval pan Jip, "co z toho budu mít já?" Ned byl zvyklý na vyřizování obchodních záležitostí v Hongkongu a zvláště s triádou Wing Sin, takže ho tato přímá žádost o peníze nezaskočila.

"Obvyklých deset procent," řekl. "Obvyklých je patnáct," řekl pan Jip s úsměvem. "Platí," souhlasil Ned. "Je to radost jednat o obchodních záležitostech s někým, kdo je zvyklý na naše způsoby," řekl pan Jip. "A máme štěstí. Ta dvojice, o které jsme mluvili, má dneska odpoledne odjet na jedné džunce vyzvednout nějaké dva Číňany pro Fertility Limited. To nám tu práci ohromně usnadní a zefektivní. Těla se mohou hodit do moře. To je velmi čistá práce." Ned si stáhl rukáv a podíval se na hodinky. "V kolik hodin vyplouvají?" zeptal se. "Kolem šesté," řekl pan Jip. Vstal ze židle. "Myslím, že bychom raději měli vyrazit hned." O pár minut později už byli v dopravní zácpě. "Nejde to někudy rychleji?" zeptal se Ned frustrovaně. "Musíte se uklidnit," řekl pan Jip. "Považujte tu práci už za hotovou." Dokonce i v Aberdeen Tunnel byla v tuto denní dobu zácpa. Když konečně z tunelu vyjeli, ukázalo se, že jižní pobřeží je přeplněné právě tak. Celou cestu až do Aberdeenu jen popojížděli. Tristan byl celý bez sebe. Sotva vydržel sedět v klidu a každých pár minut se díval na hodinky.

Na rozdíl od něj Marissa seděla nehybně a dívala se nepřítomně přímo dopředu. Mysl měla v jednom víru a její strnulost ji začínala opouštět. Přemýšlela o Robertovi a o všech lepších časech, které spolu prožili. Nejen, že se cítila zodpovědná za jeho smrt, ale ve velké míře cítila i vinu za ty krušné poslední měsíce předtím. Oči se jí začaly plnit slzami.

Odvrátila hlavu, aby to Tristan neviděl. Nebýt strašlivé apatie, která se jí zmocnila, by byla požádala, jestli by nemohli jet zpátky. Ke vši psychické bolesti, kterou Marissa pocífovala, se jí přidružil ještě strach z té cesty na širé moře.

Začínala se obávat, že mořská nemoc jí ještě přidělá starosti. Ještě cestou na džunku Marissa v motorovém sampanu znovu uvažovala, že požádá, aby se vrátili. Zvuky moře a myšlenky na vodu nejen že vyvolávaly nevolnost, ale také jí znovu připomínaly s hroznou pronikavostí Wendinu smrt.

"Skvělý!" zvolal Tristan, když obepluli řadu člnů a uviděli, že kapitán Fa-Chuang dosud nevyplul. Sampan připlul k levoboku džunky.

240

Marissa viděla, že kapitán má nějakou společnost. U zábradlí na zadní palubě stáli dva divoce vyhlížející Číňani a se zájmem pozorovali jejich příjezd. Marissa chytila Tristana za ruku a ukázala. "Kdo jsou tamti muži?" zeptala se.

"Vypadají jako bandité." "Nevím," řekl Tristan, "ale zřejmě je to posádka." Bentley se vyškrabal do otvoru a otočil se, aby jim pomohl. Tristan mu podal krabice s jídlem a vodu v lahvích.

"Tak jedem, holčičko," řekl Tristan a vzal Marissu za ruku.

Tristan ji nadzvedl, Bentley vytáhl a Marissa byla hned na palubě. Když byli všichni na lodi, šli dopředu a vyšplhali po žebříku na hlavní palubu. Kapitán zahulákal na pozdrav a představil je dvěma námořníkům, kteří se jmenovali Lin a Maa.

Všichni se uklonili. Pak kapitán vykřikl nějaký rozkaz a všichni se vrátili zase do práce. Džunka už byla v posledním stadiu přípravy. I ty dvě ženy, které Marissa viděla při předešlé návštěvě, byly zaměstnané. Přivazovaly klec, ve které byla čtyři živá kuřata. Čtvrt hodiny po jejich příchodu už byla poutací lana z džunky uvolněna. S velkou námahou byla loď odstrčena z kotviště pouhou lidskou silou. Když už byla džunka v kanále, kapitán nastartoval dva dieselové motory. Brzo už džunka pulsovala hlubokými temnými vibracemi svých motorů a vyplouvala ven z ucpaného přístavu.

Namířili si to přímo k západu směrem k zapadajícímu slunci. Za jiných okolností by se Marisse tenhle zážitek zdál nádherný. Okolí bylo překrásné, zvláště když vyjeli za výběžek ostrova Ap Lei Čhou a po levoboku měli výhled na zalesněný Limme Island a přímo vpředu mnohem větší hornatý ostrov Lantan. Ale Marissa byla v dané chvíli ke vši té kráse lhostejná. Seděla u zábradlí se zavřenýma očima a pevně se držela. Byla ráda, že fouká silný mořský vítr a suší jí slzy ze tváří, než si jich někdo může všimnout. A navíc se jí ještě začínalo dělat trochu špatně, jak se loď začínala zdvíhat. Ned Kelly klel, jak umí klít jen Australané. Zjistil totiž, že se dívá na prázdné místo, kde měla ještě kotvit džunka kapitána Fa-Chuanga. "To jsme sem nemohli dojet rychleji?" zuřil. Protože byl z Austrálie, vůbec nemohl pochopit, jak lidé mohou žít s tak strašným množstvím dopravních prostředků. "Zeptejte se těch lidí vedle, jestli na lodi byla Blumenthalová s Williamsem." "Nejsem váš sluha," řekl pan Jip. Ned mu šel na nervy ještě víc než obvykle. "Sakra práce!" vykřikl Ned a díval se k nebi, aby v sobě našel nějakou trpělivost. Věděl, že pan Jip je někdo, koho si nemůže rozházet, zvláště když tu není doma. "Prosím vás, zeptejte se jich," řekl. "Mrzí mě, že jsem vás urazil."

241

Pan Jip promluvil s rodinou na džunce, která kotvila vedle Fa-Chuangovy lodi. Mluvil s nimi v jazyce Tanka, kterému Ned nerozuměl. Pan Jip se obrátil zpátky k Nedovi a řekl: "Na palubě byli dva bílí ďáblové. To je doslovný překlad." "To musí být oni," řekl Ned. "Můžeme plout za nimi?" "Samozřejmě," řekl pan Jip. Nařídil řidiči sampanu, aby dojel zpátky na molo, a pak jeden z gangsterů pana Jipa připlul se štíhlým motorovým člunem. Ned nastoupil na přední sedadlo spolu s Willym a řidičem. Pan Jip a dva jeho muži se posadili dozadu. Oba Jipovi lidé byli ozbrojeni automatickými pistolemi. S řevem motoru odrazili od mola a projeli přístavem. Neda rychlost trochu povzbudila. Ale když dojeli na otevřené moře, jeho nálada byla zase pryč. Oceán byl posetý džunkami. Všechny vypadaly stejně. Když jich pár objeli bez jakéhokoliv úspěchu, vzdali to. "Tuhletu zatracenou Američanku musí chránit nějaké kouzlo," stěžoval si Ned. Otočil se na sedadle a zařval na pana Jipa přes rachot silného motoru. "Co budeme dělat?"

Počkáme, až se vrátí, nebo co?" "Není nutné čekat," zavolal pan Jip. "Užijte si hezky tu jízdu na člunu. Promluvíme si, až budeme v restauraci." "V jaké restauraci?" zeptal se Ned. Pan Jip ukázal. Před nimi byla jedna z obrovských plovoucích restaurací se zlatými draky a rudými praporky. Vypadalo to jako zvláštní, překvapivá oáza uprostřed rozpadajících se člunů. O čtvrt hodiny později už Ned večeřel ve velkém stylu. Slunce zapadlo a přes přístav blikala světla Aberdeenu. Pan Jip sám objednal bohatou večeři. Nedovi to stačilo, aby zapomněl na svou zlost. Uprostřed večeře lidé pana Jipa přinesli námořní mapu. Pan Jip ji rozložil na stole. "Tady je ústí Džu-jiang lechou," vysvětloval. "Většina cizinců ji říká Perlová řeka. Tady je Kuang-džou," ukázal jídelními tyčinkami. "A zde, nad Džu hai, trochu na sever od speciální ekonomické zóny, kterou Čínská lidová republika zřídila nad Macaem, je skupina malých ostrůvků při pobřeží. A právě tady kapitán Fa-Chuang vyzvedává vaše lidi. Jestliže tam dnes s mími muži pojedete, můžete se s nimi setkat tam. Nemusíte čekat, až se vrátí zpátky." "Jak se tam dostanu?" zeptal se Ned a prohlížel si přitom mapu. Viděl, že to není tak strašně daleko, možná padesát mil. "Přijede pro vás speciální člun," řekl pan Jip. "Říká se mu cigaretový člun." "Skvělý," řekl Ned. Věděl, že cigaretové čluny mohou vyvinout rychlost až přes padesát mil za hodinu. "Je tu jenom jeden problém," řekl pan Jip. "Jaký?" zeptal se Ned. "Budu potřebovat trochu víc peněz."

242

16 15. dubna 1990 22:51

"Marisso,`` zavolal Tristan vzrušeně. "Už jsme navázali kontakt. Co kdybys vyšla na palubu?" Marissa se posadila ve tmě. Přechkala bouří na bambusové rohoži ve skladišti. Nebyl to dobrý večer. Hodinu a půl za Aberdeenem, když obepluli jižní cíp ostrova Lantan, vjeli náhle do prudké bouře. Za pár minut se už růžové nebe změnilo na černou, hrozivě vířící masu mraků. Drobné vlnky se změnily na téměř dvoumetrové vlny. Nevolnost, kterou Marissa pocítovala na začátku, se rychle zhoršila na pořádnou mořskou nemoc. Protože na palubě to nešlo jinak vyřešit, musela se prostě držet zábradlí na zádi a zvracet do moře. Když přišel déšť, byla nucena se schovat ve špinavém úkrytu v podpalubí. Tristan s ní soucítit, ale moc toho pro ni udělat nemohl. Zůstal s ní dole, ale když si otevřel jednu krabici s jídlem a začal jíst, Marisse se z pohledu na jídlo udělalo zle. Hned poslala Tristana pryč. Bouře jim také zpomalila plavbu. Kvůli prudkému nárazovému větru byli nuceni skasat velkou motýlovou plachtu, která džunku poháněla, než vypukla bouře. Kapitán zapnul motory a pouze udržoval kurs. Bentley vysvětlil, že chce ušetřit palivo. Přestože pak bouře ustala a plachtu znovu napjali, plavba už nebyla příjemná. Vítr téměř ustal a nad vodou se vytvořila mlha hustá jako hrachová polévka. Několikrát se z ničeho nic ze tmy vynořily obrovské lodě s houkajícími sirénami, které všechny v malé džunce hrozně poděsily. Ale nakonec přece jen dopluli na místo a už půl hodiny se plavili sem a tam podél pobřeží. Po druhém boku lodi měli malé ostrůvky. Nejdřív Marissa se všemi ostatními pozorovala pobřeží a uvědomovala si, že si prohlíží území komunistické Číny. Ale po chvíli se zase vrátila do podpalubí, aby si na chvíli lehla. V té době už měla spíš pocit vyčerpání než mořské nemoci. "Tak pojd!" zavolal Tristan. "Já vím, že ti bylo hrozně, ale kvůli tomuhle jsme sem přece přijeli." Marissa se vyškrábala na nohy. Chvilku se jí točila hlava. "Máš ještě nějakou vodu?" zeptala se. "To víš, že ano, holčičko," řekl Tristan. Podal jí láhev, kterou měl zastrčenou v zadní kapse kalhot. Když se Marissa napila, podala Tristanovi láhev a utřela si ústa hřbetem ruky. Pak se ho chytla za paži a společně vyšli na přední palubu. člun byl naprosto potmě. Nesvítilo ani jediné světlo. Kapitán sice nastartoval

motory, ale na tak nízké otáčky, že jen podle vibrací paluby pod nohama Marissa poznala, že jsou v chodu. Vůbec motory neslyšela, kromě momentu, kdy voda zakryla jejich výfuk a bylo slyšet tlumený bublavý zvuk. Marissa napínala zrak, ale sotva v mlze rozeznala pobřeží. Viděla temné siluety vrcholků stromů proti obloze. Bylo zřejmé, že kapitán Fa-Chuang je napjatý, přesně tak jako dva

243

muži, tvořící jeho posádku. Tohle byla nejnebezpečnější část celého podniku, nejen proto, že by je mohli objevit, ale také kvůli mělčinám. Nikdo nemluvil. Byli tak blízko pobřeží, že Marissa slyšela hlasy živočichů, žijících v bažinách. Jediným zvukem bylo pleskání vln o bok lodi, až pak si Marissa všimla pískotu komárů. Náhle se mezi stíny stromů objevil zřetelný záblesk světla. Dvakrát se v rychlém sledu opakoval. Kapitán okamžitě vypnul motory, bleskl světlem směrem ke stromům a pokynul rukou mužům na přídi. O chvíli později se ozvalo tlumené šplouchnutí kotvy, spouštěné ke dnu. Kapitán se se svými námořníky potichu domlouval a člun se zatím pomalu otáčel, takže mířil přídi přímo od pobřeží. Jeden z mužů na chvíli zmizel v podpalubí. Za chvíli se objevil a měl přes rameno nábojový pás a v ruce držel automatickou pušku AK 47. V dálce se ozval hlas nějakého exotického ptáka a zahalil celou scénu podivným kouzlem. "Bojí se pirátů," zašeptal Bentley Marisse a Tristanovi. "Oni tu jsou ještě piráti?" zašeptala Marissa. "Na Perlové řece vždycky piráti byli," zašeptal zase Bentley. "Vždycky byli a vždycky budou." Uběhlo asi pět minut, během nichž rušilo ticho jen bzučení komárů a pleskání vln.

Pak se z mlhy vynořil malý dřevěný člun se dvěma postavami.

Jeden z nich byl na zádi a poháněl člun jedním veslem. Druhý muž seděl uprostřed a díval se dopředu. Kapitán muže oslovil.

Ozbrojený námořník na ně stále mířil puškou. Jeden z mužů plaše zašeptal odpověď. Kapitán ho vyslechl a pak jim pokynul, aby vystoupili na palubu. Pak se zjeví všichni trochu uklidnili. "Jsou to ti muži, které čekali," řekl Bentley s úlevou. Muž s veslem v ruce doplnil se člunem k boku džunky.

Marissa se naklonila přes okraj, aby viděla, jak ti dva Číňani vystupují na palubu. Opustili malý člun a nechali jej odplout do mlhy. V několika sekundách byl z hlubin vytažen kotevní řetěz a kapitán poručil, aby napnuli plachtu, protože chtěl využít větřík, který vanul od pobřeží. Velká džunka tiše odplouvala od pobřeží. Siluety stromů brzo zmizely v mlze.

"Další půl hodinu musíme být úplně potichu," zašeptal Bentley.

Všechny oči se upíraly do sametové tmy, všechny uši naslouchaly, jestli neuslyší ani ten nejslabší zvuk z jiné lodi. Ale jediné, co slyšeli, bylo skřípání svého vlastního ráhnovi. Dva Číňani, kteří právě připluli, seděli schouleni u stožáru.

Nikdo na ně nepromluvil. Byli oblečeni v jednoduchých černých bavlněných oblecích, které připomněly Marisse obrázky Vietkongu a vietnamské války. "Co máme dělat?" zeptal se Tristan Bentleyho tlumeným šepotem. "Můžeme si s těma ubožákama promluvit?" "Počkejme až dá kapitán svolení," řekl mu Bentley. "Musíme se dostat dost daleko od pobřeží." 244

Dokonce i Marissa začínala být trochu klidnější. Moře vypadalo jako černá skleněná plocha. Když se podívala vzhůru, viděla obrovskou vzdušnou plachtu proti šedivému pláští oblohy. Skrz mlhu spatřila jedinou hvězdu. Byl to velký rozdíl oproti hvězdnatému nebi, které viděla v australském vnitrozemí.

Marissa se zase podívala dolů a vyděsila se. Znovu spatřila nejasné siluety vrcholků stromů. Byli zase blízko země.

"Vždyť je tu zase pobřeží," zašeptala. Tristan a Bentley se podívali.

"To je divné," řekl Bentley. "Moment, hned se vrátím." Bentley došel na nástavbu na zadní palubě. Marissa a Tristan ho viděli, jak hovoří s kapitánem. Po delší konverzaci se vrátil a posadil se. "Tohle je neobydlený ostrov u pobřeží," vysvětlil Bentley. "Vplouváme do laguny a tam zakotvíme." A jako na povel šplouchla na přídi do vody kotva.

Zároveň uvolnili otěž, která přidržovala ráhno. "Proč tu zastavujeme?" zeptala se Marissa. Měla obavy, že je něco v nepořádku.

"Kapitán říká, že budeme muset počkat do rozbřesku, než se dáme na cestu do Aberdeenu," vysvětlil Bentley. "O tom se před tím nezmínil," namítl Tristan. "To chcete říct, že tady musíme strávit celou tuhle zatracenou noc?" Pleskl komára, který mu přistál na paži. "Zřejmě ano," odpověděl Bentley. "Kapitán říká, že za úsvitu se budeme moci zamíchat mezi rybářské čluny, které z vesnice vyplouvají na sever. Kdybychom se ještě dnes v noci pokusili přeplout Perlovou řekou, Číňani by nás objevili na radaru. Protože místní obyvatelé v noci nevyplouvají, vypadali bychom dost podezřele." "To nám tedy mohli říct," stěžovala si Marissa. "Můžeme teď už mluvit s těmi lidmi, pro které jsme sem jeli?" zeptal se Tristan.

"Zeptám se kapitána," řekl Bentley. Odešel znovu na záďovou nástavbu. "Tohle mě mrzí, holčičko," řekl Tristan.

"Netušil jsem, že to bude celonoční záležitost." Marissa pokrčila rameny. "Mohlo by to být mnohem horší," řekla.

Bentley se rychle vrátil. "Kapitán říká, že můžete mluvit, jak chcete, jenom ať to není moc nahlas." Zatímco posádka skasávala plachty, Marissa, Tristan a Bentley šli dopředu a usadili se naproti dvěma čínským uprchlíkům. "Nejdřív se všichni představíme," řekl Tristan Bentleymu. Bentley začal mluvit a Marissa si zatím oba muže prohlížela zblízka.

Přestože to bylo dost těžko poznat, Marissa měla dojem, že jsou přibližně jejího věku. Oba měli nakrátko ostříhané vlasy. Oba byli zjevně napjatí a nervózní. Ve zbytcích světla jejich oči přelétávaly z jednoho na druhého. "Tohle je Čchiang Lam," řekl Bentley a ukázal na štihlejšího z mužů.

245

Ten se uklonil, když Bentley vyslovil jeho jméno. "A tohle je Tse Wa." Když se všichni představili, Tristan řekl Bentleymu, že chtějí vědět, odkud ti muži jsou a čím se živí. Chtěl, aby se jich Bentley zeptal, proč je pašují z ČLR. Zatímco Bentley Čiňanům překládal, Marissa a Tristan se radili a snažili se domluvit na dalších otázkách. Za nimi si posádka lodi připravovala pozdní jídlo. Už se také chystali ke spánku.

Bentley dohodovail se dvěma Čiňany a obrátil se zase k Marisse a Tristanovi. Řekl jim, že oba muži pocházejí z malých měst v provincii Kuantung. Čchiang Lam je mnich z buddhistického řádu, kterému se podařilo přežít komunistickou éru. Tse Wa je vesnický lékař, jakási současná verze 'bosého doktora' z kulturní revoluce. Bentley dál říkal, že důvod, proč opustili ČLR, je fakt, že jim slíbili spoustu peněz. Oba byli pevně rozhodnuti se vrátit. Ani jeden z nich však nebyl schopen říci, proč mu tuto možnost nabídli. "Proč je vybrali?" ptala se Marissa. Bentley se mužů zeptal, a pak řekl: "Čchiang říká, že jeho vybrali, protože se vyzná v bojovém umění. Říká, že v klášteře byla soutěž. Tse říká, že ho vybrali, protože je lékař. Říká, že do konkursu se nehlásil, že k němu prostě přišli nějací lidé a udělali mu nabídku, které nemohl odolat.

Tse má rodinu, manželku a dítě, a k tomu ještě rodiče a tchána s tchyní. Marissa pohlédla na Tristana. "Mám pocit, že ten doktor je tu hlavní," řekla. Tristan přikývl. "Zeptejte se doktora, jestli ví něco o léčení neplodnosti," řekl Tristan, "zvláště o umělé oplodnění." "Já mluvím trochu anglicky," řekl Tse náhle a všechny tím velmi překvapil. "Čchiang ne, ale já anglicky umím. Učil jsem se angličtinu celé roky z lékařských knih v Kuang-džou, kde jsem studoval." "To nám moc pomůže," řekl Tristan. "Vypadá to, že jste se učil dobře."

"Děkuji," řekl Tse. "Bohužel lépe anglicky čtu, než mluvím."

"Rozumíte termínu 'umělé oplodnění'?" zeptal se Tristan.

"Rozumím," odpověděl Tse. "Ale vím o tom jen velmi málo. V knihách, které jsem studoval, se o tom pouze zmiňovali."

"Zajímá vás umělé oplodnění?" zeptala se Marissa. Přes všechnu svou nervozitu se Tse zasmál. "To by mi nebylo k ničemu. V Číně máme moc lidí a moc dětí." "A co tuberkulóza?" zeptala se Marissa. "Je to v Číně problém? Viděl jste ji tam hodně?" "V poslední době ne," řekl Tse. "Čína má celostátní program očkování vakcínou BCG. Před rokem 1949 byla tuberkulóza velmi rozšířená, zvláště tady na jihu Číny. Ale očkování BCG to změnilo." "A co heroin?" zeptal se Tristan. "Žádný heroin nemáme," řekl Tse. "Drogy nejsou v Číně problém." "A co pohlavní choroby?" zeptala se Marissa. "V Čínské republice je velmi málo pohlavních chorob. Komunisti vymý 246

tili pohlavní choroby stejně jako opium a rozšířili program zdravotní péče, který zdůrazňuje prevenci na rozdíl od léčby. Nebyly ani peníze ani zařízení pro léčbu západním stylem." "A co vaše lékařská praxe?" zeptal se Tristan. "Čeho se týkala?"

"Mám typickou venkovskou praxi," řekl Tse. "Mám malou ordinaci, která je zodpovědná za zdravotní výchovu, očkování a antikoncepci pro téměř čtyři tisíce venkovanů. Léčíme běžné nemoci a drobné úrazy, a když je zapotřebí, pošleme lidi do oblastní nemocnice." "Používáte tradiční čínskou medicínu?" zeptala se Marissa. "Používáme, jestliže si to pacient vyžádá," odpověděl Tse. "Máme přístup k bylinkářům a akupunkturistům. Ale já jsem v Kuang-džou studoval moderní medicínu, přestože mám v ordinaci pouze málo moderního vybavení." Marissa se podívala na Tristana. "Už mi docházejí otázky," řekla. "Mně taky," řekl Tristan. Přesedl si. Všichni seděli se zkříženými nohama na prknech paluby. Znovu Čiňana oslovil: "Kdo vás rekrutoval?" "Triáda Bílý Lotus," řekl Tse.

"V ČLR jsou triády?" podívala se Marissa. "To rozhodně jsou," vmísil se do hovoru Bentley. "Konec konců původně vznikly v čínském vnitrozemí." "Zeptejte se toho mnicha, proč je důležité, aby se vyznal v bojových uměních," řekl Tristan. "Na to mohu odpovědět já," řekl Tse. "Čchianga požádali, aby mě chránil." "Proč potřebujete ochranu?" zeptal se Tristan. "To nevím," přiznal Tse. "Byl některý z vás už někdy za hranicemi ČLR?" ptal se dál Tristan. "Nikdy," řekl Tse. "Máte s sebou nějaká zavazadla?" "Žádná." "Máte u sebe nějaké předměty?"

"Ne, nic." "Máte s sebou nějaké léky?" "Ne, žádné." "A tohleto podnikáte pro peníze?" Tse přikývl. "Slíbili nám mzdu za několik let. Než jsem odjel, už jsem dostal celý roční plat."

"Jak dlouho máte být pryč?" ptal se Tristan. "To si nejsem jistý," řekl Tse. "Rok, možná nanejvýš dva." Tristan si prohrábl rukou vlasy. Potřásl hlavou a vrhl na Marissu znechucený pohled. "Bohužel už nevím, na co dalšího bych se ptal. Jsem úplně zmatený." Z ničeho nic si všichni uvědomili, že nejsou sami. Vzhledli a viděli, že k nim přistoupil kapitán džunky. Jak si ho všimli, hned promluvil. Bentley překládal.

"Kapitán chce vědět, jestli budeme jíst. Jeho žena pro nás všechny připravila jídlo."

247

"Proč ne?" řekl Tristan a vstal. "Za těch mých ztracených tři tisíce pět set hongkongských dolarů bychom měli dostat aspoň něco." O pár hodin později už Tristan s Marissou leželi na bambusových rohožích na palubě záďové nástavby. Bylo to jediné místo, kde mohli být sami. Až na příležitostného komára a chladný vlhký větřík se jim leželo docela pohodlně. Marissa nemohla večerět. Místo toho vypila většinu vody, kterou si s sebou na loď přinesli. Z dřívější nevolnosti a zvracení byla úplně dehydrovaná. "Musím se ti ještě jednou omluvit, holčičko," řekl Tristan. "Byl jsem si tak jistý, že když sem přijedeme a promluvíme si s těmi muži, tak všechno vyřešíme.

Ale nejsme na tom o nic líp než předtím, než jsme jeli do Hongkongu. Vypadá to, že jsme riskovali své životy úplně zbytečně a že je ti takhle strašně špatně taky pro nic za nic." "Já jsem si taky myslela, že takhle získáme odpovědi na naše otázky," řekla Marissa. "Je to divné. Vůbec nemůžu pochopit, co tu nehraje. Prostě to vypadá, že neexistuje žádné vysvětlení, proč Female Care Australia vyvíjí takové složité úsilí, aby ilegálně pašovala čínské občany." "Já si pořád myslím, že se to nějak musí týkat drog," tvrdil Tristan. "Musí to být heroin ze zlatého trojúhelníku." "Ale ti muži s sebou nemají vůbec nic," připomenula mu Marissa. "Ale je to jediné vysvětlení, které mě napadá, proč FCA na to

vydává tolik peněz," řekl Tristan. "A to nemluví o tom, kam až jsou ochotní jít, aby ochránili to, co dělají. Mysleli si, že je to tak důležité, že nás kvůli tomu mohou zastřelit na veřejnosti.

To musí být drogy, co říkáš?" "Já nevím, co si mám myslet," řekla Marissa. "To, co říkáš, dává smysl, ale jen do určitého bodu. A ještě jsme nepřišli na to, co v tom dělá TBC salpingitis. A jestli to jsou drogy, co s tím má společného vesnický doktor a buddhistický mnich?" "Nemám ani ponětí, jak na tyhle otázky odpovědět," řekl Tristan. "Jsem v koncích. V jednu chvíli jsem měl dojem, že by se to nějak mohlo týkat toho, že Hongkong v roce 1997 připadne Číně. Ale ani tenhle divoký nápad nemá žádné opodstatnění. Obávám se, že jsme se octli na mrtvém bodě." Marissa si říkala, že by tenhle výraz zrovna užívat nemusel. Zavřela oči. Po tom všem, co se stalo, ani nečekala, že usne. Ale přes všechno nepohodlí a psychickou bolest ji přemohlo vyčerpání. Usnula téměř okamžitě. A ihned se jí začaly zdát sny. Ve snu viděla, jak se Robert propadá do písku a ona na něj nemůže dosáhnout. Držela se větve a natahovala se po jeho ruce. Pak se větev zlomila a ona padala . . . Po hodině spánku se Marissa zpřímá posadila a téměř čekala, že ji písek také pohltí. Ale byla na tvrdé bambusové rohoži a Tristan spal vedle ní. Kolem hlavy jí pískal roj komárů a na čele měla krůpěj chladného potu. Marissa si uvědomovala, že po palubě se pohybují nohy v sandálech, a otevřela oči. Bylo před rozbřeskem, ale mlžný svět se už trochu rozjasnil. Byli obklopeni hustou ranní mlhou, která úplně zahalovala nedaleký

248

ostrov. Bylo slyšet zvuky ptáků, ale nebylo vidět nic než okraj pobřeží ostrova. Marissa se posadila a všimla si, že posádka už se připravuje zvednout kotvu. Plachta už byla rozvinutá a připravená k napnutí. Zezdola slyšela zaplakat mimino. Vstala a protáhla si ztuhlé svaly. Byla překvapena, že vůbec usnula, zvláště po tom strašném snu, který se jí zdál o Robertovi. Když se trochu rozhýbala, došla k zábradlí.

Ujistila se, že všichni na palubě jsou zaujati svou prací, spolkla všechnu hrdost, která ji ještě zbývala, a ulevila si přes okraj člunu. Když byla hotova, uklidnila se, že si jí nikdo ani v nejmenším nevšiml. Tristan stále ještě tvrdě spal.

Marissa ho nechtěla budit, tak slezla dolů po žebříku a sešla do podpalubí. Na vařiči se tam vařila voda. S pomocí kapitánovy manželky si Marissa udělala čaj a odnesla jej na zadní palubu. Tristan už byl vzhůru. "Brejden, holčičko," řekl, jako obvykle dobře naložený. Marissa se s ním podělila o čaj a pozorovali spolu, jak obrovská plachta stoupá na stěžeň.

Pak ucítili, jak nastartovaly motory. "Náš kapitán už musí být celý netrpělivý," řekl Tristan. "Chce už být honem zpátky, používá zároveň plachty i motor." Jak se nakonec ukázalo, kapitán prostě užil motory, aby vyplul s džunkou z laguny. Když už se vzdálili od pevniny, vypnuli motory a napuli plachty. Plachtily s lehkým ranním větříkem a pluli směrem k jihu podél mysu na pevnině. Jak se mlha zvedla, uviděli, že od pobřeží odrážejí rybářské čluny. Všechno bylo docela klidné, dokud neuslyšeli odněkud z dálky tlumený zvuk motorového člunu. Kapitán zareagoval tím, že vyštěkl na svou posádku rozkazy. Plachta se zavisněním klesla dolů a byly nastartovány motory. Džunka se pomalu otočila. Bentley přistoupil k Marisse a Tristanovi, aby jim vysvětlil, že kapitán míří k pobřeží. "Co se děje?" ptal se Tristan. Cítil, že posádka je znepokojená, rozčilená. "Míříme do jedné malé zátoky u pobřeží," vysvětlil Bentley. "Je to kvůli bezpečnosti. Kapitán se obává, že ten zvuk, který jsme slyšeli, by mohl být hlídkový člun ČLR. Říká, že to nemohl být motorový sampan nebo džunka s motorem, ty motory jsou na ně moc veliké. Říká, že jestli to není čínský hlídkový člun, mohli by to být piráti." "Pane bože," vzdychla Marissa.

Dostali se na třicet metrů k pobřeží a vtom se objevil zdroj hluku. Byl to cigaretový člun. Zdálo se, že pluje přímo k nim. Protože už se mlha z větší části rozplynula, viděli člun docela jasně. Kapitán vyštěkl další rozkaz a oba námořníci zmizeli v podpalubí. Když se znovu objevili, byli ozbrojeni puškami AK 47 a nábojovými pásy. přehozenými přes rameno.

249

"Mně se to nelíbí," řekla Marissa. "Mně se to vůbec nelíbí."

Kapitán se k nim otočil a něco zařval. Bentley to vysvětlil tím, že kapitán všem kromě posádky poručil, aby se ukryli v podpalubí. Všichni spěšně poslechli. Bentley zavřel dřevěné dveře, které vedly na přední palubu, a pak se přidal k Marisse a Tristanovi, kteří stáli u vstupního otvoru džunky. Ve slabém ranním světle bylo zřetelně vidět pobřeží. "Je to čínský hlídkový člun?" zeptal se Tristan Bentleyho. Z místa, kde stáli, bylo jasně slyšet kapitána a jeho muže, jak se dohadují o člunu, který se blížil k pravoboku džunky. "Ještě to nevědí," řekl Bentley nervózně. Slyšeli, jak cigaretový člun zastavil u džunky. Jeho silný motor hrozivě vrčel. Slyšeli, jak kapitán hlasitě křičí. "Říká jim, aby se nepřibližovali," překládal Bentley. Mezi kapitánem a osádkou cigaretového člunu se rozpoutal velmi hlasitý rozhovor. Obě strany zněly rozzlobeně. Hádku nějakou dobu trvala a během ní si Marissa povšimla, že Bentley je stále znepokojenější. "O čem mluví?" zeptala se nervózně. "Tohle je strašně divné," řekl Bentley.

"Lidi na tom motorovém člunu říkají, že si přijeli pro bílé ďábly." "Co jsou bílé ďáblové?" zeptala se Marissa. "Obávám se, že mluví o vás a o Tristanovi," řekl Bentley. "Ale kapitán zuří, protože sem připluli a tím ho ohrozili." Marissa chytila Tristana za paži. Hádku na palubě se rozpoutala ještě prudčeji. Viděli Bentleyho tvář, ale nemohli poznat jeho výraz. "Co se děje?" zeptala se Marissa konečně. "Nezní to moc dobře," připustil Bentley. "Kapitán nařídil, aby ten člun odplul, ale oni to odmítají, pokud vás jim nevydají nebo -" "Nebo co?" tázala se Marissa. "Nebo vás nezastřelí," řekl Bentley. "Je to Wing Sin." "Můžete něco dělat?" polkl těžce Tristan. Bentley zavrtěl hlavou. "V tuhle chvíli asi moc ne," řekl. "Ani já nemohu bojovat s Wing Sinem. Kromě toho mi kapitán včera vzal pistoli. Říkal, že nedovolí, aby na palubě byli lidé ozbrojeni, aniž jim to nařídí." "Panebože!" opakovala Marissa. Tristan pohlédl na pobřeží vzdálené asi třicet metrů. Říkal si, jestli by tam nemohli doplavat. Ale jen mu ta myšlenka bleskla hlavou, někdo rozkopl dvířka na přední palubu a ta se s třeskutím rozletěla. V otevřených dvířkách stál jeden z kapitánových mužů. Rychle mluvil a

mával přitom pistolí. "Obávám se, že trvá na tom, abyste vy dva šli na palubu. Omlouvám se." Tristan se otočil k Bentleymu.

"Protože se teď chvíli asi moc neuplatníte jako tělesná stráž," řekl, "třeba byste nám přece jen mohl pomoci jako tlumočník. Nevadilo by vám, kdybyste šel s námi?" "Jestli to kapitán dovolí," řekl Bentley.

250

"Pojď, holčičko," řekl Tristan. "Tohle je Hongkong, kde si koupíš všechno. Podíváme se, jestli s kapitánem můžeme uzavřít nějaký obchod." Marissa, která byla poděšenější než kdykoliv předtím ve svém životě, nechala Tristana, aby ji vyvedl podél muže s automatickou puškou na palubu do ranního světla. Dělal se už pěkný den, slunce už vypařilo skoro všechnu mlhu. Voda, která byla předtím šedá, už se zase zbarvila svou obvyklou smaragdovou zelení. Marissa slyšela ptačí zpěv, který přicházel z blízkého pobřeží a přehlušoval tlumené vrčení motoru cigaretového člunu. Motorový člun pomalu připlouval k džunce a pomalu se dotýkal jeho bortu. Kapitán byl na nástavbě zadní paluby. Zamračeně pohlížel dolů na své bílé pasažéry.

Tristan rychle promluvil s Bentleyem, který zakřičel na kapitána v jazyce Tanka: "Bílý ďábel nabídl, že zaplatí padesát tisíc hongkongských dolarů, když ho s jeho manželkou dopravíte bezpečně do Aberdeenu." Kapitánův výraz se změnil.

Pohládl si bradku a pohlédl na blížící se cigaretový člun.

Marissa poznala ve dvou mužích na přídi člunu ty dva, kteří házeli odpadky přes palubu toho dne, kdy Wendy zemřela. "Bílý ďábel právě zvýšil nabídku na sto tisíc hongkongských dolarů," zařval Bentley na kapitána. Kapitán začal Bentleymu odpovídat, ale pak se zarazil uprostřed věty. Oči měl přilepené na cigaretovém člunu. Nakonec zavrtěl hlavou.

"Nemohu bojovat s Wing Sinem," řekl. Bentley se otočil k Tristanovi a pověděl mu, co kapitán řekl. "Řekněte mu, že to zdvojnásobíme na dvě stě tisíc," řekl Tristan. Než mohl Bentley zavolat tuto novou nabídku, zaslechli řev motoru. Všechny oči se otočily k malému ostrůvku u pobřeží asi čtyři sta metrů na východ. Zvuk motoru zazněl hlasitěji, jak za cípem ostrova vyplula velká kovově šedá loď s velkým dvouपालcovým dělem na přídi. Kapitán zavolal na jednoho člena své posádky, který byl na hlavní palubě. Muž mu hodil svou pušku, kapitán ji popadl a vypálil dávku nad hlavy mužů v blížícím se cigaretovém člunu a zařval cosi, jak nejhlasitěji mohl. Druhý námořník nahnal Marissu a Tristana zpátky do podpalubí a zabouchl za nimi dveře. "Co se děje?" ptal se Tristan. "To jsou Číňani," řekl Bentley. "Je to námořní hlídka Čínské lidové republiky." "Co to kapitán zařval, když střelil z pušky?" zeptal se Tristan. "Zařval ‚zloději‘," řekl Bentley.

V podpalubí slyšeli, jak cigaretový člun vyrazil s řevem svých silných motorů. Džunka se rozhoupala, když ji zasáhly vlny od člunu. Za pár vteřin už uslyšeli temný výbuch děla hlídkového člunu, po němž následovalo vysoké hvízdání. "Střílejí na nás?" ptala se Marissa.

251

"To musí střílet na ten cigaretový člun," řekl Tristan. "Jinak už bychom asi byli ve vodě!" Řev motoru zesílil, jak se loď blížila k džunce, ale pak proplula se zasvištěním kolem.

Džunka se znovu zakolébala, když její bok zasáhly vlny od odjíždějícího člunu. "Nikdy jsem nečekal, že mě zachrání čínští komunisté," řekl Tristan. Dřevěné dveře na palubu se znovu rozrazily. U dveří stál jeden z námořníků. Vstoupil dovnitř a něco zakřičel. "Co je zase?" zeptal se Tristan.

"Říká nám, abychom všichni bleskově vyšli na palubu," řekl Bentley. "Všichni, i ti dva uprchlíci." Marissa vyšla znovu na palubu a uviděla hlídkový člun, jak míří k jihovýchodu. Daleko před ním rychle odplouval cigaretový člun. Kapitán zařval další rozkaz. Bentley zbledl. I uprchlíci byli rozrušeni.

Čchiang Lam začal něco kapitánovi říkat. Zdálo se, že je úplně zoufalý. "Co se děje teď, kamaráde?" zeptal se Tristan. "Kapitán nám právě poručil, abychom skočili přes palubu," řekl Bentley. "Co?" vykřikla Marissa. "Proč?" "Protože ví, že se hlídkový člun vrátí, a nechce, aby ho chytili s nějakým kontrabandem." Čchiang ještě stále promlouval ke kapitánovi.

Už byl úplně hysterický a ze všech sil ječel. "Co je s tím mnichem?" zeptal se Tristan. "Říká kapitánovi, že neumí plavat," řekl Bentley. Kapitán se zuřivě díval dolů na Čchianga a ukázal k pobřeží. Když Čchiang pokračoval ve svém proslovu, kapitán strhl pušku z ramene a bez jakéhokoliv zaváhání provrtal mnicha kulkami. Mnichovo tělo narazilo na zábradlí, než padlo na palubu. Marissa se odvrátila. Tristan se nedůvěřivě díval na kapitána. Bentley přešel přes zábradlí. Kapitán zařval na jednoho ze svých mužů a ten přispěchal k mrtvému mnichovi. Zvedl tělo z paluby a hodil je do vody. Tristan rychle pomohl Marisse přelézt přes zábradlí.

Bentley byl ve vodě první. Marissa a Tristan skočili spolu.

Tse Wa skočil naposled. Jakmile Marissa přestala klesat dolů v překvapivě ledové vodě, vyplavala na povrch. Otočila se a podívala se na džunku. Ta už plula směrem k severu, pryč od člunu hlídky Čínské lidové republiky. "Sundej si boty," poradil jí Tristan. "Ale nepouštěj je. Drž je v rukách. Tak se ti poplave mnohem snadněji."

252

17 16. dubna 1990 8:05

Marisse se plavalo dost těžce, protože ji tížily namočené šaty a musela v ruce držet boty. Přestože byla už ve vodě několik minut, nezdálo se jí, že by se přiblížila k pobřeží. Bentley a Tse plavali napřed, ale Tristan zůstal vedle Marissy. "Jen buď klidná, holčičko," řekl Tristan. "Možná bys mi mohla dát svoje boty." Marissa mu je ráda podala. Tristan už předtím svázal tkaničky svých bot dohromady a pověsil si je kolem krku. Vzal si Marissiny a nacpal je do kapsy. Bez bot už se Marisse plavalo snadněji. Šok ze střelby a zpanikařený skok do vody úplně zaměstnaly Marissino vědomí. Ale jak plavala a pomyslela na to, že je v oceánu, začala znovu myslet na Wendinu smrt. V duchu si představovala hladové šedé příšery, které tiše plují pod hladinou. Vědomí, že v moři je někde zkrvavené tělo, její strach ještě prohloubilo. "Myslíš, že jsou tady kolem žraloci?" podařilo se jí se zeptat mezi tempy. Doufala, že ji Tristan uklidní. "Nedělejme si starosti se dvěma problémy najednou," řekl Tristan. "Samozřejmě že tu jsou žraloci," zavolal Bentley před nimi. "Díky, kamaráde," zařval Tristan dopředu. "Právě to jsme chtěli slyšet!" Marissa se snažila na to nemyslet. Ale stejně při každém tempu napůl čekala, že ji něco zezdola stáhne pod hladinu. Věděla, že kdyby Tristan neplaval vedle ní, určitě by propadla panice. "Pořád se dívej na pevninu," radil ji Tristan, "už tam budeme za chvíli." Trvalo to dlouho, ale postupně už se stromy zdály být blíž. Marissa viděla, jak Bentley před nimi přestal plavat. Stál po pás ve vodě. Odtud už došel k pobřeží. V době, kdy Marissa a Tristan doplávali na mělčinu, si už Bentley a Tse zdímalí šaty. "Vítej v Čínské lidové republice," řekl Tristan a vzal Marissu za ruku, aby ji zavedl na pobřeží, vzdálené asi šest metrů. Pláž byla srpovitého tvaru, táhla se asi sto metrů mezi dvěma skalnatými výběžky. Za pláží bylo vidět jasné zelené subtropické stromy, které ohraničovaly nějakou bažinu. Všude létali mořští ptáci a ptáci z bažin. Jejich hlasy vůbec neustávaly. Marissa se zase otočila k moři a pohlédla přes smaragdovou pláň posetou při pobřeží malými ostrůvky. Bylo to poklidné místo jako stvořené na pohlednici. Rackové líně kroužili nad mořem. Nikde nebyla ani stopa po džunce, cigaretovém člunu nebo hlídkovému člunu. Všichni čtyři se rozložili na pláži a vyhřívali se na teplém slunci, protože ze studené vody byli celí promrzlí. Tristan vyndal jejich pasy z pásky na peníze a otevřel je na slunci, aby uschly. Stejně to udělal s hongkongskými penězi, jednotlivé bankovky zatížil mušlemi.

253

"Nemůžu tomu vůbec uvěřit, že kapitán toho mnicha jen tak zabil," zachvěla se Marissa. "Vždyť on ani vteřinu nezaváhal." "V téhle části světa je život laciný," řekl Tristan. "Nevím, jestli se z tohoto vůbec někdy dostanu," řekla. "Nejdřív Wendina smrt, pak Robert a teď zas tohle střelení. A to všechno pro nic za nic." Tristan natáhl ruku a vzal její dlaň do své. "Nikdo nemůže říct, že bychom nedělali všechno, co jsme mohli," uklidňoval ji. Když odpočívali asi půl hodiny, vyrušilo je vzdálené vrčení, které se rychle blížilo. Byli z přestálého utrpení ještě precitlivělí, a tak se dívali jeden na druhého nechápavě a se zjevnou nervozitou. Zvuk nejenže zesiloval, ale začal mít i zvláštní výbušný pulsující charakter. Nakonec Tristan poznal, co to je. "Je to helikoptéra," vykřikl, "Utíkejte pod stromy." Sotva se skryli pod větvemi a už jim nad hlavami zahřměla velká vojenská helikoptéra, která letěla přímo tím směrem, kudy odplul hlídkový člun. Všichni vyšli zase na pláž a dívali se na vrtulník, ze kterého už byla jen tečka na světle modrém nebi. "Myslíš si, že nás viděli?" zeptala se Marissa. "Ne!" ujistil se Tristan. "Ale to se divím, že neviděli všechny ty hongkongské prachy rozprostřené na sluníčku." Když už si všichni odpočinuli a ohřáli se po plavání ve studené vodě, vydali se přes bažiny. Protože předpokádali, že Tse ví, kde je, šli všichni tři za ním. Nejdříve šli pouze mokrou trávou, ale pak se museli brodit přes hlubší potoky. "Jsou tady v těch místech nějaké krokodýlové?" zeptal se Tristan nervózně ve chvíli, když byl asi po pás v bahnité vodě. Pásek na peníze, už částečně uschlý, přitom držel nad hlavou. "Žádné krokodýlové tu nejsou," řekl Bentley. "Ale hady tu máme." "A co ještě?" zeptala se Marissa sarkasticky. Žádné hady však neviděli. Nesetkali se s ničím horším než s hmyzem. Jak se blížili k výše položenému zalesněnému místu, vrhly se na ně roje komárů. Pro Marissu tu byla další starost. Zeptala se, jestli Tse se tady setkal s malárií a bahenní horečkou. "Nějakou malárii tady pořád ještě máme," odpověděl Tse. "Ale s bahenní horečkou jsem se nesetkal." "To je jedno," řekla Marissa. Nemohla si dělat hlavu s tolika věcmi najednou. "Asi bychom se spíš měli dívat na světlou stránku věci. Měli jsme štěstí, že jsme se z té džunky dostali. Díky bohu za ten komunistický hlídkový člun." "To je ten správný přístup k věci," chválil ji Tristan. "Aspoň máme pořád svoje hodinky," dodala Marissa. Tristan se zasmál, šťastný, že přes to všechno, co se stalo, je Marissa ještě schopna si dělat legraci.

252

Marisse se plavalo dost těžce, protože ji tížil namočené šaty a musela v ruce držet boty. Přestože byla už ve vodě několik minut, nezdálo se jí, že by se přiblížila k pobřeží. Bentley a Ts plavali napřed, ale Tristan zůstal vedle Marissy cS: ~5 "Jen buď klidná, holčičko," řekl Tristan. "Mop ná bys mi mohla dát svoje boty." Marissa mu je ráda podala. Tristan už přec tím svázal tkaničky svých bot dohromady a pověsil si je kolem krku. Vza si Marissiny a nacpal je do kapsy. Bez bot už se Marisse plavalo snadněj` Šok ze střelby a zpanikařený skok do vody úplně zaměstnaly Marissin vědomí. Ale jak plavala a pomyslela na to, že je v oceánu, začal znovu myslet na Wendinu smrt. V duchu si představovala hladové šed příšery, které tiše plují pod hladinou. Vědomí, že v moři je někde zkrv~ vené tělo, její strach ještě prohloubilo. "Myslíš, že jsou tady kolem žraloci?" podařilo se jí se zeptat mezi tempy Doufala, že ji Tristan uklidní. "Nedělejme si starosti se dvěma problémy najednou," řekl Tristan. "Samozřejmě že tu jsou žraloci," zavolal Bentley

před nimi. "Díky, kamaráde," zařval Tristan dopředu. "Právě to jsme chtěli slyšet!" Marissa se snažila na to nemyslet. Ale stejně při každém tempu napůl čekala, že ji něco zezdola stáhne pod hladinu. Věděla, že kdyby Trista neplaval vedle ní, určitě by propadla panice. "Pořád se dívej na pevninu," radil ji Tristan, "už tam budeme za chvíli linku." Trvalo to dlouho, ale postupně už se stromy zdály být blíž. Mariss viděla, jak Bentley před nimi přestal plavat. Stál po pás ve vodě. Odtu už došel k pobřeží. V době, kdy Marissa a Tristan doplávali na mělčinu, si už Bentley a Ts ždímalí šaty. "Vítej v Čínské lidové republice," řekl Tristan a vzal Marissu za ruku aby ji zavedl na pobřeží, vzdálené asi šest metrů. Pláž byla srpovitého tvaru, táhla se asi sto metrů mezi dvěma skalnatým výběžky. Za pláží bylo vidět jasně zelené subtropické stromy, které ohraňovaly nějakou bažinu. Všude létali mořští ptáci a ptáci z bažin. Jejich hlasy vůbec neustávaly. Marissa se zase otočila k moři a pohlédla přes smaragdovou pláň poseto při pobřeží malými ostrůvky. Bylo to poklidné místo jako stvořené na pohlednici. Rackové líně kroužili nad mořem. Nikde nebyla ani stop po džunce, cigaretovém člunu nebo hlídkovému člunu. Všichni čtyři se rozložili na pláži a vyhřívali se na teplém slunci, protože ze studené vody byli celí promrzlí. Tristan vyndal jejich pasy z páslo na peníze a otevřel je na slunci, aby uschly. Stejně to udělal s hongkongskými penězi, jednotlivé bankovky zatížil mušlemi.

253

"Nemůžu tomu vůbec uvěřit, že kapitán toho mnicha jen tak zabil," zachvěla se Marissa. "Vždyť on ani vteřinu nezaváhal." "V téhle části světa je život laciný," řekl Tristan. "Nevím, jestli se z tohoto vůbec někdy dostanu," řekla. "Nejdřív Wendina smrt, pak Robert a teď zas tohle střílení. A to všechno pro nic za nic." Tristan natáhl ruku a vzal její dlaň do své. "Nikdo nemůže říct, že bychom nedělali všechno, co jsme mohli," uklidňoval ji. Když odpočívali asi půl hodiny, vyrušilo je vzdálené vrčení, které se rychle blížilo. Byli z přestálého utrpení ještě přecitlivělí, a tak se dívali jeden na druhého nechápavě a se zjevnou nervozitou. Zvuk nejenže zesiloval, ale začal mít i zvláštní výbušný pulsující charakter. Nakonec Tristan poznal, co to je. "Je to helikoptéra," vykřikl. "Utíkejte pod stromy." Sotva se skryli pod větvemi a už jim nad hlavami zahřměla velká vojenská helikoptéra, která letěla přímo tím směrem, kudy odplul hlídkový člun. Všichni vyšli zase na pláž a dívali se na vrtulník, ze kterého už byla jen tečka na světle modrém nebi. "Myslíš si, že nás viděli?" zeptala se Marissa. "Ne!" ujišťoval Tristan. "Ale to se divím, že neviděli všechny ty hongkongské prachy rozprostřené na sluníčku." Když už si všichni odpočinuli a ohřáli se po plavání ve studené vodě, vydali se přes bažiny. Protože předpokládali, že Tse ví, kde je, šli všichni tři za ním. Nejdříve šli pouze mokrou trávou, ale pak se museli brodit přes hlubší potoky. "Jsou tady v těch místech nějaké krokodýlové?" zeptal se Tristan nervózně ve chvíli, když byl asi po pás v bahnité vodě. Pásek na peníze, už částečně uschlý, přitom držel nad hlavou. "Žádní krokodýlové tu nejsou," řekl Bentley. "Ale hady tu máme." "A co ještě?" zeptala se Marissa sarkasticky. "Žádné hady však neviděli. Nesetkali se s ničím horším než s hmyzem. Jak se blížili k výše položenému zalesněnému místu, vrhly se na ně roje komárů. Pro Marissu tu byla další starost. Zeptala se, jestli Tse se tady setkal s malárií a bahenní horečkou." "Nějakou malárii tady pořád ještě máme," odpověděl Tse. "Ale s bahenní horečkou jsem se nesetkal." "To je jedno," řekla Marissa. Nemohla si dělat hlavu s tolika věcmi najednou. "Asi bychom se spíš měli dívat na světlou stránku věci. Měli jsme štěstí, že jsme se z té džunky dostali. Díky bohu za ten komunistický hlídkový člun." "To je ten správný přístup k věci," chválil ji Tristan. "Aspoň máme pořád svoje hodinky," dodala Marissa. Tristan se zasmál, šťastný, že přes to všechno, co se stalo, je Marissa ještě schopna si dělat legraci.

254

"Poznal jsi toho bělocha na přídi motorového člunu?" zeptala se Marissa. "To byl ten druhý muž, který házel návnadu přes palubu toho dne, kdy Wendy zemřela." "Byl mi povědomý," řekl Tristan. "Znal jsem ho v době, kdy jsem pracoval na FCA." Došli ke kraji močálu a pak stoupali do kopce a prodírali se hustou vegetací. Popínavé rostliny visely z větví stromů. Postupovali pomalu. Ujít třeba jen dvacet metrů dalo velkou práci. Pak stromy najednou ustaly a octli se na kraji rýžového pole. "Už poznávám, kde jsme," řekl Tse. "Před námi je malá vesnička. Možná bychom tam měli zajít a obstarat si nějaké jídlo." "Jak můžeme to jídlo koupit?" zeptal se Tristan. "Můžeme použít kreditní karty?" "Použijeme vaše peníze," vysvětlil Tse. "Oni vezmou hongkongské dolary" ptal se Tristan. "Rozhodně," řekl Tse. "Všude v provincii Kuan-tung je černý trh s hongkongskými dolary." "Musíme si dělat starosti s úřady v téhle vesnici?" zeptal se Tristan. "Ne," řekl Tse. "Žádná policie tu není. Policie je až v Šigi." Tse se otočil k Bentleymu a zeptal se: "Co myslíte, že bude náš největší problém teď v Číně? Konec konců, vždyť máme víza." "Jsou tu jen dvě věci," řekl Bentley. "Nemáte razítko při vstupu do zemi: a nemáte dokumenty o vstupu. Každý musí mít formulář Prohlášení o zavazadlech. Tenhle formulář musíte odevzdat, když odjíždíte z ČLR." "Ale nikdo nás snad nebude obtěžovat, když jsme tady?" ptal se dál Tristan. "Představoval jsem si, že první chlupatej, na kterýho narazíme, nás zheftne." Všichni na Tristana ohromeně zírali. "Co se děje?" zeptal se. "Co je to chlupatej?" ptala se Marissa. "Policajt," vysvětloval Tristan. "To jsem tu jedinej, kdo mluví anglicky." Marissa si Tristana už nevšímal a oslovila Bentleyho: "Takže vlastně máme starosti jenom s odjezdem z ČLR?" zeptala se. "Myslím, že ano," řekl Bentley. "Do Číny už dost často cestují cizinci, zvlášť do provincie Kuan-tung. Takže by vás nikdo neměl obtěžovat. Ale bez pomoci se asi nebudete moci dostat zpátky do Hongkongu nebo na Macao. Bez Prohlášení o zavazadlech a také bez obvyklých věcí, které turisté většinou mívají s sebou, jako

třeba fotoaparát, vás budou považovat za pašeráky a dají vás do vězení." "Aspoň tam budeme v bezpečí," vtipkoval Tristan. "A teď už nemáme nic, s čím bychom si dělali hlavu. Tak pojďte, půjdeme do vesnice a seženeme nějaký dlabanec." "Jídlo," přeložila Marissa pro ostatní. Tse měl pravdu. Vesničani byli rádi, že získají nějaké hongkongské dolary. Za obnos, který Tristan považoval za směšný, dostali všichni čtyři suché oblečení a bohaté jídlo. Až na rýži Tristan ani Marissa jídlo neznali.

255

Během jídla si Marissa vzpomněla na Wendinu poznámku o tom, jak lidi v ČLR mají ve zvyku zírat. Zatímco jedli, měli dojem, že se ve společenské místnosti vesnice sešli všichni obyvatelé, aby se podívali na čtyři cizí lidi, kteří jejich vesnici navštívili. Když dojedli, Tristan se zeptal: "Nevíte, Tse, jak bychom se mohli dostat z ČLR? Třeba vás napadne, jak bychom si mohli obstarat nějaké to Prohlášení o zavazadlech." "Nikdy jsem žádné takové prohlášení neviděl," řekl Tse. "A jestli ten formulář nemáte, obávám se, že to pro vás bude znamenat problém. Naše vláda vyžaduje formuláře na všechno a naši úředníci jsou velmi podezřívaví. Ale myslím, že byste neměli jet na hranice. Řekl bych, že by bylo nejlepší, kdybyste jeli do Kuang-džou. Víím, že tam je americký konzulát. Byl jsem tam, když jsem se snažil získat nějaké lékařské knihy." "To mi připadá jako dobrý nápad," řekla Marissa. Tristan přikývl. "Jestlipak je tam taky australský konzulát?" "Jestli ne, tak určitě přemluvíme amerického konzula, aby ti taky pomohl," řekla Marissa. "A jak dojedeme do Kuang-džou?" zeptal se Tristan. "To je odsud asi trochu dlouhá procházka." Tse se usmál. "Moc dlouhá procházka," souhlasil. "Ale do dalšího města, které je větší než tahle vesnice, to tak daleko není. Byli jsme s Čchiangem v tom městě přes noc a víím, že tam mají lékařskou ordinaci podobnou té, kde pracuji já. Asi mají nějakou dopravu do Šigi, kde je umístěna oblastní nemocnice. Odtud můžeme jet do For-šangu, což je velké město." "To zní dobře," řekl Tristan. "Co myslíš, Marisso?" "Vypadá to tak dobře, že to snad ani nemůže být pravda," řekla Marissa. "Líbí se mi, že s komunistickou byrokracií bude místo nás jednat americký úředník. Jak říká Tse, je to mnohem lepší nápad, než jet na hranice a zkoušet štěstí tam. Jak tak uvažuji o všem, co se dosud stalo, radši bychom moc na štěstí spoléhat neměli." "A co vy, Bentley?" zeptal se Tristan. "Myslím, že asi pojedu zpátky přes Macao," řekl Bentley. "Mám chuej šen ting, který mě opravňuje k několikerému bezvízovému vstupu do ČLR. Neměl bych mít nějaké zvláštní potíže. Možná to bude krátké zdržení. Ale pojedu s vámi až do For-šangu." Cesta z malé vesničky do sousedního města trvala jen asi hodinu. Nej dřív šli kolem malých zeleninových zahrádek, pak mezi rýžovými poli, kde pracovali zemědělci s vodními buvolí. Kdykoliv je někteří místní obyvatelé spatřili, přestali pracovat a zírali, dokud jim podivná skupinka nezmizela z očí. Marissa si dovedla představit, že je na ně dost divný pohled. Všichni čtyři oblečení ve špatně padnoucích šatech a navíc dva z nich byli kueiloové. Vešli do městečka a Tse tam krátce promluvil s mužem, který tlačil trakař. Během celé konverzace čínský zemědělec ani na moment nespustil oči z Marissy.

256

"Říká, že ordinace je jen kousek před námi," přeložil jim Tse. Většina domů ve městečku byla buď cihlová nebo dřevěná, ale zdravotnická klinika byla betonová nabílená stavba se střechou ze sluncem vypálených tašek. Vešli nízkými dveřmi. Tristan i Bentley se museli sehnout, aby mohli vstoupit. První místnost byla čekárna. Byla plná. Většina pacientů byly starší ženy, některé z nich doprovázely malé děti. Jeden muž středního věku měl nohu v sádře. "Prosím vás," řekl Tse. "Kdybyste tu laskavě počkali, já se půjdu představit doktorovi." Na hrubých lavicích, které byly podél zdi celé místnosti, nebylo místo, a tak Marissa, Bentley a Tristan stáli. Nikdo z čekajících pacientů neřekl ani slovo. Pouze zírali na tři příchozí, jako by to byli mimozemšťané. Děti byly obzvláště zvědavé. "Ted' chápu, jak se cítí filmové hvězdy," řekl Tristan. Tse se znovu objevil, doprovázený vysokým hubeným Čhiňanem oblečeným do košile s krátkými rukávy, která vypadala jako ze západu. "Tohle je doktor Čchen Čchi-Li,*" řekl Tse. Pak představil Čchi-Lia Marisse, Tristanovi a Bentleymu. Čchi-Li se uklonil. Pak se usmál a ukázal velké, žluté zuby. Rychle mluvil hrdelním kantonským nářečím. "Vítá vás na své klinice," překládal Tse, "myslí si, že je to čest, že ho navštívili lékaři z Ameriky a z Austrálie. Ptá se, jestli byste si nechtěli prohlédnout jeho středisko." "A jak je to s tou dopravou?" zeptal se Tristan. "Klinika vlastní dodávku," řekl Tse, "ta dodávka nás doveze do Šigi. Ze Šigi, jak říká, můžeme jet vlakem do For-šangu a pak vlakem do Kuang-džou." "Kolik bude stát ta cesta dodávkou?" zeptal se Tristan. "Nebudete platit nic," řekl Tse. "Pojedeme s několika pacienty, které posílají do oblastní nemocnice." "Prima," řekl potěšeně Tristan. "Tak si půjdeme prohlédnout tu jeho kliniku." Celá skupina procházela klinikou za Čchi-Liem a Tsem. Místnosti byly v podstatě prázdné, až na pár kousků hrubého nábytku. Ordinace byla obzvláště holá, jen se zrezavělými ocelovými stoly, porcelánovým umývadlem a jednou prastarou skříňkou plnou nástrojů. Čchi-Li viděl, že se Marissa o skříňku s nástroji zajímá, a tak přistoupil blíž a otevřel ji. Marissa se zhrozila, když uviděla plechovku plnou injekčních jehel, které už byly úplně tupé od stálého používání. Uvědomila si, jak vlastně spoléhá na svou ordinaci v bostonské nemocnici Memorial. Zabloudila očima na horní policičku a uviděla balíčky vakcín, včetně očkování proti choleře, vyrobené ve Spojených státech. Pak si všimla několika ampulí s BCG. Vzpomněla si, že se Tse zmínil o jejich užití v očkování proti tuberkulóze.

Marissu BCG zajímalo, zvlášť proto, že ve Spojených státech

257

se neosvědčilo. Sáhla do skříňky a jednu ampuli vytáhla.

Přečetla si na nálepce, že byla vyrobena ve Francii. "Zeptejte se Čchi-Lia, jestli se často setkává s tuberkulózou," řekla Marissa, když dávala ampuli nazpět. Zatímco Tse mluvil s místním lékařem, prohlížela si další obsah skříňky. "Setkává se s ní asi tak často jako já," oznámil Tse. Marissa zavřela dvířka skříňky. "Zeptejte se ho, jestli se někdy setkává s tuberkulózou v gynekologické praxi," požádala. Pozorovala lékařův obličej, když mu Tse otázku překládal. Byla tu vždycky možnost, že mohou narazit na něco nečekaného. Ale v Čchi-Liově obličejí se odrážela záporná odpověď na otázku. Tse přeložil, že chi-Li nikdy nic takového neviděl. Pak přešli ze sálku do vyšetřovny. Na židli v rohu seděla pacientka. Když vstoupili, vstala a uklonila se. Marissa se jí také uklonila a zamrzelo ji, že tam tak vrazila. Náhle se zastavila. Ve středu místnosti stál relativně nový vyšetřovací stůl, i s ocelovými opěrkami. Pohled na ten stůl jí znovu připomněl všechny ty nepříjemné zákroky, které musela vydržet po celý minulý rok během léčby neplodnosti. Byla překvapená, že na klinice vidí takovéhle moderní zařízení, když všechno ostatní bylo úplně zastaralé a byly to pouze nejnnutnější věci. Přistoupila ke stolu a zamyšleně položila ruku na jednu kovovou opěrku. "Jak se sem tenhle vyšetřovací stůl dostal?" zeptala se. "Stejně jako to ostatní zařízení," řekl Tse. "Většina venkovských klinik má takovéhle stůl." Marissa přikývla, jako by rozuměla.

Ale vůbec to nechápala. Bylo jí divné, že ze všech možných moderních lékařských zařízení pošlou na venkovskou kliniku právě gynekologický vyšetřovací stůl. Ale protože četla o problémech s byrokratickými zmatky v Číně, předpokládala, že to je jen další ukázka zmatené situace. "Ten stůl často používáme," řekl Tse. "Naše vláda velmi podporuje antikoncepci." "Aha," řekla Marissa, Už chtěla jít zpátky, když v tom ji něco přimělo se znovu podívat na stůl. Byla zmatená. "Jaké typy antikoncepce nejčastěji používáte?" zeptala se. "Nitroděložní tělíška?" "Ne," řekl Tse. "Pesary?" zeptala se Marissa, přestože věděla, že ty používat nemohou, protože jsou moc drahé a ne dost spolehlivé. Ale proč tedy mají stůl na gynekologické vyšetření? "Používáme sterilizaci," řekl Tse. "Po jednom dítěti se žena většinou nechá sterilizovat. Někdy provádíme sterilizaci i u ženy, která dítě nemá, jestliže o to požádá, nebo v případě, že by dítě mít neměla." Tristan zavolal Marissu z vedlejší místnosti, ale Marissa ho ignorovala. Přestože si pamatovala, že už slyšela o tom, že sterilizaci používají v ČLR jako antikoncepční metodu, bylo jí nanic z toho, že o tom lékař mluví tak chladně.

Zajímalo ji, kdo rozhoduje, jestli žena může porodit dítě, nebo ne . . . Tenhle přístup urážel její feministické pocity.

258

"Jak ty ženy sterilizujete?" zeptala se. "Kanylujeme vejcovody," řekl Tse samozřejmě. "S anestezií?" zeptala se Marissa. "Anestezie není zapotřebí," odpověděl Tse. "Jak je to možné?" podivila se Marissa. Věděla, že před kanylací vejcovodů se musí roztáhnout čípek, a roztahení čípku bylo strašně bolestivé. "Pro nás venkovské doktory je to lehké," vysvětlil Tse. "Používáme velmi malý katetr s drátěným naváděním. Dělá se to po hmatu. Nepotřebujeme vidět. Není to pro pacientku bolestivé." "Marisso!" zavolal Tristan. Vrátil se na práh ordinace. "Pojď se mnou ven a podívej se na zahradu. Pěstují si tam léky!" Ale Marissa poslala mávnutím ruky Tristana pryč. Zírala na čínského lékaře a horečnatě přemýšlela. "Umí Čchi-Li také provádět tuhle techniku?" zeptala se. "Jsem přesvědčen, že ano. Všichni venkovští doktoři se jí učí." "A když kanylujete vejcovod," řekla Marissa, "co používáte ke sterilizaci?" "Obvykle žíravý rostlinný roztok," řekl Tse. "Je to jakýsi druh papriky."

Tristan prošel dveřmi a přistoupil k Marisse. "Co se děje, holčičko?" zeptal se. "Vypadáš, jako bys uviděla strašidlo." Marissa běžela beze slova zpátky do sálu a došla ke skřínce.

Prohlížela si poličku s vakcínami. Tristan se vydal za ním, protože mu vrtalo hlavou, o čem přemýšlí. "Marisso," řekl, natáhl ruku, chytil ji za rameno a otočil ji čelem k sobě.

"Jsi v pořádku?" "Je mi úplně dobře," řekla Marissa.

"Tristane, myslím, že jsem na to všechno právě přišla - a jestli se nemýlím, tak je pravda o moc horší, než jsem si představovala." Dodávka zdravotní kliniky je všechny čtyři dovezla do Šigi a vysadila je tam na autobusovém nádraží. Protože autobusy do For-šangu jezdily často, čekali jen chvilku. V autobuse seděla Marissa vedle Tristana a Tse seděl vedle Bentleyho. "Nikdy jsem neviděl nikoho, kdo by takhle pořád plival jako tyhle Čňani," snažil se Tristan konverzovat. Byla to pravda. V každém okamžiku se někdo v autobuse buď připravoval, že plivne z okna, anebo už z okna plival. "Co to s těma lidma sakra je?" "Je to národní zábava," řekl Bentley, který slyšel Tristanovu poznámku. "Setkáte se s tím všude v Číně." "Je to hrozné," řekl Tristan.

"Připomíná mi to tu praštěnou americkou hru baseball."

Vypadalo to, že si všichni v autobuse povídají, kromě Marissy a Tristana. Tristan to nakonec vzdal, když zjistil, že Marissa na každou jeho otázku reaguje jen jedním slovem. Vypadala úplně ponořená do svých myšlenek.

259

Náhle se k němu otočila. "Znáš fenolovou červeň, ten indikátor pH?" "Jen trochu," řekl Tristan překvapený jejím nenadálým dotazem. "Kdy se zbarví červeně?" zeptala se Marissa. "V kyselém nebo v zásaditém roztoku?" "Myslím, že v zásaditém," odpověděl Tristan. "V kyselém prostředí je bezbarvý." "To jsem si myslela," řekla Marissa. Pak se znovu ponořila do svých myšlenek. Ujeli další míli. Nakonec už Tristan nemohl vydržet svou zvědavost. "Proč mi neřekneš, co s tebou je, Marisso?" zeptal se Tristan. "O čem stále přemýšlíš?" "Já ti to řeknu," slíbila Marissa. "Ale teď ještě ne."

Musíme se nejdřív dostat z ČLR. Potřebuju si nejdřív ověřit pár věcí, abych si byla jistá." Z For-šangu se jim podařilo chytit vlak do Kuang-džou.

Na tvrdých sedadlech ve vlaku už seděli jen Tristan s Marissou, protože Bentley a Tse je na autobusovém nádraží opustili. Když dojeli do Kuang-džou, byla už tma. Z nádraží jeli taxíkem. Jak jim doporučil taxikář, odjeli do hotelu White Swan. Během krátké jízdy taxíkem si oba všimli, že město vypadá podobně jako města někde na Západě. Teď v noci sice na ulicích viděli víc jízdních kol než motorových vozidel, ale charakter města je překvapil. Hotel byl pro ně nakonec také příjemné překvapení. Hala byla velmi působivá, šuměl tam dokonce i vodopád. Pokoje měly všechny moderní vymoženosti, včetně televizorů, ledniček a, což bylo ještě důležitější, byly tam i přímé telefony. Zamluvili si apartmá se dvěma ložnicemi a s výhledem na Pearl River. Marissa byla vyčerpaná.

Dívala se toužebně na postel a doufala, že se dneska v noci pořádně vyspí. Ale ještě víc než postel ji zajímal telefon. Když si vypočítala, kolik hodin je na Východním pobřeží Spojených států, rozhodla se, že svůj hovor o pár hodin odloží. Věděla, že by toho moc nezjistila, kdyby Cyrilla Dubcheka vytrhla ze spánku. "Mají tu úplně západáckou restauraci," řekl Tristan s nadšením v hlase, když přicházel do Marissina pokoje s hotelovým telefonním seznamem. "Co bys řekla krásnému velkému bifteku?" Marissa neměla hlad, ale šla s Tristanem do restaurace, kde Tristan spořádal obrovský kus masa a několik piv. Marissa si objednala kuře, ale sotva se jídla dotkla, jen si s ním pohrávala na talíři. Mluvili o tom, že ráno zajdou na konzulát s historkou, že si najali džunku, aby je dovezla do Kuang-džou, ale kapitán jim vzal peníze a donutil je skočit přes palubu. "Nic lepšího nevymyslíme," řekl Tristan. "A docela se to blíží pravdě." Marissa řekla, že se pokusí, aby za ně přes Centrum pro kontrolu chorob intervenoval State Department. O několik hodin později Marissa zvedla telefon. Protože znala Cyrillův denní program, načasovala si ten hovor tak, aby ho chytila, než půjde do laboratoře.

260

Přestože ve sluchátku slyšela statickou elektřinu a ještě navíc zvláštní ozvěnu, Cyrillovi bylo docela dobře rozumět. Marissa mu řekla, že volá z Kuang-džou v Čínské lidové republice. "U každého jiného by mě nečekané zavolání z ČLR mohlo překvapit," reagoval Cyrill, "ale u tebe, Marisso, mě nepřekvapí nic." "Ono to ale má racionální důvod." "O tom jsem ani moment nepochyboval." Marissa rychle vysvětlila, jak se se svým kolegou nechtěně dostali na území ČLR, aniž by prošli příslušnými úřady. Pověděla mu, že má obavu, že budou mít potíže s odjezdem ze země. Zdůraznila také fakt, že její kolega je australský lékař, autor toho článku, který jí Cyrill dal. "Ty jsi tam s tím autorem?" řekl Cyrill. "Tomu se tedy říká obracet se přímo k prameni informací." "Když jsem ještě byla na Centru pro kontrolu chorob, kdysi jsi mi řekl, že doufáš, že mi budeš moci vynahradit všechno to, čím jsem prošla, když jsem řešila tu záhadu s horečkou Ebola. No, Cyrille, a teď máš právě příležitost." "Co pro tebe můžu udělat?" "Nejdřív ze všeho bych ráda, abys použil konexe Centra a zatlačil na State Department, aby nás s doktorem Williamsem dostali z Číny. Půjdeme na konzulát ráno, asi za deset hodin." "Moc rád udělám, co budu moci," slíbil Cyrill.

"Ale třeba se zeptají, proč se tím zabývá Centrum pro kontrolu chorob." "Má to dobrý důvod," řekla Marissa. "Je to hrozně důležité, a z toho důvodu se potřebuji co nejdříve vrátit na Centrum pro kontrolu chorob. Může se to tedy považovat za legální záležitost Centra. Tohleto řekni na State Departmentu a ať to takhle vyřídí čínským úřadům." "Jaká záležitost to je?" zeptal se Cyrill. "Týká se to TBC salpingitis," řekla Marissa. "A z toho vyplývá moje další prosba. Potřebuji, aby mi Centrum obstaralo statistiku úspěšnosti umělého oplodnění všech gynekologických klinik ve Spojených státech. Potřebuju statistiky týkající se úspěšnosti na cyklus a také úspěšnosti na pacientku. A jestli by to bylo možné, potřebovala bych údaje o specifických příčinách neplodnosti, které se na klinikách léčí na odděleních umělého oplodnění." "Kolik měsíců na to mám?" zeptal se Cyrill suše. "Potřebujeme to co nejdřív," řekla Marissa. "A mám tu ještě něco - pamatuješ se na ten případ, o kterém jsi mi řekl, na tu mladou ženu s roztroušenou tuberkulózou v Bostonu?" "Ano, pamatuju," řekl Cyrill. "Zjisti, co se s ní stalo," řekla Marissa. "Jestli zemřela, což se obávám, že teď už asi ano, sežeň vzorek séra a pitevní protokol, a taky kopii její zdravotní kartu. A pak jde o pacientku jménem Rebeka Zieglerová - "Zadrž," stěžoval si Cyril. "Pokouším se to zaznamenat." Marissa na chvilku zarazila. Pak jí Cyrill řekl, že už to má zapsané, tak

261

pokračovala. "Rebeka Zieglerová údajně spáchala sebevraždu.

Pítvali ji v Memorialu. Sežeň taky její vzorek séra." "Pane bože, Marisso," zvolal Cyrill. "O co tady, prosím tě, jde?" "To se brzo dovíš," řekla Marissa. "Ale mám tu ještě další věci. Existují nějaké testy ELISA na bacil BCG?" "Takhle z paměti to nevím," řekl Cyrill. "Ale jestli neexistuje, můžeme nějaký udělat." "Tak to zařídí!" řekla Marissa. "Ještě jednu poslední věc." "Jéžiš, Marisso, * povzdechl si Cyrill.

"Potřebujeme naléhavě vstupní americké vízum pro doktora Williamse." "Hele, proč nezavoláš prezidenta Bushe a neřekneš mu, aby ti to všechno zařídil?" řekl Cyrill. "Spoléhám se na tebe," řekla Marissa. Věděla, že od Cyrilla žádá hodně, ale byla přesvědčená o tom, že je to životně důležité. Rozloučila se s Cyrillem a zavěsila. "Slyšel jsem dobře, že se chystá výlet do Spojených států?" zeptal se Tristan, který nakoukl dveřmi. "Doufám, že ano," řekla Marissa. "Čím dřív, tím líp."

Následujícího rána byli Tristan a Marissa příjemně překvapeni přijetím na konzulátu Spojených států. Hned jak Marissa ohlásila své jméno, uvedli je do kanceláře Davida Kriegera.

Během noci došly na konzulát zprávy ze State Departmentu a od velvyslance Spojených států v Peking. "Vůbec nevím, kdo vy dva jste," řekl konzul, "ale ohromilo mě všechno to zákulisní hemžení, které se strhlo kvůli tomu, že jste

tady. Moc často nedostávám instrukce, abych vydal blesková víza. Ale těší mě, že vám mohu říci, že tu mám vízum pro doktora Williamse."

David Krieger osobně doprovodil Marissu a Tristana na Úřad veřejné bezpečnosti na ulici Džej feng zejlu, před park Yüe-siou. Přestože policie už byla o případu informována, přece jen trvali na tom, že Marissu a Tristana vyslechnou. Udělali to však v přítomnosti Davida Kriegera. Potom přešetřovali -Marissinu a Tristanovu výpověď tím způsobem, že vyslali několik policejních důstojníků v helikoptéře do těch dvou vesnic, kterými Marissa a Tristan podle svého vyjádření prošli. Během rozhovoru bylo Marisse zřejmé, že čínské úřady spojují jejich přítomnost s incidentem s cigaretovým člunem.

Marissa rychle dodala, že právě proto, že se objevil motorový člun a hlídková loď, je kapitán džunky donutil skočit přes palubu. Vrátili se na konzulát a David Krieger jim řekl, že si je jistý, že se problém rychle vyřeší. Velmi mile pozval Marissu a Tristana, aby se s ním naobědvali. Po obědě zařídil, že dostali nějaké oblečení západního střihu. Když se potom vrátili na konzulát, byla už tam zpráva, že mohou odjet z Čínské lidové republiky, kdykoliv budou chtít.

262

"Jestli spěcháte," řekl konzul, "můžeme zařadit, abyste dneska letěli do Hongkongu." "Ne, do Hongkongu ne," řekla Marissa rychle. "Jsou ještě jiné možnosti, kam letět přímo z Kuang-džou?" Nelíbila se jí představa, že by se vrátila do Hongkongu, i když by to byl jen tranzit. Nechtěla riskovat žádné střetnutí s gangstery z FCA nebo z Wing Sin. "Denně odtud odlétá letadlo do Bangkoku," řekl David Krieger. "To by bylo mnohem lepší," řekla Marissa. "Ale není to nejlepší spojení, když máte namířeno do Spojených států," namítl David Krieger. Marissa se nevinně usmála. "No, ale stejně myslím, že bychom oba raději strávili trochu víc času v letadle, než bychom letěli přes Hongkong, souhlasíš, Tristane?" "To máš pravdu, holčičko," řekl Tristan. "Tady jsou všechny statistické údaje, které jsem mohl takhle nahonem sehnat," řekl Cyrill Dubchek a položil před Marissu nějaké počítačové výpisy. Marissa, Tristan a Cyrill seděli v Cyrillově kanceláři v Centru pro kontrolu chorob v Atlantě ve státě Georgia.

Marissa a Tristan dorazili odpoledne, unavení po své namáhavé cestě letadlem přes Tichý oceán, z Bangkoku přes Honolulu, až do Los Angeles a odtud do Atlanty. Přestože byli vyčerpaní, Marissa trvala na tom, že pojedou přímo na Centrum pro kontrolu chorob. Marissa si pozorně prohlížela papíry. Tristan se podíval na Cyrilla a pokrčil rameny. Neměl vůbec představu, jaké podezření Marissa vlastně má, "Přesně tak, jak jsem si myslela," řekla Marissa, když zvedla oči z počítačového výpisu. "Tahle statistika je přesnou kopií těch, které jsem našla v Austrálii v údajích FCA. Všechny údaje ukazují, že gynekologické kliniky po celých Spojených státech mají vysokou úspěšnost v těhotenství na pacientku, ale nízkou úspěšnost na cyklus. Jinými slovy většina pacientek na gynekologických klinikách skutečně po umělém oplodnění otěhotní, ale potřebují mnoho cyklů, než dosáhnou úspěchu. Podívejte se, jak procento úspěšnosti po pátém pokusu o umělé oplodnění rychle vyletí."

Marissa ukázala na statistiky vytištěné na papíru z počítače ve svých rukou. "To není nic zvláštního," řekl Tristan. "Na každé klinice musí většina pacientek podstoupit několik pokusů, než otěhotní. O co ti jde?" Než mohla Marissa odpovědět, přerušilo je zaklepání na dveře. Byla to jedna z laborantek. "Máme tu výsledky z testů ELISA," řekla. "To byla ale rychlost," poznamenal Cyrill. "Byly silně pozitivní," řekla. "I při velkém zředění." "Všechny?" zeptal se Cyrill nevěřicně.

263

"Všechny," opakovala laborantka. "To je ten důkaz, který jsem potřebovala." Jakmile dorazili na kliniku pro kontrolu chorob, šla přímo do Laboratoře, aby jí odebrali krev. Pak zařídila, aby její sérum prozkoumali testem ELISA společně se sérem Rebeky Zieglerové a Evelyn Wellesové. "Tomu nerozumím," řekl Cyrill. "Jak je to možné?" "Myslím, že je to docela jasné," řekla Marissa. "Evelyn Wellesová neměla tuberkulózu. Měla roztroušený bacil BCG." Marissa sáhla po nemocničním chorobopisu Evelyn Wellesové a otevřela jej na straně, kde byla pitva. "Podívejte se," řekla a ukázala na popis mikroskopického vzhledu jejích vejcovodů. "Píší tady, že to byla intenzivní, masivní infekce vejcovodů. Já vám řeknu, proč to tak bylo - vejcovody byly bránou, kudy do těla vstoupilo BCG. To, že byly roztroušené, bylo kvůli jejímu imunologickému problému. A podívejte se tadyhle na popis jejího cervixu.

Popisuje se tu čerstvá prohlubeň způsobená vpichem. To muselo být místo, kde prováděli biopsii." Marissa prohlížela záznam, až došla k ženině poševnímu výtěru. "A teď se podívejte na tohle - před čtyřmi týdny byl její výtěr normální. Chápete to, pánové?" "Myslím, že mi to začíná docházet," řekl Tristan.

"Chceš říct, že těch dvacet tři případů TBC salpingitis, které jsem popsal, byly ve skutečnosti případy BCG a ne TBC?"

"To je přesně to, co chci říct," řekla Marissa. "Já jsem taky neměla TBC salpingitis. Schválně mě naočkovali vakcínou BCG. Myslím, že základem celé téhle záhady není nic jiného než obchodní zájmy. Před pár lety si na FCA uvědomili, že mají ve své technice umělého oplodnění vlastně potenciální zlatý důl.

Jediná potíž byla, že zvýšená pravděpodobnost úspěchu jim snižovala příjmy. Takže se rozhodli postupovat dvěma směry, aby si zajistili zvýšené příjmy. Jedna možnost byla zvýšit poptávku. Jediná absolutní indikace pro umělé oplodnění jsou beznadějně zablokované vejcovody. Někdo zjistil, že venkovští lékaři v Číně byli tak chytří, že vymysleli způsob, jak kanylovat vejcovody bez potřeby anestezie. Takže začali přivážet doktory z Číny, aby dělali přesně to, co doma - aby sterilizovali ženy. Trik byl v tom, že je sterilizovali tak, aby po tom nezůstal důkaz, anebo aby zůstal důkaz, který mohl být nesprávně interpretovaný. Pak asi někoho napadla vakcína BCG. Ta způsobuje intenzivní imunologickou reakci, která ucpe vejcovody, a během té reakce mikroorganismy zničí. Takhle BCG funguje. V biopsii to vypadá jako tuberkulóza. Jenom tam nejsou žádné mikroorganismy. Zřejmě tenhle figl zkoušeli jen na některých

pacientkách. Vybrali si jenom mladé, čerstvě vdané pacientky ze středních vrstev. Jediné, co museli udělat, bylo pozvat tu ženu na nějaký drobný zákrok. Jako třeba cervikální biopsii. Vim, jakou záminku použili, řekli totiž pacientce, že její výtěr je CIN stupeň ~ 1. Tak dostali jak mne, tak i Wendy. Ani Wendy ani já jsme na klinice neřekly, že jsme lékařky. Kdyby to byli věděli, asi by neriskovali zařadit nás do téhle skupiny. A rozhodně nic nevěděli o imunologickém problému Evelyn Wellesové. A Rebeka Zieglerová. Musela být dost chytrá, takže zjistila,

264

že je něco v nepořádku. Myslím, že ji zabili a udělali to tak, aby to vypadalo jako sebevražda. Druhá část plánu, jak zvýšit příjmy, bylo zajistit, aby umělé oplodnění nemělo úspěch příliš brzo. Vzhledem k tomu, že cyklus stál deset tisíc dolarů, jistě chápete, proč chtěli, aby jejich pacientky prošly co možná největším počtem cyklů. Ale přáli si, aby všechny jejich pacientky nakonec otěhotněly. Byla to pro ně dobrá reklama. Já bych řekla, že aby měli jistotu, že cyklus neuspěje, prostě do kultivačního média kápeli kapku nebo dvě kyseliny poté, co došlo k oplodnění. Než jsem šla na svůj poslední transfer vajíček, žádala jsem, abych se mohla podívat na zygoty. Pamatuju si, že roztok byl křišťálový, bezbarvý. Až donedávna mi nedošel význam toho zbarvení. Obvyklý indikátor Ph pro tkáňová kultivační média je fenolová červen, která se v kyselině změní na bezbarvou. Moje embrya byla v kyselině. Není divné, že se transfer nezdařil." Cyrill si odkašlal. Pohlédl na Marissinu rozpálenou, rozzlobenou tvář. Viděl, že je úplně přesvědčená o tom, co říká. Ale on sám její přesvědčení nesdílel. Dost dobře nevěděl, co na to říci. "Nejsem si jistý," začal. "Čím si nejseš jistý?" ptala se Marissa. "Je to pro vás muže tak těžké uvěřit, že my ženy jsme až takhle využívány?" "To není ono," řekl Cyrill. "Je to prostě příliš komplikované. Je v tom všem strašné úsilí, strašně moc konspirace. Je to prostě příliš ďábelské." "Ďábelské to teda určitě je," souhlasila Marissa. "Ale ujasněme si motivaci. Jde tu jen a pouze o výdělek. Mluvím o velkých penězích. Podívejte se!" Marissa vstala a přistoupila k malé tabuli, kterou měl Cyrill ve své kanceláři. Vzala si křídlo a napsala číslo 600

000. Tohle je počet manželských dvojic ve Spojených státech, které, jak předpokládají odborníci, potřebují umělé oplodnění.

Pokud tedy chtějí dítě, které by bylo geneticky jejich vlastní. Jestliže to znásobíme padesáti tisíci dolary, dostaneme třicet biliónů dolarů. Ne třicet miliónů, ale třicet biliónů. A to je jenom ve Spojených státech. Umělé oplodnění by mohlo konkurovat ilegálnímu obchodu s drogami, pokud jde o vydělané peníze. Připouštím, že ne všichni z těch šesti set tisíc patří do středních vrstev a ne všichni by mohli zaplatit potřebné peníze. Ale proto se FCA tak hrozně snažila, aby vytvořila svůj vlastní trh. "Bože můj," řekl Cyrill. "Nikdy jsem si nepředstavoval, že v tom jsou takové peníze." "Člověk by to neřekl," souhlasila Marissa. "Celý ten průmysl kolem neplodnosti není nijak regulovaný, ani nad ním není dohled. Vznikl vlastně v zemi nikoho mezi medicínou a obchodem. A vláda nad tím zavírá oči. Všechno, co se týká rozmnožování, je politicky nebezpečné." "Ale takováhle konspirace by potřebovala mnoho lidí," řekl Tristan. "Ne zas tak moc," nesouhlasila Marissa. "Možná jen jednoho na každé klinice. V tuhle chvíli si vůbec neodvážím odhadovat opravdový organizační rozsah celé téhle konspirace." "A já jsem si byl tak jistý, že jádrem toho všeho jsou drogy," řekl Tristan.

265

"Třeba do toho jsou nějak zapletené jenom nepřímo," řekla Marissa. "Bude zajímavé zjistit, jak Fertility Limited získala tak ohromný kapitál, který je zapotřebí k tomu, aby se takhle rychle rozšiřovali všude po třech kontinentech. Mám podezření, že ta jejich nabídka akcií byl jenom chytrý figl. Moc by mě nepřekvapilo, kdyby byli ve Spojených státech ve spojení s Wing Sinem ještě kvůli jiným podnikům než kvůli pašování dvojic lidí z ČLR. Fertility Limited by mohla pro Wing Sin prát peníze za heroin ze Zlatého trojúhelníku. Je to alespoň docela dobře možné." "Jestli je tohle všechno pravda," řekl Cyrill "pak bude zapotřebí obrovského úsilí a mezinárodní spolupráce, aby se to rozbilo." "Přesně tak," řekla Marissa.

"A tady do toho vstupuje Centrum pro kontrolu chorob. Myslím, že se musí upozornit současně kancelář generálního prokurátora a státní department. Pokud se ta konspirace má rozbít, bude na to zapotřebí jejich společné síly, a myslím, že Centrum pro kontrolu chorob je může přimět k akci. Ale mohu vám říci, že to nebude lehké. Každá organizace, která je tak velká a bohatá jako Fertility Limited a její pobočky, musí mít značné politické zázemí." "A protože je to tady ve Spojených státech celostátní problém," řekl Cyrill "bude se do toho muset zapojit FBL." "To nepochybně," souhlasila Marissa. "A díkybohu za to, protože jsem si jistá, že s Tristanem budeme na nějakou dobu muset potřebovat ochranu. Dokonce se možná budeme muset někde ukrýt. Mám obavy, že Wing Sin dosáhne po celém světě. * Cyrill vstal.

"Zaběhnu teď nahoru," řekl. "Chci se podívat, jestli bych ještě nechytil ředitele, než pro dnešek odejde. Nevadilo by vám, kdybyste tu moment počkali?" Když Cyrill odešel, Marissá se otočila k Tristanovi. "Co si myslíš?" zeptala se. "Ale doopravdy!" "Doopravdy?" opakoval Tristan.

"Myslím si, že jsi bezva holka." "Prosím tě, Tristane," řekla Marissa. "Já to myslím vážně. Nech toho a mluv rozumně." "Ale vždyť já to taky myslím vážně," řekl Tristan. "Myslím, že jsi krásná. A myslím, že jsi ohromující. Ve skutečnosti mám z tebe trochu strach. A navíc si ještě myslím, že máš pravdu. A nenapadá mě nikdo, s kým bych se radši skrýval než s tebou."

266

Epilog 22. listopadu 1990 11:55

"Co je to tamhle za ulici?" zeptal se Tristan a ukázal před Marissu, která seděla vedle něj na předním sedadle auta z půjčovny. Nevím," řekla Marissa zoufale. "Neuvidím na tu tabulku, pokud nezajedeš tamhle před ten strom vedle nás." "To máš pravdu, holčičko," řekl Tristan. Popojel autem asi o půl metru. "Cherry Lane," přečetla Marissa. "Cherry Lane?" opakoval Tristan. Naklonil se nad plánek, který si nakreslil.

"Já se v té mapce nemůžu vyznat." "Třeba bychom mohli sjít zpátky z kopce a zeptat se?" řekla Marissa. Před pár minutami tam projeli kolem benzinové pumpy. Tristanova hlava vylétla nahoru od plánku. "Poslyš," řekl, "já ten zatracený barák dovedu najít, chápeš?" Na chvíli se oba na sebe mračili. Pak se ulehčeně rozesmáli. "Promiň," řekl Tristan. "Asi jsem trochu napjatý. Nechtěl jsem se na tebe utrhnout." "Já jsem taky nechtěla být protivná," řekla Marissa. "Řekla bych, že jsme oba trochu vyvedení z míry." "To jsi řekla dost mírně," řekl Tristan. "Ani nevím, jestli mě Chauncey pozná. Už je to dýl než tři roky." "Ale vždyť je mu šest," řekla Marissa.

"Myslím, že tě pozná. Ale ráda bych věděla, co si bude myslet o mně." "Určitě se mu budeš moc líbit," řekl Tristan. "To mi věř." "Jestli se tam vůbec kdy dostaneme," řekla Marissa.

"Důvěřuj mi," řekl Tristan. Podíval se zpátky na mapku.

"Kdybychom mohli najít Connolly Avenue." "Tu jsme právě minuli," řekla Marissa. "Jsem si docela jistá, že to je ta poslední ulice, kolem které jsme jeli." "Tak to budeme muset jet zase zpátky," řekl Tristan. Otočil volantem úplně doleva.

"Je to pořád trochu zmatené, protože vy tu jezdíte po špatné straně silnice." Vrátili se o jeden blok nazpátek a našli Connolly Avenue. Z Connolly Avenue odbočovala Green Street. Za čtvrt hodinky už zaparkovali před bílým dřevěným domem s viktoriánskými ozdobami. Na trávníku před domem byl nápis OLAFSONOVI. "No, a jsme tady," řekl Tristan. Upřeně se díval na dům. "Jo," řekla Marissa, "povedlo se nám to." Ani jeden z nich se nepohnul, aby vystoupil z auta. Olafsonovi, rodiče Tristanovy zemřelé ženy, se starali o Tristanova syna Chaunceyho po celé tři roky. Marissa se s nimi nikdy nesešla a nikdy Chaunceyho neviděla. Zatímco se Marissa a Tristan skrývali pod ochranou FBI, nezdálo se být moudré se s nimi až do dneška stýkat. Ale dnes byl Den děkuvzdání, nejlepší příležitost k setkání. Všechny ty měsíce od jejich návratu z Orientu plynuly pomalu. Vládní

267

úřady je umístily do Montany, kde bydleli v domě v malém městečku. Ani jeden z nich nesměl pracovat jako lékař. Nejprve to všechno pro Marissu bylo velice těžké. Trvalo jí to dlouho, než se smířila s Robertovou smrtí. Dlouhou dobu za ni pocítovala zodpovědnost. Fakt, že zemřel, právě když spolu tak špatně vycházeli, jen zvyšoval její bolest. Tristan jí velmi pomohl. Do jisté míry prošel stejným obdobím. Uměl se obdivuhodně vcítit do její situace. Věděl, kdy si s ní má povídat a kdy ji má nechat být. Kromě Robertovy smrti se musela také vyrovnat s Wendinou. Trvalo to celé měsíce, než ji přestaly každou noc navštěvovat hrůzostrašné sny o žralocích.

Měla pocit, že za smrt své přítelkyně také nese vinu. Nakonec čas zhojil všechny rány, právě tak, jak se to říká. Postupně se Marissa začínala cítit jako dřív. Dokonce se vrátila ke svému obvyklému zvyku a každý den několik mil běhala. Velmi pozdvihlo její morálku, když ztratila kila navíc, která nabrala během léčby neplodnosti. "Asi bychom snad měli jít dnovit," řekl Tristan. Jen svá slova vyslovil, otevřely se dveře domu a ven vyšla dvojice s dítětem. Tristan vystoupil z auta. Marissa to udělala také. Oba zabouchli dveře. Chvilku nikdo nic neřikal, ani se nepohnul. Marissa se podívala na dítě. Viděla podobu s Tristanem v jeho vlasech i ve tvaru chlapečkova obličeje. Pak se podívala na Olafsonovy. Byli mladší, než Marissa očekávala. Muž byl vysoký a štíhlý a měl ostré rysy. Žena byla malá a její ostříhané vlasy byly prokvetlé šedinami. V ruce mačkala papírový kapesník. Marissa si uvědomila, že paní Olafsonová pláče. Vzájemné představování bylo rozpačité, zvlášť když Elaine Olafsonová bojovala se slzami. "Promiňte," omluvila se. "Ale když vidím Tristana, znovu cítím bolest z toho, jak jsem ztratila Evu. A tolik jsme si na Chaunceyho zvykli." Chauncey se zatím pro jistotu držel Elaine. Oči málel od Marissy ke svému otci. Marissa si nemohla pomoci, ale bylo jí Elaine líto. Paní Olafsonová ztratila své jediné dítě a teď má přijít o vnuka, o kterého se starala tři roky. Vstoupili do domu a Marissa hned ucítila nádhernou vůni pečeného krocana. Vždycky měla velmi ráda Den děkuvzdání. Měla překrásné vzpomínky na obědy v Den děkuvzdání ve Virgínii. Vždycky to byly příjemné, bezpečné dny. Tristan a Eric se brzy s plechovkami piva v rukou uchýlili do pracovny, aby se tam dívali na fotbal. Marissa a Elaine šly do kuchyně. Po počáteční plachosti se Chauncey pokusil opanovat obě místnosti, každých pár minut přecházel z kuchyně do pracovny a zpátky. Tristan se rozhodl, že ho k ničemu nebude nutit. Chtěl, aby měl Chauncey příležitost si na něj zvyknout. Dejte mi nějakou práci," řekla Marissa Elaine. Věděla, že připravit takovýhle oběd dá hodně práce.

268

Elaine řekla Marisse, aby si odpočinula, ale Marissa trvala na svém. Brzo už oplachovala zeleninu na salát. Povídal si o cestě, kterou dopoledne ujeli Tristan s Marissou z Butte v Montaně do San Franciska. Ale jak se Elaine uklidňovala, přecházely na osobnější témata. "Tristan řekl Erikovi, když spolu telefonovali, že se s Tristanem chcete vzít," řekla Elaine. "To jsme plánovali," řekla Marissa. Sama tomu těžko mohla uvěřit. Před několika málo měsíci by si vůbec neuměla představit, že se odváží takového důležitého kroku. Ale přechod od přátelství k lásce začal pomalu. Během měsíců, kdy se skrývali, jejich láska stále rostla. Pak k Marissině překvapení jejich romance rozkvetla náhlou intenzivní vášní:

"Chcete Chaunceyho adoptovat?" zeptala se Elaine. Otevřela troubu a podívala krocana. "Ano," řekla Marissa. Dívala se

na Elaine a čekala, až na ni Elaine pohlédne. "Já vím, že tohle je pro vás hrozně těžké," řekla. "Dovedu si představit, že se vám bude po chlapci stýskat. Ale ráda bych vám něco řekla.

Máme s Tristanem v úmyslu se přestěhovat sem do Berkley, aby Chauncey nemusel jít do jiné školy. Ale taky kvůli tomu, aby měl blízko k vám. Můžete ho s Erikem navštěvovat, kdy jen budete chtít. Víme, že ta změna bude pro Chaunceyho těžká, právě tak jako pro vás. Chceme udělat, co jen budeme moci, abychom ji ulehčili." "To je ale nádherné," řekla Elaine.

Poprvé od doby, kdy Marissa s Tristanem přijeli, se pousmála.

"Já jsem to vůbec netušila. Myslela jsem si, že se přestěhujete do Austrálie." "Ne," řekla Marissa. "V současné době to pro nás oba bude lepší tady. Máme toho spoustu, s čím se musíme vyrovnat. Chceme začít nanovo." Elaine se neobyčejně zlepšila nálada, když uslyšela tu nečekanou novinku; že se Marissa a Tristan chystají přestěhovat do Berkley. "Viděli jsme vás s Erikem v 'Good Morning America' a v '60 Minutes'.

Když jsme slyšeli, co na těch klinikách provádějí, úplně jsme se zhrozili. Co všechno lidi neudělají pro peníze." Marissa přikývla. "Ale musela jsem se smát tomu, co řekl Charlie Gibson," pokračovala Elaine. "Jak přirovnával uzavření těch klinik k uvěznění Al Capona." "Zdá se to být trochu ironické," souhlasila Marissa. "To určitě," přikývla Elaine. "Vím, že jediný zločin, který mohli Al Caponovi dokázat, byl daňový podvod. Ale po tom, co ti zatracení doktoři všechno prováděli, se člověku těžko věří, že jediné obvinění, které nemohli vyvrátit, bylo spojené s najímáním ilegálních cizinců." "Aspoň že už jsou ty kliniky zavřené," řekla Marissa. "Problém byl v tom, že je nemožné dokázat, že BCG, které těm tisícům žen dali, pochází právě z těch klinik. Ale ještě pořád z toho nejsou venku. Vyšetřování ukázalo, že kvůli úplně normálním výtěrům prováděli cervikální biopsie. A tohle odhalili všude ve Spojených státech i v Evropě." "A nepůjde někdo z těch, co jsou do toho namočení, do vězení?" ptala se Elaine.

269

"Doufám, že někteří z nich nakonec ano," odpověděla Marissa.

"Je to velice povzbudivé, že řada ředitelů klinik se snaží dostat jen nízký trest. Nabízejí tedy, že za to budou svědčit jako korunní svědci. S pomocí jejich svědectví se snad podaří některé obžalované usvědčit." Elaine se naklonila blíž k Marisse. "Doufám, že ty mizery zabásnou." * Po chvíli se Marissy zeptala, jaké má plány ohledně umělého oplodnění. "Chcete to s Tristanem zkusit?" "Ale ne!" řekla Marissa důrazně. "Už toho všeho mám úplně plné zuby. Nemůžu říct, že by to byla právě pozitivní zkušenost. Ale děti budeme mít . .

. * dodala." "Ano?" řekla Elaine trochu zmateně. Pochopila, že Marissa nemůže přijít do jiného stavu. "Nejdřív ze všeho je tu Chauncey. Vím, že ho budu mít tak ráda, jako by byl můj vlastní. A máme s Tristanem v plánu adoptovat dítě."

"Opravdu?" řekla Elaine. Marissa přikývla. "Chceme adoptovat čínské miminko z Hongkongu."

270

1/ Embrya, etika a ženská práva: Zkoumání nových technik rozmnožování, Harrington Park Press, ~ Literatura , 1988. Tato kniha je rozhodně psaná z feministického hlediska. Doporučuji ji, protože mě ovlivnila v mnoha ohledech.

2/ Čekání na miminko. McGraw-Hill, 1990. Nádherné, dojemné vyprávění o tom, jaké to je být opravdu chycen v bludišti neplodnosti. Dobrá kniha o citových aspektech neplodnosti.

3/ Výrobci dětí, Carroll-Graf, 1988. Dobrá, čtivá sonda do sociálních aspektů nových reprodukčních technik.

4/ Neplodnost, Pandora Press 1989. Ještě ohnivější feministické hledisko. Pokud vás zajímala

1 / nahore, přečtěte si tuto knihu.

5/ Cesta za těhotenstvím, Newmarket Press, 1987.

Další zvláště dobrá kniha o citových záležitostech vyplývajících z neplodnosti a jejího léčení.

6/ Neplodnost: Rádce pro bezdětné dvojice, Prentice - Hall,

1988. Dobrý rádce pro laika o neplodnosti od někoho, kdo to prožil.

7/ Neplodnost: text, Appleton - Lange 1990. Tohle je zdaleka nejlepší všeobecná učebnice, týkající se neplodnosti. Je určena profesionálům, ale většinou ji může lehce pochopit i zaujatý amatér. Největší problém je její cena.

8/ Od neplodnosti k umělému oplodnění, McGraw - Hill, 1988. Dobrý všeobecný průvodce amatéra neplodností a umělým oplodněním. Autor však je spojen s klinikou léčící neplodnost. Má tedy zásadní předsudky.

9/ Kromě početí: Bergin - Garvey, 1989. Nová politika reprodukce. Další kniha psaná z feministického hlediska. Trochu hůře se čte, ale uvádí mezinárodní údaje.

10/ Hledání čápa, New American Library, 1988.

Nádherně psaná kniha, která se zabývá emocionální stránkou neplodnosti. Musím se přiznat, že jsem ji četl dvakrát.

NAKLADATELSTVÍ IKAR ROBIN COOK Známky života Z anglického originálu Vital Signs (G. P. Putnam's Sons, New York 1991) přeložila Alena Amchová.

Redigovala Alena Peisertová. Fotografie na obálce Martin Klimo. Obálku navrhla a graficky upravila Viera Fabianová.

Vydalo nakladatelství Ikar Praha, a. s" v roce 1999

jako svou 663. publikaci. Vydání třetí.

Vytiskly Tlačiarne BB, spol. s r. o" Banská Bystrica.

TS 13/34

ISBN 80-7202-577-5

